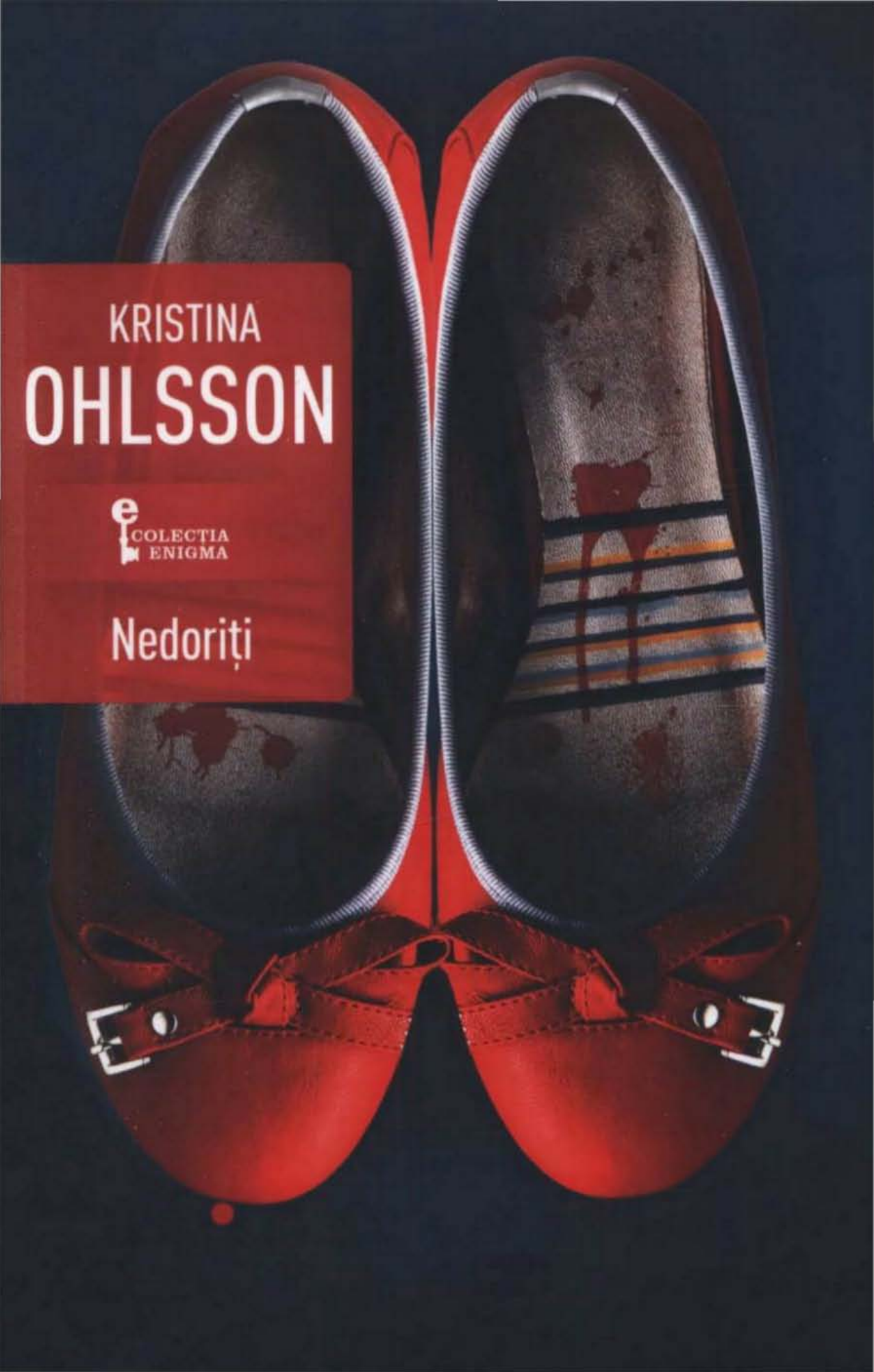
KRISTINA
OHLSSON
COLECȚIA ENIGMA
Nedoriți

KRISTINA OHLSSON

Nedoriți

COLECȚIA ENIGMA

KRISTINA OHLSSON
ASKUNGAR

© Kristina Ohlsson 2009
Published by arrangement with Salomonsson Agency
© Editura UNIVERS, 2012, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-99931-13-58-4

KRISTINA OHLSSON

Nedoriți

Traducere de
PETRU IAMANDI

COLECȚIA ENIGMA

Redactor Diana Crupenschi
Corector Lorina Chițan
Tehnoredactor Constantin Niță
Coperta Octavian Cociș

Thelmei

Partea I

SEMNE DE TRĂDARE

LUNI

Ori de câte ori dădea frâu liber gândurilor, nu știu cum se face, dar întotdeauna revenea la datele cazului. De obicei noaptea.

Stătea întins în pat, fără să se miște, și privea o muscă de pe tavan. Întunericul și tihna niciodată nu îl făceau să se simtă în largul lui. Rămânea lipsit de apărare în clipa în care soarele dispărea, iar oboseala și întunericul îl cuprindeau pe furiș. Ura această senzație de vulnerabilitate. O mare parte din viața lui se văzuse nevoit să fie cu ochii în patru, să fie pregătit pentru orice. În ciuda anilor lungi de practică, i se părea incredibil de greu să fie gata pentru orice atunci când se odihnea. Ca să poată reacționa prompt, trebuia să fie treaz. În plus, era obișnuit să nu se lase copleșit de oboseala care punea stăpânire pe el când refuza să doarmă.

De mult nu mai fusese trezit noaptea de propriile lacrimi. De-mult nu îl mai răniseră amintirile, lăsându-l fără vlagă. În privința aceasta, făcuse pași mari în tentativa de a-și găsi liniștea.

Și totuși.

Dacă închidea ochii, tare, și nu se auzea nici un zgomot în jur, îi apărea în față. Mătăhăloasă, se desprindea din umbră și se apropia greoi de el. Încet, încet, așa cum se mișca de obicei.

Amintirea mirosului ei îi întorcea stomacul pe dos. Mucegăit, dulce, prăfuit. Insuportabil. Ca mirosul cărților din biblioteca ei. Îi auzea și vocea:

Încăpățânatul dracului, șuiera ea. *Netrebnicule!*

Apoi îl înșfăca și îl strângea ca într-o menghină.

Cuvintele erau întotdeauna urmate de o pedeapsă, de durere. De foc. Amintirea focului era încă prezentă pe unele porțiuni ale corpului său. Îi plăcea să își treacă degetele peste cicatrice, știind că a supraviețuit.

Când era mic, bănuia că e pedepsit fiindcă tot ce făcea era greşit. Motiv pentru care, urmând logica lui de copil, încerca să facă totul bine. Cu disperare, cu tenacitate. Dar niciodată nu reuşea.

Mai târziu înţelesese cum stau lucrurile. Pur şi simplu nu putea face nimic bine. Nu numai faptele lui erau greşite şi trebuiau pedepsite, ci întreaga lui esenţă şi existenţă. Era pedepsit pentru faptul că exista. Dacă el nu ar fi existat, Ea nu ar fi murit.

N-ar fi trebuit să te naşti! îi urla ea în faţă. *Eşti rău, rău, rău!*

Plânsul care urma, după foc, trebuia să fie tăcut. Tăcut, mereu tăcut, ca să nu îl audă ea. Căci, dacă îl auzea, se întorcea la el. De fiecare dată.

Îşi amintea cum acuzaţiile ei îl tulburaseră multă vreme. Cum să se împace vreodată cu vina pe care i-o atribuia ea? Cum să plătească vreodată pentru ceea ce făcuse sau să îşi răscumpere păcatul?

Datele cazului.

Se ducea la spitalul în care fusese internată şi citea ce scrisese Ea despre caz. În primul rând ca să înţeleagă exact cât de vinovat era. Devenise major la vremea aceea. Major, dar dator în continuare, ca rezultat al faptelor lui reprobabile. Şi totuşi, ceea ce găsise în însemnările Ei îl transformase pe neaşteptate dintr-un datornic într-un om liber. Această eliberare era însoţită de o recuperare a forţelor, de putere. Descoperise o nouă viaţă, noi întrebări, importante, la care trebuia să răspundă. Problema nu mai era cum să plătească pentru ceea ce făcuse, ci cum să i se plătească *lui* pentru ceea ce i se făcuse.

Stând acolo, în întuneric, schiţă un zâmbet şi aruncă o privire spre noua păpuşă pe care o alesese. Se gândise – niciodată nu putea fi sigur – se *gândise* că aceasta nu va rezista mai mult decât celelalte. Nu trebuia să se confrunte cu trecutul ei, cum făcuse el. Nu avea nevoie decât de o mână fermă, mâna *lui* fermă.

Şi multă dragoste. Dragostea lui, deosebită, călăuzitoare.

Îi mângâie spatele uşor. Din greşeală, sau poate doar fiindcă nu îi vedea rănile pe care i le pricinuise, mâna lui trecu peste una dintre vânătăile proaspete. Îi împodobea un omoplat ca o mică baltă întunecată. Păpuşa se trezi brusc şi se întoarse spre el. Ochii îi luciră de frică; niciodată nu ştia ce o aşteaptă după căderea întunericului.

– A sosit momentul, Păpuşă. Putem începe.

Pe faţa ei delicată apăru un zâmbet plăcut, somnoros.

– Începem mâine, şopti el.

Apoi se lăsă din nou pe spate şi îşi fixă privirea asupra muştei. Treaz de-a binelea şi gata să înceapă. Nu era timp de odihnă.

MARŢI

Primul copil dispăru în vara aceea cu ploi interminabile. Totul începu într-o zi de marţi; o zi ieşită din tipare, care ar fi trecut ca oricare alta, dar care sfârşi prin a schimba profund vieţile mai multor oameni. Printre care şi viaţa lui Henry Lindgren.

Era a treia zi de marţi din luna iulie şi Henry făcea ore suplimentare pe expresul X2000 de pe ruta Göteborg-Stockholm. Uitase de când era controlor pentru Căile Ferate Suedeze şi nici nu îndrăznea să se gândească ce se va întâmpla cu el în ziua în care va trebui să se pensioneze. Ce va face cu tot timpul liber, de unul singur?

Poate că simţul lui de observaţie îl va ajuta mai târziu să îşi amintească de tânăra care urma să îşi piardă copilul în acea călătorie. Tânăra cu părul roşcat-deschis, îmbrăcată într-o bluză verde, de in, şi sandale decupate, care îi lăsau la vedere unghiile date cu ojă albastră. Dacă Henry şi soţia lui ar fi avut o fiică, probabil că ar fi arătat la fel, fiindcă soţia lui fusese cea mai roşcată dintre roşcate.

Dar fetiţa femeii cu părul roşcat nu semăna deloc cu mama ei, observă Henry în timp ce le perfora biletele, chiar după ce trenul plecase din Göteborg. Părul fetiţei era castaniu-închis şi îi cădea uşor pe umeri în onduleuri atât de fine încât părea aproape ireal. Şi îi venea mereu în faţă, încadrându-i chipul micuţ. Avea pielea mai închisă la culoare decât mama ei, dar ochii îi erau mari şi albaştri. Nasul era presărat ici şi colo cu pistrui, făcând-o să nu arate chiar ca o păpuşă. Henry îi zâmbi când trecu mai departe. Fetiţa îi întoarse zâmbetul cu sfială. Lui Henry i se păru că fetiţa e obosită. Îşi sprijinea capul de tetieră. În clipa următoare se întoarse şi privi pe fereastră.

– Lilian, scoate-ţi sandalele dacă vrei să pui picioarele pe scaun, spuse femeia tocmai când Henry se întorcea să perforeze biletul altui călător.

Când se întoarse din nou spre ele, fetiţa îşi scosese sandalele mov şi îşi vârâse picioarele sub ea. Sandalele încă mai erau acolo, jos, pe podea, după dispariţia ei.

Călătorii erau destul de zgomotoşi. Mulţi dintre ei se duseseră la Göteborg, al doilea oraş ca mărime din Suedia, ca să asiste la concertul unui mare cântăreţ pe stadionul Ullevi. Acum se întorceau la Stockholm cu trenul de dimineaţă pe care lucra Henry.

La început, Henry avu probleme în vagonul 5, unde doi tineri vomaseră pe scaune. Erau mahmuri după cât petrecuseră pe stadion şi Henry fu nevoit să dea fuga după detergent şi o cârpă umedă. Cam tot atunci două fete se luară la bătaie în vagonul 3. Blonda o acuza pe brunetă că încerca să îi fure prietenul. Henry încercă să le împace, dar fără folos, şi atmosfera din tren se mai linişti de-abia după ce trecură de Skövde. Atunci toţi zurbagiii în sfârşit aţipiră şi Henry apucă să bea o cafea cu Nellie, care lucra în vagonul-restaurant. La întoarcere, Henry observă că femeia roşcată şi fiica ei, Lilian, dormeau şi ele.

Apoi, până aproape de Stockholm, nu se mai întâmplă nimic ieşit din comun. Înainte de a intra în Flemingsberg, la vreo douăzeci de kilometri de capitală, supracontrolul, Arvid Melin, făcu anunţul. Mecanicul fusese înştiinţat că, din pricina unei probleme de semnalizare pe ultima porţiune de drum, până la Gara Centrală din Stockholm, trenul va întârzia între cinci şi zece minute.

În timp ce aşteptau în Flemingsberg, Henry observă că femeia cu părul roşcat coborî repede din tren, singură. O urmări pe furiş de la fereastra micului compartiment din vagonul 6, rezervat personalului însoţitor. O văzu cum traversează peronul cu paşi hotărâţi pe partea mai puţin aglomerată. Scoase ceva din poşetă; poate telefonul mobil? Henry bănui că fetiţa încă mai dormea pe locul ei. Cu siguranţă dormea acolo, în urmă cu câteva minute, când trenul trecuse ca fulgerul prin Katrineholm. Oftă. Ce naiba îl apucase să spioneze o femeie atrăgătoare?

Henry îşi întoarse privirea şi începu să rezolve un careu de cuvinte încrucişate dintr-o revistă. Mai târziu se va întreba, iar şi iar, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi stat cu ochii pe femeia de pe peron. Nu va conta câţi oameni vor încerca să îl asigure că nu avea de unde să ştie, că nu trebuie să îşi reproşeze nimic. Henry era convins, şi va fi aşa pentru totdeauna, că nerăbdarea lui de a rezolva

careul distrusese viaţa tinerei mame. Acum, însă, pur şi simplu nu putea da ceasul înapoi.

Henry încă mai era ocupat cu careul când auzi vocea lui Arvid pe intercom. Toţi pasagerii trebuiau să revină la locurile lor. Trenul era gata să îşi continue călătoria spre Stockholm.

Mai târziu nimeni nu îşi va aminti să fi văzut o tânără alergând după tren. Dar trebuie să fi alergat, fiindcă Henry primise un telefon urgent. O tânără care ocupase locul 6 din vagonul 2, împreună cu fiica ei, rămăsese pe peronul din Flemingsberg şi acum se îndrepta într-un taxi spre Gara Centrală din Stockholm. Prin urmare, fetiţa rămăsese singură.

– Ei, drăcie, făcu Henry şi puse receptorul în furcă.

Oare de ce, de fiecare dată când lăsa pe altcineva să facă o treabă, lucrurile mergeau de-a-ndoaselea? De ce nu putea să se bucure şi el de câteva clipe de linişte?

Nici măcar nu discutaseră dacă să oprească trenul într-o staţie intermediară, doar erau atât de aproape de destinaţia finală. Henry se duse repede în vagonul 2 şi, atunci când o recunoscu pe fetiţa rămasă singură, îşi dădu seama că femeia roşcată pe care o văzuse pe peron fusese cea care pierduse trenul. Se folosi de telefonul mobil ca să anunţe centrul de comunicaţii că fetiţa doarme în continuare şi că nu are nici un rost să o tulbure cu vestea despre absenţa mamei înainte de a ajunge la Stockholm. Şefii au fost de acord cu el şi Henry promise să aibă grijă personal de fetiţă când trenul va opri în gară. *Personal.* Un cuvânt care va răsuna multă vreme în capul lui Henry.

Când trenul trecu prin staţia Söder, la periferia de sud a capitalei, fetele din vagonul 3 începură să ţipe şi să se încaiere din nou. Zgomotul de sticlă spartă ajunse la urechile lui Henry chiar în clipa în care văzu un călător care trecea din vagonul 2 în vagonul 3. Se văzu nevoit să lase fetiţa care dormea şi să îl sune, agitat, pe Arvid prin staţia radio de emisie-recepţie:

– Arvid, vino imediat în vagonul 3!

Nu primi nici un răspuns.

Trenul se oprise cu zgomotul lui caracteristic, ca răsuflarea grea, şuierătoare, a unui bătrân, înainte ca Henry să le poată despărţi pe cele două fete.

– Curvă! ţipă blonda.

– Târfă! replică bruneta.

– Halal comportament, zise o doamnă în vârstă care tocmai se ridicase ca să își ia geamantanul din plasa de bagaje.

Henry se strecură iute printre călătorii care așteptau pe culoar ca să coboare din tren și strigă peste umăr:

– Coborâți din tren imediat, amândouă!

Era deja în drum spre vagonul 2, sperând că fetița încă mai dormea. La urma urmei, nu se îndepărtase prea mult de ea.

Își croi cu greu drum printre călătorii înghesuiți, ulterior jurând că nu lipsise mai mult de trei minute.

Dar numărul minutelor, oricât de mic, nu schimbă nimic.

Când ajunse în vagonul 2, fetița dispăruse. Sandalele ei mov rămaseseră pe podea. Iar trenul se golea de toți acei oameni care călătoriseră sub protecția lui Henry Lindgren de la Göteborg la Stockholm.

Alex Recht era polițist de mai bine de un sfert de secol. Prin urmare, putea pretinde că are o mare experiență în domeniu, că de-a lungul anilor atinsese un nivel semnificativ de competență profesională și că dobândise un simț rafinat al intuiției. După cum i se spusese de atâtea ori, stătea bine la capitolul instinct.

Pentru un polițist, puține lucruri erau mai importante decât instinctul. Era marca polițistului priceput, criteriul suprem care îl deosebea pe cel născut pentru așa ceva de cel nechemat. Instinctul nu putea înlocui faptele, dar le putea completa. Când adunai toate faptele, când identificai toate implicațiile cazului, ideea era să înțelegi ce ai în față și să pui cap la cap informațiile.

– Mulți chemați, puțini aleși, îi spusese tatăl lui când primise prima misiune.

De fapt, tatăl lui Alex sperase ca fiul lui să îmbrace haina preoțească, așa cum făcuseră toți ceilalți primi născuți din familia lui. Îi venea greu să se resemneze la gândul că fiul lui preferase uniforma de polițist.

– Trebuie să ai chemare pentru așa ceva, replicase Alex ca să îl calmeze.

Tatăl lui cugetase câteva luni, apoi anunțase că acceptă și respectă alegerea făcută de fiul lui. Poate că situația se simplificase și fiindcă, între timp, fratele lui Alex se hotărâse să se facă preot. Oricum, Alex îi rămăsese etern recunoscător fratelui său.

Lui Alex îi plăcea să lucreze cu oameni care, ca și el, simțeau că au fost meniți pentru această meserie. Îi plăcea să lucreze cu oameni înzestrați cu același tip de intuiție ca și el și pricepuți în a face distincția între fapte și detaliile nesemnificative.

Poate, își spunea el în timp ce se îndrepta spre Gara Centrală din Stockholm, poate că tocmai de aceea o privea cu circumspecție

pe noua lui colegă, Fredrika Bergman. Femeia părea să creadă că nu are nici chemare, nici tragere de inimă pentru aşa ceva. Motiv pentru care Alex se aştepta ca femeia aceasta să nu facă prea mulţi purici în poliţie.

O privi pe furiş, aşa cum stătea pe locul de lângă el. Incredibil de dreaptă. La început se întrebase dacă nu cumva urmase liceul militar. Chiar sperase asta. Dar, ori de câte ori se uita peste CV-ul ei, nu găsea nici un rând care să îi spună că Fredrika petrecuse măcar o oră în armată. Oftă. Atunci practicase gimnastica de performanţă, singura explicaţie, fiindcă nici o femeie obişnuită, pentru care cea mai mare aventură a vieţii fusese viaţa de student, nu ar fi stat atât de ţeapănă.

Alex îşi drese vocea încet şi se întrebă dacă să spună ceva despre noul caz. La urma urmei, Fredrika nu se mai confruntase cu aşa ceva. Privirile li se întâlniră scurt, apoi Alex îşi îndreptă din nou atenţia spre drum.

– Azi e aglomerată circulaţia, mormăi el.

De parcă ar fi existat zile când în Stockholm nu ar fi circulat nici o maşină.

În lunga lui carieră, Alex se ocupase de mai multe cazuri de copii dispăruţi. Experienţa acumulată îl convinsese treptat de adevărul zicalei: „Copiii nu dispar, sunt pierduţi". *Aproape* în fiecare caz, în spatele fiecărui copil pierdut era un părinte pierdut. Un individ neglijent care, în opinia lui Alex, nu ar fi trebuit să aibă copii. Nu era neapărat cineva cu un stil de viaţă dezordonat sau un alcoolic. La fel de bine putea fi cineva care muncea prea mult, ieşea cu prietenii prea des şi se întorcea acasă prea târziu, sau cineva care pur şi simplu nu îi acorda suficientă atenţie copilului. Dacă ar ocupa spaţiul cuvenit în viaţa adulţilor, copiii ar dispărea mult mai rar. Cel puţin aceasta era concluzia la care ajunsese Alex.

Norii atârnau groşi şi întunecaţi pe cer şi, când coborâră din maşină, un huruit îndepărtat anunţă tunetul inevitabil. Aerul era incredibil de greu şi de umed. Era una dintre zilele acelea în care îţi doreşti să plouă cu tunete şi fulgere ca să facă aerul mai respirabil. Un fulger brăzdă posomorât norii undeva, deasupra Oraşului Vechi. Se apropia o nouă furtună.

Alex şi Fredrika intrară repede în Gara Centrală. Alex răspunse la telefonul mobil: Peder Rydh, al treilea membru al echipei, venea

şi el acolo. Alex răsuflă uşurat. Nu ar fi fost corect să înceapă o anchetă de genul ăsta cu o piesă de mobilier ca Fredrika.

Se făcuse trei şi jumătate când ajunseră pe peronul 17, unde trăsese trenul devenit obiectul unei anchete poliţieneşti. Căile Ferate Suedeze fuseseră informate că poliţia nu poate spune exact când va fi repus în circulaţie trenul, motiv pentru care întregul mers al trenurilor avea să fie dat peste cap. Puţine persoane de pe peron nu erau în uniformă. Alex bănui că femeia roşcată, ce arăta epuizată, dar stăpână pe sine, aşa cum stătea pe o cutie mare din plastic albastru, pe care stătea scris „Nisip", era mama copilului dispărut. Intuiţia îi spuse că femeia nu era unul dintre acei părinţi care îşi pierd copiii. Înghiţi în sec. Dacă fetiţa a fost pierdută, înseamnă că a fost răpită. Dacă a fost răpită, lucrurile se complică mult.

Alex se strădui să nu îşi piardă calmul. Pe moment ştia prea puţin despre acest caz ca să tragă concluzii pripite.

Un poliţist tânăr, în uniformă, se apropie de Alex şi Fredrika. Dădu mâna cu ei, ferm dar cu palma puţin umedă, privindu-i cu ochii uşor tulburi şi dezorientaţi. Se prezentă simplu: Jens. Alex bănui că tocmai terminase academia de poliţie şi că acesta era primul lui caz. Lipsa experienţei era înfricoşătoare când proaspeţii absolvenţi îşi luau în primire posturile. În primele şase luni confuzia şi panica erau la ordinea zilei. Alex se întrebă dacă tânărul a cărui mâna tremura atât de mult nu cumva intrase în panică. Probabil că se întreba şi el ce naiba căuta Alex acolo. Inspectorii-şefi aproape niciodată nu interogau martorii. Cel puţin nu în fazele premergătoare ale unei anchete.

Alex dădu să îşi explice prezenţa acolo, dar Jens i-o luă înainte, vorbind precipitat, cu o voce ascuţită:

– Alarma s-a dat abia la treizeci de minute de la sosirea trenului. Până atunci aproape toţi călătorii părăsiseră peronul. În fine, cu excepţia celor pe care îi vedeţi.

Arătă spre grupul de persoane care stătea puţin mai departe de femeia despre care Alex credea că e mama fetiţei. Alex se uită la ceas. Era patru fără douăzeci. În curând va fi trecut o oră şi jumătate de la dispariţia copilului.

– Am căutat în tot trenul. Nici urmă de ea. De copil vorbesc, o fetiţă de şase ani. Nu e nicăieri. Şi nimeni nu pare s-o fi văzut. Cel puţin dintre persoanele cu care am stat de vorbă. Iar bagajul a rămas

în compartiment. Fetița n-a luat nimic cu ea. Nici măcar sandalele. Sunt tot pe podea, sub scaunul ei.

Primii stropi de ploaie loviră acoperișul de deasupra lor. Tunetul se auzi mai aproape. Alex nu își aducea aminte să fi avut parte de o vară mai păcătoasă.

– Femeia de colo e mama copilului? întrebă Fredrika, arătând discret cu capul spre femeia roșcată.

– Da, răspunse tânărul polițist. O cheamă Sara Sebastiansson. Spune că nu pleacă acasă până nu-i găsim fetița.

Alex oftă ca pentru sine. Bineînțeles că femeia roșcată era mama copilului. Nu mai era nevoie să întrebe astfel de lucruri, le știa oricum, le *simțea*. Fredrika însă nu avea deloc acest tip de intuiție. Punea întrebări despre orice și se îndoia de absolut tot. Alex simți cum crește iritarea în el. Un detectiv pur și simplu nu lucra așa. Nu îi rămânea decât să spere că, mai curând sau mai târziu, își va da seama cât de nepotrivită era pentru profesia pe care și-o alesese.

– De ce a fost nevoie de treizeci de minute pentru ca poliția să fie alertată? continuă Fredrika să își pună întrebările.

Alex ciuli urechile imediat. În sfârșit pusese și Fredrika o întrebare relevantă.

Jeans se încordă. Până în acest moment avusese răspunsuri la toate întrebările puse de superiori.

– Mda, e o poveste cam ciudată, începu Jens, și Alex observă că tânărul încearcă să nu se uite la Fredrika. Trenul a fost reținut în Flemingsberg mai mult decât e normal și mama fetiței a coborât ca să dea un telefon. Și-a lăsat copilul în tren fiindcă dormea.

Alex înclină din cap gânditor. *Copiii nu dispar, sunt pierduți.* Poate că, totuși, a judecat-o greșit pe Sara cea roșcată.

– În fine, o tânără s-a apropiat de ea, de Sara, pe peron, și a rugat-o s-o ajute, câinele ei trăgea să moară. Și așa a pierdut trenul. A dat telefon imediat la centrul de comunicații – a ajutat-o cineva de la gara din Flemingsberg – și a spus că fetița ei e în tren și că va veni cu un taxi direct la Gara Centrală din Stockholm.

Alex se încruntă în timp ce asculta.

– Când trenul s-a oprit în Stockholm, fetița dispăruse deja, iar conductorul și alți membri ai personalului însoțitor au căutat-o. Călătorii de-abia așteptau să coboare din tren, de aia aproape că nimeni nu s-a oferit să-i ajute. Un angajat al firmei de pază Securitas, care are contract cu localul Burger King de la parter, le-a dat o

mână de ajutor. Pe urmă mama fetiţei, adică Sara, femeia de colo, a ajuns aici în taxi şi a aflat că fiica ei a dispărut. Căutările au continuat; lumea a crezut că fetiţa s-a trezit şi a coborât printre primii. Dar n-au găsit-o. De aceea s-a telefonat la poliţie. Dar nici noi n-am găsit-o.

– Nu s-a anunţat nimic prin staţia de radioficare? întrebă Fredrika. În caz că fetiţa părăsise peronul şi se amestecase în mulţime?

Jens înclină din cap, sfios. Apoi clătină din cap. Da, se dăduse un anunţ. Mai mulţi poliţişti şi voluntari căutau acum prin toată gara. Radioul va face apel la toţi participanţii din trafic să se uite după fetiţă. Vor fi contactate firmele de taxiuri. Dacă plecase de una singură, fetiţa nu putea ajunge prea departe.

Dar până acum nu o zărise nimeni.

Fredrika dădu încet din cap. Alex se uită la femeia care şedea pe cutia mare, albastră. Era albă la faţă. Dărâmată.

– Daţi anunţul şi în alte limbi, nu numai în suedeză, zise Fredrika.

Colegii o priviră cu sprâncenele ridicate.

– Sunt o mulţime de oameni care se foiesc pe aici şi nu vorbesc suedeza, poate au văzut ei ceva. Daţi anunţul şi în engleză. În germană şi franceză, dacă e posibil. Poate şi în arabă.

Alex aprobă din cap şi îi aruncă o privire lui Jens, semn că trebuie să dea curs propunerii venite de la Fredrika. Jens plecă în grabă, probabil întrebându-se unde să găsească pe cineva care vorbeşte araba. Ploaia cădea în cascadă peste oamenii strânşi pe peron, iar huruitul se transformase de mult în tunete asurzitoare. Era o zi deprimantă de vară deprimantă.

Peder Rydh veni în fugă pe peron tocmai când Jens se îndepărta. Peder se uită lung la jacheta bej, la două rânduri, a Fredrikăi. Femeia asta nu avea deloc habar despre cum arăţi că faci parte din poliţie când nu eşti în uniformă? Înclină din cap graţios spre colegi şi îşi flutură legitimaţia, astfel încât ceilalţi să îşi dea seama că e unul de-al lor. Rezistă cu greu pornirii de a-i bate pe spate pe cei mai tineri. Savurase din plin anii petrecuţi în maşina poliţiei, patrulând pe străzile capitalei, acum însă era fericit că avansase pe un post pentru care nu mai trebuia să poarte uniformă.

În clipa în care îl văzu, Alex dădu scurt din cap, privirea lui exprimând ceva foarte aproape de recunoştinţă pentru faptul că venise şi el.

– Eram în drum spre marginea oraşului când am primit mesajul despre fetiţa dispărută, aşa că m-am gândit s-o iau pe Fredrika şi să vin repede aici. Nu stau prea mult, am vrut să iau o gură de aer proaspăt, continuă el uitându-se la Peder cu subînţeles.

– Adică ai vrut să te dezmorţeşti un pic după ce ai stat atâta timp legat cu lanţuri de birou, replică Peder, zâmbind larg, şi Alex îi răspunse din nou dând din cap, obosit.

În ciuda diferenţei mari de vârstă dintre ei, într-o anumită privinţă cei doi erau întru totul de acord: oricât de sus ai ajunge, rahatul tot îl vezi. Şi niciodată nu eşti mai departe de realitate decât atunci când faci muncă de birou.

Dar amândoi considerau că Fredrika nu le împărtăşea opinia, motiv pentru care renunţară la subiect.

– OK, zise Alex. Iată ce vom face. Fredrika, tu vorbeşti cu mama copilului, iar tu, Peder, vorbeşti cu personalul însoţitor şi cu cei câţiva călători care au rămas aici, poate scoţi ceva de la ei. Ar trebui să procedăm regulamentar, să fim mereu câte doi când vorbim cu martorii, dar nu cred că mai avem timp de aşa ceva.

Fredrika se arătă foarte mulţumită de această distribuire a sarcinilor, dar în acelaşi timp i se păru că zăreşte un pic de dezamăgire pe faţa lui Peder. Dezamăgirea că ea, şi nu el, o va aborda pe mama copilului dispărut. Alex trebuie să o fi sesizat şi el, fiindcă adăugă:

– Singurul motiv pentru care Fredrika se va ocupa de mamă e că este femeie. Asta poate înlesni dialogul.

Lui Peder îi reveni buna dispoziţie.

– OK, ne vedem în clădirea gării, spuse Alex cu asprime în glas. Acolo mă duc acum.

Fredrika oftă. „*Singurul motiv pentru care Fredrika se va ocupa de...*" Mereu aceeaşi placă. Fiecare sarcină care îi era încredinţată trebuia să fie justificată. Se simţea ca un corp străin într-un univers străin. Întreaga ei prezenţă era discutabilă şi reclama mereu explicaţii. Era atât de indignată, încât uită că Alex nu numai că îi dăduse sarcina să discute cu mama copilului, dar o şi lăsase să se descurce singură. Acum practic de-abia aştepta să se despartă de echipa lui Alex Recht. Intenţia ei era să îşi termine stagiatura şi să plece. Existau şi alte instituţii, mai dornice să se folosească de pregătirea ei, chiar dacă nu atât de insistent precum poliţia.

Am să arunc o privire înapoi, pentru ultima oară, gândi Fredrika, vizualizând ziua în care va părăsi cu paşi hotărâţi sediul poliţiei, sau cartierul general, cum îi spuneau colegii ei, de pe Kungsholmen. Apoi se concentră pe ceea ce avea de făcut în clipele următoare. Discuţia cu mama copilului dispărut.

Se prezentă politicos Sarei Sebastiansson şi rămase surprinsă de forţa cu care femeia îi strânse mâna. Gestul îi contrazicea anxietatea şi epuizarea ce i se citeau pe faţă. Observă şi că Sara se trăgea mereu de mânecile bluzei. Părea un fel de tic sau obicei, un lucru pe care îl făcea tot timpul. De parcă ar fi vrut să îşi ascundă antebraţele.

Poate a vrut să se apere de cineva şi acum încearcă să îşi ascundă rănile, gândi Fredrika. Dacă Sara avea un soţ care o bătea, aceasta era o informaţie care trebuie adusă imediat la cunoştinţa echipei de anchetatori.

Dar mai întâi trebuia să îi pună câteva întrebări.

– Dacă doriţi, putem merge înăuntru. Nu trebuie să stăm aici, în ploaie.

– Nu face nimic, răspunse Sara cu o voce nu departe de lacrimi.

Fredrika se gândi o clipă, apoi spuse:

– Dacă simţiţi că trebuie să fiţi aici în caz că apare fiica dumneavoastră, vă asigur că, în clipa în care va fi văzută, veţi fi anunţată numaidecât.

Deşi, ar fi vrut ea să adauge, e puţin probabil ca fiica dumneavoastră să apară aici, dar îşi lăsă gândul neexprimat.

– Lilian, zise Sara.

– Poftim?

– Pe fiica mea o cheamă Lilian. Şi nu vreau să plec de aici.

Femeia îşi întări spusele clătinând din cap.

– Nu, mulţumesc, nu vreau cafea.

Fredrika ştia cât de greu îi vine să se apropie de cineva când era în exerciţiul funcţiunii. De cele mai multe ori eşua lamentabil. În privinţa aceasta, era tipul distant, cerebral. Îi plăcea să citească, să scrie şi să analizeze. Toate formele de interogatoriu şi conversaţie îi erau atât de străine, atât de greu de manevrat. Uneori privea fascinată cum Alex întinde mâna şi o pune pe umărul persoanei cu care discută. Fredrika niciodată nu ar fi făcut aşa ceva, mai mult decât atât, nu suporta să o bată cineva pe braţ sau pe umăr. Îi repugna, fizic, ori de câte ori un coleg încerca să „destindă atmosfera" bătând-o pe spate sau dându-i un ghiont în coaste. Nu agrea deloc acest gen de contact fizic. Şi aproape toţi cei din jur ştiau asta. Dar nu absolut toţi. Fredrika se cutremură uşor când vocea Sarei îi întrerupse şirul gândurilor.

– De ce nu şi-a luat sandalele?

– Poftim?

– Sandalele Lilianei au rămas pe podea, lângă scaunul ei. Trebuie să se fi întâmplat ceva cu ea, altfel nu ar fi plecat desculţă. Şi fără să anunţe pe cineva, fără să ceară ajutor.

– Nici dacă s-a trezit şi a descoperit că e singură în compartiment? Poate a intrat în panică şi a coborât repede din tren.

Sara clătină din cap.

– Nu-i în firea Lilianei. Nu aşa am crescut-o noi. Am învăţat-o să acţioneze şi să gândească practic. Ar fi întrebat pe cineva de alături. Doamna care stătea în faţa noastră, de exemplu, am vorbit puţin cu ea.

Fredrika se agăţă de un cuvânt al Sarei ca să schimbe subiectul:

– Aţi spus „noi"?

– Poftim?

– Aţi spus „nu aşa am crescut-o noi". V-aţi referit la dumneavoastră şi la soţul dumneavoastră?

Sara îşi fixă privirea într-un punct mai sus de umărul Fredrikăi.

– Locuim separat, nu de mult timp, răspunse Sara rar. Încă nu ne-am obişnuit. Uneori Lilian petrece weekendurile cu el, în rest stă cu mine. Va trebui să lămurim lucrurile, mai încolo.

Sara trase adânc aer în piept, apoi expiră, şi Fredrika văzu cum îi tremură buza de jos. Pielea ei lividă contrasta cu părul roşu. Stătea cu braţele strâns încrucişate la piept. Fredrika îi privi unghiile de la picioare. Albastre. Neobişnuit.

– V-aţi certat când a venit vorba cu cine va sta Lilian? întrebă Fredrika pe un ton prudent.

Sara tresări.

– Credeţi că a luat-o Gabriel? întrebă ea privind-o în ochi pe Fredrika.

Fredrika bănui că Gabriel era fostul ei soţ.

– Noi nu credem nimic, răspunse ea repede. Doar trebuie să analizăm toate pistele ca să... Încerc să înţeleg ce s-a întâmplat cu ea. Cu Lilian.

Sara se gârbovi uşor. Îşi muşcă buza de jos şi îşi pironi privirea în pământ.

– Eu şi Gabriel... am avut... încă mai avem... unele neînţelegeri. Recent ne-am certat din cauza lui Lilian. Dar niciodată n-a atins-o, nici măcar cu un deget. Niciodată.

Fredrika văzu din nou cum Sara îşi trage mânecile. Îşi dădu seama că Sara nu îi va spune dacă fusese bătută de fostul soţ. Va trebui să verifice dacă se înaintase vreo plângere oficială când se va întoarce la cartierul general. Şi, oricum, va trebui să discute cu fostul ei soţ.

– Mi-aţi putea spune cu mai multă precizie ce s-a întâmplat pe peronul din Flemingsberg? întrebă Fredrika, sperând că îndrepta discuţia în direcţia în care Sara se simţea mai în largul ei.

Sara dădu din cap de câteva ori, dar nu spuse nimic. Fredrika spera că nu va izbucni în lacrimi, ştiind că îi venea foarte greu să se descurce cu cineva care plânge. Nu din punct de vedere personal, ci profesional.

– Am coborât din tren ca să dau un telefon, începu Sara şovăitor. Am sunat un prieten.

Fredrika, distrasă de ploaie, încercă să se concentreze. *Un prieten?*

– Dar de ce n-aţi sunat din tren?

– N-am vrut s-o trezesc pe Lilian, răspunse Sara repede.

Puţin prea repede. În plus, mai devreme Sara îi declarase unui poliţist că se dăduse jos din tren fiindcă se afla într-un vagon în care era interzis orice fel de zgomot.

– Era atât de obosită, şopti Sara. Ne ducem la Göteborg în vizită la părinţii mei. Cred că răcise undeva, de obicei nu doarme tot drumul.

– Aha, zise Fredrika şi făcu o pauză înainte de a continua: Nu cumva aţi vrut ca Lilian să nu audă ce vorbiţi?

Sara recunoscu aproape imediat.

– Ba da. N-am vrut ca Lilian să audă ce vorbesc. Eu şi prietenul meu... ne cunoaştem de puţin timp. N-ar fi deloc bine ca Lilian să afle despre el atât de curând.

Fiindcă fetiţa i-ar spune tăticului care, probabil, încă o mai bătea pe mămica, deşi nu mai locuiau împreună, îşi spuse Fredrika.

– Am vorbit doar două minute. Poate mai puţin. I-am spus că mai avem puţin şi ajungem şi că poate veni la mine în seara asta, după ce o culc pe Lilian.

– Am înţeles. Apoi?

Sara îşi îndreptă umerii şi oftă din greu. Limbajul corpului anunţa că vor aborda un subiect foarte dureros.

– A fost ceva absurd, total absurd, zise Sara posomorâtă. Total absurd.

Clătină din cap, obosită.

– O femeie s-a apropiat mine. Era tânără. Destul de înaltă, slabă, răvăşită la faţă. Gesticula şi striga ceva despre un câine care trage să moară. Cred că a venit la mine fiindcă stăteam mai departe de ceilalţi oameni de pe peron. A spus că tocmai cobora cu scara rulantă şi câinele ei a intrat în convulsii.

– În convulsii? Un câine?

– Da, aşa mi-a spus. Câinele era acolo, în convulsii, iar ea avea nevoie de ajutor ca să-l ducă sus. Am avut câini de când mă ştiu, până acum câţiva ani. Şi mi-am dat seama ce simţea tânăra aceea. Aşa că am ajutat-o.

Sara tăcu şi Fredrika se gândi la cuvintele ei, frecându-şi mâinile.

– Nu v-aţi gândit că trenul ar putea pleca fără dumneavoastră?

Pentru prima oară de când vorbeau, Sara răspunse pe un ton tăios şi cu o privire încruntată.

– Când am coborât, l-am întrebat pe conductor cât stă trenul acolo. Mi-a zis că e oprit cel puţin zece minute. Cel puţin.

Sara ridică mâinile şi îşi răsfiră degetele lungi şi subţiri. Zece degete, zece minute. Mâinile îi tremurau uşor. Buza de jos îi tresărea din nou.

– Zece minute, şopti ea. De asta am ajutat-o pe tânără să urce cu câinele. M-am gândit – *ştiam* – că am timp.

Fredrika obosise să mai respire calm.

– Aţi văzut când a plecat trenul?

– Tocmai ajunseserăm sus cu câinele, răspunse Sara cu o voce nesigură. Tocmai ajunseserăm sus când m-am întors şi am văzut cum pleacă trenul.

Răsufla greu şi o privea fix pe Fredrika.

– Nu mi-am putut crede ochilor, continuă ea şi o singură lacrimă îi brăzdă obrazul. Parcă eram într-un film de groază. Am coborât scara în fugă şi am alergat după tren. Dar nu s-a oprit. Nu s-a oprit!

Deşi Fredrika nu avea copii, cuvintele Sarei îi transmiseră ceva din chinul ei.

Simţi ceva asemănător unei dureri de stomac.

– Un angajat al gării din Flemingsberg m-a ajutat să iau legătura cu trenul. Apoi am luat un taxi până la Gara Centrală de aici.

– Ce-a făcut tânăra cu câinele în timp ce se întâmplau toate astea?

Sara îşi şterse coada ochiului.

– A fost ceva cam ciudat. Pur şi simplu a şters-o de acolo, brusc. A pus câinele într-un fel de cărucior lăsat în capătul scării şi a ieşit din gară. După aia n-am mai văzut-o.

Sara şi Fredrika rămaseră un timp fără să spună nimic, fiecare absorbită de propriile gânduri. Într-un târziu, vocea Sarei rupse tăcerea:

– Ştiţi ceva? După ce-am luat legătura cu trenul, n-am mai fost atât de îngrijorată. Mi se părea absurd să mă agit prea mult pentru că Lilian rămăsese singură pe ultimii kilometri dintre Flemingsberg şi Stockholm.

Sara îşi umezi buzele şi apoi ridică tonul pentru prima oară:

– În taxi chiar am stat liniştită. Am închis ochii şi m-am relaxat. M-am *relaxat* în timp ce un nemernic îmi răpea fetiţa.

Fredrika îşi dădu seama că aceasta era o durere pe care nu o putea alina. Fără prea multă tragere de inimă, făcu ceea ce în mod normal nu ar fi făcut niciodată: întinse mâna şi mângâie braţul Sarei.

Apoi văzu că nu mai ploua. Mai trecuse o oră de la dispariţia Lilianei.

Jelena descoperi că era mai greu decât se aşteptase să părăsească oraşul Flemingsberg cu autobuzul.

– Nu trebuie să iei trenul, nu trebuie să iei un taxi, nu trebuie să mergi cu maşina, îi spusese Bărbatul chiar în dimineaţa aceea, în timp ce revedeau fiecare detaliu al planului pentru a o suta oară. Iei autobuzul. Mergi cu autobuzul până la Skärholmen, pe urmă iei metroul până acasă. Ai înţeles?

Jelena înclinase de mai multe ori din cap.

Da, înţelesese. Şi promisese să îşi dea toată silinţa.

Jelena simţi cel puţin zece fluturi care îi zburau de colo-colo prin stomac. Spera din tot sufletul ca planul să fi reuşit pe deplin. Trebuia să reuşească. Bărbatul se va înfuria dacă nu reuşea să ia copilul din tren.

Se uită la ceas. Durase mai mult de o oră. Autobuzul întârziase, apoi fusese nevoită să aştepte metroul. În curând va ajunge acasă şi atunci va şti. Îşi şterse de blugi palmele transpirate. Niciodată nu era sigură dacă făcea lucrurile cum trebuie. Până de curând, când Bărbatul ori o lăuda, ori o certa. Până de curând făcuse aproape totul bine. Se descurcase şi cu şofatul, şi când exersase cum trebuie să vorbească.

– Oamenii trebuie să înţeleagă ce spui, îi repeta Bărbatul. Tu nu vorbeşti clar. Şi nu trebuie să te mai strâmbi aşa. Sperii lumea.

Jelena se chinuise, nu glumă, dar până la urmă Bărbatul fusese mulţumit. Acum doar coada unui ochi i se mai contracta, dar numai când era agitată sau nesigură pe ea. Când era calmă, nu se contracta deloc.

– Bravo, spusese Bărbatul şi o bătuse uşor pe obraz.

Jelena se îmbujorase de emoţie. Acum spera să aibă parte de noi laude când va ajunge acasă.

În sfârşit metroul ajunse şi la staţia ei. De-abia se ţinu să nu iasă valvârtej din vagon şi să alerge într-un suflet acasă. Trebuia să meargă calm, degajat, pentru ca nimeni să nu o bage în seamă. Jelena privi tot timpul în pământ şi îşi făcu de lucru cu o şuviţă din păr.

Ploaia biciuia strada când ieşi din staţia de metrou, împăienjenindu-i ochii. Ce mai conta acum – tot îl văzu. Pentru o fracţiune de secundă, ochii li se întâlniră. I se păru că zâmbeşte.

Peder Rydh privi mai mult decât sceptic încercarea jalnică a Fredrikăi de a o liniști pe mama copilului. O mângâia ușor pe Sara Sebastiansson cu aceeași reținere cu care ai mângâia un câine total antipatic, dar pe care trebuie să îl mângâi fiindcă aparține unui bun prieten. Oameni ca ea nu aveau ce căuta în poliție, unde totul depindea de felul în care știi cum să îi iei pe oameni. Oameni și oameni. De *toate* felurile. Peder scoase un oftat plin de iritare. Într-adevăr, angajarea civililor în poliție fusese o idee neinspirată.

„Poliția are nevoie de o infuzie de competențe la cel mai înalt nivel" – aceasta era explicația venită din partea anumitor indivizi din eșaloanele superioare.

Fredrika pomenise de câteva ori domeniul în care se specializase la universitate, dar, lui Peder cel puțin, nici că-i păsa. Femeia folosea prea multe cuvinte, cu prea multe litere. Complica lucrurile. Gândea prea mult și simțea prea puțin. Pur și simplu nu era făcută pentru a lucra în poliție.

Peder admira fără rezerve atitudinea fermă a sindicatului polițiștilor față de poziția și statutul civililor în cadrul poliției. Care nu justificau deloc lipsa lor de experiență relevantă. Ca și lipsa acelor competențe unice la care ajungi numai atunci când iei totul de la zero. Lucrând cel puțin zece ani pe mașini de patrulare. Punându-i la punct pe bețivani. Potolindu-i pe bărbații care își bat nevestele. Ducându-i acasă pe adolescenții recalcitranți și dând ochii cu părinții lor. Intrând cu forța în casele celor care mor singuri și zac acolo, putrezind.

Clătină din cap. Acum trebuia să se gândească la lucruri mult mai presante decât la colegii lui incompetenți. Se gândi la informațiile pe care le culesese până acum din discuțiile avute cu personalul trenului. Henry Lindgren, conductorul, vorbea prea mult, dar

avea simțul observației și sigur stătea bine cu memoria. Trenul plecase din Göteborg la 10:50. Ajunsese la Stockholm cu opt minute întârziere, la 14:07.

– Nu eu m-am ocupat de întârzierea din Flemingsberg, sublinie Henry. Arvid și Nellie s-au ocupat.

Henry privi trist spre trenul care încă mai era în gară. Toate ușile erau deschise, căscate ca niște găuri negre de-a lungul vagoanelor. Mai mult decât orice ar fi vrut ca, brusc, dintr-una din găurile acelea, să apară fetița dispărută. Ca fetița să se fi rătăcit în tren, să fi nimerit în alt vagon, să fi adormit din nou și să se fi trezit. Dar, cu toată certitudinea pe care numai adulții o pot avea, Henry știa că așa ceva nu avea cum să se întâmple. Singurele persoane care urcau și coborau din tren erau polițiștii și specialiștii. Peronul fusese izolat, iar suprafețele umede erau cercetate pentru a se descoperi eventuale amprente. Henry simți în gât un nod de care îi fu imposibil să scape.

Peder continuă cu întrebările.

– Spuneați că ați stat cu ochii pe fetiță. Ce s-a întâmplat după aceea?

Peder văzu cum Henry pur și simplu se chircește, părând că îmbătrânește brusc, chiar sub ochii lui, acolo, pe peron, fiind obligat să explice de ce anume o lăsase singură pe fetiță.

– Era greu să fii în mai multe locuri deodată, răspunse el deprimat. Cum vă spuneam, am avut probleme în câteva vagoane și a trebuit să las fetița ca să mă reped în vagonul 3. Dar l-am sunat pe Arvid pe stația radio. L-am strigat, de mai multe ori, dar nu mi-a răspuns. Nu cred că m-a auzit. Cred că nu s-a făcut legătura.

Peder hotărî să nu comenteze în nici un fel reacțiile lui Arvid.

– Deci ați părăsit copilul și nu ați rugat nici un călător să aibă grijă de ea?

Henry ridică brațele, apelând, dramatic, la înțelegerea polițistului.

– Eram în vagonul următor! strigă el. Și am crezut, da, am crezut că mă întorc imediat. Ceea ce am și făcut.

Vocea părea să îl lase.

– Am lăsat fetița singură mai puțin de trei minute, m-am întors în clipa în care trenul s-a oprit și oamenii au început să coboare. Dar dispăruse deja. Și nimeni nu-și amintea când plecase.

Înecat de emoție, Henry continuă:

– Cum a fost posibil aşa ceva? Cum se face că nimeni n-a văzut nimic?

Peder ştia prea bine cum. Pune zece oameni să fie martori la comiterea unui delict şi vei obţine zece versiuni a ceea ce s-a întâmplat, a ordinii evenimentelor şi a hainelor purtate de făptaşi.

Pe de altă parte, *ciudat* era şi felul în care reacţionase Arvid Melin. Mai întâi lăsase ca trenul să plece fără Sara Sebastiansson, apoi nu răspunsese la apelul lui Henry.

Peder îl căută repede pe Arvid, care şedea singur pe una dintre băncile de pe peron. Părea foarte agitat. La apropierea lui Peder, ridică ochii şi întrebă:

– Când putem pleca? Trebuie să ajung undeva.

Peder se aşeză lângă Arvid mai încet decât era nevoie, îl fixă cu privirea şi răspunse:

– A dispărut un copil. Ce poate fi mai important decât să ajutaţi la găsirea lui?

Apoi Arvid aproape că rosti doar cuvintele absolut necesare unui răspuns direct la o întrebare directă.

– Ce le-aţi spus călătorilor care v-au întrebat cât va sta trenul în Flemingsberg? întrebă Peder cu asprime, dându-şi seama că i se adresează lui Arvid ca unui şcolar.

– Nu-mi aduc aminte exact.

Peder observă că Arvid, care se apropia de treizeci de ani, răspundea la fel cum făceau copiii lui în adolescenţă.

„Unde te duci?" „Afară!" „Când te întorci?" „Mai târziu!"

– Vă aduceţi aminte de vreo conversaţie avută cu Sara Sebastiansson?

Arvid clătină din cap.

– Nu, deloc.

Peder se întrebă dacă nu ar fi bine să îl sperie puţin pe Arvid, dar acesta continuă:

– O mulţime de oameni m-au întrebat acelaşi lucru, înţelegeţi? Cred că şi mama fetiţei. Oamenii ar trebui să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce fac, spuse el cu o voce gâtuită, şi de-abia atunci Peder îşi dădu seama cât de zdruncinat e.

– Noi nu putem garanta că trenul va sta zece minute. Absolut toţi călătorii vor să ajungă la destinaţie cât mai repede. Oricând putem pleca mai devreme decât am spus la început. De ce a pără-

sit peronul? Dacă ar fi rămas, m-ar fi auzit când am dat anunțul în tren.

Arvid lovi cu piciorul o sticlă goală de Cola din fața lui. Sticla ricoșă din tren și se rostogoli pe peron.

Peder se gândi că, dacă fetița nu va apărea, Arvid Melin și Henry Lindgren vor avea nopți zbuciumate mult timp de acum încolo.

– N-ați văzut-o pe Sara Sebastiansson înainte ca trenul să plece? întrebă Peder cu blândețe în glas.

– Nu, sigur nu, răspunse Arvid hotărât. M-am uitat pe peron, cum fac de obicei. Era gol, așa că am plecat. Pe urmă Henry spune că m-a sunat, dar eu n-am auzit... fiindcă uitasem să deschid stația radio.

Peder ridică ochii spre cerul cenușiu, întunecat, și închise carnetul.

Mai rămânea să discute cu ceilalți membri ai personalului și cu cei câțiva călători rămași pe peron. Poate că îl va ajuta și Fredrika, dacă îi luase deja declarația mamei.

Peder le văzu pe Fredrika și Sara Sebastiansson cu coada ochiului cum schimbă câteva cuvinte și apoi se despart. Sara era disperarea întruchipată. Peder înghiți în sec. În minte îi apăru imaginea propriei familii. Cum ar reacționa el dacă cineva ar încerca să îi facă rău unuia dintre cei doi copii ai săi?

Strânse carnetul cu toată puterea. Gata cu gândurile negre. Mai erau oameni cu care trebuia să vorbească, iar lui Alex nu îi plăcea să aștepte.

Se întoarseră la cartierul general în maşina lui Peder. În timp ce maşina înainta cu viteză pe asfaltul ud de ploaie, Fredrika şi Peder se gândeau la ale lor. Opriră în garajul de la subsol şi urcară cu liftul, în tăcere, până la etajul unde îşi aveau birourile. Aproape de poliţia districtuală şi de brigada delicte penale, aproape de Departamentul Poliţiei din Stockholm. Nimeni nu voia să o spună pe şleau, dar echipa de anchetatori condusă de Alex Recht slujea, fără doar şi poate, la doi stăpâni. Trei, mai bine zis. O unitate specială, alcătuită din câţiva oameni aleşi pe sprânceană, cu pregătire şi experienţă în diverse domenii, care pe hârtie ţinea de poliţia din Stockholm, dar care, practic, lucra îndeaproape şi putea fi solicitată atât de departamentul naţional, cât şi de cel districtual. Era o soluţie politică la ceva care nu ar fi trebuit să fie o problemă.

Fredrika se lăsă să cadă pe scaun, istovită. Oare exista un loc mai bun pentru a gândi şi a acţiona decât biroul? Îşi dădu seama cu câtă naivitate crezuse că pregătirea ei de specialitate va fi bine venită şi folosită la maximum în cadrul poliţiei. Nu înţelegea nici în ruptul capului dispreţul total, adânc înrădăcinat, al poliţiştilor faţă de competenţele dobândite în facultate de angajaţii civili. Sau nu era vorba de dispreţ? Poate se simţeau ameninţaţi. Explicaţia atitudinii lor încă nu îi era clară. Ştia însă că această situaţie, cel puţin în privinţa ei, nu avea cum să mai dureze.

Până să facă parte din echipa lui Alex Recht, fusese angajată la Consiliul de Prevenire a Delictelor, apoi doi ani lucrase la serviciile sociale, pe post de consilier. Intrase în poliţie doar ca să câştige experienţă. Oricum, nici aici nu avea să facă mulţi purici. Nu neapărat fiindcă presiunea ar fi fost prea mare. Reuşise să îşi facă destule relaţii ca să poată obţine un post în alte instituţii. Acum trebuia doar să nu se piardă cu firea şi să aştepte ocazia favorabilă.

Era foarte conştientă de felul în care o percepeau colegii din poliţie. Dificilă şi rezervată. O persoană lipsită de simţul umorului şi fără o viaţă emoţională în limitele normalului.

Ceea ce nu e adevărat, gândi ea. Nu sunt rece, ci pur şi simplu derutată, nu ştiu încotro mă îndrept.

Faţă de cunoştinţele ei, era afectuoasă şi plină de compasiune. Şi extrem de loială. Dar asta doar în *particular*. Acum însă lucra într-un loc în care colegii voiau ca ea să se comporte la fel ca în particular. Ceea ce, pentru Fredrika, era de neconceput.

Nu fiindcă nu ar fi simţit nimic pentru cei cu care venea în contact, ci fiindcă prefera să se implice cât mai puţin din punct de vedere emoţional.

– Munca mea nu are de-a face cu grija duhovnicească, îi spusese ea unei prietene care o întrebase de ce refuza o astfel de implicare. Munca mea presupune descoperirea celui care încalcă legea. Nu are nici o legătură cu cine sunt eu – are legătură cu ce *fac* eu. Eu îl caut pe făptaş; altcineva trebuie să se ocupe de consolarea victimelor.

Altfel te-ai îneca, gândi ea. Dacă aş consola toate victimele care îmi ies în cale, n-ar mai rămâne nimic din mine.

Fredrika nu îşi amintea să îşi fi exprimat vreodată dorinţa de a lucra în poliţie. Când era mică, visul ei fusese să se dedice muzicii, ca violonistă. Avea muzica în sânge. Şi acum era cu gândul la ea. Mulţi copii renunţă la primele lor aspiraţii după ce mai cresc. Nu era şi cazul Fredrikăi; aspiraţiile ei prinseseră contur, deveniseră mai concrete. Vizita împreună cu mama ei şcolile de muzică şi discutau care i s-ar potrivi cel mai bine. La liceu ajunsese deja să compună muzică.

Dar, la scurt timp după ce împlinise cincisprezece ani, totul se schimbase. Pentru totdeauna, după cum va vedea mai târziu. Se rănise grav la braţul drept într-un accident de maşină, în timp ce se întorcea acasă dintr-o excursie la munte, şi, după un an de fizioterapie, îşi dăduse seama că nu mai poate cânta la vioară ore întregi, în fiecare zi.

Profesorii bine intenţionaţi spuneau că avusese noroc. Teoretic şi raţional, Fredrika îi înţelegea. Fusese la schi cu o prietenă şi familia acesteia. În urma accidentului, mama prietenei rămăsese paralizată de la brâu în jos. Fratele prietenei murise pe loc. Ziarele numiseră accidentul „tragedia de la Filipstad".

Pentru Fredrika, însă, accidentul rămăsese Accidentul, răscrucea vieții ei. Una fusese înainte de Accident, altceva după aceea. Existau foarte clar un Înainte și un După. Nu voia să-și recunoască Norocul. Chiar și acum, după aproape douăzeci de ani, încă se mai întreba dacă va accepta vreodată viața de După.

– Sunt atât de multe alte lucruri pe care le poți face, îi spunea bunica ei cu înțelepciune, în rarele momente în care Fredrika dădea glas disperării profunde la gândul că visele ei fuseseră spulberate atât de brutal. Ai putea lucra la o bancă, dacă tot ești așa de bună la matematică.

Pe de altă parte, părinții Fredrikăi nu spuneau nimic. Mama ei era pianistă, dădea concerte, prin urmare muzica ocupa un loc sacru în viața de zi cu zi a familiei. Practic, fata crescuse în culisele unor mari scene pe care cântase mama ei, fie singură, fie cu orchestra. Uneori și Fredrika făcuse parte din orchestră. Trăise, cu alte cuvinte, momente cu adevărat magice.

Tocmai de aceea discuțiile avute cu mama ei fuseseră mai productive.

– Ce să fac acum? îi șoptise Fredrika mamei ei într-o seară, pe când avea nouăsprezece ani, cu puțin înainte de a termina liceul, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

– Ai să găsești altceva, Fredrika, îl răspunsese mama ei, mângâind-o pe spate, înțelegătoare. Ai atâta forță, atâta energie și atâta voință ca să faci ceva în viață. Sigur ai să găsești altceva.

Și găsise.

Istoria artei, istoria muzicii, istoria filosofiei. Oferta universității era atât de generoasă.

– Fredrika vrea să fie profesoară de istorie, spunea tatăl ei cu mândrie.

Mama ei însă tăcea; tatăl ei era cel care se lăuda peste tot cu succesele pe care le anticipa pentru fiica lui.

Dar Fredrika nu ajunsese profesoară. Ajunsese criminalist, specializată în abuzurile la care erau supuse femeile și copiii. Nu își dusese doctoratul la bun sfârșit, după cinci ani petrecuți la universitate simțind că se săturase de-atâta teorie.

Citea în ochii mamei că o surprinsese cu opțiunea ei. Toată lumea crezuse că nu va părăsi lumea universitară. Mama ei nu își exprimase fățiș dezamăgirea, dar recunoștea că rămăsese surprinsă. Fredrika ar fi dat oricât ca să poată reacționa și ea la fel: să nu fie dezamăgită, ci doar surprinsă.

Prin urmare, Fredrika ştia câte ceva despre plăcere şi indolenţă, despre pasiune şi dezorientare. În timp ce printa reclamaţia înaintată de Sara Sebastiansson împotriva fostului ei soţ, se întrebă, cum făcea de obicei, de ce rămân femeile alături de bărbaţii care le bat. Din dragoste şi pasiune? De teama singurătăţii, de teama de a fi privite cu ochi răi? Sara, însă, nu rămăsese. Cel puţin aşa reieşea din documentele pe care le avea în faţă.

Prima reclamaţie oficială fusese înaintată atunci când fiica ei avea doi ani. Sara, spre deosebire de multe alte femei, susţinea că soţul ei nu o mai lovise până atunci. În cazurile în care femeile înaintau plângeri existau de obicei precedente. Prima dată Sara venise la secţia de poliţie cu vânătăi multiple pe faţă şi pe corp. Soţul ei respinsese toate acuzaţiile, declarând că avea alibi pentru seara în care Sara pretindea că fusese bătută. Fredrika se încruntă. Din câte înţelegea ea, Sara nu îşi retrăsese reclamaţia, cum fac atât de multe femei. Dar nici poliţia nu îi dăduse curs. Argumentele invocate fuseseră respinse, deoarece trei prieteni de-ai soţului declarau că acesta jucase pocher cu ei până la ora două în noaptea respectivă şi apoi dormise la unul dintre ei.

După doi ani, Sara Sebastiansson înaintase o nouă plângere în care declara că era a doua oară când o bătea soţul, dar, când Fredrika citi despre gravitatea rănilor Sarei şi le compară cu primele, fu aproape sigură că Sara mintea. Fusese şi violată. Pe faţă nu avea nici un semn.

Era puţin probabil, în opinia ei, ca soţul să nu îşi fi atins soţia timp de doi ani, iar violenţa să crească atât de mult în intensitate.

Nici de data aceasta nu se dăduse curs reclamaţiei. Soţul Sarei dovedise cu bilete de tren şi mărturia a doi martori care nu se cunoşteau că fusese plecat cu treburi la Malmö în momentul în care Sara fusese bătută. Maltratarea din partea soţului neputând fi dovedită, ancheta se întrerupsese de la sine.

Nedumerirea Fredrikăi creştea pe măsură ce citea mai departe. Simţea că faptele descrise nu au logică. Sara Sebastiansson nu îi dăduse impresia unei femei care minte. De regulă. Nu menţionase bătăile, deşi cu siguranţă îşi dăduse seama că, mai curând sau mai târziu, poliţia va afla despre ele; Fredrika însă nu era înclinată să ia această omisiune drept minciună. Rănile de care aminteau documentele din faţa ei erau adevărate. Deci fostul ei soţ era vinovat – întrebarea era cum de reuşea să îşi asigure de fiecare dată

alibiul? Era, evident,un om de afaceri prosper, cu doisprezece ani mai în vârstă decât Sara. Îşi cumpăra alibiurile? Atât de multe?

Fredrika citi mai departe documentele. Cei doi se despărţiseră la scurt timp după cea de a doua bătaie şi, doar câteva săptămâni mai târziu, Sara revenise la secţia de poliţie cu o altă plângere. Fostul ei soţ nu îi dădea pace; o urmărea cu maşina; o aştepta în faţa apartamentului şi la serviciu. Pe de altă parte, fostul soţ o acuza şi el că îi zădărnicea încercările de a lua legătura cu fiica lor. Povestea clasică. După câteva luni – alte plângeri oficiale privind ameninţări, hărţuiri şi violarea domiciliului – dar fără vătămare fizică. Dar, dacă fusese vorba şi de vătămare fizică, Sara nu amintea nimic.

Ultima plângere data din 11 noiembrie 2005 când, potrivit înregistrărilor companiei de telefoane, soţul Sarei o sunase de peste o sută de ori în aceeaşi noapte. Acum, în sfârşit, valabilitatea acuzaţiei împotriva lui era susţinută de dovezi, motiv pentru care i se interzisese să o mai viziteze.

Fredrika cugetă la cele citite. În gară, Sara spusese că se separase recent de fostul soţ, documentele oficiale însă prezentau o altă versiune: cei doi nu mai locuiau împreună din iulie 2005, când Sara înaintase a doua reclamaţie. Ce se întâmplase din 11 noiembrie 2005 şi până acum? Fredrika compară informaţiile ei cu ce scria în dosarele poliţiei şi oftă când descoperi răspunsul. Se împăcaseră, desigur.

Cronologia i se păru evidentă. Pe 17 iulie 2005, la două săptămâni după depunerea celei de-a doua plângeri, Sara şi Gabriel Sebastiansson locuiau la adrese diferite. Nu făcuseră cerere de divorţ, dar locuiau separat. Pe 20 decembrie 2005, la doar câteva săptămâni după ce lui Gabriel i se interzisese să îşi mai viziteze soţia, cei doi locuiau din nou împreună. Apoi linişte.

Fredrika se întrebă ce se întâmplase între timp. În ce relaţii erau acum. Şi înţelese prea bine că Sara nu voia ca fostul ei soţ să afle că îşi văzuse de viaţă şi acum avea pe altcineva.

Întoarse o nouă pagină din carnet. Va trebui să discute cu Sara cât mai curând despre abuzurile la care fusese sau încă mai era supusă. Va trebui să discute şi cu fostul soţ al Sarei, care pe moment era de negăsit. Şi va trebui să o întrebe pe Sara despre noul ei „prieten", cum îi spunea ea. Fredrika închise carnetul şi ieşi în grabă din birou. Mai avea timp de o cafea înainte ca echipa să se adune şi să pună la un loc informaţiile despre fetiţa dispărută, Lilian. Poate avea timp şi să o sune pe mama lui Gabriel Sebastiansson, înainte de şedinţă. Poate ştia ea pe unde îi umblă fiul.

Alex Recht deschise şedinţa din Bârlog cu eficienţa lui obişnuită. Peder întotdeauna simţea cum i se iuţesc bătăile inimii când se adunau pentru a discuta mersul unei anchete. Bârlogul, sau Bârlogul Leilor pe numele lui întreg, aşa îi spuneau singurei săli de şedinţă pe care o aveau. Lui Peder îi plăcea numele. Şi spera că nu fusese propunerea Fredrikăi. Femeia era complet deficitară la capitolul imaginaţie şi subtilitate.

Era aproape şase şi Lilian Sebastiansson lipsea de mai bine de patru ore. Ţinând cont că dispăruse în mijlocul Stockholmului, ţinând cont şi de vârsta ei, era o perioadă destul de lungă. Acum nu se mai punea problema că dispăruse de bunăvoie. Era mult prea mică, doar şase ani, ca să poată pleca undeva de una singură; în plus, era şi desculţă.

– Cred că nu mai e nevoie să vă amintesc că avem de-a face cu o situaţie foarte gravă, spuse Alex pe un ton sumbru, privindu-şi colegii.

Nimeni nu scoase o vorbă. Alex luă loc la masă.

Pe lângă Alex, mai erau Fredrika, Peder şi Ellen Lind, secretara echipei. La şedinţă participau şi câţiva poliţişti în uniformă, pentru a raporta asupra stadiului cercetărilor din zona Gării Centrale, ca şi mai mulţi membri ai secţiei tehnice.

Alex începu cu poliţiştii în uniformă. Răspunsurile lor erau pe cât de scurte, pe atât de deprimante: nici un rezultat. Aproape nimeni nu reacţionase la apelul făcut prin staţia de radioamplificare, iar firmele de taxi nu oferiseră nici un indiciu.

Rezultatele verificării vagoanelor erau aproape la fel de irelevante. Amprentele erau ca şi inexistente şi nimeni nu îşi putea da seama pe unde ar fi putut coborî fetiţa. Dacă fusese dusă în braţe, când încă mai dormea, încercarea de a o găsi devenea şi mai difi-

cilă. Nu se descoperise nici o urmă de sânge. Tot ceea ce se descoperise erau mai multe urme de paşi, chiar lângă scaunul fetiţei.

Alex ciuli urechile când auzi că personalul de întreţinere ştergea podeaua între două călătorii, ceea ce însemna că urmele de paşi proveneau din ultima călătorie. Urmele corespundeau unei perechi de pantofi Ecco, mărimea 46.

– Mda, făcu Alex repede. Va trebui să vedem dacă putem afla ceva de la ceilalţi călători.

Îşi drese glasul.

– Apropo, vestea a ajuns în presă? N-am văzut şi n-am auzit nimic.

De fapt, întrebarea îi era adresată Ellenei, care reprezenta, într-un fel, purtătorul de cuvânt al echipei.

– S-a transmis aproape imediat la radio, cum am solicitat noi, şi am pus-o pe web, desigur. Iar acum o oră am dat un anunţ prin Agenţia Centrală de Ştiri. Va apărea mâine în toate cotidienele naţionale de mare tiraj. Prin el îi rugăm pe toţi cei care au venit cu trenul de Göteborg să ne contacteze cât mai curând.

Alex înclină din cap, vizibil satisfăcut. Personal, nu avea nimic împotrivă ca poliţia să apeleze la ajutorul presei. În acelaşi timp, era conştient că anunţul se putea dovedi contraproductiv. Era sfârşitul lui iulie, vara continua să fie la fel de ploioasă, milioane de suedezi plecaseră în concediu, iar redacţiile ziarelor duceau, probabil, dorul ştirilor de orice fel. Nici nu îndrăznea să se gândească la titlurile de a doua zi dacă fetiţa nu era găsită în cursul serii. Şi nici să aproximeze câţi oameni vor ridica receptorul ca să le ofere informaţii de un gen sau altul. Prea multă lume avea tendinţa să îşi imagineze că se afla în posesia unei informaţii vitale, fără de care poliţia nu putea supravieţui.

– Pe moment nu organizăm nici un fel de conferinţă de presă, zise el meditativ. Şi mai aşteptăm puţin înainte de a da publicităţii fotografia fetiţei... După cum ştiţi, ne raportăm la un interval de timp foarte scurt, când fetiţa a fost lăsată singură. Potrivit declaraţiilor, a rămas nesupravegheată mai puţin de patru minute. Trenul se oprise cam de un minut când conductorul a revenit la locul ei şi n-a mai găsit-o.

Alex se întoarse spre Peder.

– Peder, ai ceva concret? Ce impresie ţi-au făcut cei cu care ai discutat?

Peder oftă şi îşi răsfoi carnetul.

– Ca să spun drept, n-am vorbit cu nimeni care să pară a fi suspect în mod direct, răspunse el tărăgănat. Nimeni n-a văzut nimic; nimeni n-a auzit nimic. Fetiţa a dispărut, punct. Singurul care s-a purtat cam ciudat a fost celălalt conductor, Arvid Melin. Acesta nu numai că a permis trenului să plece din Flemingsberg fără Sara Sebastiansson, dar a şi ignorat apelul colegului său. În fine, dacă stau bine şi mă gândesc... Nu, pentru nimic în lume n-aş spune că Arvid M. are vreo legătură cu dispariţia fetiţei. Pare total nepotrivit pentru meseria de conductor, fapt care, fără îndoială, a uşurat misiunea celui care a răpit-o pe Lilian. Altfel, sunt sigur că nu e implicat în nici un fel. Şi nici n-are cazier.

– Mda, făcu Alex.

Fredrika se încruntă.

– Nici eu nu cred că Arvid Melin poate fi suspectat de ceva în cazul acesta, spuse ea. Oare Sara a pierdut trenul în Flemingsberg dintr-o simplă coincidenţă? Ce ştim despre femeia care a făcut-o să întârzie acolo?

Alex lăsă capul pe o parte.

– Care e ipoteza ta? întrebă el.

– Depinde de cum privim dispariţia fetiţei. Dacă face parte dintr-un plan, care prevedea ca fetiţa să rămână nesupravegheată ca să poată fi răpită mai uşor, atunci şi femeia cu câinele este suspectă.

– Adevărat, zise Alex, ezitând puţin. Dar cum de-a ştiut făptaşul că Sara, care trebuia să aibă grijă de fetiţa ei, va fi împiedicată să o facă?

– N-a ştiut, răspunse Fredrika. Făptaşul trebuie să-şi fi dat seama că, după ce a pierdut trenul, Sara Sebastiansson va lua legătura cu cei de la gară. Pe de altă parte, era mai uşor să ia fetiţa de lângă o persoană pe care aceasta nu o cunoştea decât de lângă mama ei. Cel care a luat-o pe Lilian ar fi încercat să o ia chiar de faţă cu Henry Lindgren.

– Deci tu crezi că primul lucru avut în vedere de făptaş a fost ca Sara să coboare din tren. În consecinţă, ceea ce s-a întâmplat în Flemingsberg n-a fost o coincidenţă.

– Exact.

– Hmm.

– O clipă..., făcu Peder.

Alex înclină din cap încurajator.

– Mie mi se pare puţin exagerat, spuse Peder, uşor derutat.

– Care ar fi alternativa? întrebă Fredrika. Pura întâmplare?

– Prilejul te face hoţ, zise Peder, ca un profesor plin de răbdare.

Fredrikăi nu îi veni să creadă ce aude şi dădu să spună ceva, dar Alex i-o luă înainte.

– Mai întâi să terminăm cu ce-am aflat până acum. Abordăm subiectul după aceea, propuse el şi îi făcu semn lui Peder să continue.

Peder aşteptă demonstrativ ca Fredrika să protesteze, dar, spre dezamăgirea lui, femeia se abţinu. Mobilul Ellenei începu să sune şi Ellen părăsi încăperea. Folosindu-se de notiţele lui cam dezlânate, Peder transmise colegilor cele câteva informaţii culese de el. Nimeni nu văzuse ce se întâmplase în Flemingsberg, nimeni nu o văzuse pe Lilian coborând din tren.

– Discuţiile nu au adus prea multe lămuriri, conchise Peder, brusc ruşinat.

Alex clătină din cap, de parcă ar fi spus că nu contează.

– În acest moment, e greu de stabilit ce e important şi ce nu e, zise el oftând. Fredrika, eşti bună să ne prezinţi povestea Sarei şi informaţiile despre fostul ei soţ?

Fredrikăi îi plăcea să facă prezentări. Se exprima clar şi la obiect, motiv pentru care în toate celelalte locuri de muncă prezentările ei fuseseră apreciate. În poliţie însă bănuia că lumea o consideră îngâmfată şi mult prea pedantă.

Le spuse pe scurt despre impresia pe care i-o făcuse Sara şi trecu în revistă evenimentele din Flemingsberg. Vorbi şi despre informaţiile găsite în dosarele poliţiei şi îşi dezvoltă teoria potrivit căreia soţul Sarei încă îi mai crea probleme acesteia.

Cel care puse prima întrebare fu Alex, desigur.

– Ai vorbit cu fostul ei soţ?

– Îl cheamă Gabriel şi, teoretic, sunt tot căsătoriţi, deci nu e „fostul ei soţ", ci chiar soţul ei, răspunse Fredrika. Nu, n-am reuşit să-l găsesc. Are o căsuţă într-o zonă elegantă din cartierul Östermalm. Am vorbit cu mama lui la telefon, chiar înainte de a începe şedinţa. Mi-a spus că fiul ei e plecat cu afaceri. La Uppsala, toată ziua. Am încercat să-l sun, dar are telefonul închis. Fiindcă tot trebuia să fie înştiinţat de ceea ce i s-a întâmplat fiicei lui, i-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală.

– Care e situaţia lui actuală? Locuieşte singur? întrebă Alex, notându-şi ceva în carnet.

– N-am avut timp s-o întreb pe Sara sau pe mama lui. Dar, bineînţeles, am să mă interesez.

Alex se gândi în tăcere. Un tată care, după toate probabilităţile, şi-a maltratat fosta soţie de nenumărate ori, şi poate că o făcea şi acum, devenea foarte interesant într-o anchetă privind dispariţia unui copil. Cea mai interesantă persoană, de fapt. Zeci de ani de experienţă în poliţie întăreau această supoziţie.

– Care au fost aranjamentele privind custodia? întrebă el, lăsându-se pe spătarul scaunului cu mâinile sub cap.

– Sara mi-a spus că acestea nu au constituit un motiv de dispută între ei, dar, la telefon, mama soţului şi-a exprimat îngrijorarea că fiul ei n-o vede pe Lilian prea des. Am avut impresia că ea, bunica, e bine informată despre viaţa de zi cu zi a fiului. Mi-a spus, de exemplu, că, în noaptea în care a sunat-o pe Sara de o sută de ori, Gabriel era, citez, „înnebunit de grija fetiţei". Sara plecase cu Lilian într-o mică excursie fără să-i spună lui Gabriel.

– Deci se mai *certaseră* în privinţa fetiţei şi până atunci, concluse Alex rar. Există motive să bănuim că Sara Sebastiansson a mințit, că niciodată n-a fost maltratată sau hărţuită de soţul ei?

Fredrika clătină din cap cu hotărâre.

– Nu, spuse ea cu tărie în glas. Pur şi simplu nu văd cum ar fi posibil aşa ceva. Când există atâtea dovezi despre rănile pe care i le-a pricinuit.

– Dar nu e nimic suspect în toată această poveste? întrebă Peder uitându-se la Alex, care înclină din cap.

– Da, e ceva suspect. Dar nu-mi dau seama ce anume.

Peder se uită la Fredrika.

– Ai vorbit cu Sara Sebastiansson despre chestia cu abuzurile?

– Nu, am văzut dosarele de-abia când m-am întors aici. Dar mă întâlnesc cu ea diseară şi vorbim atunci.

Fredrika făcu o pauză şi un huruit surd umplu tăcerea. Vechea instalaţie de aer condiţionat mai mult făcea zgomot decât să răcească aerul din jur.

– Dar chiar şi aşa, tatăl trebuie să fie principalul suspect, dacă e atât de ticălos pe cât susţine Sara, insistă Peder, aruncându-i lui Alex o nouă privire prin care îi cerea sprijinul.

Alex observă cum Fredrika se încruntă la insinuarea lui Peder cum că Sara Sebastiansson ar fi mințit poliția.

– Bineînțeles, zise el. Indiferent de ce crede Sara, tatăl este principalul suspect în această anchetă până când realitatea va dovedi contrariul și vom abandona această pistă.

Fredrika răsuflă ușurată și umerii i se relaxară un pic. Alex constatase de multe ori cât de atrăgătoare putea fi când zâmbea și se relaxa. Păcat că nu o făcea mai des.

– Așadar, spuneai că mama fetiței are un prieten. Crezi că ar putea fi implicat?

– Încă nu știu foarte multe despre el. Îl cheamă Anders Nyström. Sara îl cunoaște de foarte puțin timp, motiv pentru care nu mi-a putut spune decât anul în care s-a născut și adresa lui. Nu locuiește acolo unde Sara s-a întâlnit cu el, iar mobilul îi funcționează pe bază de cartelă. Nu răspunde la telefon, iar căsuța vocală nu-i funcționează.

– Cum face femeia asta că se încurcă numai cu jigodii? Care o bat sau despre care nu știe aproape nimic, exclamă Peder și oftă, lăsându-se cu toată greutatea pe spătarul scaunului.

Fredrika îl fixă cu privirea, dar nu comentă. Alex îi făcu semn să continue.

– Când Sara l-a sunat de pe peron, au stabilit să vină la ea în seara aceasta, după ce se culcă Lilian, pe la nouă și jumătate. Am găsit trei inși cu numele de Anders Nyström, care s-au născut în același an cu prietenul Sarei. Nici unul nu are cazier. Diseară, când am să-l întâlnesc la Sara acasă, sper să obțin mai multe detalii.

– Îl întâlnești diseară...? începu Alex, nesigur.

Nu apucă să spună mai mult, fiindcă Fredrika ridică mâna discret.

Alex își înăbuși un oftat.

– Da? spuse el cu răbdare.

– Femeia cu câinele, replică Fredrika, cu aceeași răbdare.

– Da? repetă Alex.

Fredrika trase adânc aer în piept.

– Ce rol joacă femeia cu câinele în scenariul nostru, dacă presupunem că tatăl a luat fetița?

Alex zâmbi strepezit.

– Dacă pe Lilian a luat-o tatăl ei, femeia cu câinele nu poate fi doar o coincidență?

Alex îi aruncă Fredrikăi o privire cercetătoare şi spuse hotărât:

– Fredrika, n-am uitat-o pe femeia din Flemingsberg. Dar pe moment trebuie să ordonăm informaţiile în funcţie de importanţa lor. Cu multă atenţie.

Alex îi privi din nou pe cei din jurul lui şi îşi drese glasul.

– Aş vrea să merg cu tine la Sara, adăugă el dând din cap spre Fredrika.

Femeia ridică brusc din sprâncene. Peder reacţionă şi el, îndreptându-se de spate.

– Nu fiindcă ţi-aş pune la îndoială competenţa, se grăbi Alex să spună. Nu crezi că ar fi mai bine să împarţi responsabilitatea acestor discuţii cu altcineva? Noul amic al Sarei s-ar putea să facă urât, şi atunci ar fi mai indicat să fiu şi eu de faţă.

Peder zâmbi larg spre Alex. Preţ de o clipă, Alex crezu că îşi va exprima entuziasmul altoindu-i una pe spinare. Ancheta aceasta nu avea sorţi de izbândă fără lucrul în echipă.

Fredrika nu scoase nici măcar o vorbă. Nu că ar fi fost nevoie de aşa ceva – privirea ei cruntă era mai mult decât elocventă.

Ellen întrerupse discuţiile cu un ciocănit în uşă.

– Voiam să vă anunţ că centrala primeşte deja telefoane de la diverse persoane.

– Mda, ce să-i faci? întrebă Alex retoric.

Curând, dacă fetiţa nu îşi făcea apariţia, probabil că va trebui să solicite ajutorul brigăzii delicte penale ca să verifice toate informaţiile primite. Se hotărî să pună capăt şedinţei.

– În ciuda caracterului neobişnuit al acestui caz, simt că îl vom rezolva, conchise el în timp ce ieşea din încăpere. E doar o chestiune de timp până vom găsi copilul.

După ce făcu pachetul, Bărbatul îl vârî într-o pungă obişnuită, de hârtie, şi o lăsă pe Jelena singură în apartament.

– Nu lipsesc mult, zise el.

Jelena zâmbi în sinea ei. Se plimbă agitată între bucătărie şi camera de zi. Evită să se apropie de baie.

Televizorul era deschis. Vestea dispariţiei din tren a unui copil fu transmisă în doar câteva fraze rostite cu repeziciune. Ceea ce o irită pe Jelena.

Aveţi răbdare, gândi ea. Foarte curând veţi înţelege că asta nu-i o veste obişnuită.

Îşi trecu degetele, nervoasă, prin păr. Bărbatului nu i-ar fi plăcut gestul acesta; l-ar fi luat drept un semn că nu are deplină încredere în capacitatea lui de a pune la punct un plan şi a-l duce la îndeplinire. Şi totuşi, miza era atât de mare, atâtea lucruri trebuiau făcute ca la carte.

Jelena intră în bucătărie şi se hotărî să îşi facă un sandviş. Tocmai deschidea uşa frigiderului când îi văzu pe podea, chiar sub masă. Simţi cum i se ridică sângele în cap şi cum inima o ia razna. Îi bătea atât de tare, încât crezu că îi va exploda în piept, când se aplecă şi luă chiloţeii de jos.

– Nu, nu, şopti ea, panicată. Nu, nu, cum am putut face aşa ceva?

Creierul îi funcţiona de parcă ar fi fost pe pilot automat, făcea ceea ce trebuia făcut. Trebuie să scape de ei, numaidecât. Instrucţiunile Bărbatului fuseseră foarte clare. Toate hainele trebuiau împachetate. *Absolut* toate. Jelena era atât de îngrozită, încât îi veni să plângă în timp ce strângea chiloţeii şi îi vâra într-o pungă veche, de plastic, de la supermarket. Dă Doamne să nu se oprească pe drum şi să se uite în pachet. Ieşi din apartament cu viteza luminii

şi coborî la fel până la subsolul blocului. Uşa opuse rezistenţă, ca de obicei, dar până la urmă reuşi să o deschidă. Jelena scoase capacul unuia dintre tomberoane şi aruncă punga înăuntru. Parcă avea un cal de curse în loc de inimă când reveni în apartament, sărind câte două trepte odată.

Trânti uşa în urma ei şi se chinui să o încuie. Se văzu nevoită să inspire adânc de câteva ori pentru ca palpitaţiile să nu se transforme într-un atac masiv de panică. Apoi se apropie tiptil de baie, înghiţi în sec de câteva ori şi deschise uşa. Răsuflă mai mult decât uşurată când aprinse lumina.

Cel puţin în baie toate erau la locul lor. Fetiţa stătea întinsă în cadă, goală, aşa cum o lăsaseră.

Peder Rydh își răsfoi distrat carnetul. De-abia înțelegea ce scrisese. Își făcu vânt cu el ca să mai scape de aerul înăbușitor din birou și își lăsă gândurile să zboare. Viața oferea cele mai neașteptate și mai neplăcute surprize. Lilian Sebastiansson simțise asta pe pielea ei chiar astăzi. Peder, însă, împărtășea părerea lui Alex: echipa lor avea să rezolve acest caz neobișnuit destul de repede.

Sunetul mobilului îi întrerupse șirul gândurilor. Zâmbi când văzu că îl caută fratele lui. Jimmy îi telefona cel puțin o dată pe zi.

– Mă asculți? întrebă vocea de la telefon, indignată, după obișnuita tachinare de început.

– Te ascult, te ascult, răspunse Peder în grabă.

Auzea râsul înăbușit de la celălalt capăt, aducând cu chicotele unui copil.

– Minți, Pedda, minți. Nu mă asculți.

Peder zâmbi fără să vrea. Într-adevăr, nu îl asculta. Nu cu toată atenția, nu așa cum făcea de obicei când vorbea cu fratele lui.

– Când vii, Pedda?

– Curând, promise Peder. Ne vedem în weekend.

– Adică peste mult timp?

– Nu, nu peste mult timp. Peste doar câteva zile.

Apoi încheiară conversația cum făceau întotdeauna: cu promisiuni extravagante, pupici, îmbrățișări, prăjituri uriașe cu marțipan la prima lor întâlnire. Jimmy i se păru relativ fericit. Oricum, avea să își vadă părinții a doua zi.

– Peder, puteai fi tu în locul lui, îi spusese mama de nenumărate ori când era mic.

Și de fiecare dată îi cuprindea fața cu mâinile ei calde.

– Puteai fi tu în locul lui. Puteai să cazi tu din scrânciob în ziua aceea.

Peder încă mai avea clar în minte momentul în care fratele lui căzuse din scrânciobul acela mare pe care tatăl lor îl prinsese de unul dintre mestecenii din grădină. Își amintea cum sângele se prelingea pe piatra de care se lovise Jimmy cu capul, iarba cu un miros atât de puternic fiindcă de-abia fusese tunsă, fratele lui întins pe pământ, arătând de parcă ar fi dormit. Își amintea și cum dăduse fuga la el și îi ridicase capul care sângera atât de tare.

– Nu trebuie să mori, strigase el, gândindu-se la iepurașul pe care îl înmormântaseră amândoi cu atâta tristețe, doar cu o lună în urmă. Nu trebuie să mori.

Rugămintea îi fusese ascultată, într-un fel, pentru că Jimmy rămăsese cu ei. Dar schimbat pentru totdeauna: deși fizic creștea la fel de repede ca Peder, mintea îi rămânea de copil.

Peder își răsfoi din nou carnetul. Nu, niciodată nu știi ce surprize îți rezervă viața. Peder era sigur că știe mai multe despre asta decât majoritatea oamenilor. Nu numai din ceea ce i se întâmplase fratelui său în anii care au urmat, ci și ca rezultat al experienței amare dobândite mai târziu. Plus cea recentă. Dar prefera să nu se gândească la asta.

Apariția Fredrikăi pe coridor îl făcu să revină cu picioarele pe pământ.

Cu câteva săptămâni în urmă, Alex îi spusese, între patru ochi, desigur, că Fredrikăi îi lipsesc tactul și sensibilitatea cerute de această meserie. Peder nu ar fi putut-o caracteriza mai bine. La drept vorbind, Fredrika era tipul clasic de femeie constipată. În plus, nu părea să aibă pe cineva, un bărbat adevărat, care să o mulțumească la intervale regulate, Peder însă se abținea să îi spună așa ceva lui Alex. Șeful nu era deloc interesat de astfel de gânduri și comentarii; nu voia să discute decât despre activitatea lor. Poate că, până la urmă, după ce vor mai trece niște ani, vor ieși într-o seară la o bere? Simți cum i se strânge ușor stomacul de emoție. Puțini polițiști se puteau gândi la așa ceva – o bere cu Alex Recht.

Chiar îl călca pe nervi că Fredrika nu vedea și, în consecință, nu recunoștea cât de important era Alex în lumea polițiștilor. Stătea acolo, cu jacheta aia strâmtă – purta mereu jachetă – cu părul negru, mult prea lung, împletit, care îi atârna pe spate ca o cravașă, părând atât de sceptică încât, dacă o privea prea mult, îi venea să vomite. Avea ceva în felul în care stătea, ca și în râsul acela încrezut pe care îl scotea uneori, care pur și simplu îl făcea să se

urce pe pereţi. Nu, Fredrika nu era poliţistă; era, vezi Doamne, universitară. Gândea prea mult şi acţiona prea puţin. Nu aşa procedau poliţiştii.

Peder înjură la gândul că Fredrika fusese preferată în locul lui, din nou, Alex desemnând-o pe ea să discute cu Sara Sebastiansson. Înjură şi fiindcă nu avea destul timp pentru a-şi exercita meseria cum trebuie. Viaţa lui particulară îi lua prea mult din energie ca să poată da maximum de randament.

Chiar şi aşa, Alex nu îşi exprimase încrederea că foarte curând cazul fetiţei dispărute va fi rezolvat? Nu se întâmpla de atâtea ori ca un bărbat care se simţea nedreptăţit de soţia lui să se folosească de copil ca să o pedepsească? Prin urmare, cazul Lilian nu părea să aibă o importanţă majoră. Din această perspectivă, accepta mai uşor ideea că Fredrika va merge acasă la Sara împreună cu Alex. La urma urmei, era mai bine că Alex îi ceruse ei să meargă acolo, fiindcă ea trebuia să deprindă tainele meseriei, nu el.

Ceea ce nu prea îndrăznea să recunoască, nici măcar în sinea lui, era că, în ciuda criticilor pe care i le aducea, Fredrika i se părea extrem de atrăgătoare. Avea pielea perfectă şi ochii minunaţi, mari şi albaştri. Ochii albaştri şi pielea măslinie creau un efect cât se poate de impresionant. Avea trupul unei tinere care de-abia a împlinit douăzeci de ani, deşi ţinuta şi privirea aparţineau unei femei mature. Cu siguranţă avea sânii unei femei cât se poate de mature. Din când în când Peder se surprindea având tot felul de gânduri obscene legate de Fredrika. Bănuiala lui era că asociaţiile studenţeşti şi pub-urile erau locurile în care multe studente deveneau nişte partenere de sex extrem de pricepute. Şi tot bănuiala lui era că Fredrika se număra printre ele. Evita să îi surprindă privirea când, trecând pe lângă biroul lui, Fredrika se uita instinctiv înăuntru. Se întreba cum ar fi să facă dragoste cu ea. Probabil deloc rău.

Într-un apartament de la ultimul etaj, din cartierul Östermalm, Fredrika Bergman își încheia ziua de lucru atât de intensă în compania iubitului ei. Fredrika și Spencer Lagergren se întâlneau de ani buni. De fapt, Fredrikăi nu îi plăcea să își aducă aminte câți anume, dar, în rarele momente în care accepta să o facă, se întorcea mereu la prima noapte petrecută împreună. Fredrika avea pe atunci douăzeci și unu de ani, iar Spencer, patruzeci și șase.

Relația lor nu avea nimic complicat. De-a lungul anilor, Fredrika fusese uneori singură, alteori se implicase în altă relație. Atunci când avea pe altcineva, evita să se vadă cu Spencer. Mulți bărbați și multe femei par a fi în stare să aibă doi parteneri în același timp. Nu și Fredrika.

Spencer, însă, părea a fi în stare, Fredrika fiind conștientă de asta. Spencer și soția lui, Eva, se căsătoriseră într-o zi însorită cu aproape treizeci și cinci de ani în urmă – Spencer nu voia să o lase pentru altcineva. Cu excepția, din când în când, a unei seri de weekend. Fredrikăi îi convenea aranjamentul. Spencer era cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât ea. Simțul practic îi spunea că o asemenea ecuație nu putea fi posibilă. Calculele reci, matematice, îi spuneau și ele că, dacă ar fi să își dedice viața lui Spencer, dacă ar trăi cu el, foarte curând ar rămâne iar singură.

În consecință, Fredrika se mulțumea să se vadă cu Spencer sporadic și să își accepte rolul de a doua femeie, nu prima, din viața lui. Prin extrapolarea aceluiași principiu, nu își făcea griji că relația lor nu are o finalitate. Una peste alta, Spencer Lagergren era exact bărbatul de care avea nevoie. Cel puțin așa își repeta ea mereu.

– Nu pot scoate dopul ăsta, spuse Spencer, încruntându-se în timp ce se lupta cu sticla de vin pe care o cumpărase.

Fredrika nu îl băgă în seamă. Pentru nimic în lume Spencer nu ar fi lăsat-o să deschidă ea sticla. El răspundea de vin, Fredrika, de muzică. Amândoi iubeau muzica clasică. Spencer încercase odată să o convingă să îi cânte ceva la vioara pe care încă o mai păstra. Îl refuzase.

– Nu mai cânt de mult, venise răspunsul ei ferm, brutal.

De atunci Spencer nu mai adusese vorba despre asta.

– Poate că iese dacă ţin gâtul sticlei sub jetul de apă caldă, mormăi Spencer ca pentru sine.

Umbra lui juca pe gresia din bucătărie în timp ce agita sticla. Era o bucătărie mică; Spencer era mereu gata-gata să o calce pe picior. Dar Fredrika ştia că nu o va face. Spencer niciodată nu călca o femeie pe picior, doar poate atunci când îşi exprima opiniile nu foarte moderne despre feminism. Chiar şi atunci o făcea cu atâta pricepere, încât aproape întotdeauna ieşea învingător. În ochii Fredrikăi, ca şi ai multor altor femei, acest lucru făcea din el un bărbat extrem de atrăgător.

Fredrika observă că Spencer câştigase, în sfârşit, lupta cu sticla de vin. Arthur Rubinstein cânta Chopin în fundal. Fredrika se furişă în spatele lui Spencer şi îl apucă uşor pe după talie. Îşi lăsă capul pe spatele lui, ostenită, odihnindu-şi fruntea de trupul pe care îl cunoştea cel mai bine după propriul trup.

– Eşti obosită sau derutată? întrebă Spencer calm, turnând vinul în pahare.

Fredrika zâmbi.

Ştia că şi el zâmbeşte.

– Derutată, şopti ea.

Spencer se întoarse spre ea şi îi dădu un pahar cu vin. Femeia îşi lăsă fruntea pe pieptul lui o clipă, apoi luă paharul.

– Scuză-mă că am întârziat azi.

Spencer ridică paharul, un toast fără cuvinte, şi sorbiră amândoi în acelaşi timp.

Înainte de a-l întâlni pe Spencer, Fredrika nu se dădea în vânt după vinul roşu. Acum se putea lipsi de el doar câteva zile. Profesorul atât de priceput sigur o învăţase câteva obiceiuri proaste.

Spencer îşi trecu uşor mâna peste obrazul ei.

– Ultima oară am întârziat şi eu, răspunse el.

Fredrika schiţă un zâmbet.

– Dar e ora unsprezece, Spencer. Chiar atât de mult n-ai întârziat ultima oară.

Dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea – poate fiindcă se simțea vinovată, poate fiindcă era obosită – îi dădură lacrimile.

– Hai, nu pune la inimă..., începu Spencer, văzându-i ochii umezi.

– Scuză-mă, nu știu ce-i cu mine, murmură ea. Sunt...

– Ești obosită, zise Spencer cu fermitate în glas. Ești obosită și nu-ți place deloc ce faci la poliție. O combinație mai proastă nici că se poate, buna mea prietenă.

Fredrika sorbi din pahar.

– Știu, spuse ea cu o voce joasă. Știu.

Spencer o apucă de talie.

– Rămâi acasă mâine. Rămânem amândoi aici.

Fredrika scoase un oftat aproape imperceptibil.

– N-am cum. Lucrez la un caz nou. O fetiță care a dispărut. De asta am întârziat atât: am discutat toată seara cu mama copilului și cu noul ei prieten. O poveste oribilă, nici nu-mi vine să cred că e adevărată.

Spencer o trase mai aproape. Femeia lăsă paharul pe masă și îl îmbrățișă.

– Mi-a fost dor de tine, șopti ea.

Cuvintele ei încălcau regulile nescrise pe care le acceptaseră amândoi, Fredrika însă era prea obosită ca să se mai sinchisească de ele.

– Și mie, murmură Spencer și o sărută pe creștetul capului.

Fredrika îl privi în ochi cu uimire.

– Așa coincidență mai zic și eu, remarcă Spencer cu un zâmbet șiret.

De-abia după ora unu, Fredrika și Spencer se hotărâră, în sfârșit, să încerce să doarmă. Ca de obicei, Spencer își puse imediat hotărârea în practică. Fredrikăi, însă, îi veni mai greu.

Patul dublu, lat, stătea lipit de peretele a ceea ce era, de fapt, singura cameră adevărată din apartament. În afară de pat, în apartament mai erau doar două fotolii englezești vechi și o masă de șah frumoasă. În mica bucătărie tronau o masă și două scaune.

Apartamentul aparținuse tatălui lui Spencer. Spencer îl moștenise la moartea lui, cu aproape zece ani în urmă. De atunci Fredrika

şi iubitul ei practic se întâlneau numai acolo. Fredrika încă nu vizitase casa lui Spencer, ceea ce era logic. Cei doi se întâlneau în altă parte numai atunci când Fredrika îl însoţea, discret, pe Spencer la câte o conferinţă din străinătate. Bănuia că o parte dintre colegii lui ştiau de legătura lor, dar pur şi simplu nu îi păsa. În plus, Spencer se bucura de un prestigiu extraordinar în faţa colegilor, motiv pentru care nimeni nu îndrăznea să îi pună o întrebare directă.

Fredrika se făcu ghem în braţele lui Spencer. Bărbatul respira adânc în spatele ei, dormind dus. Îi mângâie cu grijă firele de păr de pe braţul gol. Nu îşi putea imagina viaţa fără el. Astfel de gânduri erau extrem de periculoase, ştia prea bine. Şi totuşi, nu le putea alunga. Întotdeauna îi veneau în toiul nopţii, când se simţea cea mai singură femeie din lume.

Îşi schimbă poziţia încet, întinzându-se pe spate.

Vizita la Sara Sebastiansson o solicitase la maximum. În parte din cauza Sarei Sebastiaonsson, desigur. Femeia era pur şi simplu dezechilibrată. Dar şi din cauza lui Peder. Se arătase cât se poate de mulţumit când Alex hotărâse ca Fredrika să nu meargă singură la Sara Sebastiansson. Îl văzuse cum se îndreaptă de spate şi cum rânjeşte dispreţuitor.

Nu fiindcă ţi-aş punea la îndoială competenţa, spusese Alex.

Fredrika ştia prea bine că asta făcea. Ce puteau spera colegii ei de la o tânără care absolvise universitatea? Cel mult se aşteptau să ştie cum funcţionează un xerox. Simţea iritarea lui Alex ori de câte ori îndrăznea să pună în discuţie sau să dezvolte o nouă ipoteză.

Atitudinea lui faţă de femeia din Flemingsberg era un exemplu elocvent.

Fredrikăi îi venea greu să o excludă din anchetă. I se părea de-a dreptul grotesc ca Sarei să nu i se ceară o descriere a femeii, iar poliţia să nu facă un portret-robot. În timp ce se întorceau la birou, după ce discutaseră cu Sara, Fredrika încercase să aducă din nou vorba despre asta, dar Alex, obosit, o întrerupsese hotărât.

– E clar, al naibii de clar, că tatăl copilului nu-i în toate minţile. Nimic nu dovedeşte că ar mai fi şi alţi nebuni printre cunoştinţele Sarei care să vrea răul copilului sau s-o ameninţe pe Sara că îi ia copilul. Şi nimeni nu i-a trimis Sarei o cerere de răscumpărare.

Când Fredrika dăduse să spună că făptaşul putea fi o persoană cu care Sara nu mai era în legătură sau cu care nu îşi dădea seama că s-ar afla în conflict, Alex pusese scurt capăt discuţiei:

– Ar fi în avantajul tău ca, în cadrul acestei instituții, să ne respecți competența și experiența. Eu caut copii dispăruți de ani de zile, așa că te rog să mă crezi, știu bine ce fac.

Apoi liniștea se așternuse în mașină, drept care Fredrika nu mai avusese ocazia să își susțină punctul de vedere.

Se întoarse și privi fața destinsă a lui Spencer. Trăsături aspre, păr cărunt, ondulat. Arătos, chiar chipeș. Nu frumos, nici vorbă. De mult nu se mai întreba cum putea el dormi atât de bine, noapte de noapte, când știa că își înșală soția. Poate fiindcă și el, și soția lui își trăiau viața separat și se înțeleseseră asupra libertății personale de care se bucura fiecare în căsnicia lor. Copii nu aveau. Poate că fusese opțiunea lor să nu aibă. Fredrika nu era sigură.

Alex Recht ar fi trebuit să fie mai ușor de suportat. După aproape paisprezece ani pe care Fredrika îi petrecuse alături de un bărbat ale cărui opinii veneau dintr-o mașină a timpului blocată undeva, la mijlocul secolului al XIX-lea. După paisprezece ani petrecuți alături de un bărbat care nici acum nu o lăsa să deschidă o sticlă de vin. Fredrika zâmbi gânditoare. Și totuși, Spencer o respecta mult mai mult decât Alex.

– Ce anume îți oferă el, ce te face să nu poți trăi fără el? o întrebaseră o mulțime de prietene de-a lungul anilor. De ce continui să te întâlnești cu el când știi că legătura asta nu are o finalitate?

Răspunsul ei se schimbase în timp. La început, totul fusese incredibil de incitant și de pasional. Interzis și tonic pentru amândoi. O aventură. Dar relația se adâncise, între limitele convenite. Aveau multe lucruri și valori în comun. Cu trecerea anilor, apropierea de Spencer devenise un fel de punct de reper pentru ea. În timp ce ea mergea dintr-un oraș într-altul, dintr-o țară într-alta ca să își termine studiile, Spencer rămânea pe loc, omul la care putea reveni mereu. Același lucru era valabil și când se implica în diverse legături amoroase, toate relativ scurte. În clipa în care se producea dezastrul și castelul din cărți de joc se prăbușea, Spencer era tot acolo, mereu. Niciodată lipsit de mândrie, dar permanent plictisit de căsnicia lui și incapabil de a-și părăsi soția. Deși Fredrika aflase că și soția lui călca pe alături.

Faptul că Fredrika nu se mărita fusese subiect de discuție în familie de nenumărate ori. Fredrika știa că își surprinsese părinții nu numai prin profesia aleasă. Nici unul dintre ei nu își imaginase

că fiica lor va rămâne singură până la vârsta aceasta. Bunica ei în nici un caz.

– Lasă, ai să găsești tu pe cineva, o consola ea, bătând-o ușor pe braț.

Trecuse ceva vreme de când bunica ei spusese asta ultima oară. Fredrika tocmai împlinise treizeci și patru de ani și își sărbătorise ziua de naștere cu mai multe prietene în arhipelag; era tot singură și fără copii. Bunica probabil ar fi făcut un atac de cord dacă ar fi știut că Fredrika se culca din când în când cu profesorul care îi condusese lucrarea de licență la universitate.

Tatăl ei îi ținea predici ușor voalate despre virtutea „alegerii definitive" a unor lucruri în viață și a „lipsei de lăcomie". Numai atunci când va înțelege asta, Fredrika își va putea ocupa locul cuvenit la masa părinților, alături de propria familie, așa cum făcea deja fratele ei în fiecare duminică. La treizeci și doi de ani, Fredrika părea la fel de hotărâtă să rămână nemăritată (sau „singură", cum zicea tatăl ei), iar masa de duminică o apăsa atât de mult încât începuse să o evite.

Stând așa, pe întuneric, lângă un bărbat pe care credea că îl iubește în ciuda tuturor argumentelor, Fredrika știa că, în ziua în care i-ar spune că a rămas însărcinată, Spencer ar ieși din viața ei. Nu fiindcă putea găsi pe altcineva, ci fiindcă în legătura lor nu era loc de copii.

Deși ocoliseră subiectul mult timp, după o lungă perioadă de reflecție Fredrika începea să își dea seama că s-ar putea să nu găsească bărbatul cu care să întemeieze o familie și că ar fi cazul să se gândească la o alternativă. Nu era o decizie pe care să o amâne la infinit; până la urmă tot trebuia să o ia. Ori găsea pe cineva, chiar dacă rămânea singură, ori nu mai avea când să facă un copil. O durea inima când încerca să își închipuie o viață întreagă fără experiența maternității. Mai pe șleau, i se părea nedrept și nefiresc.

Existau, desigur, mai multe opțiuni. Cea mai puțin acceptabilă era să îl facă pe Spencer tată fără voia lui: putea să renunțe la anticoncepționale. Mai acceptabilă era vizita la o clinică de fertilitate din Copenhaga. Dar opțiunea care i se părea cea mai fezabilă era adoptarea unui copil.

– Pentru numele lui Dumnezeu, trimite formularele alea odată, îi spusese Julia, prietena ei, cu câteva luni în urmă. Te poți răzgândi oricând, spui că ai luat hotărârea în pripă. Vei avea timp

berechet să te gândeşti dacă e bine ce faci; adopţia nu se face cu una, cu două. Eu, una, aş începe formalităţile imediat.

La început nu i se păruse o sugestie serioasă. Mai mult, într-un fel însemna că depune armele. Ziua în care va trimite cererea de adopţie va fi ziua în care va abandona toate speranţele de a-şi întemeia o familie cu un partener de viaţă. Ajunsese oare în acest punct?

Răspunsul la întrebare venise în clipa în care Spencer nu dăduse nici un semn de viaţă nici pe mobil, nici la telefonul de la serviciu. După câteva zile de tăcere, Fredrika începuse să sune la spitale. Spencer era internat la secţia de cardiologie din Spitalul Universitar din Uppsala. Fredrika plânsese o săptămână întreagă şi apoi, cu o nouă perspectivă asupra suferinţei în viaţă, trimisese cererea de adopţie.

Fredrika îl sărută uşor pe frunte. Spencer zâmbi în somn. Femeia zâmbi şi ea. Încă nu îi spusese despre intenţia ei de a adopta o fetiţă din China. La urma urmei, prietena ei avea dreptate: avea timp berechet.

Un ultim gând îi veni înainte de a se abandona somnului. Cât timp avea Lilian? Avea şi ea timp berechet, sau zilele îi erau numărate?

MIERCURI

Femeia de pe ecranul televizorului vorbea atât de repede, încât Nora era cât pe-aci să piardă ştirea. De-abia se crăpase de ziuă şi apartamentul ei era învăluit de întuneric. Singura lumină, cu schimbările ei de intensitate, venea dinspre televizor, dar, întrucât storurile erau trase, Nora era aproape sigură că nu se vede din stradă.

Pentru ea acest lucru era foarte important. Ştia că e condamnată să nu se simtă în siguranţă, dar ştia şi că putea face unele lucruri ca să îşi uşureze situaţia. Unul dintre ele era, pur şi simplu, să nu fie văzută. Solicitase autorităţilor fiscale să i se protejeze identitatea, deci devenise mai puţin vizibilă; dar, dacă nu aprindea lumina în apartament, devenea şi mai puţin vizibilă. Avea un cerc infim de prieteni. Intra sporadic în legătură cu bunica ei, întotdeauna de la un telefonul public şi de fiecare dată din alt oraş. În privinţa aceasta serviciul ei era foarte util; trebuia să călătorească destul de mult.

Era în bucătărie când auzi ştirea, îşi făcea un sandviş, cu uşa de la frigider deschisă. Lumina frigiderului o ajuta; însemna că nu trebuie să aprindă alte lumini ca să vadă ce face.

Vocea femeii rupse tăcerea şi ajunse la Nora în timp ce aceasta se lupta cu o felie de brânză:

„O fetiţă de şase ani a dispărut ieri dintr-un tren care călătorea între Göteborg şi Stockholm. Poliţia face apel la toţi cei care au fost în trenul care a plecat ieri din Göteborg la ora 10:50 a.m., sau la Gara Centrală din Stockholm în jurul..."

Nora scăpă felia de brânză şi dădu fuga la televizor.

– Dumnezeule, şopti ea, simţind cum inima ei o ia razna. A început.

Ascultă ştirea până la capăt, apoi închise televizorul şi se lăsă să cadă pe canapea. Digeră încet cuvintele pe care le auzise, unul

câte unul. Împreună alcătuiau fraze întregi, provocând ecouri violente dintr-o perioadă pe care încercase cu disperare să o uite.

„Trenul, Păpușă," șopti ecoul. *„Habar n-ai câte lucruri uită oamenii în tren. Habar n-ai cât de neatenți sunt ceilalți. Cei care nu uită lucruri în tren, cei care doar călătoresc. Asta fac oamenii în tren, Păpușă. Călătoresc. Și nu văd nimic."*

Rămase acolo, pe canapea, până când foamea îi aduse aminte de sandvișul pe care și-l pregătise. De-abia atunci se hotărî ce să facă. Deschise din nou televizorul și făcu clic pe teletext. Numărul poliției pentru cei care doreau să ofere informații de orice natură se afla la sfârșitul textului despre copilul dispărut. Îl introduse în memoria mobilului. Va suna mai târziu. Nu de pe mobil, desigur, ci de la o cabină telefonică.

Nora trase ușor de stor și privi în stradă cu multă precauție. Măcar de-ar sta ploaia.

Alex Recht se trezi după şase, aproape cu o oră înainte ca deşteptătorul să îşi facă datoria. Cu grijă, ca să nu o trezească pe Lena, soţia lui, se sculă din pat şi ieşi tiptil din dormitor ca să îşi facă prima cafea a zilei.

Casa era plină de lumină în această dimineaţă, deşi soarele tocmai se ascunsese în spatele unui nor răzleţ. Alex îşi înăbuşi un oftat în timp ce punea cafeaua în filtru. Nu, sigur nu îşi amintea să fi avut o vară mai proastă decât asta. Peste doar câteva săptămâni avea să îşi termine şi restul de concediu. Dar, dacă vremea nu se îmbunătăţea, va fi un timp irosit, ca şi până acum.

Ştiind cât de capricioasă e vremea, deschise uşa din spate ca să vadă dacă a început să plouă şi ieşi ca să ia ziarul de dimineaţă. Îl deschise înainte de a intra în casă. De pe prima pagină a cotidianului naţional îl privea un titlu despre dispariţia lui Lilian Sebastiansson. „Un copil de şase ani, dispărut de ieri..." Excelent, chiar şi ziarele mari apucaseră să anunţe dispariţia.

Alex îşi luă ceaşca şi ziarul şi traversă micul hol, vopsit în albastru-închis, îndreptându-se spre biroul lui. Culoarea albastră fusese ideea Lenei. Alex fusese sceptic.

– Dar spaţiile mici nu par şi mai mici dacă le vopseşti în culori închise? întrebase el nesigur.

– Poate. Dar, între noi fie spus, arată frumos!

Acela, gândise Alex, era un argument pe care nu îl putea contracara, drept care se lăsase convins fără să opună prea mare rezistenţă. Căzuse în sarcina fiului său să se ocupe de vopsit şi rezultatul era, într-adevăr, peste aşteptări. Spaţiul însă părea mai mic. Nu că ar mai fi discutat despre asta.

Alex se aşeză pe scaunul enorm ce aducea mai mult cu un fotoliu pe rotile. Îl moştenise de la bunicul lui şi nu s-ar fi despărţit

de el pentru nimic în lume. Bătu uşor unul dintre braţe, mulţumit. Nu numai că arăta bine, dar era şi confortabil. Curând, Alex şi scaunul aveau să sărbătorească treizeci de ani de când erau împreună. Treizeci de ani! O perioadă a naibii de lungă – să stai pe acelaşi scaun. De fapt, gândi Alex, era oricum o perioadă a naibii de lungă. Mai lungă decât căsnicia lui cu Lena.

Lăsându-se pe spătar, Alex închise ochii.

Nu se simţea odihnit cum trebuie. Nu dormise deloc bine. Pentru prima oară în doisprezece ani, avusese coşmaruri. Oricât de mult i-ar fi plăcut să dea vina pe vreme, era conştient că visele urâte îşi au originea în altă parte.

Alex ştia de-acum că, de-a lungul anilor petrecuţi în poliţie, ajunsese să fie privit aproape ca o legendă. În general, era o reputaţie pe care credea că o merită. Numărul anchetelor şi al cazurilor care poposiseră pe biroul lui era prea mare ca să şi-l mai aducă aminte – pe cele mai multe le rezolvase, mai devreme sau mai târziu. Niciodată singur, dar el avusese ultimul cuvânt. Aşa cum avea şi acum. Dar acum era conştient de trecerea anilor. Se vorbea că vârsta de pensionare pentru poliţişti se va reduce la şaizeci şi unu. Iniţial, lui Alex i se păruse o idee proastă de-a binelea, acum însă gândea altfel. O autoritate precum poliţia nu avea nimic de câştigat de pe urma unor poliţişti bătrâni şi obosiţi, dimpotrivă. Instituţia avea nevoie de sânge proaspăt.

De-a lungul anilor petrecuţi în poliţie, Alex întâlnise o sumedenie de indivizi disperaţi. Sara Sebastiansson era ultima de pe listă. Deşi până acum nu îşi manifestase disperarea în nici un fel. Îşi păstra autocontrolul într-un mod remarcabil, gândi Alex. Nu avea nici o îndoială că, în sufletul ei, era sfâşiată de nelinişte şi de dorinţa de a-şi vedea copilul, dar se silea să le ţină pentru sine. De parcă ar fi crezut că, dacă şi-ar fi arătat doar o clipă – *doar o clipă* – spaima pe care o simţea, pământul s-ar fi despicat sub picioarele ei, iar fetiţa ar fi fost pierdută pentru totdeauna. Din câte înţelesese, femeia încă nu îşi sunase părinţii.

– Îi sun mâine, dacă Lilian nu se întoarce până atunci, spusese ea.

Acum era mâine şi, după câte ştia Alex, Lilian tot nu apăruse. Îşi verifică mobilul. Nu îl sunase nimeni, nu ratase nici o veste.

Mai erau câteva elemente de bază de care trebuia să ţină seama în cazul dispariţiei unui copil. Aproape toţi copiii, marea majoritate,

erau găsiţi. Mai devreme sau mai târziu. „Mai târziu" rareori însemna mai mult de o zi-două. Acesta fusese şi cazul băieţelului dispărut pe malul mării anul trecut, când Alex fusese solicitat tocmai fiindcă, de-a lungul carierei, se ocupase de mai multe cazuri de copii dispăruţi. Băieţelul, care avea în jur de cinci ani, ieşise pe furiş din casa de vară de la Ekerö, unde părinţii lui tocmai se certau, şi apoi se îndepărtase atât de mult încât nu mai găsise drumul înapoi.

În cele din urmă îl găsiseră dormind sub un molid, la zece kilometri de casă, contrar aşteptărilor, dincolo de zona anticipată de poliţie. Copilul fusese redat familiei a doua zi dimineaţa şi ultimul lucru pe care îl auzise Alex în timp ce pleca de acolo fuseseră glasurile celor doi părinţi care se certau de mama focului, fiecare învinuindu-l pe celălalt de dispariţia băieţelului.

Apoi, desigur, fuseseră şi cazuri cu care lui Alex îi venise greu să se împace. Cazuri în care copilul fusese supus unor grozăvii atât de mari după răpirea lui, încât, la revederea cu părinţii, era complet schimbat. Ori de câte ori dispărea câte un copil, Alex îşi aducea aminte de o fetiţă anume. Fetiţa dispăruse câteva zile şi apoi fusese găsită într-un şanţ de către şoferul unei maşini. Rămăsese inconştientă mai bine de o săptămână după internarea într-un spital şi, ulterior, nu fusese în stare să spună nimic logic despre ceea ce i se întâmplase. Nu că ar fi fost nevoie. Rănile de pe corpul ei demonstrau cât de ticălos fusese cel care o răpise şi, cu toate că medicii, psihologii şi părinţii atât de devotaţi făcuseră tot posibilul ca să i le vindece, rămăseseră cicatricele psihologice pe care nici un tratament medical, nici un cuvânt nu le puteau îndepărta.

Fetiţa rămăsese disfuncţională, afectată mintal, nereuşind să interacţioneze cu cei de acasă sau, mai târziu, cu cei de la şcoală. Se închisese în ea. Nu terminase liceul. Fugise de acasă înainte de majorat şi devenise prostituată. Părinţii ei o aduceau acasă din când în când, dar ea fugea din nou. Murise în urma unei supradoze de heroină, înainte să împlinească douăzeci de ani. Alex îşi aminti cum plânsese în birou când auzise vestea.

Cu o seară în urmă simţise nevoia acută de a o vedea chiar el pe Sara Sebastiansson, de aceea o însoţise pe Fredrika Bergman. Se temea că Fredrika o va lua ca un semn al neîncrederii în priceperea ei de a discuta cu părinţii unei victime. Ceea ce, până la un punct, era adevărat, dar nu acesta fusese motivul pentru care mersese cu ea. Nu, intenţia lui fusese să înţeleagă mai bine cazul. Şi îl înţelesese.

Mai întâi discutaseră cu Sara, apoi apăruse şi noul ei prieten, Anders Nyström. Verificarea datelor lui personale nu dusese la nimic, Fredrika însă vorbise puţin cu el în bucătăria Sarei, în timp ce Alex continuase conversaţia cu Sara în camera de zi.

Informaţiile obţinute îl puseseră pe gânduri.

Sara nu avea nici un duşman. Cel puţin nu ştia de existenţa vreunuia.

Pe de altă parte, nu părea să aibă nici prea mulţi prieteni.

Îi spusese că fostul ei soţ o bătuse cândva, dar acum nu mai era cazul, şi că nu credea nici în ruptul capului că el ar fi răpit fetiţa. Tocmai de aceea preferase să nu îi spună Fredrikăi despre ce îi făcuse Gabriel în trecut. Nu voia ca ancheta poliţiei să o ia pe o pistă falsă, după expresia ei.

Alex nu o crezuse deloc. În primul rând, îi explicase pe un ton cât se poate de neutru, nevrând să pară arogant, că rolul ei nu era acela de a evalua pistele pe care trebuia să le urmeze ancheta, asta dacă existau mai multe. În al doilea rând, Alex nu credea nici că fostul soţ o lăsase în pace. Îi luase ceva timp ca să o convingă, dar până la urmă Sara îi arătase antebraţele pe care încercase, atât de evident, să le ascundă sub mâneci. Aşa cum bănuise Fredrika, antebraţele arătau semne clare de violenţă fizică. Pe braţul stâng avea o pată mare, foarte dureroasă probabil. Pielea era de un roşu-portocaliu, Alex observând mai multe urme de băşici care acum se uscau. O arsură, fără doar şi poate.

– M-a ars cu fierul roşu, chiar înainte să ne separăm, spusese Sara cu o voce plată, privind în gol spre un punct din spatele lui Alex.

Alex o apucase de braţ uşor şi îi spusese calm, dar hotărât:

– Va trebui să faci o reclamaţie, Sara.

Femeia întorsese capul încet şi îl privise drept în ochi.

– Nu era aici.

– Poftim?

– N-aţi citit rapoartele poliţiei? Nu e niciodată aici când se întâmplă aşa ceva. Întotdeauna e cineva care poate confirma că era în altă parte.

Din nou privirea i se îndreptase spre punctul din spatele lui Alex.

Rănile Sarei Sebastiansson îl tulburaseră pe Alex. Spre iritarea şi exasperarea lui, fostul ei soţ nu dăduse nici un semn de viaţă până acum. Alex trimisese de două ori o maşină la adresa lui,

dar poliţiştii anunţaseră că era întuneric şi nu le deschisese nimeni. Fredrika spusese că va lua legătura din nou cu mama lui Gabriel Sebastiansson şi îl va suna la serviciu. *Cineva* tot trebuia să ştie unde e.

Aşa cum stătea acolo, pe scaunul bunicului, Alex simţea cum creşte furia în el. Existau anumite reguli fundamentale cu care crescuse şi pe care învăţase să le respecte în cei aproape cincizeci şi cinci de ani de viaţă. Nu loveşti femeile. Nu loveşti copiii. Nu minţi. Şi ai grijă de cei în vârstă.

Alex se cutremură când îşi aminti de arsură.

Oare ce anume te poate împinge să îi faci aşa ceva celei mai apropiate persoane din viaţa ta?

Îi venea greu să accepte opinia îmbrăţişată de marea majoritate potrivit căreia „bărbaţii devin din ce în ce mai violenţi faţă de femei". În alte privinţe, astfel de generalizări ar fi fost de neconceput. De exemplu, un coleg al lui declarase la o conferinţă de presă că „tendinţa imigranţilor de a nu se supune legilor sau regulamentelor duce la cheltuirea unor sume uriaşe din banii publici". Colegul fusese cât pe-aci să îşi piardă slujba din cauza acestei declaraţii. Dacă tot repeta asta, i se spusese, oamenii vor crede că toţi imigranţii eludează legile societăţii, ceea ce nu era deloc cazul.

Nu, gândi Alex, nu era deloc cazul. Ca şi când ai spune că toţi bărbaţii bat toate femeile. *Unii* bărbaţi bat femeile. Cei mai mulţi nu o fac. Dacă nu se pornea de aici, problema nu putea fi abordată corect.

Nu mai fusese nevoie ca membrii echipei să se întrunească din nou seara trecută. Alex îl pusese la curent pe Peder cu toate după ce părăsise apartamentul Sarei Sebastiansson împreună cu Fredrika. Alex nu era nici prost, nici naiv. Peder avea o pornire aproape puerilă de a arăta cât e de inteligent, motiv pentru care Alex era oarecum îngrijorat că această atitudine ar putea avea un impact negativ asupra puterii lui de discernământ în situaţii-limită. Pe de altă parte, nici nu voia să îl inhibe pe Peder, care îşi făcea datoria cu atâta entuziasm şi dovedea atâta energie.

Ar fi fost bine dacă şi Fredrika i-ar fi urmat exemplul, gândi el sarcastic.

Se uită la ceas. Aproape şapte. Era cazul să se îmbrace şi să plece la treabă. Avea noroc că locuia pe o insulă ca Resarö, atât de aproape de oraş, şi totuşi destul de departe. Nu s-ar fi mutat de

acolo pentru nimic în lume. Casa lor merita toţi banii, după cum spusese draga lui Lena când o cumpărase cu câţiva ani în urmă. Alex se ridică de pe scaun şi se îndreptă pe holul albastru spre bucătărie. Când, câteva clipe mai târziu, intră sub duş, prima aversă de ploaie a dimineţii bătea deja în geam.

Între Göteborg şi Stockholm trenurile circulă cam din oră în oră. Părinţii Sarei Sebastiansson luară un tren de dimineaţă, plecând din Göteborg la ora şase. Aceasta nu era prima lor călătorie de urgenţă de pe o coastă pe alta a ţării, dar sigur era cea mai importantă. În trecut fuseseră nevoiţi să lase totul baltă acasă şi la serviciu ca să aibă grijă de Lilian, în timp ce Sara încerca să se refacă după rănile pe care i le pricinuise soţul ei. În urma primei bătăi administrate Sarei, refuzaseră sistematic să mai aibă de-a face cu ginerele lor. Încercaseră prin toate mijloacele să o convingă pe Sara să o termine cu el. O imploraseră să se mute la ei, pe coasta de vest. Dar Sara refuzase mereu. Nu voia să îl lase pe Gabriel să îi schimbe total viaţa, le spunea ea. Era plecată din Göteborg de cincisprezece ani şi nu avea de gând să se mai întoarcă acasă. Niciodată. Viaţa ei aparţinea Stockholmului acum.

– Dar, draga mea Sara, te-ar putea omorî în bătaie, îi spunea mama ei. Gândeşte-te la Lilian. Ce se va alege de ea dacă mori?

Sara, însă, rămânea neînduplecată şi, în ciuda lacrimilor mamei ei, continua să spună nu.

Oare procedase cum trebuie?

Stând la masa din bucătărie în dimineaţa de după dispariţia Lilianei, se întrebă dacă făcuse o greşeală de proporţii incalculabile. Se întrebă şi dacă Gabriel era cel care o luase pe Lilian. E adevărat, omul ăsta făcuse nişte lucruri monstruoase. Fără legătură directă cu Lilian, dar care oricum o afectaseră şi pe fetiţă – de câte ori o treziseră din somnul ei nevinovat ţipetele mamei din camera alăturată! O dată, Lilian se dăduse jos din pat şi, cu ochii în lacrimi, venise în locul de unde se auzeau zgomotele.

Sara îşi amintea scena în cele mai mici amănunte. Zăcea pe podea, neputând să se ridice din cauza durerii ascuţite din şoldul în

care Gabriel îi trăsese un picior. Gabriel, turbat de furie, stătea aplecat deasupra ei. Şi, dintr-o dată, vocea subţire a Lilianei.

– Mămică, tăticule.

Gabriel se întorsese de parcă ar fi fost în transă.

– A, fetiţa lui tăticu' s-a trezit? şoptise el.

Apoi se apropiase repede de ea, o luase în braţe şi o scosese din bucătărie.

– Mămica a alunecat şi a căzut, draga mea, îl auzise Sara spunând. O lăsăm acolo ca să-şi revină. Fii fără grijă, se face ea bine. Vrei să-ţi citesc o poveste?

Sara urmase un curs intensiv de psihologie şi ştia că mulţi bărbaţi care îşi bat soţiile au remuşcări mai târziu. Gabriel nu avea aşa ceva. Niciodată nu cerea scuze; niciodată nu dădea de înţeles că ceea ce făcuse era anormal sau greşit. Doar se uita la rănile şi vânătăile ei cu atâta dispreţ şi nepăsare, încât Sarei îi venea să îşi pună capăt zilelor.

Ştia că era prea epuizată ca să mai reziste. Noaptea aceea, prima fără Lilian, fusese chinuitor de lungă.

– Încearcă să te odihneşti un pic, o sfătuise Alex Recht. Ştiu că pare imposibil, dar cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru Lilian e să fii puternică. Fiindcă, atunci când se va întoarce, va avea nevoie de o mamă odihnită, care să aibă grijă de ea. OK?

Sara încercase să îl asculte. Încercase să doarmă, încercase să se pregătească pentru întoarcerea fiicei ei. Repeta ultimele cuvinte ale lui Alex: „Fiindcă, atunci când se va întoarce..." Nu *dacă* se va întoarce, ci *când* se va întoarce.

Aşa cum stătea, întinsă în pat, îşi dăduse seama aproape imediat că făcuse o mare greşeală când îl trimisese acasă pe Anders. Simţise că o trădează pe Lilian dacă Anders rămânea cu ea, de parcă prezenţa lui ar fi scăzut şansele de a-şi recăpăta fiica. La ora două îşi sunase părinţii. Tatălui ei îi pierise vocea, doar răsufla în telefon.

În cele din urmă îi auzise glasul înecat de emoţie:

– Întotdeauna am ştiut că o vom pierde pe una dintre voi. N-avea cum să se sfârşească bine cu nemernicul ăla.

Auzindu-i cuvintele, Sara scăpase telefonul din mână şi se lăsase să cadă pe podea. Începuse să zgârie parchetul din bucătărie şi să plângă în hohote.

– Lilian, strigase ea. Lilian.

De undeva, dinspre telefonul care căzuse pe podea, auzise vocea disperată a tatălui ei:

– Venim acolo imediat, Sara. Eu şi mama ta venim acolo imediat.

Sara luă ceaşca de cafea în palmele făcute căuş. Îi plăcea că se lumina devreme, în ciuda vremii urâte. Dormise în total mai puţin de o oră. Asta nu însemna că e o mamă rea, încercă ea să se convingă. O mamă căreia nu îi păsa de nimic era, probabil, mai rea decât una căreia îi păsa prea mult. Sara rămase surprinsă de gândurile ei. Oare există o limită a grijii pe care o simţi atunci când îţi dispare copilul? Se rugă să nu existe aşa ceva.

Sunetul strident al soneriei întrerupse tăcerea. Sara tocmai închisese radioul. Ascultase ştirea despre dispariţia fiicei ei şi la televizor, şi la radio. La început percepu vocea crainicei ca pe o pătură mare şi caldă. Cineva, totuşi, îşi făcea griji în privinţa lui Lilian. Cineva voia să ajute la găsirea ei. Dar, după cel de-al treilea sau al patrulea buletin de ştiri, pătura caldă deveni un fel de laţ care o sugruma, un memento permanent al absenţei fetiţei, de care Sara era deja dureros de conştientă.

Auzi din nou soneria.

Sara se gândi puţin. Aruncă o privire la ceas şi văzu că era aproape opt şi jumătate. Vorbise cu poliţistul de serviciu de la secţie cu o oră în urmă. Nu era nici o veste.

Sara se uită prudent prin vizor, sperând să fie Fredrika Bergman sau Alex Recht. Nici urmă de ei. Era un fel de curier. Cu un pachet în mână.

Sara deschise uşa, surprinsă.

– Sara Sebastiansson? întrebă omul cu pachetul.

Femeia înclină din cap. Preţ de o clipă se gândi că seamănă cu o stafie, aşa cum era, slăbită şi epuizată.

– Am un pachet pentru dumneavoastră. Ştiţi, trebuie să vi-l predau personal. De obicei destinatarii se prezintă pentru aşa ceva la oficiul poştal. Îl acceptaţi?

– Desigur, răspunse Sara cu precauţie, luând pachetul. Mulţumesc.

– Eu vă mulţumesc! replică omul zâmbind. Numai bine!

Sara nu spuse nimic, doar închise uşa şi o încuie. Scutură pachetul. Era extrem de uşor şi nu scoase nici un zgomot. Căută adresa expeditorului, nimic. Era o cutie de mărimea şi forma

unui DVD player sau ceva apropiat. Îl întoarse pe toate părțile. Cu reținere la început.

– Ia legătura cu poliția de îndată ce se întâmplă ceva ieșit din comun, ceva neașteptat, o sfătuise Alex Recht cu o seară înainte. Trebuie să anunți poliția, Sara, indiferent de ce se întâmplă. Telefoane ciudate, persoane care sună insistent la ușă. Chiar dacă suntem de altă părere, e foarte posibil ca Lilian să fi fost răpită, caz în care făptașul s-ar putea să intre în legătură cu tine.

Așa cum stătea acolo, cu pachetul în mâini, Sara se întrebă dacă această întâmplare era una neobișnuită. Părinții ei urmau să sosească dintr-o clipă într-alta; oare să aștepte până vin ei?

Poate fiindcă nu dormise destul, poate fiindcă era prea disperată și curioasă, Sara Sebastiansson se hotărî să deschidă pachetul imediat. Îl puse pe masa din bucătărie, alături de mobil. Va deschide pachetul și apoi îi va telefona lui Alex Recht sau Fredrikăi Bergman. Dacă avea vreun motiv întemeiat. Putea fi un lucru pe care îl comandase și, între timp, uitase de el.

Desprinse banda adezivă de pe capacul cutiei. Degetele ei lungi apucară de marginile capacului și îl ridicară. Văzu un strat de granule de polistiren. Se încruntă. Ce mai era și asta?

Dădu încet granulele deoparte. La început nu înțelese ce i se trimisese. Ochii ei căutau un context pe care să îl înțeleagă. Păr. O coamă de păr ondulat, castaniu, nu foarte lung. Nedumerită, Sara atinse părul, descoperind ce era sub el. În clipa următoare își dădu seama al cui era părul pe care îl ținea în mâini și scoase un urlet animalic. Continuă să țipe așa până când sosiră părinții ei, câteva minute mai târziu, care chemară poliția și un medic. Apoi țipetele, care erau din ce în ce mai răgușite, se transformară în suspine de uluire și disperare. Barajul pe care îl înălțase cu atâta pricepere ca să îi stăvilească valurile de panică în sfârșit cedase. *Ce rău făcuse ca să i se întâmple așa ceva? Cu ce greșise?*

Părinții Sarei Sebastiansson telefonară la poliție puțin după ora nouă. Alex fu informat de îndată și se duse valvârtej la apartamentul Sarei, însoțit de Fredrika Bergman. Spre uimirea ei nedisimulată, Fredrika observase nefericirea lui Peder când ei i se spusese să meargă cu Alex, și nu lui.

După ce cutia de carton cu conținutul care o tulburase atât de mult pe Sara fusese trimisă, prin curier special, la Laboratorul Național de Criminologie, SKL, din Linköping, Alex și Fredrika reveniră la cartierul general. Ambii ocupanți ai mașinii se bucurară într-un fel de tăcerea care se așternuse între ei în timp ce parcurgeau scurta distanță dintre Södermalm și sediul poliției din Kungsholmsgatan. Intrară în viteză pe Västerbron și, de pe pod, priviră spre capitala aproape învăluită de întunericul autumnal. Următorul front de nori grei care se rostogoliseră peste Stockholm în timpul nopții se reflecta limpede în apa de sub ei. Fredrika observă că, din cauza lor, apa arăta cenușie, o privelițte mai puțin atrăgătoare decât de obicei.

Alex își drese glasul.

– Poftim? făcu Fredrika.

Alex se uită la ea și clătină din cap.

– N-am spus nimic, zise el calm.

Deși nu voia să recunoască, Alex era șocat de ceea ce văzuse. Pachetul transforma ceea ce la început păruse a fi o anchetă de rutină, cu doi adulți care încercau să se despartă și în care copilul lor era, inevitabil, doar un pion, într-un caz cu rezultate mai puțin previzibile. Dramatismul și tensiunea situației fuseseră accentuate de panica Sarei Sebastiansson, de rugămințile înduioșătoare ale mamei care încerca să își liniștească fiica. Alex văzuse imediat că Sara Sebastiansson depășise limita la care o ființă umană pur și

simplu „se calmează". Motiv pentru care hotărâse că cel mai bine e să aştepte sosirea medicului şi apoi, după ce Sarei i se administra un sedativ, să examineze cutia şi conţinutul.

Reacţia Sarei arăta clar că părul îi aparţinea Lilianei. Analizele aveau să stabilească adevărul. Sub păr se aflau hainele pe care le purta Lilian în ziua în care dispăruse. O fustă verde, până la genunchi, şi un tricou alb, cu un imprimeu verde-roz pe piept. Erau şi două bentiţe. Chiloţeii însă lipseau.

La vederea hainelor, Alex simţise cum i se întoarce stomacul pe dos. Cineva trebuie să o fi dezbrăcat. Dintre toţi dezaxaţii din lume, cel mai mult îi repugnau violatorii de copii.

Pe haine nu erau urme de sânge. Cel puţin nu vizibile, dar SKL-ul avea să constate şi acest lucru, ca şi prezenţa sau absenţa altor lichide.

Alex înţelegea mult prea bine mesajul pe care voia să îl transmită pachetul. Cineva voia să o înspăimânte pe Sara. Reacţia isterică a Sarei demonstra cât de eficient fusese expeditorul. Ulterior Sara va fi întrebată despre pachet şi persoana care îl livrase, dar, în starea în care se găsea acum, nici nu se punea problema unei discuţii cu ea.

Curând, gândi Alex. Curând.

Strânse volanul tare, foarte tare.

– Ai aflat ceva de la locul de muncă al fostului soţ? întrebă el.

Fredrika tresări.

– Da şi nu.

Fredrika se îndreptă de spate. Vorbise de dimineaţă cu şeful lui Gabriel Sebastiansson.

– Mi s-a spus că Gabriel Sebastiansson e în concediu, dar nu se ştie unde. E plecat de luni.

Alex scoase un fluierat.

– Interesant, zise el. Mai ales că nu i-a spus nimic fostei soţii, chiar dacă au un copil împreună. Dar parcă mamei lui i-a spus că pleacă în interes de serviciu.

– Da. Cel puţin asta e versiunea ei. Dar, la drept vorbind, femeia nu mi-a inspirat încredere.

Alex se încruntă.

– Cum aşa?

– Chiar dacă mi-a spus că e plecat în interes de serviciu, nu cred că trebuie să fie adevărat. Ţine atât de mult la fiul ei, încât e foarte posibil să fi minţit doar ca să-l acopere.

Alex cugetă la cuvintele Fredrikăi. Mai aveau puţin şi ajungeau la cartierul general. Fredrika se întrebă de ce numai colegii ei erau la volan când mergeau undeva. Poate că şi asta se explica prin faptul că nu urmase academia de poliţie, nu îşi făcuse ucenicia pe o maşină de patrulare, concluzia fiind că era un şofer incompetent.

– Du-te la ea, spuse Alex cu asprime în glas, uitând să aprecieze că Fredrika recunoştea, pentru prima dată, că reacţionează din instinct. Du-te şi vorbeşte cu mama fostului soţ. Dar mai întâi vom avea o mică şedinţă.

– Am înţeles.

Intrară în garaj şi se îndreptară prin tunel spre spaţiul de parcare.

– Susţinem în continuare că tatăl a fost cel care a luat copilul? întrebă Fredrika pe un ton calm, temându-se să nu reaprindă furia lui Alex dacă îi punea la îndoială ipoteza de lucru. Ce tată şi-ar rade fiica în cap şi ar trimite părul mamei ei?

Întrebarea îl făcu pe Alex să se gândească la arsura de pe braţul Sarei.

– Un tată normal n-ar face aşa ceva. răspunse el. Dar Gabriel Sebastiansson nu e un tată normal.

Peder Rydh se simţea frustrat. Telefonul primit de la părinţii Sarei Sebastiansson îi luase pe toţi prin surprindere şi apoi – tocmai în clipa în care situaţia era cât se poate de gravă – Alex preferase să dea fuga la apartamentul ei cu Fredrika, nu cu el. Acum era nevoit să verifice fiecare pont pe care îl primea de la tot felul de oameni. Merita mai mult decât să se ocupe de ceva atât de neînsemnat, cel puţin la prima vedere, în comparaţie cu deplasarea acasă la Sara.

Ce-i drept, primea un ajutor substanţial de la Mats Dahman, analistul de la brigada delicte penale; Alex îi ordonase să îi solicite sprijinul imediat după ce sunaseră părinţii Sarei. Mats tocmai pusese la punct un program de sortare a informaţiilor care le parveneau. De exemplu, prin el puteau fi identificaţi cei care se refereau la evenimente ce avuseseră loc prea devreme. Toţi cei care susţineau că o văzuseră pe Lilian Sebastiansson la Gara Centrală din Stockholm la ora unu fără un sfert trebuiau eliminaţi automat, fiindcă Lilian dispăruse mai târziu. Cu ceilalţi, însă, era mai greu. O femeie care călătorise în acelaşi tren cu Sara şi Lilian spunea că observase un bărbat scund care coborâse cu un copil adormit în

braţe. Dar, dacă făptaşul purta 46 la pantofi, nu prea avea cum să fie scund. Dimpotrivă, probabil că era destul de înalt. Asta dacă urmele de pantofi aveau cât de cât de-a face cu dispariţia Lilianei.

Peder se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă dezamăgit. Nici noaptea trecută nu îi mersese mai bine. Ajunsese acasă după ora zece, deşi îşi pusese în gând să se întoarcă mai devreme, şi o găsise pe Ylva la masa din bucătărie, cu o cană de ceai în faţă. Stătuse acasă toată ziua, dar tot se simţea obosită. Într-un fel, asta îl înfuriase şi fusese nevoit să se abţină mult ca să nu se ia de ea. Se silise să repete aceeaşi mantra care îl obseda de vreo zece-unsprezece luni:

E obosită; nu se simte bine. Asta e. Dacă nu ne grăbim şi o luăm încetişor, s-ar putea să se facă bine. Situaţia sigur se va îmbunătăţi.

Cu un an în urmă, Peder fusese unul dintre cei care se bucură de viaţă din plin. După părerea lui, aceasta era aproape o datorie pentru cei care au parte de sănătate şi de o situaţie materială bună. Îi plăcea să meargă la serviciu în fiecare zi. Îi plăcea viaţa în general, ca şi cariera lui, aflată în plină ascensiune, o iubea pe Ylva şi îl încânta ideea unei familii unite. Pe scurt, era un om cu viitorul asigurat, direct, cu gândirea pozitivă şi în armonie cu cei din jur. Fericit şi deschis. Cel puţin aşa se considera el.

Lucrurile se schimbaseră după ce Ylva născuse gemenii, primii lor copii. Viaţa, aşa cum o ştia Peder, se evaporase, pentru totdeauna. Imediat băieţii fuseseră plasaţi într-un incubator, iar Ylva dispăruse într-o beznă de nepătruns numită „depresie postnatală". În locul vieţii de până atunci, Peder se alesese cu alta: plină de insatisfacţii şi regrete, de medicamente şi interminabile concedii medicale, ca şi de telefoane din ce în ce mai dese prin care Ylva îşi ruga mama să aibă grijă de copii. Mai mult de atât, Peder trebuia să facă faţă şi frustrărilor lipsei totale de sex. Simţea, instinctiv, că nu asta era viaţa pe care şi-o dorise sau pe care o merita.

– Ylva e atât de deprimată, încât nu vrea să aibă nici un fel de relaţie fizică, îi explicase medicul bătrân, mai degrabă un moşneag. Va trebui să aveţi răbdare cu ea.

Iar Peder chiar avusese răbdare. Încerca să se gândească la Ylva ca la o persoană bolnavă incurabil, aproape la fel cum se gândea la Jimmy, fără speranţa de a se face bine vreodată. Peder – şi mama lui, nu trebuia să uite – preluase toate treburile casei. Ylva dormise mai tot timpul în lunile septembrie, octombrie şi noiembrie. Plânsese toată luna decembrie, mai puţin de Crăciun, când

se stăpânise de hatârul familiei. În ianuarie se simţise un pic mai bine, Peder însă fusese nevoit să aibă iar răbdare. La mijlocul lui februarie Ylva recidivase şi rămăsese la pat. În martie situaţia se ameliorase puţin. Dar era deja prea târziu.

În martie, poliţia din Södermalm, unde lucra Peder, organizase obişnuita petrecere de primăvară, şi Peder petrecuse jumătate din seară făcând sex cu colega lui Pia Nordh. O descărcare mai mult decât bine-venită. Păcătoasă, ce-i drept. De neiertat. Dar – în lumea lui Peder – absolut de înţeles.

Ulterior fusese cuprins de cele mai groaznice remuşcări. Între timp, Ylva se simţea din ce în ce mai bine, zilele se lungeau, iar Peder începea să îşi ierte păcatul. Din când în când avea dreptul şi el la un pic de plăcere fizică, după calvarul prin care trecuse. Se bucura de solidaritatea şi sprijinul câtorva colegi, care îi cunoşteau secretul. De aceea i se părea cât se poate de firesc să îşi dorească să facă sex cu cineva. Nu foarte des, ocazional. Îşi deplângea soarta, ştia că merită ceva mult mai bun. Ce naiba, nu avea nici măcar treizeci şi cinci de ani. Drept care acum se întâlnea cu Pia în mod regulat. La urma urmei, răul fusese deja făcut.

Dar rămăsese perplex când Pia îl întrebase dacă intenţiona să o părăsească pe Ylva. Era nebună? Să o lase pe Ylva pentru o colegă care umbla cu limba scoasă după bărbaţi? Pia habar nu avea despre lucrurile importante din viaţă, gândise Peder, drept care renunţase la ea printr-un SMS.

La scurt timp obţinuse un post nou, promovând de la poliţia în uniformă la gradul de inspector – mai repede decât alţii. Fusese repartizat în echipa de investigaţii a aproape legendarului Alex Recht şi se dedicase cu tot entuziasmul noului loc de muncă. Acasă, spre satisfacţia lui Peder, Ylva începuse să vorbească despre viitor şi cum va fi în toamnă când Peder îşi va lua un mic concediu de paternitate şi copiii vor fi daţi la creşă; ultima săptămână din mai o petrecuseră cu toţii în Majorca. Peder şi Ylva făcuseră dragoste pentru prima oară după mai bine de zece luni, ulterior unele lucruri părând să revină la ceea ce gândea Peder că e normal.

– Te rog să nu forţezi lucrurile, îl sfătuise mama lui. Ylva e încă destul de sensibilă.

Peder ar fi vrut să spună că Ylva era în continuare la limită, dar săptămâna petrecută în străinătate îi dădea speranţe. Ylva redevenea, treptat, ea însăşi, Peder începea să o recunoască. Dar ar fi fost

de-a dreptul riscant să îi spună despre legătura cu Pia Nordh. Şi, oricum, meritase puţină distracţie.

Acum era sfârşitul lunii iulie. Trecuseră două luni de la sejurul din Majorca. Încă mai avea numărul Piei şi se simţea din nou nefericit. Sperase să nu mai apeleze la el, dar nu se ştia niciodată.

Erau momente în care pur şi simplu nu îşi putea accepta situaţia, momente în care i se părea că nu mai suportă. Un astfel de moment fusese atunci când se culcase cu Pia Nordh. Noaptea trecută fusese altul.

– Ai lucrat până acum? îl întrebase Ylva.

Peder se încordase. Ce naiba mai era şi asta? O acuzaţie?

– Da, a dispărut un copil.

– Am văzut, zise Ylva ridicând ochii din cană. Nu ştiam că te ocupi de cazul ăsta.

Peder scosese o bere din frigider şi un pahar dintr-un dulap.

– A dispărut în după-amiaza asta, deci până acum nu avea cum să fie un caz. Dar acum te anunţ că lucrez la el.

Simţise sticla rece în timp ce îşi umplea paharul.

– Puteai să telefonezi.

Peder îşi pierduse cumpătul.

– Dar ţi-am telefonat, se stropşise el şi trăsese o duşcă.

– Da, dar de-abia la şase, insistase Ylva obosită. Ai spus că întârzii, dar că ai să vii până în opt. Şi-acum e zece. Nu înţelegi că am fost îngrijorată?

– N-am ştiut că-ţi pasă unde sunt, replicase Peder scurt, regretând în aceeaşi clipă.

Uneori, când era obosit, îi mai scăpa câte o prostie. Îi întâlnise privirea pe deasupra paharului şi îi văzuse ochii înlăcrimaţi. Ylva se ridicase şi părăsise bucătăria.

– La naiba, Ylva, scuză-mă, spusele el, încercând să nu ridice tonul.

Ca să nu îi trezească pe copii, scuzându-se că încercase să o mai scoată dintr-ale ei. Întotdeauna era cineva ale cărui nevoi aveau întâietate asupra propriilor lui nevoi.

Aşa cum stătea acolo, la birou, Peder simţi cum îl rod neliniştea şi conştiinţa încărcată. Pur şi simplu nu înţelegea cum lucrurile luaseră o întorsătură atât de neaşteptată când ajunsese acasă. Doar telefonase. Nu telefonase a doua oară fiindcă nu voia

să îi trezească pe copii. Cel puțin acela fusese motivul principal, încerca el să se convingă.

Fusese o noapte de pomină. Băieții se treziseră și nu se mai linișteau. Până la urmă îi așezase între el și soția lui, în patul dublu. Peder adormise cu un braț în jurul unuia dintre fii. Așa băiețelul dormea mai puțin agitat.

În timp ce se întorcea acasă noaptea trecută, Peder sperase că Ylva va fi trează și poate dispusă să facă sex. Câtă naivitate, își zise el, privind retrospectiv. Fusese dispusă să facă sex o singură dată de când se întorseseră din Majorca. Despre așa ceva nu le putea spune nici celor mai buni amici în sauna de după antrenamentul de joi.

Mai mult decât umilitor, gândi Peder. Să nu poți face dragoste cu soția ta.

Și nu suport umilințe din partea nimănui, să fie clar.

Ylva era atât de plină de viață când o cunoscuse, cu șase ani în urmă. Nici măcar o clipă nu își imaginase că va veni o zi în care o va înșela. Dar oare o înșela dacă ea nu voia să facă sex cu el aproape un an? Un an era o eternitate, cel puțin așa vedea el lucrurile.

Ylva, Ylva, unde naiba te-ai dus?

Numărul de telefon al Piei Nordh îi ardea mobilul.

Dacă o suna și o lua cu binișorul, spunându-i că din vina lui se despărțiseră, poate că o îndupleca să reia legătura. Peder se îndreptă de spate. Această abstinență forțată îi afecta rău judecata, își spuse el. Îi afecta judecata și îl umplea de frustrare. Și-ar face meseria mult mai bine dacă s-ar distra și el puțin.

Întinse mâna și luă mobilul. După câteva clipe îi auzi vocea:

– Alo.

Vocea răgușită, amintirile fierbinți. Amintirile *nebune*. Peder închise telefonul. Înghiți în sec și își trecu mâinile prin păr. Trebuie să se adune. Acum nu era momentul să-și piardă din nou simțul realității. Nici gând. Mai bine să îl sune pe Jimmy, să vadă ce mai face.

În clipa următoare Ellen, secretara lor, își vârî capul pe ușă.

– A sunat Alex. A zis să ai grijă ca presa să primească o fotografie a fetiței. Trebuia trimisă de ieri.

Peder oftă și spuse:

– Am înțeles.

Alex Recht simți tensiunea din aer în timp ce discuta din nou cu echipa lui după revenirea de la apartamentul Sarei Sebastiansson.

Lângă locurile ocupate de Sara şi Lilian în trenul fatidic fuseseră descoperite urmele unor pantofi mărimea 46. Alte probe care să ajute ancheta nu existau. Alex spera ca, după analiza cutiei, SKL să le ofere alte indicii.

Pachetul primit de Sara era extrem de îngrijorător. Conţinutul lui dovedea că aveau de a face cu un individ care nu era în toate minţile. Oare ce urmărea el?

– Fredrika, încearcă să o faci pe mama lui Gabriel Sebastiansson să-ţi spună tot – *absolut* tot – ce ştie, zise el tăios.

Fredrika înclină scurt din cap şi îşi notă câteva cuvinte în carnetul pe care îl avea tot timpul la ea. Pentru Alex nu ar fi fost o surpriză ca în zilele următoare să o vadă cu un dictafon.

– Pachetul complică lucrurile, spuse el. Acum ştim sigur că dispariţia Lilianei nu a fost o coincidenţă, că nu a coborât din tren de capul ei. Cineva care ştia cine e – cineva care evident că vrea să-i facă rău mamei – o ţine ascunsă. Din câte îmi dau eu seama...

Alex îşi drese glasul şi continuă:

– Încă n-am putut discuta pe îndelete cu Sara, dar, când am vorbit ieri cu ea, în afară de fostul ei soţ n-a dat de înţeles că ar avea vreun duşman. Până când nu primim informaţii, sau ponturi care să ne pună pe alte piste, pornim de la ipoteza că Gabriel Sebanstiansson a răpit-o pe fetiţă.

Alex se uită fix la Fredrika, dar femeia nu spuse nimic.

– Întrebări?

Nimeni, doar Peder se foi pe scaun.

– Cum merge cu informaţiile primite de afară? întrebă Alex. Ceva util?

Peder clătină din cap.

– Nu, spuse el şovăitor, cu o privire piezişă spre analistul de la brigada delicte penale care fusese invitat să participe la şedinţă. Nu, nimic concret. Doar câteva ponturi. Cred că lucrurile se vor urni din loc de-abia după ce apare fotografia fetiţei la TV şi în ziare.

Alex încuviinţă din cap.

– Dar au primit fotografia?

– Sigur că da, răspunse Peder repede.

– Foarte bine, mormăi Alex. Cineva trebuie să fi văzut ceva. E absurd ca nimeni să n-o fi văzut pe Lilian coborând din tren.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

– Şi, bineînţeles, nu vom pomeni nimic despre pachetul trimis Sarei. Vă daţi seama ce-ar titra ziarele pe prima pagină dacă s-ar afla că răpitorul a ras-o pe fetiţă în cap.

Nimeni nu scoase o vorbă. Instalaţia de aer condiţionat tuşi şi şuieră.

– OK, spuse Alex. Ne mai întâlnim o dată în după-amiaza asta, când Fredrika se întoarce de la mama lui Gabriel. Am hotărât să meargă singură acolo; cred că va scoate mai mult de la doamna respectivă dacă nu e însoţită de o întreagă delegaţie. Peder va continua să monitorizeze informaţiile care ne parvin. Sper ca SKL să ne comunice datele despre pachet cât de curând. Peder va trebui să ia legătura cu firma de curierat care l-a livrat. I-am rugat pe părinţii Sarei să facă o listă cu apropiaţii fiicei lor, oameni cu care putem sta de vorbă şi care ne-ar putea spune unde se află Gabriel. Va fi din nou o zi foarte aglomerată.

Acestea fiind spuse, şedinţa se încheie şi fiecare îşi văzu de treabă. Numai Ellen mai rămase la masă câteva minute, completându-şi notiţele.

Fredrika Bergman își dădu seama de-abia când se urcă în mașină și deschise un ghid rutier: mama lui Gabriel Sebastiansson – bunica Lilianei – locuia în Djursholm. Case mari, scumpe, grădini uriașe, lux, nu glumă. Fredrika se gândi că, în comparație cu soțul ei, Sara Sebastiansson provenea dintr-o cu totul altă lume.

Revăzu în minte cele mai importante momente ale zilei. Simțea că, până acum, făcuse totul la voia întâmplării. Observase, desigur, că Alex era *foarte* priceput și competent în tot ce întreprindea. Recunoștea și că șeful ei avea o experiență bogată, care ei îi lipsea. Dar nu simțea decât dispreț, ca să o spună pe șleau, față de incapacitatea lui de a accepta sugestiile altora. Mai ales în acest stadiu al anchetei. Amănuntele disparate rămâneau disparate, șeful ei neluând nici o măsură concretă prin care să le abandoneze sau să le găsească logica. *Presupunea* – poate total greșit – că fetița era ascunsă de tatăl ei și că, prin urmare, nu se afla într-un pericol iminent. Acum știau sigur că Lilian nu dispăruse din întâmplare. Deci cum putea Alex să conchidă că ceea ce se întâmplase în Flemingsberg nu interesa câtuși de puțin?

Și cum naiba îl lăsase pe analistul de la brigada delicte penale să participe la ședință fără să îl prezinte celorlalți? În discuțiile purtate cu Fredrika și Peder, Alex îi spusese doar „analistul". O asemenea scăpare o făcea aproape să roșească. Când va avea șansa, va lua inițiativa și măcar se va prezenta ea.

Fredrika se codea să recunoască, dar, ca femeie, era tratată diferit de șeful ei și al lui Peder. Mai ales pentru că era o femeie *fără copii*, simțea ea, avea parte de un tratament diferit. Ca să nu mai pomenească de izolarea la care era supusă din pricina pregătirii ei universitare. Cel puțin aici avea ceva în comun cu analistul brigăzii delicte penale.

Fredrika se gândi să îl sune pe Spencer înainte de a se urca în mașină. Dar până la urmă renunță. Spencer lăsase să se înțeleagă că s-ar putea întâlni din nou în weekend. Cel mai bine era să îl lase să își rezolve treburile ca să aibă timp să se vadă cu ea.

– Dar vă vedeți numai când vrea el, obiectase Julia, prietena Fredrikăi, de mai multe ori. S-a întâmplat vreodată să-l suni tu și să-i spui că vrei să vă întâlniți, așa, într-o doară, cum face el?

Pe Fredrika o deranjau întrebările și observațiile de genul acesta. Condițiile în care se întâlneau erau stabilite de mult: Spencer era căsătorit, ea nu. Ori accepta situația, și consecințele – de exemplu, Spencer era întotdeauna mai puțin disponibil decât ea, ori o refuza. Dacă o refuza, își putea căuta alt iubit sau prieten. Același lucru era valabil și pentru Spencer. Dacă nu ar fi acceptat că Fredrika avea din când în când relații cu alți bărbați, ca mai apoi să revină la el, cei doi s-ar fi despărțit de mult.

Spencer nu-mi dă totul, spunea Fredrika, dar, cum pe moment nu am pe altcineva, sunt mulțumită cu cât îmi dă.

Chiar dacă ieșea din tipare, relația lor era autentică și practică. Și nici nu îi umilea, nici nu îi făcea să se simtă ridicoli. Un schimb reciproc, în care nici unul nu părea să fie perdantul. Fredrika prefera să nu se întrebe care dintre ei era câștigătorul. Atât timp cât simțea în ea dorința, i se supunea fără crâcnire.

O femeie în vârstă, probabil mama lui Gabriel, ieșise deja pe treptele de la intrare, în timp ce Fredrika oprea mașina pe aleea acoperită cu prundiș. Femeia îi făcu semn să lase geamul jos.

– Vă rog să parcați mașina acolo, zise ea, arătând grațios, cu degetul ei lung și delicat, spre un loc din spatele a două mașini care probabil îi aparțineau.

Fredrika parcă și coborî. Inspiră aerul umed și simți cum hainele i se lipesc de corp. Privi în jur în timp ce se apropia de Teodora Sebastiansson. Grădina era mai mare decât celelalte pe care le văzuse până aici, aproape cât un parc, izolată la capătul străzii. Peluza era de un verde ciudat, amintindu-i de iarba unui teren de golf. Grădina era împrejmuită de un zid. Poarta prin care intrase era singura la vedere. Avea senzația că e nedorită acolo și prinsă ca într-o capcană. Arbori uriași, dintr-o specie pe care nu o recunoștea, se înălțau de jur împrejur și în spatele casei. Fredrika, însă, nu își putea imagina ca vreun copil să se fi jucat acolo. Pe peluză, lângă zid, era un pâlc impresionant de pomi fructiferi, iar mai

departe, dincolo de locul în care își parcase mașina, se înălța o seră de dimensiuni neobișnuite.

– Legumele pe care le producem aici ne ajung toată vara, zise femeia, răspunzând la întrebarea care, presupuse Fredrika, i se citea pe față la vederea serei. Soțul meu a fost pasionat de horticultură.

Ceva în vocea ei atrase atenția Fredrikăi. Avea un mic ecou, unele consoane păreau scrâșnite. Ecoul era greu de explicat, venind de la o persoană atât de măruntă.

Fredrika întinse mâna când ajunse la trepte și se prezentă:

– Fredrika Bergman, anchetator.

Femeia strânse mâna Fredrikăi neașteptat de tare, la fel cum făcuse și Sara la Gara Centrală din Stockholm cu o zi în urmă.

– Teodora Sebastiansson, spuse femeia cu un zâmbet abia schițat.

Fredrikăi i se păru că zâmbetul o făcea să arate și mai bătrână.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să vă fac o vizită.

Teodora înclină din cap cu aceeași grație cu care îi arătase locul de parcare. Zâmbetul îi dispăru și fața i se netezi.

Fredrika observă că aveau cam aceeași înălțime, dar asemănarea se oprea acolo. Părul cărunt și, probabil, lung era strâns într-un coc de modă veche, aproape de creștet. Ochii ei erau albaștri, reci, la fel cu cei pe care îi văzuse în fotografia fiului ei, găsită în dosarele poliției.

Limbajul ei corporal era controlat perfect. Ținea mâinile una peste alta pe pântece, exact acolo unde bluza se întâlnea cu fusta gri. Bluza crem, austeră, era însuflețită doar de o broșă prinsă sub bărbia ascuțită. Urechile îi erau împodobite cu cercei simpli, din perle.

– Desigur, sunt extrem de îngrijorată de soarta nepoticăi, zise Teodora cu voce atât de impersonală, încât Fredrika o privi cu scepticism. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să ajut poliția.

Flutură din mână, invitând-o înăuntru. Fredrika urcă cele trei trepte și intră într-un hol spațios, auzind cum Teodora trântește ușa în urma ei.

Preț de o clipă nu spuseră nimic, așteptând ca ochii să li se acomodeze cu lumina difuză din holul fără ferestre. În aceeași clipă Fredrika avu senzația că pășește direct într-un muzeu de la sfârșitul secolului trecut. Un turist din afara Europei probabil că ar fi fost dispus să cheltuiască o mică avere ca să stea în conacul familiei Sebastiansson. Senzația unei alte epoci se accentuă când

Frederika fu invitată în ceea ce trebuia să fie salonul. Fiecare detaliu, de la tapet, muluri, tavanul cu stucatură, mobilier, până la tablouri şi candelabre, fusese ales cu o precizie extraordinară ca să creeze impresia unei case unde timpul s-a oprit.

Fredrika era uimită, nu îşi amintea să mai fi văzut aşa ceva. Nimic nu egala ceea ce vedea acum, nici măcar casele cunoştinţelor mai înstărite ale bunicilor ei.

Teodora Sebastiansson se oprise chiar lângă Fredrika, observându-i reacţia la interioarele casei cu o plăcere abia mascată.

– Tatăl meu mi-a lăsat o colecţie uriaşă de obiecte din porţelan, inclusiv păpuşile acelea de pe ultima policioară, zise ea, scrâşnind consoanele, când văzu cum Fredrika face ochii mari la vitrina înaltă, din sticlă, care părea să fie principala atracţie, alături de impunătorul pian negru, cu coadă.

Fredrika se gândi imediat la mama ei. Ştia că, dacă închide ochii, se va întoarce imediat în timp, înainte de Accident, şi se va vedea cum stă la pian, lângă mama ei.

„Auzi melodia, Fredrika? Auzi cum se joacă înainte de a-şi face loc în sufletul nostru?"

Teodora urmări privirea Fredrikăi şi îşi trecu degetele peste claviatură.

Dacă mă iau după ea, uit de ce-am venit, se gândi Fredrika. Trebuie să preiau iniţiativa; n-aş fi ajuns aici dacă nu m-aş fi autoinvitat.

– Locuiţi în casa aceasta mare de una singură?

Teodora râse uşor, strepezit.

– Da, nu se pune problema unui azil de bătrâni.

Fredrika schiţă un zâmbet şi îşi drese glasul.

– Am venit aici fiindcă încercăm de ceva vreme să vorbim cu fiul dumneavoastră, dar, până acum, nu am reuşit să dăm de el.

Teodora ascultă, dar nu făcu nici un gest. Apoi, pe neaşteptate, se întoarse spre Fredrika şi întrebă:

– Vreţi o cafea?

Fredrika pierduse iar controlul discuţiei.

Peder Rydh încerca să facă cel puţin zece lucruri deodată, rezultatul inevitabil fiind că activitatea lui părea şi mai haotică decât era în realitate. Cu ajutorul adresei imprimate pe cutia livrată Sarei Sebastiansson, identificase firma de curierat. Plin de speranţă,

dăduse fuga la sediul modest al firmei de pe Kungsholmen. Avea toate şansele ca angajatul care preluase pachetul să poată descrie persoana care îl adusese acolo.

Speranţele lui se spulberară foarte curând.

Pachetul fusese lăsat acolo de o persoană care nu îşi dăduse numele, cu o seară înainte, după ora de închidere. Personalul îl găsise dimineaţa, în cutia care rămânea deschisă nonstop. Sistemul prevedea ca expeditorul să ataşeze un plic la pachet, cu adresa destinatarului, ora livrării şi suma corespunzătoare. Din nefericire, camera CCTV care supraveghea cutia era defectă de mai mult timp, drept care nu exista nici o imagine cu persoana care lăsase pachetul. Desigur, plicul cu banii şi adresa fusese preluat şi trimis SKL-ului prin curier expres, dar Peder nu se aştepta să se găsească vreun indiciu despre răpitor nici pe bani, nici pe plic.

Înjură în sinea lui şi se întoarse la cartierul general ca să îl ia pe Alex şi să discute din nou cu Sara Sebastiansson.

Apoi, ca din senin, se trezi că îl sună Ylva. Avea vocea încordată şi voia să vorbească despre ce se întâmplase cu o seară înainte. Peder îi spuse că îi va telefona mai târziu; pe moment era foarte ocupat. Telefonul ei îl enervă, accentuându-i starea de tensiune. Atât de mult se îndepărtaseră unul de celălalt. Păreau că trăiesc în lumi diferite chiar şi atunci când erau împreună. Uneori i se părea că nu aveau nimic în comun, doar copiii.

Când ajunseră acasă la Sara, aceasta dormea şi nu putea fi trezită. Medicul chemat în dimineaţa aceea îi administrase un sedativ foarte puternic. Peder o privi cum dormea, pe o parte. O faţă palidă încadrată de părul roşu, încâlcit. Un braţ pistruiat, bronzat, ieşit de sub pătură. Un alt braţ, cu o arsură mare care tocmai începea să se vindece. O vânătaie pe gambă. Răului îi plăceau culorile vii, se gândi Peder obosit.

Alex era în bucătărie, vorbea încet cu părinţii Sarei, nerăbdători să îl pună la curent cu ultimele acte de cruzime ale ginerelui. Făcuseră o listă cu cei care ar fi putut oferi poliţiei mai multe informaţii. Lista era scurtă. Sara trăia izolată din cauza soţului ei imposibil.

– Nu avea cum să-şi întâlnească prietenele, spuse mama Sarei. Nici măcar pe una singură.

Părinţii îi avertizară pe Alex şi Peder să fie precauţi în privinţa mamei lui Gabriel. O întâlniseră o singură dată, la nuntă, de ajuns ca să înţeleagă ce fel de om era.

– Ar face orice pentru fiul ei, zise tatăl Sarei şi oftă. Femeia aia nu cred că-i în toate minţile.

Peder luă lista cu numele şi numerele de telefon, culese mai ales din mobilul Sarei. În timp ce Alex conducea maşina înapoi spre Kungsholmen, Peder începu să dea telefoane, întâmpinând aceeaşi reacţie. Iar? Era chiar atât de rău încât să fie chemată poliţia? Ce mai făcuse nebunul ăla? Nu, nimeni nu mai stătuse de vorbă cu el, nimeni nu ştia unde ar putea fi.

– Încercaţi să vorbiţi cu mama lui, sugeră un bărbat, cândva bun prieten cu Sara şi Gabriel.

Peder îşi vârî mobilul în buzunarul hainei şi se gândi o clipă la Fredrika.

– Ca să fiu sinceră, mi-aş fi dorit ca fiul meu să aleagă pe altcineva, zise Teodora Sebastiansson, rupând tăcerea aşternută după ce Fredrika Bergman acceptase cafeaua.

Fredrika ridică o sprânceană pe deasupra ceştii pe care tocmai o ducea la gură.

Teodora îşi fixă privirea undeva, în spatele Fredrikăi. Fredrika dădu să se întoarcă, dar se stăpâni şi sorbi din cafea. Era prea tare, însă fusese servită într-o ceaşcă atât de frumoasă, încât sigur bunica ei şi-ar fi vândut nepoţii doar ca să bea din ea.

– Fiindcă mă aşteptam la mai mult de la Gabriel, continuă Teodora uşor ezitantă. Aşa cum fac toţi părinţii. Dar băiatul acesta încă de mic ne-a dat de înţeles că va face tot ce-l va tăia capul. Cred că tocmai de asta a şi ales-o pe Sara.

Bătrâna sorbi discret din cafea şi puse ceaşca pe masă. Fredrika întrebă cu prudenţă:

– Aveţi idee cum a funcţionat, de fapt, relaţia dintre Sara şi Gabriel?

Îşi dădu imediat seama de greşeala făcută. Teodora deveni şi mai ţeapănă.

– Cu alte cuvinte, dacă eu, ca bunică a Lilianei, am fost informată despre toate minciunile sfruntate pe care nora mea le-a spus despre fiul meu? Răspunsul e da. Cred că vi l-am dat deja, când am vorbit la telefon.

Mesajul nu era greu de interpretat – fie schimbau subiectul, fie întrevederea lua sfârşit în secunda următoare.

– Îmi dau seama că e o chestiune delicată pentru dumneavoastră, dar avem de-a face cu o situaţie foarte gravă şi..., zise Fredrika, răguşit.

Teodora o întrerupse, aplecându-se peste masa care le despărţea şi fixând-o cu ochi de oţel:

– Nepoţica mea – nu a dumneavoastră, *a mea* – una dintre cele mai dragi fiinţe din viaţa mea, a dispărut. Credeţi, chiar credeţi că trebuie să-mi spuneţi dumneavoastră cât de gravă e situaţia? şuieră ea.

Fredrika trase adânc aer în piept şi refuză să-şi lase privirea în jos, deşi simţea cum tremură.

– Nimeni nu se îndoieşte de îngrijorarea dumneavoastră, replică ea cu o surprinzătoare stăpânire de sine. Dar ar fi extraordinar dacă aţi răspunde la întrebările noastre, aşa ne-am convinge că încercaţi să cooperaţi cu noi.

Apoi îi spuse despre pachetul care îi fusese livrat Sarei în dimineaţa aceea. Când termină, camera fu cuprinsă de o tăcere stranie şi, pentru prima oară de la sosirea ei acolo, Fredrika îşi dădu seama că spusese ceva care o impresionase pe Teodora.

– Noi nu susţinem că fiul dumneavoastră e implicat în cazul acesta, continuă ea accentuând cuvântul „nu". Dar trebuie – repet, *trebuie* – să dăm de el. Nu putem şi nu vrem să trecem cu vederea informaţiile pe care le avem despre el. Despre căsnicia lui. Şi, până nu vorbim cu el, nu avem cum să-l ştergem de pe lista suspecţilor.

Nu exista nici o listă cu suspecţi, dar, una peste alta, Fredrika era destul de mulţumită de felul în care pusese problema. Acum sigur Teodora era numai ochi şi urechi.

– Dacă ştiţi unde e, acum ar fi momentul cel mai potrivit să ne spuneţi şi nouă, zise Fredrika pe un ton calm, dar cu fermitate.

Teodora clătină încet din cap.

– Nu, spuse ea în cele din urmă, atât de încet încât Fredrika de-abia auzi cuvântul. Nu ştiu unde e. Tot ce ştiu e că ieri trebuia să plece cu treburi. Cel puţin aşa mi-a spus luni, la telefon. L-am invitat la cină, împreună cu Lilian, după ce se întorcea Sara din călătoriile în care o cară după ea şi pe sărmana copilă.

Fredrika o privi cu atenţie.

– Am înţeles, zise ea şi se aplecă peste masă, zâmbind uşor. Problema e că, potrivit şefului lui Gabriel, de luni fiul dumneavoastră e în concediu.

Simţi cum i se înteţesc bătăile inimii când văzu cum Teodora se albeşte la faţă.

– Şi, firește, ne întrebăm de ce şi-a minţit mama, continuă ea cu blândeţe şi se îndreptă de spate. Doar dacă nu cumva vreţi să mai spuneţi ceva...

Teodora rămase tăcută multă vreme. Apoi zise:

– Gabriel nu minte niciodată. Refuz să consider minciună ceea ce mi-a spus el înainte de a recunoaşte chiar el că e minciună.

Îşi ţuguie buzele şi culoarea i se întoarse încet în obraji. O privi pe Fredrika drept în ochi.

– O anchetaţi cu aceeaşi unitate de măsură şi pe mama Lilianei? întrebă ea mijindu-şi ochii.

– Într-un caz ca acesta, anchetăm toate persoanele din anturajul copilului, replică Fredrika scurt.

Teodora îşi împreună mâinile pe masă şi zâmbi strâmb, superior.

– Dragă domnişoară, aţi face o mare greşeală dacă n-aţi aborda-o pe Sara cu mai multă atenţie, zise ea cu asprime în glas.

Fredrika se îndreptă şi mai mult de spate.

– Cum vă spuneam, îi anchetăm pe toţi cei care...

Teodora ridică o mână, semn că vrea să o întrerupă.

– Credeţi-mă pe cuvânt. Dumneavoastră şi colegii dumneavoastră aţi avea numai de câştigat dacă v-aţi concentra pe toţi cei care se perindă prin apartamentul Sarei după bunul lor plac.

Fredrika dădu să spună ceva, dar bătrâna continuă:

– Poate nu ştiţi, dar, în opinia mea, Gabriel a dat dovadă de mult prea multă răbdare în relaţia cu Sara.

Teodora plescăi din limbă într-un mod pe care Fredrika nu l-ar fi putut imita pentru nimic în lume, oricât de mult ar fi încercat.

– A acceptat tot felul de umilinţe, continuă Teodora, şi Fredrika văzu cu surprindere că ochii bătrânei strălucesc de lacrimi.

Teodora privi pe fereastră la cerul întunecat şi se şterse la ochi. Când întoarse privirea spre Fredrika, era albă la faţă de furie:

– Sara a spus toate minciunile acelea îngrozitoare. De parcă Gabriel nu ar fi suferit destul, a încercat să-i distrugă viaţa acuzându-l că o bate.

Brusc, bătrâna scoase un râset ascuţit care o făcu pe Fredrika să tresară.

– Dacă nici asta nu e o dovadă de răutate, atunci ce e?

Consternată, Fredrika nu făcu decât să urmărească mica reprezentaţie teatrală a Teodorei, sau cum s-o fi chemând.

– Poate nu ştiţi, dar Sara şi-a scos certificat medical de fiecare dată când l-a reclamat pe fiul dumneavoastră la poliţie.

Teodora o opri înainte ca Fredrika să treacă la argumentul următor.

– Bineînţeles că ştiu, zise ea, încruntându-se la Fredrika de parcă ar fi vrut să spună că întrebarea era şi inutilă, şi nechibzuită. E clar că unii dintre amicii ei trebuie să-şi fi pierdut răbdarea.

Apoi Teodora se întinse peste masă şi luă ceaşca de care Fredrika de-abia se atinsese.

– Mai am câte ceva de făcut, sper că mă înţelegeţi, se scuză ea. Dacă mai sunt şi alte întrebări...?

Fredrika scoase repede o carte de vizită din buzunar şi o puse pe masă.

– Vă rog să luaţi legătura cu mine oricând doriţi, zise ea pe un ton hotărât.

Teodora încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic, amândouă ştiau că nu va suna niciodată.

Când ajunseră din nou în holul întunecat, Fredrika întrebă:

– Gabriel mai are din lucrurile lui aici?

Teodora îşi ţuguie iar buzele.

– Firește. Doar e casa lui. Are camera lui, la etaj.

Înainte ca Fredrika să spună ceva, bătrâna continuă:

– Dacă nu aveţi mandat de percheziţie, vă rog să părăsiţi casa imediat.

Fredrika îi mulţumi la repezeală şi plecă. De-abia când ajunse pe trepte şi Teodora închise uşa în urma ei, îşi aduse aminte de întrebarea pe care uitase să o pună:

– Apropo, cât poartă fiul dumneavoastră la pantofi?

Ellen Lind avea un secret. Tocmai se îndrăgostise. Dintr-un motiv obscur, asta o făcea să se simtă teribil de vinovată. Undeva, acolo, se gândi ea privind pe fereastră, un copil era ţinut captiv de un nebun, iar în Söder mama copilului trecea prin chinurile iadului. Ellen avea şi ea copii. Fiica ei avea aproape paisprezece ani, iar fiul ei, doisprezece. De câtva timp îi creştea singură şi nu putea exprima în cuvinte cât de mult însemnau pentru ea. Uneori, la serviciu, în clipa în care se gândea la ei, se şi lumina la faţă. O duceau bine, aveau viaţa plină şi, din când în când – doar din când în când –, tatăl lor trecea să îi vadă. Ellen aştepta cu răbdare să se facă mai mari şi să înţeleagă cât de urât se purtase tatăl lor în toţi acei ani. La vârsta lor conta doar plăcerea pe care o simţeau când îşi întâlneau tatăl. Niciodată nu întrebau de el şi, atunci când îşi făcea apariţia, Ellen constata că nu îl mai întrebau unde a fost şi de ce nu a telefonat săptămâni sau luni întregi.

Ellen aflase de la cunoştinţe comune că fostul soţ îşi găsise o prietenă care rămăsese gravidă foarte repede, fapt care Ellenei nu i se părea foarte amuzant. De fapt, gândul la asta o făcea să scrâşnească din dinţi. De ce alţi copii, când nu se îngrijea nici de cei pe care îi avea deja?

Dar, mai mult decât orice, Ellen se gândea la noua ei dragoste. Neaşteptat, ceea ce îi apropiase fusese interesul ei faţă de Bursă. O vreme nu găsise vreun coleg care să îi împărtăşească entuziasmul, dar, în cercul ei de prieteni, existau câţiva dispuşi să îi ofere ponturi şi sfaturi practice. Pentru Ellen era ca un joc de noroc. Nu investea sume mari şi avea grijă să nu îşi pericliteze profiturile. Dar ultima primăvară îi împlinise viaţa, ca şi viaţa copiilor ei, mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze. O speculaţie reuşită şi, într-un fel, foarte îndrăzneaţă îi adusese atâţia bani încât vara

plecase împreună cu copiii într-o excursie de două săptămâni în străinătate. La Alanya, în Turcia, la un hotel de cinci stele. *All inclusive*, desigur. Mâncare şi băutură la alegere. Excursii şi plajă la mare sau la piscină în timpul zilei. Distracţie seara. De-abia acolo îşi dăduse seama cât de mult îşi dorise o escapadă ca aceasta. Ea şi copiii, ca întotdeauna.

Ellenei nu îi plăcea să flirteze. Pe lângă timiditate, nici nu era obişnuită să i se facă tot felul de complimente. Nu pentru că ar fi fost urâtă, dimpotrivă, ci fiindcă dădea impresia unei femei „obişnuite". Nici prea multă, nici prea puţină culoare. Fără o garderobă extraordinară, dar nici una săracă. Era uşor să o faci să râdă şi avea un zâmbet plăcut. Avea ochii mici şi părul drept. Bustul ei arăta un pic obosit după ce alăptase doi copii, dar felul în care se îmbrăca ascundea acest amănunt.

Apoi, într-o seară, în barul hotelului din Alanya, se trezise cu el alături, întrebând-o ce ar vrea să bea.

Ellen îşi aducea aminte cu plăcere de acel moment şi se înroşea de fiecare dată. Era atât de chipeş, ochii lui aveau un licăr deosebit. Nasturii de sus ai cămăşii erau descheiaţi, lăsând să i se vadă părul negru de pe piept. Era înalt şi bronzat. Una peste alta, incredibil de atrăgător.

Ellen nu era deloc o pradă uşoară, dar bărbatul acesta chiar o tulbura. O flata şi cocheta cu ea, dar niciodată nu întrecea măsura. Nu cât să îl ia în serios. Aveau atât de multe subiecte despre care puteau discuta. Ellen acceptase câteva pahare de vin şi timpul păru că zboară. Puţin după miezul nopţii spusese că trebuie să plece; copiii – care îşi ocupaseră timpul cu tot felul de distracţii – voiau în cameră, iar ea nu îi lăsa să urce singuri.

– Ne vedem şi mâine? întrebase bărbatul.

Ellen înclinase repede din cap – atât de *repede* – şi zâmbi. Ţinea atât de mult să îl revadă şi se bucura că interesul era reciproc.

Poate că stătuse în dubiu când sosise vremea să plece acasă. Încercaseră să se întâlnească în fiecare zi, dar numai când copiii erau în altă parte. Nu făcuseră dragoste, dar el o sărutase de două ori. În cele din urmă Ellen abordase subiectul în ultima seară.

– Ne vedem şi în Stockholm?

Îi surprinsese privirea evazivă, pornirea de a se uita în altă parte.

La naiba, gândise Ellen.

Apoi bărbatul se îndreptase de spate.

– Am programul foarte încărcat, răspunsese el cu blândeţe. Foarte încărcat. Mi-ar plăcea să te revăd, dar nu pot promite nimic.

Ellen îl asigurase că nu avea nevoie de nici un fel de promisiune. Voia doar să ştie dacă se mai puteau întâlni. Da, o asigurase el, vădit uşurat că Ellen nu voia şi garanţii. Dar el nu locuia în Stockholm, deşi obligaţiile de serviciu îl aduceau de multe ori acolo. Avea să îi telefoneze cu prima ocazie când venea în oraş.

Trecuse o săptămână, răstimp în care vara ploioasă îşi intrase în drepturi. Şi într-una din acele zile ploioase bărbatul sunase – de atunci Ellen zâmbea mereu. Cât de absurd, dar şi câtă uşurare. Singurul neajuns era că se întâlneau tot atât de rar pe cât spusese la început; mai era şi lipsa lui aproape totală de interes faţă de copiii ei. Dar, desigur, Ellen înţelegea şi asta. Dacă îl îndemna să se apropie de copii atât de repede, însemna că îi forţează mâna. Tocmai de aceea, îşi spunea ea, era mai înţelept să se întâlnească în camera de hotel, cum propusese el de la început. Luau masa la un restaurant elegant, apoi se întorceau în cameră. După prima noapte petrecută împreună, Ellen fusese absolut convinsă. Nu va renunţa la această legătură prea uşor. Bărbatul acesta îi întrecea toate aşteptările.

Ellen privi spre calendarul de pe birou. Numărase săptămânile de când se întorsese din Turcia. Trecuseră cinci săptămâni. În aceste cinci săptămâni se întâlnise cu el de patru ori. Ţinând cont că nu locuia în oraş, Ellen considera că e un început bun, verdict confirmat de prietena care avea grijă de copii în lipsa ei.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, exclamase ea.

Ellen spera din toată inima că entuziasmul prietenei ei nu va dispărea prea repede fiindcă, după toate aparenţele, avea să îşi reîntâlnească iubitul cât de curând. Tocmai întindea mâna după mobil ca să îl sune, când telefonul de pe birou începu să zbârnâie. Era centrala, cineva voia să vorbească despre Lilian, fetiţa dispărută. Ellen aşteptă legătura şi auzi o voce stridentă, de femeie:

– În legătură cu copilul care a dispărut.

Ellen spuse calm:

– Da?

– Cred că... Cred că ştiu cine a răpit-o.

Tăcere.

– Cred că e vorba de un bărbat pe care-l cunosc, continuă femeia în şoaptă.

Ellen se încruntă.

– De ce credeţi asta? întrebă ea pe un ton blând.

O auzi cum respiră, neştiind dacă să continue sau să întrerupă convorbirea.

– E un tip oribil. E... nebun de legat.

Altă pauză.

– Vorbea mereu despre asta, despre ce va face.

– Scuzaţi-mă. N-am înţeles. Despre ce vorbea?

– Spunea că va repara, şopti femeia. Spunea că va repara totul.

Femeia mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

– Ce voia să repare?

– Spunea că există femei care au făcut nişte lucruri care arată că nu-şi merită copiii, răspunse femeia cu o voce întretăiată. Asta voia el să repare.

– Voia să le ia copiii?

– N-am înţeles prea bine ce voia să spună, n-am vrut să-l ascult, răspunse femeia, şi acum Ellen era sigură că plângea. Şi mă lovea atât de tare, atât de tare. Şi striga la mine: Nu vreau să mai ai coşmaruri, trebuie să lupţi, trebuie să repar totul.

– Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg nimic, zise Ellen, încercând să afle mai multe. Coşmarurile şi toate celelalte.

– Spunea că trebuie să nu mai visez, să nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat. Că, dacă nu pot să fac asta, înseamnă că sunt slabă. Spunea că trebuie să fiu puternică, să intru în luptă.

Femeia făcu o pauză, apoi continuă:

– Spunea că sunt păpuşa lui. Şi că niciodată nu va putea să facă asta singur; trebuie să aibă o altă păpuşă.

Ellen era atât de nedumerită încât nu ştia ce să mai spună. Se hotărî să revină la subiectul copiilor.

– Aveţi copii?

Femeia râse dezamăgită.

– Nu, n-am. Şi nici el nu avea.

– De asta voia să ia copilul altcuiva?

– Nu, nu, nu, protestă femeia. Nu voia doar să îl ia; nu-l voia pentru el. Important era ca femeile să-şi primească pedeapsa, să li se ia copiii.

– Dar de ce? întrebă Ellen cu disperare în glas.

Femeia nu răspunse.

– Alo?

– Nu mai pot să vorbesc. Am spus deja prea mult, zise femeia scâncit.

– Spuneţi-mi cum vă cheamă. Nu trebuie să vă fie teamă. Vă putem ajuta.

Ellen se îndoia că povestea încâlcită a femeii avea vreo relevanţă pentru cazul lor, dar era cât se poate de convinsă că femeia avea nevoie de ajutor.

– Nu vă pot spune cum mă cheamă, şopti femeia. Nu pot. Şi să nu-mi spuneţi că mă puteţi ajuta, fiindcă nu m-aţi ajutat niciodată. Iar femeile n-au voie să-şi păstreze copiii fiindcă nu merită aşa ceva.

De ce? se întrebă Ellen. Dar întrebă altceva:

– Unde l-aţi cunoscut? Spuneţi-mi cum îl cheamă.

– Acum nu pot să vă mai spun nimic. Pur şi simplu nu pot.

Ellen crezu că femeia vrea să închidă, motiv pentru care întrebă repede:

– Dar de ce aţi telefonat dacă nu vreţi să ne spuneţi cine e?

Întrebarea o făcu să ezite pe femeie.

– Nu ştiu cum îl cheamă. Iar femeile nu-şi merită copiii fiindcă, dacă nu-ţi plac toţi copiii, nu ai dreptul să ai nici unul.

Apoi femeia închise şi Ellen rămase cu receptorul în mână, descumpănită. Era sigură că nu aflase nimic deosebit. Nu se alesese cu nici un nume, iar femeia nu explicase de ce individul răpise tocmai acel copil. Clătină din cap, puse receptorul în furcă şi scrise o mică informare privind convorbirea, alăturând-o celorlalte documente. Îşi propuse să nu uite să le spună celorlalţi despre ea.

Când reveni de la Teodora Sebastiansson la cartierul general, Fredrika îi găsi pe toţi în Bârlog, o aşteptau. Trecuseră câteva ore de la prânz şi, în încercarea disperată de a-şi ridica puţin glicemia, înghiţi o napolitană cu ciocolată pe care o găsise pe fundul poşetei.

Alex Recht stătea singur într-un colţ al încăperii. Arăta tensionat. Şi îngrijorat la culme. Cazul Lilian Sebastiansson evolua într-o direcţie pe care nu o prevăzuse. Analizele iniţiale confirmaseră faptul că părul şi hainele îi aparţineau Lilianei. De altceva nu se puteau agăţa. Nu exista nici măcar o amprentă pe cutie, nici înăuntru, nici afară. Absolut nici o urmă de sânge. Iar vizita la amărâta aia de firmă de curierat nu adusese nimic nou.

Imediat după Fredrika apăru şi Peder. Alex deschise cea de-a treia şedinţă din Bârlog într-un interval extrem de scurt.

Îi spuse Fredrikăi să îşi prezinte concluziile în urma vizitei la bunica fetiţei. Avusese încă de la început reţineri în a o trimite pe Fredrika singură la o întâlnire atât de importantă, fără ajutorul unui coleg mai experimentat, dar, pe măsură ce Fredrika intra în amănunte, îşi dădu seama – ca şi Peder, de altfel – că Fredrika fusese cea mai bună alegere pentru a discuta cu o bătrână atât de excentrică.

– Cu ce impresie ai rămas după această întrevedere? întrebă Alex.

Fredrika lăsă capul pe o parte.

– Nu sunt foarte sigură, recunoscu ea fără tragere de inimă. Am senzaţia că minte, dar nu ştiu cât şi în legătură cu ce. Nu ştiu dacă ea însăşi crede că fiul ei niciodată n-ar fi lovit-o pe Sara, cum nu ştiu dacă minte fiindcă ştie ceva sau pur şi simplu încearcă să-şi protejeze fiul, indiferent de faptele lui.

Alex înclină din cap gânditor.

– Avem destule motive ca să emitem un mandat de arestare pe numele lui? Ca să-l dăm în urmărire?

– Mă tem că nu, răspunse Fredrika pe un ton foarte hotărât. Singurul motiv ar fi bătăile pe care i le-a administrat soției lui mai demult.

Alex dădu să spună ceva, dar Fredrika adăugă:

– Și mai știm că poartă 45 la pantofi și că are o mamă care e dusă cu pluta.

Felul colorat în care se exprimase Fredrika Bergman îl surprinse pe Alex, făcându-l să uite ce voia să spună.

– Mărimea 45, repetă el într-un târziu.

– Da. Așa spune mama lui. Deci nu ar fi deloc imposibil să aibă și o pereche de pantofi mărimea 46.

– Bravo, Fredrika, bravo! exclamă Alex, entuziasmat.

Lauda neașteptată o făcu pe Fredrika să se înroșească la față; pe de altă parte, Peder arăta de parcă ar fi fost mai-mai să se omoare. Sau să o omoare pe Fredrika.

– L-am putea acuza de vătămare corporală, sugeră el, încercând să atragă atenția asupra lui.

Ignora faptul că Frederika spusese același lucru în urmă doar cu câteva secunde.

– Desigur, spuse Alex, dând din cap afirmativ. Până nu-l găsim, nu-l tăiem de pe listă. Scoate un mandat de arestare pentru acte de violență asupra soției.

Peder încuviință scurt.

Fredrika îl privi fără să i se citească nimic pe față.

– Adineauri a sunat o femeie, interveni Ellen șovăitor.

Alex își scărpină absent o înțepătură de țânțar. Ai naibii țânțari; apăreau din ce în ce mai devreme.

– Și?

– Păi, nu prea știu ce să spun, zise Ellen și oftă. N-a vrut să-și dea numele și tot ce mi-a spus a fost... un talmeș-balmeș, ca să mă exprim delicat. Dar, în esență, femeia credea că îl cunoaște pe cel care a răpit-o pe Lilian.

Toți cei din jurul mesei întoarseră ochii spre Ellen, care făcu un gest a lehamite.

– Părea dezorientată rău. Și speriată. Dar n-am înțeles de ce. Spunea că e vorba despre un bărbat cu care avusese o relație și care o bătuse.

– Gabriel Sebastiansson a făcut la fel, a bătut-o pe femeia cu care e însurat acum.

Ellen continuă, clătinând din cap.

– E vorba de altceva, zise ea încercând să își pună gândurile în ordine. Spunea că avea coșmaruri care îl enervau și că...

– Ce? făcu Peder, nerăbdător.

– Da, cam așa spunea. Că avea coșmaruri și că tipul se înfuria. Ducea un fel de campanie în care voia să o implice și pe ea.

– Ce fel de campanie? întrebă Fredrika.

– N-am înțeles, răspunse Ellen, oftând. A fost un talmeș-balmeș, cum am mai spus. Unele femei nu-și merită copiii, ea era păpușa lui, el se folosea de păpuși ... Aproape neinteligibil.

– Și nu ți-a spus numele lui? Al celui care o bătuse? întrebă Alex rar.

– Nu, și nici pe-al ei.

– Dar ai luat legătura cu departamentul tehnic ca să descopere de unde suna?

Ellen ezită.

– Păi, nu, n-am luat. Mi s-a părut atât de ciudat, atât de neserios. În anchete ca aceasta mereu sună câte un scrântit. Dar pot lua legătura cu departamentul imediat după ședință.

– Foarte bine, zise Alex. S-ar putea să ai dreptate, dar nu-i rău să verificăm cine a sunat.

Alex se ridică în picioare, dar Fredrika dădu de înțeles că are și ea ceva de spus:

– Se prea poate ca femeia să fi fost speriată, nu și dezorientată.

Alex se încruntă.

– Dacă femeia a fost victima unui abuz, e foarte posibil să fi apelat la poliție și altă dată. Dacă nu a primit nici un fel de ajutor, e traumatizată de relația cu poliția și, în același timp, se teme de fostul ei amic. Caz în care...

– Stai puțin! o întrerupse Peder plin de frustrare. Cum adică „traumatizată de relația cu poliția"? Nu-i vina poliției că aproape orice fustă care sună aici și reclamă că bărbatul ei o mai ciufulește din când în când...

Fredrika ridică mâna, exasperată.

– Nu asta am vrut să spun, Peder. Și nu cred că în acest moment avem nevoie de o dezbatere despre tactica utilizată de poliție în prevenirea violenței asupra femeilor. Dar dacă, subliniez dacă,

femeia respectivă a fost bătută şi nu a primit nici un fel de protecţie din partea poliţiei, probabil e foarte speriată. În consecinţă, ar fi o prostie să considerăm apelul ei doar rezultatul unei minţi tulburate.

– Dar, dacă stăm să analizăm puţin, nu vi se pare ciudat că a sunat tocmai acum? întrebă Alex.

Nu îi răspunse nimeni.

– Cu alte cuvinte, cât ştie presa despre cazul nostru? Ştie doar că a dispărut un copil. Atât. N-am anunţat nimic despre pachet şi nimic nu arată că fetiţa a suferit mai mult decât alţi copii care au fost daţi dispăruţi în ultimul an.

Fiecare membru al echipei medită la cuvintele lui Alex.

– Eu sunt înclinat să cred că femeia nu ştie pe ce lume trăieşte, conchise el. Dar, desigur, trebuie să-i aflăm identitatea. Nu putem exclude posibilitatea ca Gabriel Sebastiansson să fie bărbatul cu care a avut o legătură.

– Pe de altă parte, e foarte posibil ca dispariţia Lilianei să-i fi adus aminte de ceea ce îi spusese fostul ei amic, insistă Fredrika. Ai dreptate, Alex, când spui că am dat publicităţii foarte puţine informaţii. Dar un detaliu, cât de mic, trebuie să-i fi atras atenţia, făcând-o să-şi dea seama că acest caz de dispariţie e diferit de altele. Şi nu putem spune că bărbatul la care s-a referit femeia e tot Gabriel Sebastiansson...

Alex se enervase deja, uitând că, doar cu câteva secunde în urmă, o lăudase fără rezerve pe Fredrika.

– Mda, propun să trecem la alt subiect, zise el brusc. Fredrika, într-o anchetă există întotdeauna mai multe piste de urmat, pe moment însă avem doar una, care pare cel puţin plauzibilă.

Alex se întoarse spre analistul de la brigada delicte penale, al cărui nume nu şi-l putea aminti şi pace.

– Avem ceva martori care au luat legătura cu poliţia? Oameni care au călătorit cu acelaşi tren?

Analistul înclină repede din cap. Da, foarte mulţi – mulţi de tot – sunaseră la poliţie. Aproape toţi călătorii din vagonul 2, în care stătuseră Sara şi Lilian. Dar nici unul nu îşi amintea să fi auzit sau să fi văzut ceva. Toţi îşi aminteau că văzuseră copilul dormind, dar nimeni nu îşi amintea să fi văzut că venise cineva după el.

– Prima oară când am discutat cu Sara mi-a spus că ea şi fiica ei vorbiseră un pic cu femeia din faţa lor. Femeia respectivă a sunat cumva? întrebă Fredrika.

Analistul scoase un teanc de foi dintr-un dosar de plastic.

– Dacă femeia era chiar în faţa lor, înseamnă că a stat pe numărul 14. Nici ea, nici persoana care a stat pe numărul 13 nu au telefonat.

– Să sperăm că o vor face cât de curând, mormăi Alex, frecându-şi bărbia.

Privirea îi fu atrasă de fereastră. Undeva, acolo, era Lilian Sebastiansson. Foarte probabil în compania tatălui ei sadic, care era dispus să recurgă la orice ca să îşi terorizeze fosta soţie. Îşi dori cu disperare să găsească fetiţa cât mai repede.

Apoi sună mobilul Ellenei şi femeia se strecură afară ca să răspundă.

– Peder, zise Alex pe un ton autoritar. Vreau să te ocupi de mandatul de arestare pe numele lui Gabriel Sebastiansson. De asemenea, vreau ca, împreună cu Fredrika, să stai din nou de vorbă cu familia Sarei şi cu cât mai multe dintre cunoştinţele ei. Încercaţi să aflaţi unde naiba e Gabriel.

Sau, gândi Fredrika, să găsim o nouă pistă. Dar nu o spuse cu voce tare.

Alex se pregătea să pună capăt şedinţei când Ellen vârâ capul pe uşă.

– Rugăciunile noastre au fost ascultate, spuse ea. Femeia care stătea în faţa Sarei şi a Lilianei tocmai ne-a sunat.

În sfârşit, gândi Alex. În sfârşit lucrurile încep să se mişte.

Peder Rydh luă declarația Ingridei Strand într-una din sălile de interogatoriu de la același etaj cu biroul de la intrare. Ziua începuse atât de haotic, încât abia își putea pune gândurile în ordine. Se bucura că avea un coleg cu el, altfel exista riscul de netăgăduit ca Peder să rateze o parte dintre informațiile pe care le putea oferi noul martor. Era foarte posibil ca Ingrid Strand să îi ajute decisiv în rezolvarea cazului, motiv pentru care trebuia să fie extrem de atent.

Peder era mulțumit că fusese desemnat să conducă discuția cu acest posibil martor-cheie. Avusese câteva momente de îndoială, crezând că și acest martor va fi dat pe mâna Fredrikăi, Alex însă revenise la sentimente mai bune și, slavă Domnului, îi încredințase lui misiunea.

Ingrid Strand îl privea în ochi. Ca și colegul lui, Jonas. Peder le susținu privirea.

Își drese glasul.

– Mă scuzați, unde am rămas? întrebă el.

– Nu cred că am rămas nicăieri, replică doamna în vârstă din fața lui.

Peder zâmbi strâmb, zâmbetul care în general le făcea să se înmoaie pe cele mai dure femei. Ingrid Strand se topi doar un pic.

– Îmi cer scuze, repetă el. Am avut o zi incredibil de stresantă.

Ingrid Strand înclină din cap și zâmbi ca să arate că îi acceptă scuzele. Puteau continua discuția.

Peder o cântări din ochi, pe ascuns. Arăta bine. Ca o bunică bine conservată. Îi amintea, într-un fel, de mama lui. Imediat simți un junghi în piept. Încă nu îi telefonase Ylvei. Conștiința încărcată, care îl sâcâia mereu.

– Așadar, ați stat pe locul din fața Sarei și Lilianei Sebastiansson, spuse el, știind că trebuie să înceapă de undeva.

Ingrid încuviinţă din cap îndatoritor şi îşi îndreptă spatele.

– Da, şi aş dori să vă explic de ce nu am luat legătura cu dumneavoastră până acum.

Peder se aplecă spre ea, concentrându-se.

– Ne-ar interesa să ştim unde aţi fost până acum, zise el şi zâmbi.

Ingrid îi zâmbi şi ea, doar pentru o fracţiune de secundă.

– Ştiţi, am stat cu mama mea, spuse ea rar, lăsând ochii în jos. Se simte foarte rău. Sigur, e destul de în vârstă acum, nu mai e în putere. A căzut la pat pe neaşteptate, cu doar câteva zile în urmă, de aceea a trebuit să vin la Stockholm.

Peder îşi dăduse seama după cum vorbea că nu e din Stockholm.

– Locuim în Göteborg de aproape patruzeci de ani, eu şi soţul meu, dar părinţii mei au rămas aici. Tata a murit anul trecut, iar acum se pare că i-a venit sorocul şi mamei. Pe moment stă fratele meu cu ea. Mi-a spus că sună dacă e vreo schimbare.

Peder înclină din cap, încet.

– Vă suntem extrem de recunoscători că v-aţi făcut timp să veniţi aici, zise el fără să se grăbească.

Jonas încuviinţă din cap şi îşi notă ceva în carnet.

– A, sigur că am vrut să vin, după ce-am auzit ce s-a întâmplat. Ieri, practic, am stat cu mama de dimineaţă până seara. Am ieşit din cameră de vreo două ori şi am dormit în fotoliul de lângă patul ei. Credeam că se va întâmpla mai repede, aşa erau semnele. Pe urmă a venit fratele meu, cum vă spuneam, şi m-am dus să stau cu rudele. Acolo televizorul era deschis. Pe urmă... mda, pe urmă am auzit că fetiţa a dispărut şi mi-am dat seama că trebuie să iau legătura cu dumneavoastră numaidecât. Am stat chiar în faţa lor. Aşa că am sunat.

Ingrid se înfioră uşor înainte de a continua.

– Poate ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în regulă. La urma urmei, vorbisem cu fetiţa şi cu fermecătoarea ei mamă. Fetiţa a adormit destul de repede, cu mama ei am vorbit mai mult. Şi, desigur, am sesizat că nu s-a întors la locul ei după ce am plecat din Flemingsberg. Dar conductorul, cel mai în vârstă, a venit şi a stat cu copilul. N-am vrut să mă amestec; omul mi s-a părut atât de sigur pe el şi „la butoane", cum se spune în ziua de azi. Şi, mda – aveam alte griji.

Peder înclină scurt din cap, semn că o înţelegea.

– Bineînțeles că se întâmplă și așa ceva, zise el blând. Bineînțeles că avem și alte griji.

Când îi întâlni privirea, văzu că are lacrimi în ochi.

– Nici nu mi-a trecut prin minte că i s-ar putea întâmpla ceva, șopti ea. Trenul s-a oprit la Stockholm fără nici o problemă și toată lumea s-a sculat în picioare ca să-și ia bagajele și să coboare. Dar conductorul nu s-a mai întors. M-am întrebat dacă n-ar trebui să fac ceva, dar până la urmă mi-am spus că, probabil, aranjaseră să o ia pe fetiță de acolo.

Ingrid oftă și o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Când am ieșit din compartiment, am văzut că se trezise. A privit în jur, puțin ametită de somn. S-a ridicat în capul oaselor și a privit în jur. Apoi bărbatul a răsărit ca din pământ. În clipa următoare n-am mai văzut-o pe fetiță, am văzut doar spatele lui.

Peder o privi lung.

– Un bărbat a venit la ea? întrebă Jonas, care nu scosese nici o vorbă până acum.

Ingrid Strand încuviință din cap și se șterse la ochi.

– Da. Și părea atât de sigur pe el încât m-am gândit că... Pur și simplu am crezut că totul e în ordine. Fiindcă, atunci când am coborât pe peron, am văzut-o din nou.

Peder rămase nemișcat. Își simțea gura uscată.

– Bărbatul o ținea în brațe, șopti Ingrid. I-am văzut în fața celeilalte uși a vagonului, tocmai când coboram. O ținea în brațe și fetița arăta cât se poate de relaxată. Mi-am zis că totul e în regulă; probabil că era o persoană pe care o cunoștea bine.

Ingrid clipi de câteva ori.

– L-am văzut numai din spate. Era înalt. Înalt și brunet. Cu părul scurt, într-o cămașă verde, cum poartă ginerele meu când stăm la casa de vară. Și o mângâia ușor pe spate, cum fac părinții. I-am văzut mâna; purta un inel mare, de aur, cu piatră.

Peder își notă tot. Individul era destul de înalt ca să poarte mărimea 46 la pantofi?

– Am văzut când îi șoptea ceva la ureche, continuă Ingrid Strand, cu o voce nesigură acum. Am văzut când îi vorbea. Și fetița asculta, chiar dacă stătea așa, moale, în brațele lui.

Se făcu liniște, liniște absolută. Peder încercă să respire rar. Jonas se foi pe scaun și se uită la el. Dacă Ingrid mai avea să le spună ceva, era mai bine să nu intervină nici unul, nici celălalt.

Ingrid stătea gârbovită, cu o expresie disperată.

– Nu m-am gândit că ar putea fi ceva în neregulă când i-am văzut, şopti ea şi din nou ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de evident că fetiţa îl cunoştea. De fapt, am crezut că e tatăl ei.

Când reveni, Peder o găsi în birou pe Pia Nordh. Îl aştepta. Peder se opri în uşă şi o privi lung. Femeia zâmbi uşor şi Peder simţi cum sângele începe să-i fiarbă când o văzu cum, înclinând capul, părul ei blond deschis i se furişează spre faţa ovală, în formă de inimă.

– Salut.

– Salut, răspunse Peder, intrând.

Privi în jur, descumpănit. *La naiba.*

– Am văzut că m-ai sunat, zise Pia şi zâmbi. Cred că am ajuns la telefon tocmai când închideai.

Da, ăsta era planul.

Peder era prea tulburat ca să facă ceva; rămase în mijlocul încăperii privind-o pe Pia. *La naiba, şi-acum ce urmează?*

– Dar poate că eşti ocupat? îndrăzni Pia o întrebare, cu dulceaţă în glas.

Prea multă dulceaţă.

Peder clătină repede din cap. Trecu pe lângă Pia şi se aşeză la birou, la o distanţă sigură de ea.

Se îndreptă de spate. Îşi drese vocea. *Control, Peder, control.*

– De fapt, chiar sunt, răspunse el pe un ton prea autoritar. Lucrez la un caz foarte important. Nu prea am timp de... hm, taifas. Nici măcar de o cafea, dacă e să spunem lucrurilor pe nume.

Peder ştia că exagerează. În poliţie găseai întotdeauna motive pentru o cafea. Când spuneai că nu ai timp de o cafea, însemna că situaţia e foarte gravă. Ca atunci când regele e împuşcat sau clădirea Parlamentului e aruncată în aer de terorişti. Desigur, astfel de evenimente erau de competenţa serviciilor secrete.

Serviciile secrete. Ce bine-ar fi să lucreze acolo. Visul oricărui poliţist.

Au fost întrerupţi de Ellen Lind, care voia să îi transmită ceva.

– Eşti gata? Alex vrea concluziile în urma discuţiei cu Ingrid Strand cât mai curând posibil, zise ea, părând agitată.

Ellen aruncă o privire surprinsă spre încântătoarea Pia, pe care nu o mai văzuse niciodată, apoi reveni la Peder.

– Vin imediat, spuse el repede.

Ellen ieşi, lăsând uşa deschisă.

– Poate stăm la o bere, după serviciu, propuse Pia, zâmbind.

Peder îi întoarse zâmbetul. *Uit-o, uit-o, uit-o.*

– Te sun mai încolo, promise el.

O mai privi o dată şi ieşi din birou, răsuflând uşurat că evitase confruntarea cu însăşi persoana care îi întruchipa păcatul, dar şi dureros de conştient de dorinţa pe care o simţise în clipa când o revăzuse. *Uit-o, uit-o, uit-o.*

Soarta fusese generoasă cu Ellen Lind încă de la naştere. Nu numai că plesnea de sănătate, dar avea şi mai multe daruri. Unul dintre ele era uşurinţa cu care îşi dădea seama când cineva călca pe alături. Aşa descoperise că mama ei avea o legătură, motiv pentru care divorţul părinţilor nu o luase prin surprindere. Din nefericire, tot aşa descoperise că soţul o înşela, motiv pentru care rămăsese singură. Şi tot datorită acestui dar, deşi avusese la dispoziţie doar o fracţiune de secundă, înţelesese că femeia frumoasă din biroul lui Peder era mai mult decât o colegă.

Faptul că Peder îşi înşela soţia nu o surprinse prea mult pe Ellen, dar o revoltă la culme. Drept care trânti hârtiile de pe biroul ei, care aşteptau să fie puse în ordine. Ştia că, de mai bine de un an, soţia lui Peder suferea de depresie postnatală şi nu răspundea la medicaţie.

Ellen cunoştea prea bine acea slăbiciune a bărbaţilor ca să nu îşi dea seama ce se întâmplase. Peder se autocompătimea şi, drept rezultat, îşi oferea o compensaţie. Pentru Ellen era inexplicabil cum un astfel de bărbat se putea suporta. Ca şi motivul pentru care o femeie şi-ar dori o relaţie cu un bărbat în condiţii atât de vrednice de dispreţ.

Pe de altă parte, propria situaţie a Ellenei la capitolul sentimental era departe de a fi ideală. Prietenul ei tocmai o sunase ca să îi spună că intervenise ceva la serviciu şi nu se puteau vedea. Ellenei îi fusese greu să îşi ascundă dezamăgirea. Prietenul ei nu părea să înţeleagă că nu îi era deloc uşor să împace o relaţie amoroasă cu statutul de femeie singură, cu doi copii de crescut.

În timp ce vorbeau, deslușise ceva nou în tonul lui. Vocea lui îi dădea de înţeles că nemulţumirea ei puerilă nu făcea decât să îl calce pe nervi. Pe neaşteptate, îşi schimbase partitura, făcându-i reproşuri mai mult sau mai puţin voalat. Subtil, dar îndeajuns de clar.

– Trebuie să fim rezonabili faţă de ceea ce vrem unul de la altul, spusese el. Îmi pare rău că eşti atât de neclintită în convingerile tale, atât de inflexibilă.

Ellen rămăsese uluită. Apoi se gândise să închidă. Până la urmă se hotărâse să îi ignore cuvintele care o răniseră atât de mult, sfârşind prin a spune „Mai vorbim peste câteva zile".

De ce era atât de greu – *atât de greu* – să găsească un bărbat cu care să aibă o relaţie normală, firească?

Singură pe drum, protejată de ploaie şi de cerul neobişnuit de întunecat, Jelena se îndrepta spre nord în maşina pe care o cumpărase, împreună cu Bărbatul, tocmai în acest scop. Era atât de emoţionată încât de-abia îşi găsea locul. În sfârşit, se întâmpla. După cât plănuiseră, după cât aşteptaseră, în sfârşit se întâmpla. Pe faţa ei mică, delicată, îşi făcu loc un zâmbet; o senzaţie de fericire, din ce în ce mai intensă, îi distrăgea atenţia, implorând-o să i se abandoneze cu totul. Dar instrucţiunile Bărbatului fuseseră extrem de clare, ca întotdeauna.

– Păpuşă, nu trebuie să vindem pielea ursului din pădure, şoptise el, luându-i faţa în mâinile puternice. Nu sărbătorim nimic – absolut nimic – până nu ne ducem tot planul la îndeplinire. Nu uita asta, Păpuşă. Ai grijă să nu greşeşti. Mai ales acum, când suntem atât de aproape.

Îl privise drept în ochi şi jurase pe tot ce avea mai sfânt că nu îl va dezamăgi niciodată.

– Mă iubeşti? o întrebase el.

– Da, şoptise ea repede, plină de dorinţă. Te iubesc îngrozitor de mult!

Bărbatul îi strânsese obrajii mai tare.

– Te-am întrebat dacă mă iubeşti, Păpuşă. E o întrebare la care cel mai bine se răspunde cu un singur cuvânt. Niciodată să nu foloseşti mai multe cuvinte decât e nevoie. Altfel s-ar putea să dăm de bucluc.

Încercase să încuviinţeze din cap între mâinile lui aspre, nerăbdătoare fiind să îi facă pe plac.

– Ştiu, ştiu. Dar din moment ce suntem numai noi aici... Am vrut atât de mult să-ţi spun cât de iubesc, nu numai că te iubesc.

Bărbatul o strânsese şi mai tare; acum o durea. Încet, o ridicase până la pieptul lui, până la faţa lui. Fusese nevoită să se înalţe în vârful picioarelor ca să nu atârne în aer.

– E frumos că vrei s-o spui, Păpuşă, şoptise el. Dar ştii că am mai vorbit despre asta. Important nu e ceea ce spui, important e ceea ce *faci*. Dacă nu ştii cât mă iubeşti, dacă trebuie să-mi spui, atunci dragostea noastră nu valorează nimic. Am dreptate?

Jelena încercase să dea din cap, dar fără folos, Bărbatul o strângea atât de tare. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi sperase din toată inima că lacrimile nu o vor lua la vale. Aşa seara ar fi fost distrusă. Iar ea ar fi avut de suferit. Mult.

– Înţelegi ce-ţi spun?

Strânsoarea slăbise puţin, iar Jelena reuşise să dea din cap.

– Spune, îi ceruse el, fără să ridice vocea.

– Înţeleg, răspunsese Jelena repede. Înţeleg.

Spre groaza ei, strânsoarea se înteţise din nou.

– Aşa te vreau, Păpuşă, spusese el, în şoaptă. Fiindcă, dacă nu înţelegi, dacă nu mă pot baza pe tine, nu-mi eşti de nici un folos. Înţelegi?

Jelena înţelesese. Înţelesese foarte bine.

– Atunci nu mai vorbim despre asta, hotărâse el calm, lăsând-o să revină cu tălpile pe podea.

Jelena respira mai uşor acum, dar muşchii gâtului stăteau la fel de încordaţi.

– Doar eşti păpuşa mea, nu? şoptise el, aplecându-se ca să o sărute.

– Da, şoptise şi ea, mulţumită că Bărbatul îi iertase greşeala.

– Aşa te vreau, Păpuşă. Aşa te vreau.

Şi Bărbatul o împinsese uşor, dar ferm spre dormitor.

Jelena strânse tare volanul în timp ce îşi amintea cum se împreunaseră în pat, amândoi plini de bucuria copleşitoare a primilor paşi făcuţi cu succes. Bărbatul avea dreptate, desigur. Încă nu trebuie să se simtă mulţumită, nu trebuie să îşi piardă concentrarea. Dar când vor termina... Jelena se înfioră de plăcere. Va fi fantastic. Trebuie să fie.

Maşina îşi vedea de drum, răspunzând docilă la comenzi. Chiar dacă Jelena nici măcar nu îşi luase permisul de conducere. Rareori mai apăreau şi alte maşini. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta. Era foarte sigură de rolul pe care îl avea de îndeplinit.

Dacă se gândea bine, faza asta era un joc de copii. Trebuia să facă exact cum stabiliseră. Mai bine zis, cum stabilise Bărbatul. Dat fiind că el știa exact ce și cum, lăsase planificarea pe seama lui.

Iar ea știa sigur că, dacă dădea greș, era terminată. Înghiți în sec și se concentră asupra volanului.

Aruncă Fetusul, gândi ea. Altceva nu mai contează acum.

Trebuie să aștept doar momentul potrivit.

Fredrika Bergman îşi încheie ziua de lucru făcând o listă. Era frântă de oboseală. Habar nu avea că ziua va decurge astfel când preferase să bea prea mult vin şi să doarmă prea puţin cu o noapte în urmă.

Se uită la ceas. Era şapte şi jumătate. Luase prânzul de-abia la ora patru. Curând i se va face foame din nou.

Mobilul îi anunţă cu un sunet primirea unui nou mesaj. Fredrika văzu cu surprindere că era de la Spencer. Care rareori îi trimitea mesaje.

„Salut din nou şi mulţumesc mult pentru vinul minunat de aseară. Sper să ne vedem şi în weekend. S."

Fredrika încercă o senzaţie de bine. Pentru fiecare se găsea cineva. Ea îl avea pe Spencer Lagergren. Uneori.

Apoi îi reveniră gândurile de noaptea trecută. De fapt, cât o costa relaţia cu Spencer? Una din prietene o asigurase cândva că Spencer o face să se simtă în largul ei, cu alte cuvinte încă nu întâlnise bărbatul cu care să înceapă o relaţie serioasă. Fredrika protestase, nici pe departe nu era vorba de aşa ceva. Spencer era ca o manta de vreme rea la care putea apela ori de câte ori se lăsa copleşită de dorinţa de a fi aproape de cineva. În lipsa lui, nu s-ar fi simţit mai puţin singură; s-ar fi simţit *disperat* de singură.

Reveni la listă, conştientă că aceleaşi gânduri o vor năpădi din nou.

De ce nu exista nici un alt martor care să coroboreze versiunea lui Ingrid Strand? De ce nu mai văzuse şi altcineva cum fetiţa era dusă în braţe pe peron de un bărbat înalt?

Alex explicase că aceasta era o imagine obişnuită, de zi cu zi, la care oamenii nu reacţionează şi, prin urmare, nu şi-o amintesc. Un tată care îşi duce copilul în braţe, cine ar reţine aşa ceva?

Într-o oarecare măsură, Fredrika putea accepta acest argument. Sigur, Ingrid Strand își amintea scena respectivă fiindcă se aflase în apropierea copilului în timpul călătoriei cu trenul. Și totuși. Fredrika îl întrebase discret pe Mats, analistul pe care Alex nu credea că trebuie să îl prezinte celorlalți membri ai echipei: Chiar nu mai telefonase nimeni ca să coroboreze versiunea lui Ingrid?

Mats, care se ocupa de fiecare informație primită, introducând-o în baza de date, își țuguiase buzele și clătinase din cap, căutând printre informațiile primite. Nu, nimeni nu mai oferise informații care să vină în sprijinul versiunii bătrânei doamne.

Fredrika nu se îndoia că Ingrid Strand văzuse cu adevărat ceea ce declarase poliției că văzuse. Dar pur și simplu se întreba încotro o luaseră Lilian și tatăl ei – dacă era tatăl ei bărbatul pe care îl văzuse Ingrid – după ce părăsiseră peronul. De ce nu îi văzuse nimeni după aceea?

Poliția întrebase firmele de taxi și proprietarii chioșcurilor din Gara Centrală, dar nu se alesese cu absolut nimic. Nimeni nu își amintea să fi văzut un bărbat înalt care ducea în brațe o fetiță cu semnalmentele Lilianei. Desigur, asta nu însemna că bărbatul nu fusese văzut, ci doar că lumea nu își mai amintea. Tocmai din acest motiv se agita Fredrika – foarte mulți oameni avuseseră ocazia să îi vadă pe cei doi.

Alex nu părea foarte preocupat de neputința lor de a afla cum plecase Lilian din gară.

– Să-i mai lăsăm puțin, spusese el. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot își va aminti ceva.

Să-i mai lăsăm puțin.

Fredrika simți cum o trec fiorii. De fapt, cât timp aveau la dispoziție?

Totul depindea de cine luase fetița și de ce. Își dădu seama cu tristețe că era singurul membru al echipei care nu credea că bărbatul respectiv e Gabriel Sebastiansson.

Judecătorul se declarase în linii mari de acord cu Alex și Peder, considerând că Lilian fusese luată din tren de tatăl ei. Într-adevăr, Ingrid Strand nu îl văzuse la față, dar informația oferită de ea bătea într-acolo. Sigur, ce crimă era să îți iei fetița din tren? Gabriel Sebastiansson nu avea nici un fel de interdicție să își vadă fiica, chiar dacă era de dorit să o informeze pe mamă asupra locului în care o ducea. Pe de altă parte, în opinia judecătorului, faptul că

fetiţa fusese rasă în cap putea fi luat drept un caz de vătămare corporală. Dar, din moment ce nu exista nici un indiciu care să îl lege pe tatăl fetiţei de pachetul cu haine şi păr, nu puteau exclude posibilitatea ca altceva să i se fi întâmplat fetiţei, chiar dacă judecătorul repetase de câteva ori că aşa ceva e puţin probabil.

După o jumătate de oră de deliberare, judecătorul trase concluzia: copilul fusese răpit; mama lui nu fusese informată; copilul fusese maltratat, iar pachetul trimis mamei putea fi considerat o ameninţare. Toate aceste elemente erau suficiente pentru ca infracţiunea să fie trecută în dreptul răpirilor potenţiale, Gabriel Sebastiansson fiind suspectul principal. În consecinţă, se putea emite un mandat de arestare pe numele lui, iar Alex îl putea da în urmărire generală.

Alex şi Peder părăsiseră biroul judecătorului extrem de mulţumiţi. Frederika îi urmase încruntată.

Se uită cu atenţie la lista cu numele membrilor familiei Sarei şi ale cunoştinţelor ei, oameni cu care va încerca să vorbească a doua zi. Cum era de aşteptat, Peder privise cu încântare cât de repede renunţase Fredrika să caute în continuare persoane din anturajul lui Gabriel. Arătase chiar triumfător, de parcă ar fi câştigat la loterie.

Fredrika însă prefera să îşi păstreze atitudinea sceptică.

Acum nu se mai îndoia că făptaşul era o persoană de care Sara era legată într-un fel sau altul, cu sau fără intenţie. Dar nu era convinsă că acea persoană trebuie să fie Gabriel. Se gândi la femeia despre care pomenise Ellen în după-amiaza aceea. Femeia care trăise cu un bărbat violent, despre care credea că o răpise pe Lilian. Exista o şansă minimă ca bărbatul la care se referea să fie Gabriel Sebastiansson, dar chiar şi aşa Fredrika evita să accepte ideea. Nimeni nu îl mai reclamase pe Gabriel la poliţie; sigur ar fi făcut-o dacă el ar fi fost cel despre care vorbea femeia aceea. Asta dacă porneau de la ipoteza că telefonul femeii putea fi considerat o reclamaţie. Alex şi Peder respinseseră fără drept de apel încercarea ei de a analiza spusele femeii, cerându-i să se concentreze asupra unor „scenarii concrete, reale", şi nu asupra unor fantasmagorii.

Fredrika râse strâmb. Fantasmagorii. De unde până unde?

Mulţumită analistului Mats, cel puţin aflase de unde sunase femeia. De la o cabină telefonică din centrul oraşului Jönköping. Informaţia se oprea acolo. În Jönköping. Fredrika verifică repede

dacă Gabriel Sebastiansson avea contacte acolo, dar nu se alese cu nimic.

În sinea ei, Fredrika era sigură că telefonul femeii nu avea nici o legătură cu Gabriel. Întrebarea era dacă merita să îi acorde atenţie. Ellen avea dreptate, bineînţeles: ori de câte ori poliţia apela la ajutorul oamenilor, întotdeauna se găseau mai mulţi ciudaţi care să sune.

Se încruntă. Poate că Alex avea dreptate când îi reproşa că nu are chemare pentru o astfel de activitate. Dar... Trase adânc aer în piept. Dar... Dacă se gândea la ce anume considerau Alex şi Peder a fi esenţa muncii lor, atunci ceea ce făcea ea acum putea fi caracterizat drept punctul de maximă dificultate.

Fiindcă, dacă privea lucrurile în toată complexitatea lor, în cazul femeii cu câinele de pe peronul din Flemingsberg, ca şi în cazul femeii care sunase ca să le spună despre bărbatul care o bătea, Fredrika nu putea acţiona decât pe bază de instinct. Fapt cu care domnii ăia ar trebui să fie de acord.

Instinct. Cuvântul în sine îi întorcea stomacul pe dos.

Îşi puse uşor o mână pe burtă, iar cu cealaltă îşi mai notă un lucru pentru a doua zi. Să meargă la gara din Flemingsberg.

Simţi cum îi chiorăie maţele.

Dialog, gândi Fredrika. În clipa asta numai cu burta ei putea să poarte un dialog.

În seara aceea Peder Rydh plecă relaxat de la serviciu. De fapt, se simţea nemaipomenit. Pentru simplul motiv că nu intenţiona să îşi strice seara acasă, cu soţia lui îmbufnată, ci mergea la o bere cu câţiva colegi.

Nici lui nu îi venea să creadă cât de uşurat se simţea. Ştiuseră tot timpul că Gabriel Sebastiansson o răpise pe fetiţă, acum însă erau mai siguri, nu mai trebuia să afle „cine", trebuia să se concentreze pe „unde". *Unde e fetiţa?*

Peder râse tare când se gândi că, în timpul acesta, Fredrika se împiedica de fiecare informaţie nesemnificativă sau evazivă. Nu avea stofă de copoi, fără doar şi poate. Era mai degrabă un mops, cu picioarele scurte şi nasul cârn. Peder râse din nou. Un mops, asta era Fredrika. Iar mopşii nu trebuie să se joace cu dulăi ca Alex şi Peder.

Paşii îl duseră pe Peder până la bar. Intră cu pieptul înainte. Din întâmplare, era şi Pia Nordh acolo. Peder observă că mai mulţi colegi o văzuseră şi ei, iar acum rânjeau la el. Le întoarse rânjetul. *Fără comentarii, băieţi.*

Peder era un om căruia îi plăcea să creadă în întâmplare. Întâmplarea îl făcuse de multe ori fericit. Ylva credea mai puţin în întâmplare, motiv pentru care prefera să planifice tot ce se putea planifica. Nu îi plăcea să lase totul în voia sorţii.

De fapt, tocmai acest lucru îi ţinea împreună, liantul, îşi spunea Peder. Era incitant, provocator, să trăiască alături de o persoană care gândea altfel, avea alte automatisme.

Dar, desigur, exista şi reversul.

Întâmplarea are viaţa ei, de sine stătătoare, şi nu e supusă logicii. Ce ironie, întâmplarea fusese cea care le distrusese viaţa. Lui Peder nu îi plăcea să gândească în astfel de termeni, mai ales când

stătea la o bere, uşor ameţit, dar aceasta era situaţia. Viaţa lor fusese distrusă în mare parte, vina purtând-o numai întâmplarea. Şi neputinţa Ylvei de a i se adapta.

Când Ylva făcuse ecografia, amândoi rămăseseră uluiţi că vor avea gemeni.

– Dar nici în familia mea, nici într-a lui nu au fost gemeni, spusese ea emoţionată.

Moaşa le explicase pe îndelete. Gemenii proveniţi din două ovule pot fi rezultatul unei predispoziţii genetice. Pe de altă parte, gemenii identici proveniţi dintr-un singur ovul ţin pur şi simplu de întâmplare.

Pentru Peder termenul era sinonim cu energia, o sursă de mare forţă. Gemeni întâmplători. Ylvei, însă, înţelesese el mai târziu, începuseră să îi cedeze nervii chiar din clipa în care auzise cuvintele moaşei.

– Dar nu asta ne-am planificat noi, repetase ea la nesfârşit în timpul sarcinii. Nu aşa trebuia să fie.

Peder îşi amintea cât de surprins fusese, din moment ce, el cel puţin, nu îşi făcuse o imagine clară a ceea ce „trebuia să fie".

Unul dintre băieţi îi întrerupse şirul gândurilor bătându-l pe spate.

– Cum merge treaba în echipa lui Recht? întrebă el, cu ochii plini de invidie.

Peder savură momentul. La naiba cu toate gândurile negre; iată o sursă de energie la care putea apela.

– Excelent, exclamă el cu un zâmbet binevoitor. Alex e un profesionist de prima mână. Are un fler nemaipomenit.

Colegul înclină din cap admirativ şi Peder simţi cum se înroşeşte. Cine ar fi crezut că, după numai câţiva ani petrecuţi în poliţie, va sta acolo şi se va referi la marele Alex Recht cu numele mic?

– Bravo, bătrâne, ştii să te descurci, zise colegul. Ţine-o tot aşa!

Peder flutură modest din mână şi îi mulţumi pentru urare.

– Următorul rând îl dau eu, anunţă el şi imediat alţi colegi se strânseră în jurul lui.

Fu nevoit să răspundă la o avalanşă de întrebări. Pe băieţi îi interesa cum acţionează echipa lui Recht. Peder se bucura prea mult că e în centrul atenţiei ca să pomenească de elementele mai puţin plăcute, cum ar fi lipsa frecventă de resurse şi nevoia de a solicita ajutorul altor departamente. Sau că trebuia să lucreze de unul singur

mult mai mult decât înainte. Sau că, în multe privinţe, Alex Recht nu se ridica la înălţimea reputaţiei lui extraordinare.

După o vreme colegii întrebară şi despre ceilalţi membri ai echipei atât de invidiate. Aproape imediat, conversaţia se concentră pe subiectul Fredrika Bergman.

– Ştiţi ceva? spuse unul dintre colegii din poliţia Södermalm. Avem şi noi un civil. Niciodată n-am lucrat cu un individ mai inutil ca ăsta. Nu vorbeşte decât despre baze de date şi structuri, face grafice şi trage linii. Numai gura e de el.

Peder trase repede un gât de bere şi încuviinţă din cap.

– Aşa e! exclamă el. Habar n-au în ce direcţie trebuie să se îndrepte o anchetă, iau în calcul toate ipotezele... ce mai, e imposibil de lucrat cu ei.

Un alt coleg de pe vremea când lucra în poliţia Södermalm privi cu ochii împăienjeniţi spre Peder şi îi zâmbi şiret.

– Dar poate că Fredrika nu-i chiar atât de lepădat, nu?

Peder îi întoarse zâmbetul.

– Mda, îmi pare rău s-o spun, dar, mda, nu-i deloc de lepădat.

Zâmbetele celor doi îi molipsiră pe cei din jur care, plini de entuziasm, mai comandară un rând.

De-abia la ora unsprezece Peder se despărţi de colegi, însoţit de Pia Nordh, încercând în zadar să păstreze un minimum de discreţie. Era ameţit de alcool şi de nesomn, dar instinctul îi spunea că, fără îndoială, aceasta era una dintre rarele ocazii din viaţa unui bărbat când avea dreptul să se culce cu o altă femeie.

Când, la scurtă vreme, Pia închise uşa apartamentului, în corpul lui nu mai rămăsese nici urmă de vină. Doar alcool şi dorinţă. O dorinţă copleşitoare. Căreia îi făcu o primire regală.

Teodora Sebastiansson era o relicvă a unei epoci apuse, fapt de care se arăta conştientă, un statut cu care se mândrea. Uneori o încerca senzaţia că nici nu îşi are locul în vremurile de acum.

La momentul potrivit, mama ei îi spusese fără ocolişuri în ce constă viaţa. Trebuie să mergi la şcoală, să te măriţi şi să te imortalizezi. Ultimul lucru se obţine foarte simplu, prin reproducere. Educaţie, soţ şi copii: sfânta treime a femeii. În limitele stricte ale acelei trinităţi nu îşi are locul cariera, nu că ar fi nevoie de aşa ceva, din moment ce soţul trebuie să îşi întreţină consoarta. Educaţia ţi-o faci doar ca să poţi susţine o conversaţie cu persoanele cultivate.

După cum îi spusese şi Fredrikăi Bergman, Teodora credea cu fermitate că fiul ei şi-ar fi putut găsi o soţie mult mai bună decât Sara. Aşteptase cu răbdare în culise, sperând că fiul ei îşi va veni în fire şi îşi va părăsi soţia cât nu era prea târziu. Spre dezamăgirea ei, Gabriel nu îi făcuse pe voie, Sara fiind cea care îi dăruise Teodorei primul nepot.

Dat fiind că ea însăşi fusese crescută într-una din şcolile mai dure ale vieţii, Teodora nu avusese nimic împotriva eforturilor disperate şi justificate ale lui Gabriel de a o ridica pe Sara la nivelul lui. În ciuda lucrurilor pe care i le spusese Fredrikăi Bergman, cunoştea foarte bine relaţia fiului ei cu Sara, ca şi aspectele ei violente. Şi regreta incapacitatea Sarei de a-i face pe plac soţului. Sigur – *sigur* – Sara nu încercase niciodată să ascundă cine este. Iar Teodora accepta ideea că, în mare măsură, fiul ei se căsătorise cu Sara ca un semn de revoltă stânjenitor de târzie împotriva părinţilor lui atât de bogaţi. Cu toate acestea, îşi dăduse seama că Sara nu-i era devotată fiului ei atunci când situaţia se agravase şi, în consecinţă, nora ei apelase la ajutorul poliţiei. Ce mai, Sara nu agrea viaţa de lux pe care i-o oferea Gabriel!

Sara era o proastă, o mare proastă dacă își închipuia că o mamă adevărată ca Teodora își va abandona vreodată fiul și nepoțica. Grija ei cea mare era Lilian, își spuse ea în timp ce ridica receptorul și îi suna pe doi dintre bătrânii servitori fideli ai soțului ei, care datorau familiei Sebastiansson mari sume de bani și favoruri.

Partea mai ușoară era salvarea lui Gabriel prin aranjarea alibiurilor de care avea nevoie și pe care le merita din plin. Partea mai grea era direcționarea lui în viață de acum încolo. După cea de-a doua bătaie pe care i-o administrase Sarei și cea de-a doua plângere la poliție, Teodora avusese o discuție serioasă cu fiul ei. Nu îi reproșa încercările de a-i vârî soției mințile în cap, dar implicarea poliției trebuia să înceteze. Le punea familia într-o situație neplăcută, continua discreditare putând să le compromită numele pentru totdeauna. Mai ales atunci când eforturile lui de a o disciplina pe Sara lăsau urme atât de vizibile, mai ales că femeia nu avea bunul-simț să păstreze tăcerea în privința unor probleme care, de regulă, se rezolvau în familie.

După ce lui Gabriel i se interzisese să își mai vadă soția, ca și după ce o sunase de prea multe ori într-o seară, Teodora hotărâse să pună piciorul în prag. Gabriel ori ajungea la un compromis cu Sara, soluție pe care Teodora o dezaprobase încă de la început, ori abandona orice încercare de a o da pe brazdă și divorța de ea. Divorț și custodia copilului.

Nu știa exact cum făcuse fiul ei, dar, pe neașteptate, reușise să se împace cu Sara. Nu că ar fi durat prea mult. Sara continuase să îi facă probleme, cei doi despărțindu-se din nou.

De data aceasta, incredibil, Sara, printr-un vicleșug numai de ea știut, o lipsise pe Teodora de nepoțica ei. Tremura din toate încheieturile. Evident, Sara apela la orice ca să distrugă familia Sebastiansson. Teodora, și ea mamă, văzuse cum își trata Sara copilul, o, da. Nici cu o mână fermă, nici cu prea multă grijă maternă. Dacă fetița îi era dată în grijă Sarei, Teodora avea să se dea peste cap pentru ca fiul ei să o poată crește singur. Sara avea să se confrunte cu un adversar insensibil la plângeri și amenințări. Sara avea să afle ce se întâmplă atunci când îți trăiești viața doar ca să ți-o distrugi, când încerci să îți împingi propriul copil la pierzanie.

Cu aceste sentimente față de nora și nepoata ei, nu îi fusese deloc greu să mintă în numele lui Gabriel și cu o zi înainte, și în timpul discuției cu Fredrika Bergman. Era regretabil, desigur, că fiul

ei nu avusese timp să o anunțe că pleacă în concediu, fiindcă aceasta i-ar fi dat ocazia să mintă și mai mult.

Oftă.

– Se vor întoarce, sigur, spuse el.

Teodora tresări la auzul vocii lui.

– Dumnezeule, ce m-ai speriat!

Gabriel trecu pragul bibliotecii tatălui său, unde Teodora rămăsese de la plecarea Fredrikăi Bergman. Teodora se ridică în picioare și se îndreptă încet spre el.

– Trebuie să știu, Gabriel, zise ea în șoaptă, îngrijorată. Trebuie să știu sigur. Ai vreo legătură – *oricare* – cu dispariția Lilianei?

Gabriel Sebastiansson se uită peste umărul mamei lui, pe fereastră.

– Cred că se apropie furtuna, spuse el răgușit.

Era o vreme, în adolescenţa Norei, când întunericul fusese duşmanul ei. Dar, cu trecerea anilor, teama îi dispăruse. Acum întunericul era prietenul ei, pe care îl întâmpina în fiecare seară şi în fiecare noapte. La fel şi liniştea. O întâmpina cu plăcere, avea nevoie de ea.

La adăpostul întunericului şi al liniştii, Nora îşi umplu repede un geamantan cu haine. Aşa cum se întâmpla vara, cerul nu se înnegrea complet niciodată, dar acel albastru-închis, catifelat, îi era de ajuns. Podeaua îi scârţâia sub picioare în timp ce umbla prin cameră. Zgomotul o speria. Zgomotul tulbura liniştea şi liniştea nu voia să fie tulburată. Cel puţin nu acum. Nu când trebuia să se concentreze. De fapt, era destul de simplu să îşi facă bagajul acum. Nu era nevoie să îşi ia toate lucrurile cu ea. Pleca doar pentru câteva săptămâni.

Bunica Norei fusese bucuroasă să îi audă vocea când o sunase.

– Draga mea, vrei să stai câteva zile aici? întrebase ea, surprinsă, când Nora spusese că vrea să îi facă o vizită.

– Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Draga mea, doar ştii că eşti bine venită întotdeauna. Nu-i aşa că ştii?

Biata bunică. Minunata ei bunică. Singurul punct luminos din copilăria ei, despre care altfel avea numai amintiri dureroase.

– Te sun din nou după ce îmi rezerv biletul şi ştiu mai exact când sosesc, şoptise Nora la telefon şi apoi închisese.

În timp ce îşi făcea bagajul, Nora încercă să îşi pună ordine în gânduri. Se hotărî să meargă în pantofii roşii, cu tocul înalt. Pantofi precum cei despre care Bărbatul spusese cândva că o fac să arate ca o târfă, acum însă îi purta cu mare plăcere, vedea în ei un semn al independenţei. Poate greşise că nu spusese poliţiei cum o

cheamă, dar nu voia să spargă cineva cochilia în care își găsise refugiul mult dorit.

Închise geamantanul, gata să părăsească apartamentul.

Puse geamantanul pe podea și se așeză pe marginea patului. Era aproape zece. Era momentul să o sune pe bunica ei ca să îi spună când sosește, așa cum promisese.

Tocmai forma numărul când îi atrase atenția un zgomot venit dinspre hol. Scurt, apoi se făcu liniște. Nora clipi de câteva ori. Apoi zgomotul se repetă, cineva călca pe podea.

Simți cum i se usucă gura de teamă când îl văzu în pragul ușii. Paralizată la gândul că acesta era sfârșitul, rămase pe pat. Nu apucase să formeze tot numărul.

– Salut, Păpușă, șopti el. Pleci undeva?

Telefonul alunecă din mâna Norei și femeia închise ochii, sperând că răul va dispărea. Ultimele lucruri pe care le văzu fuseră pantofii roșii, lângă geamantan.

JOI

Dr. Melker Holm întotdeauna agrease schimbul de noapte la secţia de urgenţă. În primul rând fiindcă era genul de om căruia îi plăcea să fie într-o continuă mişcare, să fie în miezul evenimentelor; în al doilea rând fiindcă simţea o atracţie irezistibilă faţă de calmul nocturn care se instala după orele pline de neprevăzut.

Poate că, în clipa în care îşi începea schimbul din noaptea aceea, Melker avu o premoniţie că se vor întâmpla lucruri ieşite din comun. În secţia de urgenţă agitaţia depăşise nivelul normal. Victimele unui grav accident de circulaţie, în care fuseseră implicate mai multe vehicule, puseseră pe jar întregul personal, iar în sala de aşteptare un grup de pacienţi cu probleme mai puţin presante îşi pierduse răbdarea după o aşteptare îndelungată. Melker auzi paşii asistentei Anne înainte de a-i auzi vocea. Anne avea picioarele neobişnuit de scurte, ceea ce însemna că mergea cu paşi mici şi repezi. Altfel, Melker nu observase nici un alt defect în prezenţa ei fizică atât de impresionantă. Deşi nu apleca urechea la zvonuri şi nici nu le colporta, auzise – aproape fără să vrea – că Anne nu scăpa nici un prilej să îşi pună frumuseţea la treabă.

Nu că lui Melker i-ar fi păsat de femeile vulgare care se prostituau la locul de muncă. Contrar aparenţelor, asistenta Anne îi inspira oarecare încredere. Femeia avea un aer de stabilitate. Te puteai baza pe ea. Pentru el puţine alte calităţi preţuiau mai mult.

Anne apăru în pragul uşii după câteva secunde.

– Cred că ar trebui să veniţi, domnule doctor, spuse ea şi Melker citi pe faţa ei o încordare pe care nu o mai văzuse până atunci.

Fără să pună vreo întrebare, se ridică şi o urmă.

Spre surprinderea lui, Anne trecu în grabă prin secţie şi ieşi pe uşa principală. De-abia atunci i se adresă Melker:

– Scuză-mă, ce se întâmplă?

Anne întoarse capul spre el şi încetini paşii.

– A sunat o femeie. A spus că vine aici cu soţul ei, în maşină. A spus că e primul ei copil şi se teme că nu ajung la timp. Se teme că naşte în maşină. Ne-a rugat să-i întâmpinăm afară.

Anne îşi linse buzele şi privi agitată aleea care ducea spre secţia de urgenţă. Simţi privirea derutată a lui Melker şi se întoarse din nou spre el.

– A spus că sunt aproape şi m-a rugat să aduc un obstetrician, de asta...

Melker o întrerupse înclinând din cap.

– E-n regulă. Dar văd că n-au sosit. Şi de ce vin aici? Ar fi trebuit să-i trimiţi la maternitate.

Anne se înroşi.

– Vă cer scuze, n-am vrut să abuzez de timpul dumneavoastră, răspunse ea repede. Ştiţi... vocea ei. Ceva în vocea ei mi-a spus că e mult mai serios decât dădea ea de înţeles.

Melker înclină iar din cap, de data aceasta mai îngăduitor.

– Înţeleg ce-a fost în mintea ta şi îţi stau la dispoziţie oricând. Dar, dacă sună din nou, spune-le să meargă la maternitate.

Medicul reveni în secţie. Se uită la ceas. Era cu puţin trecut de miezul nopţii. Începea o nouă zi.

De-abia după ora unu Melker auzi din nou paşii Annei pe coridor. Avu timp să îşi dea seama că femeia mai mult alerga – în clipa următoare apăru în uşă, udă de ploaie şi cu privirea rătăcită.

– La naiba, trebuie să veniţi numaidecât, spuse ea şi repetă: Numaidecât, la naiba!

Melker Holm rămase surprins de limbajul folosit de Anne, total inadecvat atmosferei de lucru din secţia de urgenţă, dar se luă după ea până în parcare.

– Mai repede, în celălalt capăt al parcării, îl zori Anne.

La capătul aleii, chiar între parcarea pentru vizitatori şi intrarea în secţie, pe asfalt, zăcea o fetiţă. Nu avea absolut nimic pe ea, iar ochii ei inexpresivi, sticloşi, priveau, fără să vadă ceva, spre cerul întunecat, în timp ce ploaia îi biciuia trupul alb şi gol.

– Ce dracu'...? murmură Melker îngenunchind lângă fetiţă şi luându-i pulsul, deşi îşi dăduse seama imediat că e moartă.

Mai târziu, Melker avea să o invidieze pe Anne pentru lacrimile ei, care se amestecau cu ploaia, fiindcă el, unul, nu fusese în stare să verse nici măcar una.

– Am ieşit ca să văd dacă cei doi aşteaptă aici, în parcare, fiindcă n-au mai sunat, zise Anne. Şi, Dumnezeule, am văzut-o cum zace aici. Cum zace aici.

Fără să vrea, Melker Holm se aplecă şi mângâie obrazul fetiţei. Îi văzu fruntea, unde cineva scrisese un cuvânt, literele estompate şi lăbărţate acum. Cineva o însemnase.

– Trebuie să sunăm la poliţie ca s-o putem duce la căldură, sărăcuţa de ea, spuse el.

În clipa în care deschidea uşa ca să plece la serviciu, Alex primi un telefon de la poliţia din Umeå.

– Sunt inspectorul-şef Hugo Paulsson, de la brigada delicte penale din Umeå, bubui o voce de la celălalt capăt.

Alex se opri.

Hugo Paulsson scoase un oftat.

– Cred că am găsit fetiţa pe care o căutaţi, cea dispărută din Gara Centrală, spuse el cu mâhnire în glas. Lilian Sebastiansson.

Au găsit-o? Alex avea să îşi amintească acel moment ca pe unul dintre puţinele din cariera lui în care timpul se oprise în loc. Nu auzi cum ploaia bătea în geam, nu o văzu pe Lena, care îl privea de la câţiva metri de el, nu dădu nici un răspuns la vestea pe care tocmai o primise. Timpul se oprise în loc, iar pământul i se căscase sub picioare.

Cum naiba am dat greş în cazul ăsta?

Când văzu că nu primeşte nici un răspuns, Hugo Paulsson continuă:

– A fost găsită la spitalul de aici, din Umeå, în faţa secţiei de urgenţă, azi-noapte, la ora unu. Ne-a luat ceva timp să-i stabilim identitatea fiindcă mai avem o fetiţă care a fugit de acasă şi a trebuit să ne asigurăm că nu e vorba de ea.

– Lilian n-a fugit de acasă, zise Alex automat.

– Ştiu, spuse Hugo Paulsson, îndârjit. Dar acum ştiţi unde e. Sau, ca să fiu mai exact, unde ar putea să fie. Trebuie identificată.

Alex înclină încet din cap, pe hol, aşteptând ca timpul să se urnească din loc.

– Vă sun eu mai încolo ca să vă spun cum procedăm, zise el într-un târziu.

– În regulă. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar fetiţa e complet dezbrăcată şi rasă în cap.

Fredrika Bergman primi pe telefonul mobil vestea că nu mai anchetau dispariţia Lilianei, ci uciderea ei. Îşi dădu seama după voce că Alex era într-o stare de şoc. La rândul ei, se simţi secată de orice urmă de emoţie. Alex îi spuse să vorbească din nou cu Teodora Sebastiansson, apoi cu cât mai multe persoane de pe lista de nume primită de la părinţii Sarei. Vor trebui să afle cum de apăruse fetiţa tocmai în Umeå.

De-abia atunci când convorbirea luă sfârşit şi, privind afară, îşi dădu seama că se anunţa o nouă zi ploioasă, Fredrika începu să plângă. Slavă Domnului că era singură în birou, în spatele unei uşi închise.

Cum de murise fetiţa?

Dintre toate întrebările care i se învălmăşeau în minte, una era mai insistentă decât celelalte.

Ce naiba caut eu aici? Cum de-am ajuns să lucrez într-un loc ca ăsta şi să mă ocup de aşa ceva?

Dădu să îl sune pe Alex şi să îi spună pe şleau:

– Ai dreptate, Alex. Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Sunt prea slabă, prea emotivă. În viaţa mea n-am văzut un mort şi nu suport poveştile cu final nefericit. Iar o poveste mai nefericită ca asta nu cred că există. Renunţ. N-am ce căuta aici.

Îşi trecu degetele uşor peste cicatricea de pe braţul drept. Timpul estompase operaţia, lăsând doar două linii albe, vizibile însă pentru oricine. Pentru Fredrika erau un memento zilnic nu numai al Accidentului, ci şi al vieţii de care nu va avea parte niciodată. Viaţa de care nu avusese parte.

Se şterse la ochi şi îşi suflă nasul. Dacă o ţinea tot aşa, nu va putea lucra cum trebuie. Era obosită, pur şi simplu dărâmată. Mai avea doar câteva săptămâni până la concediu. Clătină din cap cu încăpăţânare. Nu acum, îşi spuse ea, nu acum. Dacă s-ar ridica şi ar pleca în clipa aceasta, ancheta ar avea numai de suferit. Dar, mai târziu, când cazul se va încheia...

Voi pleca...

Fredrika îşi suflă nasul din nou. Mototoli şervetelul în mână. Îl aruncă spre coş. Nu nimeri, dar lăsă şervetelul pe podea.

Oare de ce imaginea rămânea atât de tulbure?

Gândurile îi zburau prin minte cu viteza fulgerului, aşa cum stătea la birou, deşi nici nu era opt. Era prima care recunoştea că nu lucrase la prea multe cazuri, dar şi că experienţa analitică nu îi

era deloc străină. Dacă lua în considerare punctul în care ajunsese cazul Lilianei, nu ar fi trebuit să îi fie foarte greu să completeze puzzle-ul din faţa ei. Lipsea însă o piesă. Simţea asta cu toată fiinţa ei, dar nu o putea exprima în cuvinte. Trecuseră cu vederea ceva? Vreun amănunt pe care ar fi trebuit să îl vadă sau la care să se gândească până acum?

Pe de altă parte, îşi zise Fredrika, încă nu aflaseră motivul răpirii. Dacă cel care o luase pe Lilian era Gabriel Sebastiansson, de ce o făcuse? Nu se dădea nici o bătălie pentru custodia fetiţei; nu exista nici o reclamaţie cum că i-ar fi făcut vreun rău Lilianei.

Întâlnirea cu mama lui Gabriel îi oferise certitudinea că fiul acesteia o maltratase pe Sara. De fapt, întreaga familie îi crea o senzaţie de disconfort. Se aşeză în faţa computerului ca să alcătuiască o listă cu alte întrebări pentru doamna Sebastiansson. Simpla amintire a degetului descărnat al bătrânei care îi arăta unde să parcheze o făcea să se înfioare. Nu, ceva nu era în regulă că familia asta. Singura întrebare era: de ce o femeie ca Sara îşi dorise să facă parte din ea? La urma urmei, spre deosebire de soacra ei, părea a fi o tipă directă, simplă, fără ifose. Va fi interesant să vadă ce fel de om e Gabriel, când va sosi momentul.

În clipa aceea îi sună mobilul, obligând-o să întrerupă lista pe care de-abia începuse să o încropească. Era vocea unui bărbat.

– Sunteţi Fredrika Bergman?

– Da. Cu cine vorbesc?

– Sunt Martin Ek, de la SatCom. Am schimbat câteva cuvinte aseară, când aţi sunat în legătură cu Gabriel Sebastiansson.

SatCom, compania la care Gabriel făcuse carieră în ultimii zece ani, ajungând unul dintre directorii ei executivi.

Fredrika se încordă imediat.

– Da? spuse ea.

– Păi, începu Martin Ek, vădit uşurat că interlocutoarea îşi amintea de el. M-aţi rugat să vă sun dacă Gabriel dă vreun semn de viaţă.

– A, sigur, făcu Fredrika cu răsuflarea întretăiată. Şi a dat?

Martin Ek nu spuse nimic. Fredrika simţi că vrea să închidă.

– Nu.

Fredrika se gârbovi puţin.

– Dar cred că am găsit ceva interesant, mormăi el.

– OK, zise Fredrika cu precauţie, luând o foaie de hârtie şi un creion. Ce-aţi găsit, mai precis?

Altă pauză.

– Aş prefera să veniţi ca să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Fredrika şovăi. Nu avea nici timp, nici chef să meargă acolo. Şi, oricum, Peder era cel care trebuia să se ocupe de asta, el primise sarcina de a discuta cu anturajul lui Gabriel Sebastiansson.

– Nu-mi puteţi da câteva detalii despre ce anume este vorba? Suntem ocupaţi până peste cap.

Martin Ek răsufla din greu la celălalt capăt.

– E un lucru pe care l-am găsit în computerul lui, spuse el în cele din urmă.

Trase aer în piept de câteva ori şi continuă:

– Fotografii. Fotografii dezgustătoare. N-am văzut ceva mai greţos. Cred că ar trebui, totuşi, să veniţi. Imediat, dacă se poate.

Fredrika simţi cum se înăbuşă.

– Am să-l rog pe colegul meu să ia legătura cu dumneavoastră imediat. OK?

– OK.

Când dădu să închidă, Martin Ek adăugă:

– Dar vă rog să veniţi repede.

Deşert.

Sete.

Durere. O groaznică durere de cap.

Peder Rydh de-abia se trezise, mahmur, când Alex îl sună ca să îl anunţe că o fetiţă care, după toate probabilităţile, era Lilian Sebastiansson fusese găsită moartă în Umeå. Alex îi spuse şi să meargă acasă la Sara şi să se asigure că ea, sau una dintre rudele apropiate ale Lilianei, va prinde avionul de zece spre Umeå. Alex pleca şi el cu acelaşi avion, urmând să se întâlnească la aeroport cu persoana respectivă. Peder primi şi sarcina de a face tot posibilul ca să afle ce rol juca Umeå în această afacere.

Prima reacţie a lui Peder fu aproape de panică.

Cum naiba murise copilul?

Lipsea de mai puţin de patruzeci de ore şi, de când primiseră informaţia de la femeia din tren, care stătuse în faţa Sarei şi a Lilianei, îl căutaseră pe tatăl fetiţei, suspectându-l de implicare în dispariţia acesteia. Înnebunise Gabriel Sebastiansson? Îşi ucisese propria fiică şi o abandonase în faţa unui *spital?*

A doua reacţie: Unde dracu' era Gabriel Sebastiansson?

Peder se împotrivi cu disperare mahmurelii, care îi paraliza capacitatea de a gândi. Trecură câteva secunde bune până să îşi dea seama că dormise acasă la Pia Nordh. La naiba, îi va fi greu să găsească o explicaţie pentru Ylva.

Telefonul o trezise pe Pia, care stătea întinsă lângă el, privindu-l. Era goală şi se uita la el întrebătoare. Înţelesese din scurta convorbire că se întâmplase ceva foarte grav.

– Au găsit-o, zise Peder scurt, sculându-se prea repede din pat.

Podeaua se legăna sub paşii lui, capul îi zvâcnea, iar ochii îl dureau cum dădea să îi deschidă. Se aşeză pe marginea patului şi îşi

lăsă capul în mâini. Trebuie să gândească, să se adune. Își trecu degetele prin păr și se întinse din nou după mobil. Jimmy îl sunase o dată, iar Ylva de unsprezece ori, deși îi spusese că va ajunge târziu acasă; soția lui sigur nu se așteptase să nu vină deloc. Când anume o sunase? Amintirile din seara trecută erau ca un vârtej în capul lui, îi era imposibil să le separe. Oare chiar o sunase? Parcă își amintea ceva. Peder, pe jumătate dezbrăcat, în baia Piei. Sprijinindu-se cu o mână de chiuvetă ca să nu cadă, cu cealaltă mână ținând mobilul și trimițând un mesaj.

„Întârzii. Culcă-te. Mai vorbim."

Îi venea să se lepede de propriul corp. Nu era deloc bine. Sau... mai rău nici că se putea. Dacă ajunsese în halul ăsta, trebuia să facă ceva, până nu era prea târziu.

– Trebuie să plec, spuse el țâfnos și se ridică din nou.

Picioarele îl purtară din dormitor pe hol și apoi în baie. Cât băuse? Câte beri dăduse pe gât?

Tocmai ieșea de sub duș când își auzi iar mobilul. Părăsi baia în fugă, fiind cât pe-aci să alunece pe gresia umedă. Pia îl întâmpină în hol, cu mobilul lui în mână.

Era Fredrika.

– Am primit un telefon de la compania unde lucrează Gabriel Sebastiansson, spuse ea răspicat. Vor să mergem acolo imediat ca să vedem ce-au găsit în computerul lui Gabriel. Niște fotografii oribile.

Peder se retrase în baie ca să nu ude tot holul Piei, dar reveni imediat fiindcă acolo nu era semnal. Încercă să se șteargă cu prosopul în timp ce vorbea la telefon.

– Am înțeles, zise el. Alex m-a trimis să o anunț pe Sara despre ce s-a întâmplat. Mă ocup pe urmă de treaba asta cu Gabriel.

Fredrika dădu să spună ceva, dar Peder continuă repede:

– Ce fel de fotografii? Nu putem accesa nici un computer fără un mandat de percheziție din partea judecătorului.

Fredrika îl informă pe Peder cu tupeul ei obișnuit – *cu același tupeu* – că știe prea bine că poliția nu are voie să își vâre nasul în computerele oamenilor când vrea și când nu vrea, dar că, în împrejurările de față, telefonul primit putea fi luat ca o informație de mare folos într-o anchetă extrem de importantă, și că nu există nici o lege care să interzică poliției să se uite la ceea ce a descoperit cineva și...

– Bine, bine, o întrerupse Peder, obosit. Dă-mi numărul de acolo, am să-i sun chiar acum ca să stabilesc ce şi cum.

– În regulă, replică Fredrika, părând şi ea destul de ostenită.

– N-au spus nimic ce e în fotografiile alea?

– Nu, doar că sunt dezgustătoare.

– Apropo, tu ce faci acum? întrebă Peder, curios.

– Alex mi-a spus să stau iar de vorbă cu doamna Sebastiansson. Şi mai am câteva lucruri de făcut...

– Nu trebuia să mă ocup eu de discuţiile cu familia şi prietenii lui Gabriel? întrebă Peder, iritat.

– Nu şi de asta, îi răspunse Fredrika tăios.

Peder închise telefonul încruntat şi se întoarse în baie.

Pia apăru în pragul uşii. Era tot goală puşcă. Peder o privi în oglinda din baie. Oare era chiar atât de atrăgătoare? I se păru că sânii îi cam atârnă. Sau poate că mahmureala îi întuneca judecata? Mda, îi era totuna, oricum pleca de acolo.

Într-un fel parcă nu îi venea să se întoarcă şi să îi întâlnească privirea.

– Ce facem de-acum încolo? întrebă Pia, încrucişându-şi braţele.

– Ai un panadol? întrebă Peder epuizat şi începu să se spele pe dinţi cu periuţa Piei.

Fără să scoată vreun cuvânt, Pia deschise un dulap şi scoase un blister cu câteva tablete dintr-o cutie. Peder îl luă pe tot; ziua era lungă.

– Ai putea să spui ceva.

Peder aruncă nervos periuţa în chiuvetă.

– Nu înţelegi cum mă simt în clipa asta? ţipă el, temându-se să nu îi explodeze capul în clipa în care ridica vocea. Copilul a fost găsit mort, ucis! Nu înţelegi că în clipa asta nu mă pot gândi la altceva?

Pia îl privi lung.

– Pleacă, Peder.

Femeia ieşi din baie fără să mai aştepte răspuns.

Peder se aşeză pe podea şi respiră adânc de câteva ori.

Îşi dezamăgise soţia.

Îşi dezamăgise şeful prin starea în care se afla.

Foarte posibil o dezamăgise şi pe micuţa Lilian.

Iar acum Pia Nordh îi dădea de înţeles că o dezamăgise şi pe ea. Ce naiba voia femeia asta de la el?

Peder se îndreptă de spate. Trebuie să se concentreze. Trebuie să se ridice şi să iasă de acolo. Rămâne de văzut cum va ajunge acasă la Sara Sebastiansson. Probabil nu la volanul maşinii.

Se ridică de pe podea, se îmbrăcă şi părăsi apartamentul Piei în grabă.

Câteva clipe mai târziu se trezi pe trotuar, în ploaie, cu părul ud, chemând un taxi. Clipi de câteva ori şi privi cerul.

Rămase nemişcat.

Pentru prima oară după atâta amar de vreme, părea că soarele va reuşi să spargă norii. În sfârşit, sosise vara.

Jelena se întorcea la Stockholm. Cu avionul. Abandonase maşina, conform planului. Era prima ei călătorie cu avionul. Se aplecă în faţă şi privi prin hublou, fascinată. Incredibil, gândi ea. *A naibii să fiu dacă nu e incredibil.*

Simţi cum o copleşeşte neliniştea. Bărbatului nu îi plăcea deloc când o auzea că vorbeşte urât. La început o pedepsise sever. În fine, nu o pedepsise, o *mustrase*, termenul pe care îl folosea el de obicei. Dar numai spre binele ei.

Jelena zâmbi. Bărbatul chiar era şansa vieţii ei. Strânse tare braţul scaunului pe care stătea. Bărbatul era, de fapt, *singura* şansă pe care i-o dăduse viaţa. Era atât de generos. Şi de deştept. Jelena se topea când îl vedea cum munceşte şi cum planifică totul. Arăta atât de bine când făcea toate astea. De exemplu, felul în care o reţinuse pe proasta aia în Flemingsberg, ca să scape trenul, o impresionase extraordinar.

În plus, gândi Jelena, în Flemingsberg norocul fusese de partea lor.

Chiar dacă Bărbatul poate nu era de acord cu ea, Sara Sebastiansson le fusese servită pe tavă în clipa în care se hotărâse să coboare din tren ca să dea un telefon. Conform planului iniţial, Jelena trebuia să atragă atenţia Sarei bătându-i în geam şi încercând să o facă să coboare prin gesturi disperate. Dacă nu reuşea să o scoată de acolo, ar fi răpit-o pe Lilian a doua zi, când mama urma să lase fetiţa în grija tatălui. Dar, până la urmă, nu mai fusese nevoie de aşa ceva.

Jelena nu ştia sigur de ce o alesese Bărbatul tocmai pe ea. Fusese atât de norocoasă. Bărbatul trebuie să fi ştiut că existau o grămadă de tinere care ar fi dat orice numai să participe la bătălia lui. Probabil că avusese de unde alege. Îi şi spusese asta.

– Aş fi putut alege pe oricine, Păpuşă, şoptea el în fiecare seară, înainte de culcare. Aş fi putut alege pe oricine, Păpuşă, dar te-am ales pe tine. Dar, dacă mă dezamăgeşti, am să aleg pe altcineva.

Jelena nu îşi putea exprima în cuvinte groaza pe care o simţea ori de câte ori Bărbatul îi dădea de înţeles că poate fi înlocuită. Jelena fusese dintotdeauna înlocuibilă. Nu îşi amintea deloc cu plăcere anii pe care îi trăise înainte de a-l întâlni, motiv pentru care o făcea foarte rar. Doar noaptea, în vis, îşi amintea toate acele lucruri dezgustătoare, fiecare amănunt. Uneori visele refuzau să se sfârşească şi atunci se trezea brusc, se ridica în capul oaselor şi începea să urle:

– Nu vreau, nu vreau, nu vreau!

Bărbatul nici nu voia să audă de visele ei. O culca la loc şi îi şoptea:

– Tu eşti cea care ai grijă de somnul tău, Păpuşă. Trebuie să înţelegi asta. Dacă nu înţelegi, vei continua să visezi tot ce nu-ţi place. Şi dacă faci asta, Păpuşă, dacă visezi tot ce nu-ţi place, şi dacă nu te străduieşti îndeajuns, înseamnă că eşti o fiinţă slabă. Şi tu ştii ce părere am eu despre păpuşile slabe, nu?

La început încercase să obiecteze, să îi spună că îşi dă toată silinţa, dar că visele îi vin oricum. La început plânsese mult.

Atunci Bărbatul se întindea peste ea, pe pat, şi o apăsa atât de tare încât de-abia mai putea să respire.

– Păpuşă, nimic – absolut nimic – nu e mai inutil decât lacrimile. Încearcă să înţelegi asta. Să conştientizezi că *trebuie* să înţelegi asta. Nu vreau să mai văd aşa ceva niciodată. Niciodată. Înţelegi?

Jelena înclina din cap, sub el, simţind cum o apasă şi mai tare.

– Răspunde, vreau să te aud, Păpuşă.

– Înţeleg, şoptea ea repede. Înţeleg.

– Dacă nu înţelegi, te voi mustra cu cea mai mare plăcere.

Bărbatul îşi înfigea o mână în părul ei, iar cu cealaltă se pregătea să o lovească.

– Înţelegi?

– Înţeleg, spunea ea cu ochii holbaţi de frică.

– Poate ai înţelege mai bine dacă te-aş mustra, cum făceam la început?

Jelena începea să tremure sub el şi să clatine din cap pe pernă.

– Nu, nu, şoptea ea. Te rog, nu.

Bărbatul lăsa pumnul în jos şi o mângâia pe obraz.

– Liniştește-te, Păpușă, spunea el cu o voce mieroasă. Noi nu ne rugăm. Nici tu, nici eu.

Jelena respira încet sub greutatea lui. Așteptând să vadă ce urmează.

– Nu trebuie să-ți fie teamă de mine, Păpușă. Niciodată. Tot ce fac eu, Păpușă, e spre binele tău. Spre binele nostru. Știi asta. Nu-i așa?

Jelena înclina din cap, gâfâind.

– Da, știu.

– Foarte bine, replica Bărbatul și se întindea alături de ea. Fiindcă, atunci când vom începe lupta, când vom începe campania menită să trezească păcătoasele din somnul lor dulce, nu va fi loc de nici o greșeală.

Alex Recht avu timp doar să treacă în fugă pe la cartierul general înainte de a se îndrepta spre aeroport. Fredrika îi spuse că primise un telefon de la compania la care lucra Gabriel Sebastiansson, apoi Alex vorbi cu Peder, care tocmai ieşise din apartamentul Sarei. Peder confirmă că Sara mergea şi ea la Umeå, împreună cu părinţii ei, ca să identifice fetiţa moartă. Alex le aminti Fredrikăi şi lui Peder să întrebe dacă familia Sebastiansson avea rude sau cunoştinţe în Umeå.

Apoi luă un taxi spre Arlanda. Nu credea că va rămâne mult în Umeå, probabil avea să se întoarcă în aceeaşi zi. Fără prea multă tragere de inimă, îi trimisese pe Peder şi pe preotul de serviciu să o înştiinţeze pe Sara. Desigur, Peder nu era cel mai indicat pentru această misiune, dar a o trimite pe Fredrika ar fi fost şi mai puţin oportun.

Cei care duceau o viaţă disfuncţională din punct de vedere emoţional nu puteau face faţă unei sarcini atât de delicate precum anunţarea morţii unei persoane.

Alex îşi sprijini capul de tetieră pe bancheta din spate a taxiului. Cadavrul Lilianei fusese găsit în faţa secţiei de urgenţă din Umeå în jurul orei unu noaptea. Alex înţelesese că fetiţa fusese găsită de o asistentă şi de medicul de serviciu, întinsă pe alee, goală şi udată de ploaie. Cineva îi scrisese pe frunte cuvântul „Nedorită".

Copilul era mort. Nu se încercase resuscitarea lui. Cauza morţii încă nu fusese stabilită, dar o examinare iniţială a cadavrului indica faptul că fetiţa era moartă de aproximativ douăzeci şi patru de ore. Ceea ce însemna că supravieţuise doar câteva ore după ce fusese răpită. Doar câteva ore. Dacă Alex şi echipa lui ar fi ştiut că aceasta era marja de timp cu care aveau de-a face...

Dar tocmai aceasta era problema. Nu ştiuseră. Şi nu avuseseră nici un motiv să se aştepte la aşa ceva. Sau avuseseră?

Alex simţi un nod mare în gât şi înghiţi de câteva ori ca să scape de el. Îşi căută repede mobilul şi sună acasă la Viktoria, fiica lui. Viktoria răspunse la al cincilea apel şi, după vocea ei, Alex îşi dădu seama că o trezise.

– Îmi pare atât de bine că ai răspuns, zise el cu o voce pierită.

Viktoria, obişnuită ca tatăl ei să o sune din când în când la ore nepotrivite, nu spuse prea multe şi închise fără să îşi dea seama de ce anume îi telefonase. Nu conta. Experienţa îi spunea că va afla până la urmă. Poate după ce va suna din nou, poate chiar înainte.

Alex, fericit şi uşurat, îşi vârî mobilul în buzunar.

O parte din el sperase mereu, ca toţi părinţii, că unul dintre copiii lui va alege aceeaşi carieră ca şi el. Sau cel puţin ceva asemănător. Dar nici unul nu îi urmase exemplul.

Viktoria se făcuse medic veterinar. Multă vreme Alex se agăţase de speranţa că interesul ei enorm faţă de cai ar putea să o împingă spre poliţia călare, dar, după ce fata absolvise liceul şi se înscrisese la facultate, îşi dăduse seama că aşteptările i se năruiseră.

Nici nu putea să se împotrivească. La urma urmei, şi el îşi alesese o meserie foarte diferită de cea aşteptată de părinţii lui. Dar în sinea lui nădăjduise ca Viktoria, care semăna leit cu mama ei, să îi semene măcar în spirit. Nu se întâmplase aşa ceva. Alex simţea cum îi creşte inima ori de câte ori se gândea la ea, deşi era conştient că o arată mult prea rar. Câteodată îi citea neliniştea şi incertitudinea în ochi.

„Eşti mulţumit de mine, tată?" părea că întreabă ea. „Am evoluat aşa cum ai vrut tu?"

Alex simţi din nou un nod în gât. Era atât de mulţumit, încât însuşi cuvântul „mulţumit" suna banal într-un astfel de context.

De fapt, era mulţumit de ambii copii, nu numai de Viktoria, ci şi de fratele ei mai mic, Erik. Fiul lui, eternul căutător. Alex ştia că exagera într-un fel dacă îşi considera copilul mai mic un căutător când nici măcar nu împlinise douăzeci şi cinci de ani, dar, cinstit vorbind, nu îl vedea pe Erik prinzând rădăcini vreodată. În nici un caz. Nu după stilul lui de viaţă.

O vreme, imediat după terminarea liceului, Erik dăduse impresia că ar putea opta pentru o carieră militară. Alex nu prea voia ca fiul lui să intre în armată, dar, dacă se dovedea o alegere inspirată, nu avea nici un fel de obiecţii. Erik, însă, abandonase şcoala de ofiţeri, spunând că vrea să se facă pilot. Şi, cu toate că nimeni nu înţelegea

cum, băiatul ajunsese la o școală de piloți din Skåne. Apoi intervenise altceva și, spre marea uimire a părinților, părăsise școala și țara ca să se mute în Columbia, împreună cu o femeie pe care o întâlnise la un curs seral de limba spaniolă. Femeia era cu zece ani mai mare și tocmai își părăsise soțul. Alex și Lena pur și simplu rămăseseră fără grai, lăsându-și fiul să plece fără să protesteze prea mult.

– Se va sătura și de ea, cât de curând, spusese Lena, încercând să îl consoleze.

Alex nu făcuse decât să clatine din cap, cu resemnare.

Veștile despre viața fiului de pe cealaltă parte a planetei ajungeau la ei sub forma unor e-mailuri și a telefoanelor date de băiat, dar și prin intermediul Viktoriei. Cum era de așteptat, relația cu femeia se destrămase, dar nu rămăseseră deloc surprinși când Erik își găsise pe altcineva și se hotărâse să mai rămână acolo un timp. Se împlineau doi ani de când trăia în Columbia, fără ca Alex să îl fi văzut în tot acest timp.

Ar trebui să mergem noi la el, gândi Alex. Să îi arătăm că îi ducem grija. Atunci poate că se va întoarce. Și nu îl vom mai pierde.

Privi absent pe geamul taxiului. Soarele strălucea. Își simți gura uscată. A naibii zi își alesese vara ca să își facă apariția.

Peder Rydh fu copleșit de lumina puternică a soarelui în clipa în care ieși din clădirea în care locuia Sara Sebastiansson. Se simțea groaznic. Avea pielea ca de găină. Țipetele Sarei încă îi mai răsunau în cap. Bietul de tine, se căină el. Nu putea, nu voia, pur și simplu refuza să își imagineze că i s-ar putea întâmpla ceva asemănător. Copiii lui Peder nu vor dispărea niciodată. Copiii aceia erau ai *lui*, nu ai altcuiva. Își promise solemn ca, de acum încolo, să aibă mai multă grijă de ei.

Zgomotul ușii care se deschise în urma lui îl făcu să tresară. Tatăl Sarei Sebastiansson păși cu prudență pe trotuar și se opri lângă perete. Peder putea jura că omul îmbătrânise brusc în cele cincisprezece minute care trecuseră de la sosirea lui Peder și a preotului. Părul lui cărunt părea fără viață, iar în ochi avea atâta disperare, încât lui Peder îi veni greu să îi susțină privirea. Se simți și mai rușinat fiindcă, nefiind în stare să conducă, trebuia din nou să sune după un taxi.

– Spuneți-mi, vă rog, zise bărbatul mai în vârstă înainte ca Peder să spună ceva. Există vreo șansă ca fetița găsită moartă să nu fie Lilian?

Peder înghiți în sec și simți cum i se strânge stomacul când văzu cum celălalt izbucnește în plâns.

– Nu cred, răspunse el repede. Am primit mai multe fotografii și suntem aproape siguri că ea este. Mai e și faptul că e rasă în cap... Îmi pare rău, dar suntem aproape siguri.

Tatăl Sarei răsuflă adânc.

– Sigur, așteptăm să o vedeți și dumneavoastră, dar, cum spuneam, nu avem nici un dubiu.

Tatăl Sarei înclină din cap, încet. Lacrimile lui cădeau ca niște stropi grei de ploaie pe puloverul negru, iar petele se întindeau mereu, parcă apăsând și mai tare umerii gârboviți.

– Am știut tot timpul că se va termina prost, eu și soția mea.

Peder făcu un pas spre el. Făcu un pas spre el și își vârî mâinile în buzunare. Imediat își dădu seama de gest și își scoase mâinile.

– Vedeți dumneavoastră, eu și mama Sarei o avem numai pe ea. Și ne-am dat seama, *imediat*, în clipa în care Sara l-a întâlnit pe individul ăla, că se va termina prost.

Vocea îi tremura și ochii lui priviră departe, dincolo de Peder.

– În ziua în care ni l-a prezentat, i-am spus soției că e soi rău. Dar se iubeau atât de mult. *Sara* era atât de îndrăgostită. Chiar dacă începuse să se poarte urât cu ea din primele zile. Ca să nu mai pomenesc de vrăjitoarea de maică-sa.

Peder se încruntă și îl întrerupse:

– Dar, din rapoartele poliției, reiese că de-abia după câțiva ani de la căsătorie a început să o maltrateze. Cine are dreptate?

Bărbatul mai în vârstă clătină din cap.

– N-o lovea, dar sunt și alte metode de a face rău cuiva. De exemplu, umbla cu alte femei, tot timpul. Aproape de la început. Dispărea în unele seri fără să spună nimic, unele weekenduri le petrecea în altă parte. Dar Sara îl primea înapoi de fiecare dată. Iar și iar. Pe urmă s-a născut Lilian. Care pur și simplu a legat-o pe Sara de mâini și de picioare.

Brusc, aerul păru prea greu și tatăl Sarei se înfioră. Apoi răsuflă adânc, umerii îi căzură din nou, iar lacrimile o luară și mai repede la vale, pe obraji.

– Când s-a născut fetița, am crezut că ginerele nostru se liniștește. Toți prietenii noștri ne-au felicitat, dar... Era, desigur, un nou început, dar... După aceea n-a mai fost cale de întoarcere, după aceea a devenit din ce în ce mai clar că va fi un dezastru.

– Credeţi că..., începu Peder ezitant. Credeţi că Gabriel Sebastiansson are vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat fetiţei?

Celălalt ridică privirea şi îl privi în ochi.

– Omul ăsta e întruchiparea răului, răspunse el cu vocea obosită, dar fermă. E în stare de orice, numai să o facă să sufere pe Sara. E în stare de orice.

Tatăl Sarei se clătină şi era să cadă, dar Peder îl prinse la timp. Bătrânul se lăsă greu în braţele lui, plângând ca un copil.

După puţin timp Peder părăsi centrul oraşului şi se îndreptă spre locul de muncă al lui Gabriel Sebastiansson. Înghiţea mereu ca să îşi oprească lacrimile. Apoi îşi aduse aminte că încă nu îi telefonase Ylvei.

Îşi strânse tare mobilul. Pe unde va scoate cămaşa? Mda, Ylva va trebui să mai aştepte. Întârziase deja la întâlnirea stabilită cu colegul lui Gabriel.

Martin Ek îl întâmpină la intrarea principală în SatCom. Peder văzu că e agitat şi încordat. În general, Peder nu prea se pricepea la oameni, dar, în cazul lui Martin Ek, era clar că avea nervii întinşi. La maximum.

– Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, spuse Martin Ek, strângându-i mâna.

Peder observă că are mâinile ude de transpiraţie şi văzu cum şi le şterge de pantaloni. Încântător.

Martin Ek nu mai vorbi decât după ce urcară în liftul care îi purta spre etajul unde îşi aveau birourile directorii executivi. Instinctul îi spuse lui Peder că liftul era prea mic şi că stăteau prea aproape unul de celălalt. Spera din toată inima că nu mai mirosea a băutură.

– Azi-dimineaţă am intrat în biroul lui, zise Ek, privind drept în faţă. Aveam nevoie de un raport trimestrial foarte important şi Gabriel nu răspundea pe mobil. Am încercat de nu ştiu câte ori. Dar nu mi-a răspuns.

Peder înţelese că Martin Ek încerca să justifice faptul că îi accesase computerul, ceea ce era inutil.

– Înţeleg, zise el ca să îl liniştească, ieşind din liftul prea mic de îndată ce se deschise uşa.

Martin se relaxă un pic şi îl conduse discret pe Peder spre biroul lui. Pe drum Peder văzu mai multe sprâncene ridicate şi se

întrebă dacă nu ar fi mai bine să fie prezentat personalului de acolo. În cele din urmă hotărî că nu e cazul, cel puţin pe moment.

Martin răsuflă uşurat când ajunseră în biroul lui, îi făcu semn, îndatoritor, vizitatorului să ia loc şi se aşeză la masa de lucru. Luă în mâini tamponul de sugativă şi îşi drese glasul.

În spatele lui, Peder văzu un şir de fotografii în rame pline de culoare. Fotografiile emanau căldură şi armonie. Peder văzu că Martin are trei copii, toţi probabil sub zece ani, şi o soţie frumoasă. Dacă fotografiile spuneau adevărul, Martin avea o căsnicie solidă şi îşi iubea soţia îndeajuns ca să se uite la ea în fiecare zi. Peder simţi că se ofileşte, în timp ce stătea acolo, pe scaunul vizitatorului. Era o ruşine pentru neamul bărbătesc. Şi Alex avea o grămadă de fotografii de familie în biroul lui, nu?

– Deci am intrat în biroul lui Gabriel ca să iau raportul, reluă Martin, obligându-l pe Peder să se concentreze asupra cuvintelor lui. Avem dreptul, dacă nu se poate altfel. În plus, şeful nostru, al meu şi al lui Gabriel, mi-a dat permisiunea.

Peder înclină din cap, puţin mai nerăbdător de data aceasta.

– N-am găsit raportul. Am căutat prin fişetele lui; avem fişete speciale, sigure, unde păstrăm documentele importante. Secretara noastră are chei pentru toate.

O altă pauză, de efect.

– Văzând că nu găsesc raportul, m-am gândit că trebuie să aibă cel puţin o copie în computer, pe care s-o printez.

Martin îşi schimbă poziţia pe scaun şi, brusc, familia lui dispăru din raza vizuală a lui Peder, acesta fiindu-i mai mult decât recunoscător.

– Aşa am dat de fotografii, zise Martin aproape în şoaptă. Vreţi să le vedeţi?

Peder discutase puţin cu Alex despre acest subiect. Dacă fotografiile încălcau în vreun fel legea, era extrem de important ca accesarea computerului să fie cât mai corectă, pentru ca poliţia să nu fie acuzată că a obţinut în mod ilegal informaţiile despre Gabriel Sebanstiansson, stocate pe hard disk-ul computerului de la serviciu. Dar, dacă informaţiile erau prezentate de o terţă persoană care accesase computerul lui Gabriel din proprie iniţiativă, Peder nu avea nici un motiv să nu arunce o privire pasivă asupra lor. Şi totuşi, simţi instinctiv că acesta era unul dintre ultimele lucruri pe care voia să le facă.

– La telefon n-aţi vrut să-mi spuneţi despre ce e vorba, zise el încet. Poate îmi spuneţi acum, înainte să mă uit la ele.

Martin Ek se foi pe scaun. Ochii îi rătăciră spre o fotografie din faţa lui, probabil mezinul lui. Îşi drese glasul din nou, palid la faţă şi ţeapăn. Privi fix în ochii lui Peder. Apoi răspunse cu doar două cuvinte:

– Pornografie infantilă.

Fredrika Bergman părăsi repede oraşul la volanul maşinii şi se îndreptă spre Flemingsberg. Se întrebă dacă ceea ce făcea acum încălca regulamentul. Alex îi ceruse în mod explicit să se concentreze asupra discuţiilor cu familia şi cele mai apropiate cunoştinţe ale Sarei. Îi ceruse să discute în primul rând cu Teodora Sebastiansson şi să afle ce legătură avea Umeå cu acest caz. Nicidecum nu îi ceruse să meargă până la Flemingsberg ca să verifice o gară de care nimeni nu se arătase interesat.

Dar iat-o în drum spre gară.

Parcă în faţa clădirii Procuraturii, aproape de gară. Privi în jur în timp ce cobora din maşină. Blocurile viu colorate, unde îşi vizita din când în când prietenele, în anii studenţiei, se profilau pe cer dincolo de şine. Spitalul era chiar în spatele lor. Simţi cum i se strânge stomacul când văzu semnele care arătau cum se ajunge acolo şi gândurile îi reveniră automat la Spencer.

L-aş fi putut pierde, îşi spuse Fredrika. Şi aş fi rămas singură.

Drumul de la maşină la gară o făcu să transpire. Îşi scoase jacheta şi îşi suflecă mânecile bluzei. O deranja că în ultimul timp se gândea atât de mult la Spencer. N-ar fi mai bine să se gândească la cererea de adopţie pe care o trimisese de ceva timp? Brusc, dragul de Spencer părea mai insistent, zi şi noapte. Fredrika simţi cum i se mişcă pământul sub picioare. Îşi imagina oare sau relaţia cu Spencer se schimbase de la începutul verii? Se întâlneau mai des şi parcă era... altfel.

Dar îi venea greu să spună ce anume era altfel.

Relaţia mea cu Spencer ţine de mai bine de zece ani şi niciodată nu am sperat mai mult de atât, niciodată nu am văzut-o altfel decât este, se gândi Fredrika. De aceea nu are rost să complic lucrurile tocmai acum.

Intră în gară şi privi în jur. Spre fiecare peron cobora o scară rulantă. În capătul îndepărtat erau o scară rulantă şi mai multe trepte spre peronul unu, unde soseau trenurile intercity care mergeau în nordul Stockholmului. Pe acolo trebuie să fi coborât Sara, valvârtej, când pierduse trenul.

Se duse la casa de bilete de lângă barierele lăsate, pentru navetişti, pe peroanele doi şi trei, şi îşi arătă legitimaţia. Se prezentă casierei şi explică pe scurt de ce se află acolo. Tânăra, înghesuită în spaţiul acela strâmt, se ridică imediat, dându-şi seama, după privirea Fredrikăi, că era important să răspundă cu toată seriozitatea.

– Aţi fost de serviciu joia trecută?

Spre uşurarea Fredrikăi, tânăra încuviinţă din cap. Termina repede aici.

– Vă aduceţi aminte de o femeie care avea un câine bolnav?

Tânăra se încruntă, apoi înclină iar din cap.

– Da. Da, mi-aduc aminte. O tânără înaltă şi slabă? Cu un alsacian mare?

Fredrika simţi cum îi stă inima în loc, amintindu-şi cum o descrisese Sara pe femeia care o reţinuse în Flemingsberg.

– Da, zise ea, străduindu-se să nu pară prea emoţionată. Se potriveşte cu semnalmentele primite de noi.

Tânăra zâmbi.

– Mi-o aduc aminte foarte bine, spuse ea, aproape triumfător, reacţie care o făcu pe Fredrika să se gândească la poliţistul de la Gara Centrală din Stockholm când Lilian fusese dată dispărută şi la felul în care îi primise pe ea şi pe Alex. Am auzit mai târziu, la ştiri, despre fetiţa care a dispărut din tren. Tânăra cu câinele a ajuns aici o dată cu trenul de Göteborg şi a aşteptat un timp. Mi-aduc aminte fiindcă eu am ajutat-o pe mama fetiţei să dea telefon la centrul nostru de control după ce-a pierdut trenul.

Fredrika zâmbi. Excelent.

– Încotro mergea? Dacă vă puteţi aminti şi asta.

Tânăra privi derutată.

– Femeia care şi-a pierdut copilul?

– Nu, răspunse Fredrika calm. Femeia cu câinele.

– Nu ştiu. Voia doar să coboare pe peron ca să întâmpine pe cineva care tocmai sosea. M-a întrebat unde trage trenul de Göteborg.

– Aha. Şi ce s-a mai întâmplat?

– Păi, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă cu câinele. De-abia se ţinea pe picioare; tânăra îl tot trăgea de lesă. Pe urmă l-a împins în faţa ei. I-am văzut cum coboară cu scara rulantă, pe urmă am auzit-o strigând. Pe femeia cu câinele... De-abia după vreo două minute a apărut din nou cu femeia cu părul roşu, care o ajuta. La început am crezut că se cunosc, dar, când trenul X2000 s-a pus în mişcare, roşcata a început să ţipe ca din gură de şarpe şi s-a repezit pe scară în jos, spre peron. Striga mereu „Lilian".

Fredrika simţi un nod în gât.

Îşi drese glasul.

– Şi femeia cu câinele ce-a făcut?

– A suit câinele într-un cărucior poştal care era chiar acolo, răspunse tânăra arătând pe geam.

Fredrika privi, dar nu văzu nici un cărucior.

– Dacă stau bine să mă gândesc, n-am mai văzut cărucioare din astea pe-aici, dar pe moment am crezut că l-a lăsat vreun poştaş acolo.

Fredrika trase adânc aer în piept.

– În fine, în clipa aceea mi-am dat seama că nu se cunosc, femeia cu câinele şi cealaltă. Şi, din câte am văzut eu, femeia cu câinele nu era însoţită de nimeni. Am crezut că persoana pe care o aştepta nu mai venise şi, cum câinele era bolnav, se hotărâse să plece. Ceva firesc, din moment ce câinele trăgea să moară.

Fredrika înclină din cap, încet, dar în sinea ei era din ce în ce mai convinsă că femeia cu câinele coborâse pe peron doar ca să o întârzie pe Sara Sebastiansson, să o facă să piardă trenul.

– Credeţi că femeia cu câinele are vreo legătură cu copilul dispărut? întrebă tânăra casieriţă, curioasă.

Fredrika se sili să zâmbească.

– Nu ştiu, răspunse ea repede. Încercăm să vorbim cu toţi cei care au văzut ceva. Credeţi că aţi putea să o descrieţi în amănunt pe femeia cu câinele dacă v-aş trimite pe cineva care să-i facă portretul-robot?

Tânăra se îndreptă de spate şi privi încrezătoare.

– Desigur.

Fredrika îi luă datele de contact şi îi ceru numărul de telefon al centrului de control al Căilor Ferate Suedeze. Îi mulţumi pentru amabilitate şi îi spuse că va reveni.

Tocmai se îndepărta când tânăra strigă după ea:

– O clipă!
Fredrika se întoarse.
– Aţi găsit fetiţa?

Există imagini care sunt mai elocvente decât o mie de cuvinte. Există şi imagini pe care pur şi simplu nu vrei să le vezi, fiindcă nu vrei să ai de-a face cu cuvintele legate de ele. Aşa erau fotografiile stocate în computerul lui Gabriel. Ca să evite riscul de a da alarma inutil, Peder se uită la una dintre ele. Regretă imediat, cum avea să regrete tot restul vieţii.

Fotografiile erau ascunse într-un fişier numit „Rapoarte, trimestrul 2, versiunea 3", cel care îi atrăsese atenţia lui Martin Ek. Negăsind raportul de care avea nevoie, deschisese acest fişier plin de fotografii dezgustătoare pe care nici o persoană normală nu ar fi vrut să le vadă.

Din taxiul care îl ducea înapoi la cartierul general, Peder îşi sună colegii pentru un nou mandat de arestare pe numele lui Gabriel Sebastiansson, de data aceasta pentru acuzaţia de pornografie infantilă. Foarte curând Gabriel avea să fie dat în urmărire generală. Analiza fotografiilor – *Cum de se întâmpla aşa ceva? Cine îşi dorea să se uite la scârboşeniile astea?* – avea să demonstreze dacă Gabriel se făcea vinovat de exploatarea sexuală a copiilor sau doar se mulţumea să îi privească pe alţii cum o fac. Peder simţea cum creşte în el groaza că ar putea găsi şi fotografii cu Lilian, deşi raţiunea îi spunea că ar fi fost prea mult.

Îl sunase şi pe Alex, care tocmai coborâse din avion în Umeå, ca să îi spună ultimele noutăţi.

– Încă nu ştim unde ne poate duce asta, spusese Alex circumspect. Dar ceva îmi spune că ne apropiem încet-încet de adevăr.

– Asta înseamnă că el e omul nostru? întrebase Peder, agitat.

– Să nu ne pripim. Până-l găsim pe Gabriel Sebastiansson trebuie să fim deschişi la alte variante. Fredrika va trebui să discute cu absolut toate cunoştinţele Sarei ca să vadă dacă nu cumva mai sunt şi alţi suspecţi. Iar tu poţi face acelaşi lucru cu cei din anturajul lui Gabriel. Află-i toate secretele.

– Păi, pornografia infantilă şi bătăile date nevestei nu sunt de ajuns? obiectă Peder, nesigur.

Alex făcuse o pauză ca replica următoare să îşi facă efectul.

– Peder, când îl găsim, nu trebuie să mai avem nici un fel de îndoială. Nici un fel, ai înțeles?

– OK, spusese Peder și închisese telefonul.

Acum o sună pe Fredrika. Privi pe geam. Soarele încă mai strălucea. Uimitor.

Când Fredrika îi răspunse, Peder nu își putu reține bucuria.

– L-am încolțit! zise el, lipindu-și mobilul de ureche plin de euforie.

– Pe cine? întrebă Frederika, derutată.

Peder rămase uluit, simțind cum i se ridică sângele la cap.

– L-am încolțit pe tatăl fetiței, spuse el exagerat de rar, evitând să rostească numele lui Gabriel în taxi.

– Foarte bine.

– Acuzație de pornografie infantilă, zise Peder triumfător și văzu cum șoferul se uită la el prin oglinda retrovizoare.

– Poftim?

– Ai auzit bine, răspunse Peder, căutând o poziție mai comodă. Dar putem discuta despre asta la cartierul general. Apropo, tu unde ești?

Fredrika răspunse după câteva clipe:

– A trebuit să verific ceva. Oricum, ajung la birou în cincisprezece minute. Am și eu câteva noutăți.

– Nu pot fi de același calibru cu ale mele, remarcă Peder, pe un ton superior.

– Mai vorbim, răspunse Fredrika brusc și închise.

Peder se simțea atât de mulțumit la sfârșitul convorbirii. Asta da eficiență. Echipa făcuse un lucru mare. Mă rog, fetița murise. Fără îndoială, asta era un eșec al poliției. Dar, privind retrospectiv, moartea ei părea, într-un fel, inevitabilă, ca și cum misiunea poliției nu ar fi fost să o salveze. Misiunea poliției fusese să îl găsească pe făptaș. Pentru Peder cel mai mult conta că rezolvaseră un caz macabru într-un timp-record. Curând, foarte curând, îl vor găsi pe Gabriel Sebastiansson. Peder va insista să fie de față la toate interogatoriile. Sperând că Fredrika nu va încerca să îi ia locul.

Telefonul sună din nou.

Îl scoase repede din buzunar.

De-abia când văzu cine îl caută își dădu seama de gafă. Uitase complet de Ylva.

Alex Recht mai fusese o singură dată în Umeå. De fapt, ieşirile lui în nord fuseseră penibil de puţine. O dată vizitase rudele Lenei din Gällivare, iar altă dată – în tinereţe – se întâlnise cu o prietenă în Haparanda. Atât.

După discuţia cu Peder se simţea mult mai bine decât în timpul zborului. Vestea că unul dintre colegii lui Gabriel Sebastiansson descoperise fotografii cu pornografie infantilă în computerul acestuia nu schimba lucrurile prea mult, dar confirma ceea ce, în unele privinţe, ştiau deja. La urma urmei, existau prea multe indicii care arătau spre Gabriel. Încă nu apăruse, îşi maltratase soţia şi avea fotografii pornografice cu copii în computerul de la serviciu.

Pentru Alex, totul era foarte clar.

Se îndoia puţin de mobilul crimei. Îl rodea faptul că încă nu dăduse ochii cu Gabriel, ca să îşi dea seama ce fel de om era. Era unul care îşi pierduse minţile punând la cale uciderea propriei fiice şi ducându-şi planul la îndeplinire? Sau era vorba de altceva? O ura pe Sara atât de mult încât să o pedepsească prin uciderea propriului copil?

Inspectorul-şef Hugo Paulsson îl întâmpină la aeroport. Cei doi dădură mâna, gravi, apoi Hugo îi arătă unde era parcată maşina. Alex spuse că aeroportul părea mai mare decât şi-l amintea el, iar Hugo răspunse mormăind că, „pe măsură ce îmbătrânim", nu te mai poţi baza pe memorie. Rămase tăcuţi până urcară în maşină. Alex îl privi pieziş pe Hugo Paulsson. Hm, „pe măsură ce îmbătrânim". După părerea lui, nici unul dintre ei nu era bătrân. Arătau cam de aceeaşi vârstă. Părul celuilalt poate era un pic mai cărunt şi mai rar, dar, în general, amândoi arătau la fel de tineri şi de sănătoşi.

– Copiii ne ţin tineri, Alex, spunea Lena uneori.

Observă, fără să comenteze, că Hugo nu purta verighetă. Poate că nu avea nici copii...

– Recht, nu cumva un nume german? întrebă Hugo, rupând tăcerea.

– În parte german. Evreiesc.

– Evreiesc? repetă colegul lui, privindu-l de parcă ar fi fost ceva ieşit din comun să aibă un nume de familie evreiesc.

Alex schiţă un zâmbet.

– Dar, e o poveste lungă. Din varii motive, la naştere, bunicul din partea tatălui meu a primit numele de familie al mamei lui, Recht. Dar, cum tatăl meu nu era evreu, familia nu a respectat niciodată tradiţiile evreieşti. Deci singurul din familie care poate fi socotit evreu e bunicul meu.

Alex văzu că Hugo răsuflă uşurat, dar nu insistă asupra subiectului.

– Dosarul e în torpedou, zise Hugo. Vă puteţi uita, dar să fiţi pregătit pentru orice.

Alex înclină din cap şi scoase dosarul. Îl deschise cu grijă, aproape respectuos, şi scoase cele câteva fotografii. Dădu iar din cap. Era sigur Lilian, nici o îndoială.

Simţi un junghi în inimă. Sara Sebastiansson şi părinţii ei veneau cu avionul următor – fuseseră reţinuţi în trafic pe drumul spre Arlanda. Odată ajunşi în Umeå, vor confirma identitatea copilului. Alex se uită din nou la fotografii, una după alta, înfiorându-se. De fapt, procedura de identificare era inutilă şi plină de cruzime. Nu exista nici cel mai mic dubiu că fetiţa aceea era Lilian.

Alex îşi schimbă poziţia. Saabul vechi avea scaunele tari, simţea cum îl ia durerea de spate chiar şi într-o călătorie atât de scurtă.

– M-am gândit să mergem direct la spital, spuse Hugo Paulsson. Am stabilit o întâlnire cu medicul legist, care poate prezenta un raport preliminar asupra cauzei morţii. Bănuiesc că, după identificare, cazul va fi preluat de criminaliştii din Stockholm...

– Aşa e. Spuneaţi că, în momentul în care a fost găsită, fetiţa era moartă de douăzeci şi patru de ore.

– Întocmai. A fost găsită în jurul orei unu noaptea.

Asta însemna că Lilian supravieţuise mai puţin de o zi după dispariţia ei din tren. Şi că era moartă când mama ei primise pachetul cu hainele şi părul.

– Aţi vorbit cu persoanele care au găsit-o?

Hugo încuviinţă din cap. Da, vorbiseră şi cu medicul, şi cu asistenta despre cele întâmplate. Amândoi descriseseră totul în amănunt şi asupra lor nu plana nici o suspiciune.

– Există vreun indiciu cum că fetiţa ar fi putut fi ucisă aici, în Umeå? întrebă Alex precaut.

Întrebarea era importantă fiindcă răspunsul stabilea care autoritate poliţienească îşi asuma responsabilitatea anchetei. Locul faptei, şi nu locul în care fusese descoperit cadavrul decidea acest lucru.

– Greu de spus. Fetiţa a stat ceva timp acolo, în ploaie – poate o jumătate de oră –, s-ar putea ca mai multe probe să fi fost curăţate de apă.

Alex dădu să deschidă gura, dar Hugo continuă:

– Mirosea a ceva fetiţa, a acetonă poate. Noi credem că cineva a încercat s-o spele, dar n-a mai apucat să termine. Şi i-a tăiat unghiile din carne.

Alex oftă adânc. Dintr-un motiv obscur, aceste detalii îl convingeau şi mai mult că Gabriel Sebastiansson răpise fetiţa. Cineva încercase să înlăture toate probele. Cineva îi tăiase unghiile din carne pentru ca poliţia să nu îi găsească nimic sub ele. Ucigaşul era clar o persoană dotată cu oarecare inteligenţă.

Dar de ce lăsase cadavrul tocmai în faţa spitalului din Umeå? Acela era locul în care ucigaşul voise ca fetiţa să fie găsită. Dar de ce?

Îşi bate joc de noi, gândi Alex posomorât. Îşi bate joc de noi, ne aruncă fetiţa la picioare. *Priviţi*, spune el, *priviţi cât de aproape sunt. Dar tot nu mă vedeţi.*

Hugo arătă ceva pe geam.

– Am ajuns. Aici e spitalul.

Fredrika Bergman telefonă la Căile Ferate Suedeze de îndată ce termină de vorbit cu Peder. Se prezentă şi spuse că sună în legătură cu fetiţa dispărută din trenul X2000 de Göteborg, în urmă cu două zile. Insul care îi răspunse ştia despre ce era vorba.

– Am doar o singură întrebare, zise ea.

– Vă rog.

– Aş vrea să ştiu din ce cauză trenul nu a plecat la ora stabilită. De ce a fost reţinut în Flemingsberg?

– Păi, până la urmă trenul a plecat cu o întârziere de numai câteva minute...

– Ştiu, dar nu mă interesează câte minute au fost. Vreau să ştiu cauza.

– A fost ceea noi numim o problemă de semnalizare.

– Am înţeles, dar ce anume a provocat acea problemă?

Insul oftă.

– Cel mai probabil nişte copii inconştienţi s-au jucat pe şine. Aşa îşi găsesc moartea în fiecare an. De obicei nu e vorba de defecţiuni prea mari. Ca în Flemingsberg. Se remediază în câteva minute.

Fredrika înghiţi în sec.

– Cu alte cuvinte, plecarea trenului a fost întârziată de un fel de sabotaj.

– Exact. Sau poate că un animal a încercat să tragă de transmiţător. Deşi nu cred să se fi întâmplat aşa ceva, fiindcă problema a fost doar la gara din Flemingsberg.

Fredrika înclină din cap ca pentru sine.

– Mulţumesc, atât pe moment, zise ea, reţinând numele insului. S-ar putea să revin cu alte câteva întrebări sau să vă solicit oficial o declaraţie scrisă.

După ce închise, îşi încleştă mâinile pe volan.

Nici nu îndrăznea să se gândească la ce pierduse echipa neurmărind această pistă atât de importantă.

Desigur, la prima vedere asta însemna că Gabriel Sebastiansson acţionase împreună cu femeia din Flemingsberg. Înghiţi în sec. Ea, una, nu credea aşa ceva, dar nu avea încotro, cu concluzia asta trebuia să se prezinte în faţa echipei. Altfel nu primea avizul lui Alex de a-şi continua investigaţia pe aceeaşi linie.

Fredrika era departe de a fi optimistă. Cazul acesta o deprimase încă de la început. Simţi cum i se împăienjenesc ochii când se întrebă dacă Sara va găsi puterea să îşi identifice copilul mort.

Cu câţiva ani în urmă, Alex nu îşi mai amintea exact, soacra lui fusese internată în spital. Diagnosticul, cancer la ficat şi pancreas în fază terminală, o aruncase pe Lena în ghearele disperării. Cum va rezista tatăl ei? Cum vor creşte copiii ei şi ai lui Alex fără bunică?

Alex nu îşi făcuse prea multe griji în privinţa copiilor. Sigur, aveau să îi simtă lipsa bunicii, dar durerea lor nu se putea compara cu cea a socrului său.

– Trebuie să fim alături de tata, spusese Lena în seara în care aflaseră vestea.

– Desigur.

– Nu, mai mult de-atât. Mai mult de-atât, Alex. Acestea sunt momentele în care oamenii au nevoie de tot sprijinul şi toată dragostea celorlalţi.

Amintirea soacrei bolnave incurabil îl durea şi acum, când stătea acolo, în biroul Sonjei Lundin, la Spitalul Universitar din Umeå. Hugo Paulsson stătea lângă el.

Sonja Lundin era medicul legist care stabilise un verdict preliminar privind cauza morţii.

– N-am ştiut care echipă de criminalişti va prelua cadavrul, spuse Sonja Lundin încruntându-se. Nu ştim nici unde a fost comisă crima, aici sau în Stockholm.

Alex o privi lung. Era foarte înaltă pentru o femeie şi arăta foarte sigură de ea. Alex se simţea atras de persoanele cu o asemenea ţinută. Din când în când se gândea că Fredrika Bergman e la fel. Păcat că avea atâtea lipsuri în alte privinţe.

– Dar am verificat cum s-a procedat în alte cazuri şi am hotărât că, cel puţin, putem face o examinare iniţială astfel încât să nu

împiedicăm ancheta poliției, continuă Sonja Lundin. Drept care am făcut-o.

Medicul le prezentă succint concluziile.

– Nu am găsit nimic care să indice că fetița a fost supusă unor violențe sau, din ceea ce am observat cu ochiul liber, că ar fi fost abuzată sexual, începu ea și Alex scoase un mic oftat de ușurare.

Sonja Lundin observă și ridică o mână.

– Subliniez, totuși, că abuzul sexual nu poate fi exclus până la o examinare mai detaliată.

Alex înclină din cap. Știa și el asta.

– La început nu mi-am dat seama din ce cauză a murit, continuă Sonja Lundin, încruntându-se din nou. Dar, cum era rasă în cap, am văzut când m-am uitat mai atent.

– Ce-ați văzut? întrebă Hugo.

– O rană în moalele capului. Și o puncție la ceafă.

Hugo și Alex înălțară sprâncenele în același timp.

– Bineînțeles că nu pot spune cu certitudine fără analize și examinări mai complexe, dar concluzia mea preliminară e că cineva a încercat să-i înfigă un obiect ascuțit în cap și, când a văzut că nu merge, i-a injectat otravă în ceafă, aceasta fiind cauza morții.

Hugo o privi fix.

– Ați mai întâlnit așa ceva? întrebă el.

– Nu. Și nu-mi este clar de ce mai întâi a încercat să-i crape capul.

– Știți ce fel de otravă a fost folosită? întrebă Alex.

– Nu, va trebui să facem câteva analize.

Hugo nu își putu stăpâni indignarea.

– Ce părere aveți, fetița era conștientă când ucigașul a încercat să-i crape capul? Adică...

Sonja schiță un zâmbet. Un zâmbet cald.

– Înțeleg ce vreți să spuneți, dar mă tem că nu știu răspunsul la această întrebare. Poate că mai întâi fetiței i-a fost administrat un sedativ, dar, în acest moment, nu pot fi sigură.

Se așternu tăcerea. Hugo își drese glasul încet, iar Alex se trezi rotindu-și verigheta pe deget.

Își drese și el glasul, puțin mai tare decât Hugo.

– Și acum ce urmează? întrebă el.

– Colegul dumneavoastră știe mai bine decât mine, răspunse Sonja Lundin, arătând spre Hugo.

– Aşteptăm ca mama şi părinţii ei să identifice copilul, zise Hugo hotărât. Dacă, în cursul zilei, nu reuşim să legăm cazul de Umeå, disearã cadavrul va fi trimis echipei de criminalişti din Solna, care va face o autopsie completă. Când spuneaţi că trebuie să sosească mama şi părinţii ei?

Alex se uită la ceas.

– Aterizează peste aproximativ o oră.

Fredrika răsuflă uşurată când văzu că Peder e prea absorbit de ceea ce face ca să o mai întrebe unde a fost şi de ce nu a vorbit cu mama lui Gabriel.

Peder tocmai pregătea cererea de arestare care trebuia trimisă judecătorului.

– Îl vom da în urmărire generală, spuse el, cu ochii neobişnuit de mari din cauza surplusului de adrenalină.

În rest arăta destul de dărâmat. Oare ce făcuse de aseară şi până azi? Era răvăşit bine.

Fredrika se abţinu să facă vreun comentariu pe acest subiect.

– Vom solicita şi un mandat de percheziţie, continuă el. Aşa că du-te repede la maică-sa. Parcă spuneai că tipul are camera lui acolo.

Fredrika privi nedumerită. Spusese ea asta?

– Da, zise ea în cele din urmă, are.

– În regulă. Deci avem nevoie de mandat ca să-i percheziţionăm casa din Östermalm, camera din casa maică-sii şi biroul.

– Ce anume căutăm, oficial vorbind?

– Oficial vorbind, căutăm pornografie infantilă, neoficial vorbind, orice lucru care ne-a putea spune unde e tipul. Tocmai am vorbit cu Alex, se pare că fetiţei i-a fost injectată otravă în cap. Gabriel ăsta e bolnav rău.

Fredrika înghiţi în sec. Încă un detaliu grotesc care nu îşi găsea locul în felul în care vedea ea lumea.

– Primim şi întăriri, adăugă Peder. Doi anchetatori care ne vor ajuta să discutăm cu toţi prietenii şi cunoştinţele familiei Sebastiansson.

– OK, spuse Fredrika prudent.

Dădu să întrebe cine îi ţinea locul lui Alex, dar îşi dădu seama că nu voia să audă răspunsul. Până la urmă tot întrebă.

– Alex a hotărât ca *eu* să-i ţin locul cât lipseşte, zise Peder pe un ton atât de triumfător, încât Fredrika simţi cum i se face greaţă.

De-abia aşteptase întrebarea, ca să îşi savureze răspunsul. Iar căzuse în capcana întinsă de el.

– Dar Alex se întoarce diseară, adăugă Peder. Asta dacă nu găsim legătura dintre cazul nostru şi Umeå... Eu îl iau pe unul din cei doi anchetatori noi şi mă duc la compania lui Gabriel. Am aflat că Gabriel are câţiva prieteni buni printre colegii lui, poate le-a spus ceva. Tu poţi să o iei pe cealaltă persoană – e o tipă – ca să discutaţi cu cei din anturajul Sarei.

Înainte ca Fredrika să apuce să spună ceva, Peder exclamă:

– La naiba, aşa ceva mai rar! Trei mandate de percheziţie odată, nu te întâlneşti în fiecare zi cu o operaţiune atât de complexă.

Peder părea atât de surescitat, încât Fredrika se întrebă dacă nu cumva luase ceva.

– A murit un copil, spuse ea, cu vocea egală. Scuză-mă dacă nu pot cădea şi eu în extaz.

Şi părăsi biroul lui Peder ca să îşi găsească noua colegă.

Peder se întrebă dacă nu ar trebui să se ducă după Fredrika şi să o pună la punct. Cine dracu' se credea asta ca să-i spună lui că nu se cade să se bucure?

Apoi se răzgândi. Fredrika avea dreptate, cel puţin în ideea că acum anchetau o crimă. Dar ea era cea care nu ţinea cont de asta, nu el. Mda, la urma urmei, nu voia să se coboare la nivelul ei. Şi sigur nu voia ca Fredrika să îi strice buna dispoziţie. După ce reuşise să supravieţuiască discuţiei cu Ylva sau, mai precis, monologului ei, nu voia să lase ca o amărâtă de colegă să minimalizeze rezultatele anchetei.

Se înfioră când îşi aminti cuvintele Ylvei. Eufemistic vorbind, soţia lui fusese extrem de furioasă, cu atât mai mult cu cât nici unul dintre colegii lui pe care Ylva îi sunase în cursul nopţii nu fusese în stare să îi spună unde era Peder. Ylva se gândise să îl dea dispărut. Peder era mai mult decât recunoscător că nu o făcuse; până la urmă femeia adormise pe canapea. Peder îi promisese că vor discuta pe îndelete când va ajunge acasă şi nu uitase să o pună la curent şi cu ultimele noutăţi în cazul copilului dispărut. Motiv pentru care avea să întârzie şi în seara aceasta.

Deşi lui Peder îi venea greu să recunoască, Ylva se arătase şocată de moartea fetiţei şi imediat tonul i se înmuiase. Brusc, devenise mult mai înţelegătoare faţă de meseria lui. Dar, din nefericire, nu

prea credea că lucrase toată noaptea. Va trebui să învețe să mintă mai bine, cam asta era soluția. Sau să renunțe la întâlnirile cu Pia Nordh. În sinea lui nu credea că poate face nici una, nici alta, dar nu găsea nimic rău în a avea ambiții.

Îl sună Jimmy, voia să stea de vorbă cu el. Era îngrijorat și nu își găsea locul. Urma un curs de artă culinară împreună cu ceilalți membri ai grupului de asistați și voia să știe dacă totul va fi în regulă.

– Bineînțeles că va fi! spuse Peder pe tonul superoptimist pe care îl folosea întotdeauna când vorbea cu fratele lui. Poți face absolut orice!

– Ești sigur? întrebă Jimmy, nu foarte convins.

– Absolut.

Apoi imaginile îi reveniră din nou în minte, ca un torent. Dintr-o vreme când totul era altfel, când Jimmy avusese curaj, iar Peder se temuse.

„Pot să ajung cel mai sus, Pedda! Pot să ajung cel mai sus dintre toți!"

„Nu te cred, nu te cred!"

„Ba da, Pedda, pot să ajung cel mai sus dintre toți copiii de pe stradă."

Dacă Jimmy ar fi crescut normal, gândi Peder, oare el ar fi fost cel mai puternic dintre noi doi? Sau s-ar fi înmuiat cu timpul?

Reveni la cererea de arestare. Știa că Jimmy era singura persoană din lume pe care nu o dezamăgise, asta de când devenise adult. Pe de altă parte, nu exista o altă persoană căreia să îi datoreze atât de mult. Și pe care să o iubească fără rezerve.

Avea aproape toate datele esențiale pentru judecător. Alte câteva mici detalii și cererea va fi gata. După ce își lăsa noul coleg la SatCom, o va urma pe Fredrika acasă la mama lui Gabriel. Nu avea ocazia în fiecare zi să cotrobăiască prin conacul unui bogătaș.

Gândurile circulau mai ușor acum prin mintea lui Peder, la câteva ore după ce se trezise atât de brusc. Băuse multă apă și luase alte tablete de panadol. Se întrebă dacă să plece cu mașina lui. Mai bine nu. Pe de altă parte, nu putea fi oprit un polițist care trebuia să pună în aplicare un mandat de percheziție. Cine putea fi atât de ghinionist? În nici un caz Peder Rydh. Era foarte convins de asta.

Ellen Lind era extrem de tulburată. Se așteptase ca, până la urmă, Lilian Sebastiansson să fie înapoiată mamei ei, pentru ca

acum, după ce aflase că fetița fusese ucisă, să fie îngrozită. Încercă să își sune iubitul pe mobil, chiar dacă acesta nu se arătase foarte înțelegător cu o zi în urmă, dar nu îi răspunse decât căsuța vocală:

„Ați sunat la Carl. Vă rog ca, după bip, să lăsați un mesaj și vă voi contacta cât de curând".

Ellen oftă. Poate se vedeau un pic pe seară? Puțin probabil să găsească o *babysitter* atât de repede, dar odată și-odată tot trebuia să se sfârșească acest frecuș. Avea nevoie de el. Și voia să simtă că are dreptul să simtă așa. Voia să simtă că e bine – uneori – să aibă nevoie de el. Cerea prea mult?

Îi lăsă un mesaj în cutia vocală și nu se putu abține să nu plângă în timp ce îi explica ce se întâmplase. Sărmana fetiță, abandonată acolo, în fața spitalului. Goală, întinsă pe spate, în ploaie.

Ellen privi absent la ecranul computerului. Habar nu avea ce trebuie să facă. Rămânea mută de admirație ori de câte ori îi vedea pe Peder și Fredrika grăbindu-se pe coridor, mereu prinși într-o altă fază a anchetei.

Alex îi lăsase instrucțiuni clare, la telefon, înainte să plece la Umeå: nu avea voie să scoată nici un cuvânt despre ultimele evenimente în cazul Lilian până când mama fetiței nu identifica oficial cadavrul. Sub nici un motiv nu trebuia să intre în detalii. Nu trebuia să pomenească nimic despre faptul că fetița fusese rasă în cap sau despre pornografia infantilă găsită în computerul tatălui. Ellen urmărise presa online și văzuse că descoperirea copilului era pe prima pagină a ziarelor.

Mats, analistul brigăzii delicte penale, o scoase dintr-ale ei cu un ciocănit în ușă.

– Mă scuzați că vă deranjez, începu el politicos.

Ellen zâmbi.

– Nici o problemă, stăteam doar și... mă gândeam.

Mats schiță și el un zâmbet.

– Peder spunea să ne ocupăm de mandatul privind interceptările. Știți ceva despre asta?

Văzând că Ellen nu răspunde, Mats explică:

– Convorbirile telefonice ale lui Gabriel.

Ellen râse scurt.

– Mulțumesc, știu ce înseamnă... Instalarea durează în jur de o oră; puteți cere durata exactă de la departamentul tehnic. Tele2 trebuia să ne trimită lista cu toate apelurile făcute de pe mobilul lui Gabriel în ultimii doi ani, dar nu știu când o vom primi.

– Am primit-o acum o oră, o întrerupse Mats. Am verificat convorbirile lui din ultimele zile. De la răpirea copilului a dat doar trei telefoane, destul de lungi: unul mamei lui, unul către un avocat şi unul în afara ţării, un număr care încă nu ştiu cui îi aparţine. Oricum, prefixul e al Elveţiei. Şi a primit câteva mesaje scrise.

Ellen îl privi surprinsă.

– Elveţia?

Mats încuviinţă din cap.

– Da, dar, cum spuneam, nu ştiu pe cine a sunat acolo. Iar dacă mama lui încă mai susţine că nu l-a văzut în ultimele zile, minte cu neruşinare. Am verificat arhivele Tele2. Telefonul lui Gabriel Sebastiansson a fost activ de câteva ori în apropierea casei părinţilor, de marţi încoace. De fapt, până în această dimineaţă, la ora şase.

Ellen scoase un fluierat.

– Se precipită lucrurile, remarcă ea, gânditoare.

– Cu siguranţă.

Fredrika conduse cu prea mare viteză spre reşedinţa familiei Sebastiansson. De data aceasta nu mai telefonă ca să îşi anunţe vizita. Când sosi, nu aşteptă ca degetul Teodorei Sebastiansson să îi arate unde să parcheze. Opri maşina scurt chiar în faţa casei şi sări din ea înainte ca motorul să se oprească. Urcă treptele de la intrare din trei paşi şi sună de două ori. Neauzind nici o mişcare, sună din nou. O clipă mai târziu, auzi cum cineva umblă la broască şi, în sfârşit, uşa se deschise.

Teodora se înfurie la vederea ei.

– Ce mai înseamnă şi asta? strigă femeia cea măruntă cu o voce surprinzător de puternică. Intraţi cu toată viteza pe domeniul nostru şi mai-mai să ne dărâmaţi uşa!

– În primul rând, nu cred că „domeniu" e cel mai potrivit termen pentru casa dumneavoastră; în al doilea rând, nu am făcut decât să sun de câteva ori; în al treilea rând...

Fredrika era surprinsă de forţa cu care răspundea atacului Teodorei şi, drept urmare, făcu o pauză pentru ca efectul să fie şi mai percutant.

– În al treilea rând, mă tem că am câteva veşti proaste. Mă lăsaţi să intru?

Teodora o privi lung. Fredrika îi susţinu privirea. Şi de data aceasta femeia purta o broşă mare prinsă de bluză, chiar sub bărbie. De parcă rolul ei ar fi fost să îi ţină capul drept.

– Aţi găsit-o? întrebă ea calm.

– Aş prefera să intrăm, totuşi, zise Fredrika pe un ton mai blând.

Teodora clătină din cap.

– Nu, vreau să ştiu acum.

Nu îşi dezlipi ochii de pe faţa Fredrikăi.

– Da, am găsit-o, spuse Fredrika după ce se gândi puţin la posibilele implicaţii ale veştilor date unei femei de vârsta Teodorei Sebastiansson chiar în pragul uşii ei.

Teodora rămase nemişcată.

– Intraţi, zise ea într-un târziu, lăsând-o să treacă.

De data aceasta Fredrika nu aruncă nici măcar o privire decorului în timp ce străbătea mica distanţă dintre uşa de la intrare şi salon.

Teodora se aşează încet pe un scaun de lângă masă. Spre uşurarea Fredrikăi, bătrâna nu îi mai oferi nimic de băut. Se aşează cât mai discret cu putinţă pe scaunul din faţa Teodorei şi îşi sprijini bărbia de mâinile împreunate.

– Unde aţi găsit-o?

– În Umeå.

Teodora tresări.

– În Umeå? repetă ea sincer surprinsă. Ce naiba... Sunteţi sigură că e Lilian?

– Da, mă tem că da. Deşi mama ei şi bunicii din partea mamei urmează să o identifice oficial, suntem siguri că ea este. Aveţi vreo legătură cu Umeå? Sau ştiţi dacă Sara sau fiul dumneavoastră au vreo legătură?

Teodora îşi lăsă mâinile în poală, încet.

– După cum cred că v-am explicat data trecută, ştiu foarte puţin despre cum îşi duce viaţa nora mea, răspunse ea cu asprime în glas. Nu, din câte ştiu eu, nici ea, nici fiul meu nu au legături deosebite cu Umeå, cum, de fapt, nu am nici eu. De fapt, nici un fel de legătură.

– Aveţi prieteni acolo?

– Dragă domnişoară, n-am fost în viaţa mea acolo. Şi nici nu ştiu să fi fost cineva acolo. Cineva din familia mea. E posibil ca Gabriel să fi mers acolo în interes de serviciu, dar, sincer, nu ştiu.

Fredrika aşteptă câteva secunde.

– Apropo de fiul dumneavoastră, aţi vorbit cu el? întrebă ea, cu mai multă hotărâre.

Teodora păli la față.

– Nu. Nu am vorbit.

– Sunteți sigură?

– Foarte sigură.

Cele două femei se priviră în ochi, un concurs – care e mai tare, peste masa din salon.

– Pot să-i văd camera?

– Răspunsul meu e același, răspunse Teodora răstit. Nu puteți vedea nici măcar un metru pătrat din casa aceasta fără un mandat de percheziție.

– Întâmplarea face să am așa ceva, replică Fredrika auzind chiar în clipa aceea cum mai multe mașini opresc, scrâșnind din pneuri, pe aleea de prundiș din fața casei.

Teodora făcu ochii mari, cu o uimire nedisimulată.

– Nu vă ajutați deloc fiul dacă refuzați să cooperați cu poliția pentru a-l prinde pe ucigașul nepoatei dumneavoastră, zise Fredrika ridicându-se în picioare.

– Dacă ați fi mamă, ați ști că un părinte niciodată nu-și abandonează copiii, spuse Teodora cu o voce întretăiată, aplecându-se spre Fredrika. Dacă Sara ar fi înțeles asta, Lilianei nu i s-ar fi întâmplat nimic rău. Unde era ea, femeia asta care nu-i bună de nimic, când a dispărut Lilian?

Era prinsă într-o capcană întinsă de cineva care îi voia răul, gândi Fredrika.

Dar nu spuse nimic. Ținuse doar o fracțiune de secundă, dar o văzuse. Sfârșeala din ochii bătrânei. Și vulnerabilitatea.

Asta o face să sufere mai mult decât e gata să arate lumii, gândi ea.

Apoi o însoți până la ușă ca să îi lase să intre pe polițiștii care așteptau afară.

Peder Rydh rămăsese în mijlocul camerei de zi a Teodorei Sebastiansson şi nu îi venea să îşi creadă ochilor. Interiorul arăta exact ca un muzeu şi îl făcea să se simtă stingher. Senzaţia era accentuată de femeia în vârstă, atât de fragilă, care îl privea fix din celălalt capăt al încăperii. Nu clipise nici măcar o dată de când îi deschisese uşa, iar el o informase de ce se afla acolo, împreună cu colegii lui. Doar se aşezase, ţeapănă, într-un fotoliu din colţ.

Peder făcu rapid un tur al parterului. Nici urmă de Gabriel Sebastiansson. El însă ştia că fiul Teodorei fusese acolo. Recent. Era conştient de prezenţa lui Gabriel într-un fel pe care nu şi-l putea explica.

– Când v-aţi văzut fiul ultima dată? întrebă Peder din nou, după ce îşi termină turul şi reveni în camera de zi.

– Pe moment, doamna Sebastiansson nu va răspunde la nici o întrebare, auzi el o voce tăioasă din spatele lui.

Se întoarse.

Un ins pe care Peder nu îl cunoştea apăruse în cameră pe neaşteptate. Era lat în umeri şi foarte înalt. Avea trăsături aspre, era smead şi cu părul negru. Fără să vrea, Peder simţi imediat respect faţă de el.

Insul întinse mâna şi se prezentă drept avocatul familiei Sebastiansson.

Peder dădu mâna cu el şi îi spuse pe scurt motivul pentru care poliţia făcea percheziţie acolo.

– Acuzaţii de pornografie infantilă? strigă Teodora, sărind în picioare. Aţi înnebunit?

Se apropie cu paşi uşori de cei doi bărbaţi.

– Credeam că îl căutaţi pe Gabriel!

– După cum am explicat la început, tocmai asta şi facem, zise Peder calm. Vă pot spune şi că s-a emis un mandat de arestare pe

numele fiului dumneavoastră. Ajutându-l, riscaţi să încălcaţi şi dumneavoastră legea, în funcţie de infracţiunea pentru care va fi dat în judecată. Avocatul dumneavoastră poate să confirme acest lucru.

Teodora, însă, avea din nou o privire absentă şi nu părea să asculte ce se vorbeşte. Peder îşi înăbuşi un oftat şi părăsi încăperea.

Urcă în grabă treptele late care duceau la primul etaj. Camera lui Gabriel era chiar în capul scării.

– Cum merge? strigă el. Aţi găsit ceva?

O poliţistă scundă, care tocmai se uita sub pat, se ridică în picioare.

– Nimic, răspunse ea. Dar suntem absolut siguri că a fost aici. Patul a fost făcut în grabă; cearşafurile sunt boţite. Sunt cât se poate de sigură că a dormit aici azi-noapte.

Peder îi susţinu opinia înclinând din cap.

– S-ar putea să aibă un laptop, zise el.

– Mai mult ca sigur, interveni un coleg. Dar probabil că l-a luat cu el acolo unde s-a dus.

– Ai dreptate, spuse Peder obosit. N-aţi găsit nici o fotografie?

– Nici urmă de aşa ceva, răspunse poliţista.

– Am înţeles. Dar putem afirma, cu un anumit grad de certitudine, că şi-a petrecut noaptea aici?

Toţi încuviinţară din cap.

– Foarte bine, mormăi Peder. Am să telefonez celorlalte echipe ca să văd ce-au găsit la biroul lui din Östermalm.

Dar primul telefon îl dădu la cartierul general, unde Ellen confirmă că Mats stabilise, cu ajutorul companiei de telefoane, că Gabriel Sebastiansson fusese în casa părinţilor. Din afară însă nu se primise nici o informaţie deosebită, chiar dacă fotografia fetiţei apăruse în toată presa. Într-adevăr, spuse ea, exista o persoană care văzuse cum micuţa Lilian era dusă de cineva pe peronul din Stockholm, la puţin timp după ce trenul oprise în gară, deci succesiunea evenimentelor părea să se confirme. Altceva? Nimic nou.

Peder sună echipa care percheziţiona biroul lui Gabriel Sebastiansson. Computerul fusese ridicat şi acum era verificat de un grup de voluntari dispuşi să analizeze fotografiile cu un conţinut atât de dezgustător. Corespondenţa prin e-mail urma să fie verificată separat şi mult mai repede. Şeful lui Gabriel confirmă şi că acesta utiliza un laptop al companiei, dar nu avea idee unde ar

putea fi. Cum era de aşteptat, echipa nu găsise în birou alte dovezi de pornografie infantilă decât cele din computer.

Peder încercă apoi să discute cu noul anchetator pe care îl trimisese să ia legătura cu colegii lui Gabriel, dar acesta spuse că pe moment era ocupat şi promise să sune el, în mai puţin de o oră.

Peder nu prea ştia cum să interpreteze noile informaţii obţinute în urma percheziţiei. Îl mulţumea confirmarea faptului că Gabriel evita poliţia în mod deliberat. Ca şi confirmarea faptului că mama lui minţise ca să îşi protejeze fiul. Era foarte bine că acum ştiau unde fusese acesta în ultimele zile.

Şi totuşi...

De ce era Gabriel atât de prost încât să păstreze pornografia infantilă în computerul de la serviciu, când avea un laptop? De ce se ascunsese la mama lui, când era clar că acela va fi primul loc în care îl va căuta poliţia? Şi, dacă Gabriel Sebatiansson fusese cel care o ucisese pe Lilian, crima fusese comisă în casa mamei lui? Bunica Lilianei îi fusese complice?

Simţea, instinctiv, că aşa ceva nu era posibil. Dar era oare posibil ca Gabriel să îşi fi ţinut copilul în casa aceea fără ştirea mamei lui? În caz că fetiţa fusese sedată? Probabil că nu.

Privi în jur. Oare aceasta fusese casa în care murise Lilian? Dacă da, avea nevoie numaidecât de permisiunea judecătorului ca să răscolească toată casa în căutarea locului faptei. Deşi Alex îi spusese ultima oară că spitalul din Umeå constatase că Lilian murise în urma unei doze de otravă injectate în craniu. O astfel de crimă nu putea lăsa prea multe urme.

Apoi îl fulgeră un gând. Mats, analistul, spusese că telefonul lui Gabriel nu fusese folosit nici măcar o dată la nord de Stockholm. Dar sigur fusese folosit la sud de capitală. Dacă Gabriel a avut tot timpul telefonul la el, cum naiba a ajuns cadavrul Lilianei tocmai în Umeå?

Oboseala îl cuprinse din nou. Creierul refuză să mai coopereze, iar durerea de cap îi reveni cu şi mai mare intensitate.

Apoi primi un telefon de la colegii care percheziţionau casa lui Gabriel din Östermalm. Nu găsiseră decât o cutie mare cu jucării sexuale. Era de discutat dacă aşa ceva depăşea limitele normalului. Echipa găsise şi câteva DVD-uri fără etichetă. Din ele poate mai aflau ceva.

– Aţi găsit ceva care să dovedească prezenţa copilului acolo? întrebă Peder dezamăgit.

– Desigur, avea camera ei în casă, dar, din păcate, n-am găsit nimic care să ne arate că fetiţa a fost aici în ultimele zile. În coşul din bucătărie nu e gunoi, iar frigiderul e gol. Ori nu a mai trecut nimeni pe aici de ceva vreme, ori cineva a venit şi a golit frigiderul.

Peder era înclinat să accepte cea de a doua variantă. Ar fi interesant de ştiut dacă telefonul fix a fost folosit recent. Dar, pe de altă parte, şeful lui Gabriel Sebastiansson spunea că Gabriel fusese la serviciu ca de obicei, toată săptămâna trecută, inclusiv sâmbătă.

Atunci trebuie să se fi întâmplat ceva care l-a făcut pe Gabriel să se dea la fund, să îşi ia concediu pe nepusă masă şi să o mintă pe mama lui cum că trebuie să plece în interes de serviciu. De ce îşi luase toate aceste măsuri de precauţie? Mama lui, mai mult decât sigur, îi era incredibil de loială. Şi totuşi, dacă femeia mai avea măcar o urmă de moralitate, loialitatea faţă de fiul ei nu o putea determina să fie complice la pornografie infantilă şi la uciderea unui copil.

Peder îi anunţă pe cei din dormitorul lui Gabriel că se duce la apartamentul din Östermalm. Părăsi casa. Teodora Sebastiansson se încuiase împreună cu avocatul ei în camera de zi, motiv pentru care Peder consideră că nu mai e nevoie să le spună că pleacă.

Când ieşi pe aleea acoperită de prundiş pe care îşi lăsase maşina, avu o senzaţie ciudată, copleşitoare, de uşurare. Se uită câteva clipe la conacul masiv, din cărămidă. Apoi se uită la terenul pe care fusese construit, de mărimea unui parc. În acest loc timpul se oprise mult prea mult.

Agitată, Jelena vârî cheia în broască. Mereu îi tremura mâna când era emoționată sau agitată. Numai că acum era și una, și alta. Își îndeplinise misiunea. Făcuse absolut tot ce îi spusese Bărbatul să facă. Mersese cu mașina până la Umeå, scăpase de Fetus exact cum voise și unde voise el, apoi luase avionul înapoi. Nu o văzuse nimeni, nimeni nu bănuise ce făcea. Jelena era sigură că niciodată nu se descurcase mai bine.

Liniștea o întâmpină de îndată ce închise ușa în urma ei.

Își scoase pantofii cu greutate și îi aranjă exact unul lângă celălalt, așa cum insista Bărbatul ca pantofii să fie aliniați pe micul hol.

– Salut, spuse ea cu precauție, intrând în camera de zi. Ești aici?

Mai făcu doi pași. Prea multă liniște.

Ceva nu e în regulă, mai mult decât sigur.

Bărbatul se desprinse brusc din umbră. Jelena mai mult simți decât văzu cum pumnul imens se abate asupra ei și o izbește drept în față.

Nu, nu, nu, gândi ea, disperată, în timp ce zbură prin aer și căzu pe spate, lovindu-se cu capul de perete.

Tremura de durere și spaimă, corpul ei știind că, în astfel de situații, cel mai bine era să nu reacționeze în nici un fel. Dar lovitura fusese atât de neașteptată și atât de năprasnică, încât aproape că se scăpă pe ea de groază.

Bărbatul se repezi și o ridică în picioare. Dintr-un colț al gurii îi curgea sânge, iar capul îi vuia. Simțea cum o săgeta durerea în spate.

– Curva dracului, nenorocita dracului, șuieră el printre dinții încleștați, cu ochii aprinși de furie, cum nu îl mai văzuse până acum.

– Nu, nu, te rog, de m-ar ajuta cineva! murmură ea.

– Trebuia să stea în poziția fătului, zise el trăgând-o atât de aproape de el încât Jelena îi văzu fiecare por al feței. Trebuia să stea

în poziția fătului și, pe lângă asta – *pe lângă asta!* –, ce dracu' căuta pe asfalt? Ce-a fost atât de greu de înțeles?

Bărbatul urlă ultimele cuvinte, luându-i piuitul.

– Păi..., începu ea, dar Bărbatul nu o lăsă să vorbească.

– Gura! urlă el. Gura!

Iar când încercă să explice, să explice că nu avusese timp să aranjeze Fetusul exact cum stabiliseră ei – *cum stabilise el* – și nici în locul cuvenit, Bărbatul urlă din nou la ea să tacă din gură și o amuți cu un alt pumn în față. Doi pumni. Un genunchi în stomac. Un șut în șold când căzuse pe podea. Coastele îi trosniră, scoțând același zgomot precum crengile înghețate din pădure, iarna. Curând nu îi va mai auzi urletele și nu îi va mai simți loviturile. Văzu ca prin ceață cum îi smulge hainele de pe ea și cum o trage după el în dormitor. În clipa în care Bărbatul scoase cutia de chibrituri începu să scâncească. Bărbatul îi vârî o șosetă în gură și aprinse primul chibrit.

– Cum preferi, Păpușă? șopti el, ridicând chibritul aprins în fața ochilor ei mari, îngroziți. Pot să mă bazez pe tine?

Jelena înclină din cap, disperată, încercând să își scoată șoseta din gură.

Bărbatul o înșfăcă de păr și se aplecă spre ea. Chibritul ardea în continuare.

– Nu sunt sigur, zise el, apropiind chibritul de pielea ei subțire, acolo unde gâtul se întâlnește cu pieptul. Nu sunt foarte sigur.

Apoi lăsă ca flacăra tremurată să îi atingă pielea.

Alex Recht şi Hugo Paulsson se întâlniră cu Sara Sebastiansson şi părinţii ei într-o aşa-zisă cameră de familie la o oră după ce aceştia o identificaseră pe Lilian. Pereţi în culori calde. Fotolii şi canapele moi. Mese de lemn, indiene. Fără tablouri, desene sau fotografii. Doar o fructieră.

Alex o privi lung pe Sara.

Spre deosebire de momentele de după primirea cutiei cu părul şi, mai târziu, după ce aflase de moartea fetiţei, acum părea mai stăpână pe sine. *Părea*. În cariera lui, Alex văzuse destui oameni îndureraţi ca să ştie că pe Sara o aştepta un drum lung înainte de a reveni la ceea ce se cheamă viaţa normală, de zi cu zi. Pierderea unei persoane dragi era atât de complexă, trecea prin atâtea momente contradictorii. Cineva, Alex nu îşi mai amintea numele, spusese odată că durerea intensă e la fel de periculoasă ca şi mersul pe gheaţa subţire. Când crezi că totul e în ordine, gheaţa cedează şi brusc te afunzi în cea mai cruntă dintre dureri.

Acum Sara părea că stă pe o bucată foarte mică, dar solidă, de gheaţă. Alex avea senzaţia că o priveşte de la depărtare. Femeia nu era nici foarte prezentă, nici foarte absentă. Avea ochii roşii şi umflaţi de-atâta plâns şi ţinea un şerveţel de hârtie în mână. Din când în când ridica mâna şi îşi ştergea nasul cu şerveţelul. În rest ţinea mâinile nemişcate, în poală.

Părinţii ei şedeau fără să scoată o vorbă, cu ochii umezi de lacrimi.

În cele din urmă, Hugo rupse tăcerea. Mai întâi întrebând dacă vor o cafea. Apoi dacă vor un ceai. Apoi cu promisiunea că discuţia nu va dura mult.

– Am vrea să înţelegem de ce am găsit-o pe Lilian tocmai în Umeå, începu Alex şovăitor. Aveţi cunoştinţe în oraş sau în împrejurimi?

La început nu răspunse nimeni.

– Nu, nu avem cunoştinţe aici, răspunse Sara într-un târziu. Absolut nici una. Şi nici Gabriel nu are.

– Şi n-ai fost niciodată aici? întrebă Alex, întorcându-se spre ea.

– Ba da, o dată, răspunse Sara înclinând din cap.

Lui Alex i se păru că Sara nu mai e stăpână pe capul ei, că nu mai reuşeşte să îl ţină în loc.

– Am fost aici cu Maria, prietena mea cea mai bună, în vara în care am terminat colegiul, şopti ea şi apoi îşi drese glasul. Dar asta se întâmpla – o clipă – acum şaptesprezece ani. Am urmat un curs de compoziţie literară organizat de un centru din afara oraşului, pe urmă m-am angajat pe timpul verii ca asistentă a unuia dintre profesori. Dar n-am stat mult, poate trei luni în total.

Alex o privi gânditor. În ciuda oboselii şi a suferinţei care păreau să îi învăluie faţa, văzu cum i se zbătea un ochi în timp ce vorbea. O neliniştea ceva, ceva ce nu avea nici o legătură cu Lilian.

Buza de jos îi tremura puţin şi scotea mereu bărbia înainte. Oare arăta puţin sfidătoare, în ciuda lacrimilor care îi umpleau ochii şi ameninţau să o ia la vale?

– Ţi-ai făcut ceva prieteni aici? Poate un prieten? întrebă Alex evaziv.

Sara clătină din cap.

– Nu. Adică am întâlnit câţiva oameni drăguţi la curs, unii de aici, din Umeå, cu care m-am văzut de câteva ori după ce-am început să lucrez la centru. Dar, ştiţi cum e, când te întorci acasă, totul pare atât de departe. Am pierdut legătura cu majoritatea.

– Şi nu ţi-ai făcut nici un duşman aici? întrebă Alex cu blândeţe în glas.

– Nu, răspunse Sara şi închise ochii pentru o clipă. Nu, nici unul.

– Dar prietena cu care ai venit aici?

– Maria? Nici ea. Din câte ştiu eu. N-am mai vorbit de mult.

Alex se lăsă pe spătarul scaunului şi înclină din cap spre Hugo, semn că poate pune orice întrebare doreşte. Alex şi Hugo stăteau puţin în dubiu în privinţa cursului urmat de Sara, dar, ca să fie sigur, Hugo îşi notă numele colegilor pe care şi-i mai amintea femeia. La urma urmei, alte piste de urmărit nu aveau în încercarea de a afla de ce cadavrul fetiţei fusese lăsat în Umeå.

Pe moment, poliţiştii din Umeå porneau de la premisa că fetiţa fusese ucisă în Stockholm, prin urmare ancheta trebuia condusă de echipa lui Alex.

Pe de altă parte, grupul lui Hugo pusese cap la cap toate informațiile despre descoperirea cadavrului. Telefonul care inițial o chemase pe asistenta Anne în parcarea spitalului fusese dat de pe un mobil cu cartelă. De la treizeci de kilometri de Umeå, undeva în sudul orașului. De atunci mobilul nu mai fusese folosit. În noaptea aceea nu apăruse nici o femeie gata să nască, însoțită de partenerul ei de viață, drept care polițiștii ajunseseră la concluzia că telefonul fusese dat doar ca să atragă un membru al personalul spitalului în parcare. Cineva voia ca fetița să fie găsită acolo, fără întârziere.

Multe lucruri îl nedumereau pe Alex în acest caz. În același timp, era evident că nu se putea concentra suficient asupra lui aici, în Umeå. Trebuia să revină în Stockholm cât mai repede ca să stea în liniștea biroului său și să îl întoarcă pe toate părțile. Aici nu își găsea locul. Povestea asta pur și simplu nu avea logică. Absolut deloc.

Vocea răgușită a Sarei Sebastiansson îi întrerupse șirul gândurilor:

– Niciodată n-am regretat că o am, șopti ea.

– Poftim? făcu Alex.

– Pe fruntea ei scria „Nedorită". Dar nu era adevărat. Niciodată n-am regretat că o am. Era tot ce aveam mai de preț pe lumea asta.

Fredrika petrecu restul zilei încercând să discute cu cât mai mulți prieteni, cunoscuți și colegi ai Sarei Sebastiansson, folosindu-se de numele furnizate de Sara și părinții ei. Lista se mărise după ce îi contactase pe toți. Motiv pentru care lăsă câțiva dintre cei de pe listă noii colege.

Acum avea, într-un fel, imaginea clară a Sarei. În esență, femeia era văzută ca o persoană caldă, plină de calități, o persoană *cumsecade*. Aproape toată lumea, chiar și cei nu foarte apropiați considerau că în ultimii ani trecuse prin momente extrem de dificile. Soțul ei era nesăbuit și inflexibil, rece și autoritar. Uneori Sara venea șchiopătând la serviciu, alteori purta bluze cu mâneci lungi, chiar și în toiul verii. Bineînțeles, nu puteau fi siguri... dar... cât de des te poți împiedica și cădea atât de rău?

Absolut toate persoanele cu care vorbiseră Fredrika și colega ei contraziceau opinia Teodorei Sebastiansson despre Sara – o mamă iresponsabilă și o soție necredincioasă. Mai mult chiar, una dintre

cele mai bune prietene ale Sarei le spuse că Gabriel o înşelase pe Sara cu alte femei încă de la început.

– Vedeţi dumneavoastră, toţi am crezut că se va lipsi de el, va găsi puterea să-l părăsească, zise ea plângând. Dar a rămas însărcinată. Şi-atunci am ştiut, am ştiut aproape sigur că jocul s-a terminat. Că va rămâne cu el.

– Dar până la urmă tot l-a părăsit, nu? întrebă Fredrika, încruntându-se. Sunt în divorţ.

Prietena Sarei începu să plângă şi mai tare şi clătină din cap.

– Noi nu credem aşa ceva. Oameni ca Gabriel întotdeauna se întorc. Întotdeauna.

Unul dintre amănuntele pe care le reţinu Fredrika în cursul discuţiilor era că până şi persoanele pe care Sara le considera „prieteni vechi" erau, de fapt, persoane pe care le cunoscuse în viaţa de adult. Nu îşi păstrase nici măcar un prieten din vremea copilăriei petrecute în Göteborg. Judecând după listă, părinţii ei erau singurele persoane de pe coasta de vest a ţării de care se simţea legată.

– Sara mi-a spus odată că, după ce l-a întâlnit pe Gabriel, a trebuit să întrerupă aproape orice legătură, explică prietena ei. Toată lumea trebuia să-i perceapă ca un cuplu, dar eu, una, cred că prietenii Sarei n-au acceptat ideea ca ea să stea cu el.

Informaţiile culese în urma discuţiilor arătau că Sara nu avea nici un duşman, în afară de soţul ei.

Fredrika reveni la cartierul general istovită, cu un hot-dog în mână. Spera din toată inima ca Alex să se fi întors. Dacă nu, va profita de ocazie şi se va închide în birou ca să se relaxeze un pic. Simţea nevoia să îşi pună picioarele pe masa de lucru şi să asculte piesa muzicală recomandată de mama ei, pe care o descărcase pe playerul ei MP3.

– Te va ajuta să meditezi, îi spusese mama, zâmbind, ştiind că, pentru Fredrika, la fel ca şi pentru ea, muzica era la fel de importantă precum mâncarea sau somnul.

Dar primul care îi ieşi în cale fu Peder.

– Aaa, hot-dog! exclamă el.

– Mmmm, făcu ea cu gura plină.

Spre surprinderea ei, Peder o urmă în birou şi aproape că se prăbuşi pe celălalt scaun. Era clar că, pe moment, nu va avea parte nici de odihnă, nici de muzică.

– Cum ţi-a mers? întrebă el cu o voce obosită.

– Aşa şi aşa, răspunse ea evaziv.

Încă nu îi spusese că fusese la Flemingsberg, că trimisese acolo pe cineva care să facă portretul-robot al femeii cu câinele, din cauza căreia Sara Sebastiansson scăpase trenul.

– Ai găsit ceva? întrebă ea.

Peder îşi puse mai întâi gândurile în ordine şi apoi spuse:

– Da. Dar, ca să fiu sincer, lucrurile sunt mai încurcate decât am crezut.

Fredrika se aşeză la masa de lucru şi îl privi atent. Peder arăta la fel de dărâmat. Uneori se uita la el cu dispreţ. Se purta ca un retardat, prost şi infatuat, mereu tentat să epateze. Dar, în această după-amiază, când cu toţii resimţeau efectele celor întâmplate în ultimele zile, îl vedea cu alţi ochi. În Peder exista şi o fiinţă umană. Şi acea fiinţă umană nu se simţea prea bine.

Îşi termină repede hot-dog-ul.

Peder, puţin şovăitor, puse câteva foi de hârtie pe masă.

– Ce sunt astea?

– E-mailurile scoase din computerul lui Gabriel Sebastiansson.

Fredrika înălţă o sprânceană.

– Le-am scos acum o oră, chiar după ce am discutat cu unchiul lui Gabriel. Pierdere de vreme.

Fredrika zâmbi strâmb. În cursul zilei avusese şi ea câteva discuţii asemănătoare.

– Ce-i în ele?

– Citeşte-le şi ai să vezi. Eu nu cred că spun ceea ce vor să spună.

– OK, zise Fredrika şi începu să le răsfoiască.

Peder rămase cu privirea aţintită asupra ei. Voia să îi vadă reacţia. Neliniştit şi nerăbdător.

Fredrika citi primul e-mail.

– E un schimb de e-mailuri, explică Peder. Începe în ianuarie.

Fredrika înclină din cap în timp ce citea.

Schimbul era între Gabriel Sebastiansson şi cineva care îşi spunea „Tăticu Picioare Lungi", nume despre care Fredrika, deşi nu prea citise literatură pentru copii, bănui că vine dintr-o serie de cărţi cu poze, inofensive, care îi erau cunoscute.

Gabriel şi Tăticu Picioare Lungi discutau despre diverse soiuri de vin şi stabileau degustări de vinuri. După ce citi două pagini, Fredrika simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

Tăticu Picioare Lungi, 1 ianuarie, 09:32: Ceilalţi nu vor să guste vinuri de dinainte de 1998. Dumneavoastră ce preferaţi?

Gabriel Sebastiansson, 1 ianuarie, 11:17: Cred că strugurii din 1998 n-ar fi răi, dar eu, unul, prefer un vin mai tânăr. Sunt sceptic în privinţa păstrării îndelungate.

Tăticu Picioare Lungi, 2 ianuarie, 06:25: Unii s-au interesat de ţările de origine ale vinurilor şi de soiurile de struguri. Contează pentru dumneavoastră?

Gabriel Sebastiansson, 2 ianuarie, 19:15: Prefer strugurii negri celor roşii. Mă interesează mai puţin regiunile din care provin vinurile. Parcă aş vrea să gust ceva mai exotic decât ultima oară când s-a întâlnit cercul nostru eminent. Poate din America de Sud?

– Dumnezeule, şopti Fredrika, simţind un nod în gât.

– Nu-i aşa că nu discută despre degustări de vinuri? întrebă Peder şovăitor.

Fredrika clătină din cap.

– Nu, zise ea. Nu cred.

– Strugurii roşii... ar putea fi fetiţe? Şi strugurii negri... băieţei?

– S-ar putea.

Fredrika îşi înăbuşi o senzaţie de vomă.

– Dumnezeule, şopti ea şi îşi duse mâna la gură în timp ce citea mai departe.

Tăticu Picioare Luni, 5 ianuarie, 07:11: Stimate membru! Următoarea degustare de vinuri va avea loc săptămâna viitoare! Furnizorul nostru ne va pune la dispoziţie vinuri delicioase de care ne vom bucura toată seara şi toată noaptea. Plata se va face cu bani gheaţă, în ziua respectivă. Detalii despre locul degustării urmează conform înţelegerii.

Cei doi făcură un calcul şi conchiseră că, de la începutul anului, Gabriel Sebastiansson participase la patru „degustări de vinuri".

– Oare cum află despre locul degustării? întrebă Fredrika.

– Nu ştiu, răspunse Peder cu o voce obosită. Dar am sunat un amic de la brigada delicte penale, care se ocupă de grozăvii din

astea. Mi-a spus că recurg la tot felul de mijloace: chiar şi mesaje trimise de pe telefoane mobile neînregistrate.

– Oribil, exclamă Fredrika agitată şi reveni asupra e-mailurilor.

– Citeşte ultima foaie, zise Peder nerăbdător.

Fredrika era mai mult decât mulţumită să sară o parte din e-mailuri, drept care luă ultima foaie.

Tăticu Picioare Lungi, 5 iulie, 09:13: Stimate membru! Se apropie punctul culminant al verii! Am primit un transport neaşteptat de vinuri minunate, provenite dintr-o extraordinară varietate de struguri, toate din recolta incredibilă a anului 2001! Bucuraţi-vă de ea săptămâna viitoare! Locul va fi anunţat altădată, ca de obicei, dar puteţi marca ziua de marţi, 20 iulie, în calendarul dumneavoastră ca pe o adevărată sărbătoare. Evenimentul va începe în jurul orei 16:00. Reţineţi, vă rog, că acest eveniment nu va avea loc în minunatul nostru colţ de ţară, motiv pentru care ar trebui să vă rezervaţi cel puţin cinci ore de mers cu maşina. Anunţaţi-mă cât de curând dacă puteţi participa!

Fredrika ridică ochii imediat şi se uită lung la Peder.

– Dar... pe 20 iulie a dispărut Lilian, zise ea încruntându-se.

Peder înclină din cap fără să scoată o vorbă.

Se mai uitară unul la altul preţ de câteva clipe. Apoi Fredrika răsfoi din nou e-mailurile. Alte mesaje, cu date ulterioare e-mailului pe care tocmai îl citise, nu mai erau.

– Săptămâna asta Gabriel a fost în concediu de luni până miercuri, aşa a spus şeful lui, zise Fredrika, privind gânditoare. A plecat în pripă, fără să facă cerere, a spus că are nevoie de câteva zile pentru o problemă personală.

– Iar în ziua în care a fost răpită Lilian, judecând după locurile în care şi-a folosit mobilul, Gabriel s-a aflat undeva lângă Kalmar, puţin după ora 22. A ţinut telefonul închis toată ziua. L-a deschis din nou seara, târziu.

– Şi pe cine a sunat?

– Pe mama lui, răspunse Peder.

Fredrika îl privi lung.

– Să presupunem că micul lor... „eveniment"... a avut loc în Kalmar, începu ea şi Peder înclină din cap, semn că gândeau la fel. S-ar potrivi unei călătorii de cinci ore.

– Deci trebuie să fi plecat din oraş pe la ora 11 ca să ajungă acolo la ora 16, când s-a dat startul, o completă el.

– Exact, spuse Fredrika emoţionată, punând foile pe masă. Putem stabili când a plecat din Stockholm?

– Nu, după ora 8 n-a mai vorbit la telefon...

– OK, nu contează. Ştim că la ora 22 era în Kalmar, de unde a sunat-o pe mama lui. Putem presupune că, între timp, totul se terminase şi acum era în drum spre casă.

Fredrika se opri şi îl privi în ochi.

– În cazul ăsta, nu avea cum să o ia pe Lilian din tren, conchise ea. Doar dacă era în drum spre Kalmar, nu spre casă.

Peder se foi pe scaun.

– Sau poate că s-a hotărât să ajungă la „eveniment" mai târziu ca să o ia pe Lilian cu el.

Fredrika clătină din cap.

– Ştiu şi eu... Dar nu văd logica. Mai întâi o ia pe Lilian şi o suie în maşină. Apoi merge la Kalmar, la... clubul ăla de perverşi sau ce-o fi. Apoi vine acasă cu Lilian, o rade în cap, îi trimite Sarei părul, o omoară şi pune pe cineva să o lase la intrarea în spitalul din Umeå! Înregistrările de la Tele2 arată că mobilul n-a fost folosit la nord de Stockholm în perioada respectivă.

Peder se îndreptă de spate. Fredrika îşi dădu seama că noile informaţii îl scoteau din răbdări.

– Mda, făcu el. Mda... mi se pare şi mie exagerat.

Se gândi câteva clipe, apoi bătu cu pumnul în masă.

– La naiba, e o harababură totală! Cum dracu' le-a făcut pe toate? Pur şi simplu nu are sens. Să fi dat telefonul altcuiva?

Fredrika îşi lăsă capul pe o parte şi privi scurt peste umărul lui Peder. I se păruse că îl aude pe Alex venind pe coridor.

– Sau poate că aceste două lucruri nu au nici o legătură, spuse ea calm.

Alex Recht părăsi Umeå după ora 16. Cadavrul Lilianei Sebastiansson urma să fie trimis cu avionul la Stockholm spre seară.

– Să sperăm că-l găsiţi pe ticălosul ăsta înainte să omoare şi alţi copii, spuse Hugo Paulsson pe un ton sumbru când se despărţi de Alex.

– Să omoare şi alţi copii? repetă Alex.

– Da, de ce s-ar opri? Asta dacă vede că scapă.

Acel scurt schimb de replici nu îi risipi deloc starea de nelinişte lui Alex.

Ateriză în Stockholm cam după o oră şi merse direct la cartierul general.

Fredrika, Peder, Ellen, analistul de la brigada delicte penale şi doi inşi pe care Alex nu îi mai văzuse până atunci, dar despre care bănui că sunt întăririle, îl aşteptau în Bârlog.

– Ei, prieteni, începu Alex luând loc. De unde începem?

Era târziu. Voia o şedinţă scurtă şi eficientă. Apoi voia să meargă acasă şi să se gândească la caz pe îndelete, fără să îl deranjeze nimeni.

– Ce-am mai aflat? Să începem cu noile informaţii.

Cele mai multe informaţii care apăruseră în ziua aceea fuseseră deja transmise prin telefon de către membrii echipei. Alex, însă, nu auzise ultimele amănunte despre e-mailurile şi convorbirile telefonice ale lui Gabriel Sebastiansson. Văzu cum Peder şi Fredrika se uită scurt unul la altul când le ceru să îl pună la curent cu ultimele noutăţi – cât mai repede. La rândul lui, urma să le spună şi el ce se mai întâmplase în Umeå.

Peder îşi adună gândurile şi începu să vorbească. Le dădu tuturor copii de pe e-mailurile dintre Gabriel şi „Tăticu Picioare Lungi". Apoi, spre uimirea nedisimulată a lui Alex, le proiectă un diapozitiv cu două cronologii.

Alex aruncă o privire spre Fredrika.

Idee ei, probabil, gândi el.

După satisfacţia care i se citea pe chip, avea dreptate.

Nu era o idee rea, doar puţin diferită. Uneori era bine să vii cu ceva diferit, recunoscu Alex.

– Mda, făcu Peder arătând spre cronologii. Pornind de la informaţiile de până acum, împreună cu Fredrika am ajuns la concluzia că putem aborda acest caz din două perspective.

Peder îşi rezumă propria teorie. Apoi o lăsă pe Fredrika; ea vorbi fără să îşi părăsească locul pe care stătea.

– Alternativa la teoria potrivit căreia Gabriel s-a dus la Kalmar cu Lilian, care e foarte posibilă, chiar dacă e mai greu încadrabilă în timp, e că avem de-a face cu două lucruri complet diferite, două infracţiuni fără nici o legătură între ele.

Alex se încruntă.

– Vă explic imediat, zise Fredrika repede. Ştim că Gabriel o bate pe Sara, ştim că la serviciu se uită la pornografie infantilă. Din acest schimb de e-mailuri se poate presupune că e un pedofil activ. Face parte dintr-o reţea de pedofili despre care noi nu ştim nimic şi se întâlneşte regulat cu ei de la începutul anului. Apoi, brusc, se anunţă un nou eveniment, în Kalmar. Gabriel îşi ia concediu imediat şi – de înţeles – se hotărăşte să-şi mintă mama, spunându-i că în zilele respective va fi plecat în interes de serviciu. Promite să vină să ia cina cu Lilian, după ce Sara şi Lilian se întorc de la Göteborg.

Fredrika se opri o clipă ca să se asigure că toată lumea a înţeles. Nimeni din jurul mesei nu se arăta nedumerit.

– Drept care se duce la Kalmar marţi dimineaţă, continuă ea, simţind că de emoţie se înroşeşte la faţă. La puţin timp după ora 14, Lilian dispare. După aproximativ o oră, oamenii încep să sune ca să întrebe despre ea. Gabriel are mobilul închis şi e de negăsit chiar în acele momente. Rămâne aşa până la ora 22, când îşi redeschide telefonul.

Fredrika făcu o pauză de efect.

– Gabriel tocmai a comis una dintre cele mai dezgustătoare infracţiuni când fiica lui dispare, iar poliţia îl caută exact pentru acest lucru. Ştie, probabil, că am găsit deja reclamaţiile făcute de soţia lui şi bănuieşte că avem declaraţii contradictorii de la mama lui şi de la compania la care lucrează despre motivul plecării. E târziu şi e la depărtare de câteva ore de casă. Poate că e vorba doar

de panică. Nu vrea să meargă acasă, nu vrea să discute cu poliția. N-a răpit-o el pe Lilian, dar nici nu vrea să spună unde se afla când fetița a dispărut.

Fredrika trase adânc aer în piept și vorbi mai departe.

– Dar acum nu mai are pe unde să scoată cămașa fiindcă bătrânei lui mame, care de obicei îi asigură alibiurile, ceva nu-i miroase a bine fiindcă băiatul nu i-a spus exact unde se duce. Firește, pe ea o sună; altcineva nu-i poate oferi un ajutor necondiționat. E greu de spus ce fel de plan pun la cale, cât de mult îi spune mamei lui, dar, probabil, cei doi se hotărăsc să aștepte ca Lilian să fie găsită și, până atunci, să nu facă valuri.

– Dar, dacă Lilian ar fi fost găsită, poliția nu s-ar fi interesat unde a fost Gabriel? întrebă Alex.

– Foarte posibil, zise Fredrika, luând o gură de apă după atâtea explicații.

Alex se uită prin e-mailurile date de Peder, citind pe sărite.

– Dumnezeule mare! exclamă el, punând foile deoparte.

Apoi se aplecă peste masă.

– Are cineva vreo informație care să susțină versiunea Fredrikăi? întrebă el cu o voce moale.

Nu răspunse nimeni.

– În cazul ăsta, sunt înclinat să cred că, foarte probabil, amicul nostru Gabriel, pe care l-am căutat ca nebunii, nu e cel care a răpit-o pe Lilian, zise Alex.

Apoi privi spre Peder, care ședea lângă Fredrika.

– Sunt de acord că nu e imposibil ca Gabriel să o fi luat pe Lilian și să fi mers la Kalmar în aceeași zi, dar, după cum a subliniat și Fredrika: nu știu dacă i-ar fi permis timpul.

Alex clătină din cap.

– Dar cum rămâne cu declarația Ingridei Strand? întrebă Peder. Femeia care a stat față în față cu Sara și Lilian, în tren. Ea spunea că a văzut cum Lilian e dusă în brațe...

– ...de cineva care trebuie să fi fost tatăl ei, completă Alex calm. Știu, ceea ce e logic. Altfel pe cine ar fi lăsat Lilian să o ia? Doar dacă nu era deja drogată... Oricum, va trebui să așteptăm rezultatul analizelor.

Fredrika înghiți în sec.

– A fost..., începu ea. Medicii legiști au constatat că a fost agresată sexual?

Alex clătină din cap.

– Se pare că nu, dar, din nou, trebuie să aşteptăm raportul oficial, mâine dimineaţă.

Alex căzu pe gânduri. Indiferent dacă Gabriel Sebastiansson era legat sau nu de dispariţia Lilianei, atât de multe informaţii despre o reţea de pedofili ajunseseră brusc pe biroul lui. Deşi asta nu era problema lui; de asta se ocupa brigada regională sau chiar cea naţională.

– Asta înseamnă că ne-am întors de unde am plecat? întrebă Peder derutat.

Alex zâmbi.

– Nu. Asta înseamnă că informaţiile noastre nu se mai leagă ca la început. Dar, cum spuneam, cred că Gabriel nu mai e suspectul principal, cel puţin pe moment.

Peder oftă, dar Alex îi avertiză ridicând un deget.

– Ceea ce nu înseamnă că Gabriel nu ştie cine i-a răpit fiica. Nu putem exclude asta, cunoscându-i anturajul.

Fredrika ridică o mână, şovăitor, cerând voie să vorbească.

Alex înclină din cap.

– Dar ştim că persoana care a răpit-o pe Lilian şi-a îndreptat atenţia spre Sara şi – din câte cunoaştem noi – nu spre Gabriel, spuse ea calm. Părul a fost trimis pe adresa Sarei, nu a lui.

– Deci crezi că ucigaşul trebuie legat mai curând de Sara decât de Gabriel? interpretă Alex.

– Da, răspunse Fredrika imediat.

– Mai avem şi alte informaţii care să susţină această opinie? întrebă Alex, privindu-i pe cei din jur.

Fredrika ceru din nou voie să vorbească.

– Da, mai avem, zise ea şi se înroşi. Ştiţi, azi am fost la Flemingsberg.

Alex şi ceilalţi ascultară scurta prezentare a Fredrikăi, informaţiile culese în Flemingsberg şi pe cele de la Căile Ferate Suedeze. Fredrika încheie asigurându-i că, după părerea ei, aceste informaţii nu pot fi folosite ca probe, dar că prea multe lucruri se întâmplaseră în acelaşi timp ca să fie vorba de o simplă coincidenţă.

Alex ascultă atent, în tăcere. Apoi se încruntă.

– Ar trebui să-ţi spun să nu mai ai astfel de iniţiative când îţi cer să faci alte lucruri, dar, pe moment, treacă de la mine.

Fredrika scoase un oftat de uşurare.

– Dacă presupunem că informaţiile obţinute de tine sunt adevărate, în sensul că indică o serie de acţiuni planificate minuţios şi îndreptate împotriva Sarei, atunci avem de-a face cu un adevărat sadic, spuse Alex calm. Şi încă unul foarte inteligent, care nu dă greş. Mă întreb însă ceva: de ce n-am găsit o explicaţie pentru asta? De ce nu ştie Sara pe cine ar fi putut înfuria atât de mult?

– Poate fiindcă nu-şi dă seama, interveni Peder. Dacă Lilian a fost răpită de un psihopat, ceea ce pare probabil, motivul nu poate fi logic decât pentru el.

– Va trebui să revedem toate informaţiile, zise Alex cu o voce vădit tensionată. Sigur ne-a scăpat ceva. Când va fi gata portretul-robot al femeii cu câinele?

– E gata, răspunse Fredrika. Mai rămâne ca tânăra de la casa de bilete să vadă dacă e nevoie de ceva retuşuri – diseară.

– În regulă. Să trecem la altceva, spuse Alex mulţumindu-i Fredrikăi printr-o înclinare scurtă a capului.

Fredrika încercă să spună ceva, dar Alex o opri.

– Pot să vă informez pe scurt despre ce-am aflat de la Sara şi părinţii ei în Umeå?

Fredrika încuviinţă din cap, la fel de curioasă ca toţi ceilalţi.

Alex era conştient că îi va dezamăgi.

Repetă ce spuseseră Sara şi părinţii ei după identificarea oficială a cadavrului. Observă cum Fredrika îl fulgeră cu privirea când le povesti despre lunile petrecute de Sara în Umeå după absolvirea colegiului.

Când termină, Fredrika făcu primul comentariu.

– Azi am vorbit cu câteva dintre prietenele şi colegele Sarei şi ceea ce m-a frapat e că nu mai ţine legătura cu nici una dintre prietenele vechi.

– Întocmai, zise Alex. Din câte am înţeles, a rupt orice legătură cu ele după ce l-a întâlnit pe Gabriel.

– Ceea ce înseamnă că, atunci când încercăm să stabilim care este cercul ei de cunoştinţe, cronologia noastră începe foarte târziu, spuse Fredrika repede. Cu alte cuvinte, nu luăm în calcul nimic din ceea ce s-a întâmplat în viaţa Sarei *înainte* de a-l întâlni pe Gabriel.

– Şi crezi că acolo e cheia? Persoana care a răpit-o pe Lilian urmăreşte de ani de zile să se răzbune pe Sara?

– Nu putem exclude şi această ipoteză. Dacă aşa stau lucrurile, n-avem nici o şansă să ajungem la adevăr atât timp cât ne raportăm la altă perioadă.

Alex înclină din cap gânditor.

– Mda, spuse el. Prieteni, să ne odihnim creierul la noapte. Duceţi-vă acasă şi relaxaţi-vă. Mâine ne întâlnim din nou şi revedem tot materialul. Absolut tot. Chiar şi telefoanele primite de la cei care susţin că au văzut ceva şi cărora nu le-am dat atenţie. OK?

Alex se gândi cu surprindere că folosise cuvântul „prieteni" de două ori în cursul unei singure şedinţe. Gândul îl făcu să zâmbească.

Ellen Lind plecă puţin dezamăgită de la serviciu. Muncise pe rupte de când dispăruse fetiţa şi, chiar dacă era doar secretară, şeful ar fi trebuit să aprecieze şi contribuţia ei. Alex, însă, nu îşi amintea întotdeauna de aşa ceva. Ca să nu mai vorbim de felul în care îl trata pe sărmanul analist. Măcar ştia că îl cheamă Mats?

Toate aceste gânduri se evaporară când îşi scoase mobilul şi văzu că ratase câteva apeluri de la bărbatul pe care îl iubea. Îi lăsase un mesaj vocal scurt în care spunea că ar dori să o întâlnească în seara aceea, la hotelul Anglais, unde rămânea peste noapte. Apoi se scuza pentru turnura stupidă pe care o luase legătura dintre ei.

Ellen simţi că îi stă inima în loc de bucurie.

În acelaşi timp o încercă şi o senzaţie de iritare. Nu îi plăceau deloc aceste schimbări bruşte de atitudine.

După ce se tocmiră o vreme, nepoata Ellenei acceptă să aibă grijă de copii. De fapt, era deja acasă la Ellen. Fata o ajuta la treburile casei când Ellen trebuia să lucreze până târziu.

– Chiar au nevoie de o *babysitter*? întrebă tânăra, care avea nouăsprezece ani şi tocmai terminase liceul.

Gândurile Ellenei se întoarseră la Lilian Sebastiansson, drept care femeia răspunse ferm:

– Da.

Apoi se grăbi să ajungă acasă, măcar ca să le spună noapte bună copiilor şi să se schimbe.

Nepoata o urmări cum se foieşte de colo-colo numai în chiloţi şi sutien, neştiind cu ce să se îmbrace.

– Arăţi ca o adolescentă care tocmai s-a îndrăgostit de cineva, remarcă ea, chicotind.

Ellen zâmbi şi se înroşi la faţă.

– Da, ştiu că am dat în mintea copiilor, dar sunt atât de fericită ori de câte ori spune că vrea să ne întâlnim.

Fata îi răspunse cu un zâmbet cald:

– Pune-ţi bluza roşie. Roşul ţi se potriveşte de minune.

Câteva minute mai târziu, Ellen era în taxi, în drum spre hotel. Îşi dădu seama cât de obosită era doar în clipa în care se lăsă să cadă pe bancheta din spate. Ultimele zile o solicitaseră din plin. Sper că nu se va supăra Carl când îi voi povesti despre toate grozăviile astea, se gândi ea, fiindcă simt nevoia să mă răcoresc.

Carl o întâmpină în hol. Când o văzu, îi zâmbi larg.

– Ca să vezi, de două ori într-o săptămână, murmură Ellen în timp ce se îmbrăţişau.

– Unele săptămâni sunt mai uşoare decât altele, replică bărbatul, strângând-o la piept.

O mângâie pe spate, îi lăudă bluza şi spuse că arată nemaipomenit, chiar dacă ea se simţea dărâmată.

Până să adoarmă, orele trecură ca prin ceaţă. Băură vin, mâncară puţin şi vorbiră mult, cu seriozitate, despre cele întâmplate, apoi făcură dragoste cu toată pasiunea, până hotărâră că e cazul să şi doarmă puţin.

Ellen se relaxă în braţele lui şi, când să se abandoneze somnului, şopti:

– Carl, sunt atât de fericită că te-am întâlnit.

Simţi cum zâmbetul lui îi gâdilă ceafa.

– Sunt la fel de fericit, zise el.

Apoi o sărută pe umăr şi îşi făcu mâna căuş pe sânul ei stâng, adăugând:

– Tu-mi dai tot ce-mi doresc mai mult.

Partea a doua

SEMNE DE FURIE

VINERI

Când își veni în fire, era întuneric în apartament. Jelena deschise un ochi și văzu că zăcea întinsă pe spate. Celălalt nu voia să se deschidă. De-abia avu timp să se întrebe de ce era atât de greu că simți cum o cuprinde valul de durere. Trecând prin ea, izbindu-se de ea. Imposibil de evitat, imposibil de suportat. Trecu prin ea și o făcu să se cutremure. Când încercă să se întoarcă, cearșaful se lipi de pielea spatelui acolo unde sângele se închegase și se uscase.

Jelena renunță aproape imediat la încercarea de a nu plânge. Știa că Bărbatul nu era acasă. Niciodată nu era după o Mustrare.

Lacrimile îi puteau curge în voie pe obraji.

Măcar să o fi lăsat să vorbească, măcar să o fi ascultat, măcar să nu fi tăbărât asupra ei.

Câtă furie.

Așa ceva nu mai văzuse.

Cum putea face asta? gândi ea în timp ce plângea cu fața în perna pătată de lacrimi.

Dar acesta era un gând interzis. Nu avea voie să pună la îndoială nimic din ceea ce spunea Bărbatul, așa sunau regulile lor. Dacă o mustra, o făcea doar pentru binele ei. Dacă Jelena nu înțelegea atâta lucru, relația lor avea de suferit, putea fi distrusă. De câte ori îi spusese asta?

Și totuși.

Jelena era o femeie care își pierduse încrederea în ea însăși și în cei din jur, puțin câte puțin. Era singură fiindcă așa merita să fie. De aceea era atât de recunoscătoare, de aceea accepta orice când un om ca Bărbatul avea nevoie de ea.

Mai rămăsese însă un pic de putere în ea, pe care Bărbatul nu reușise să o anihileze. Nu că aceasta ar fi fost și intenția lui: fără putere, Jelena nu putea fi aliatul lui în războiul care îi aștepta.

Zăcând așa în pat, goală, singură și abandonată, cu corpul plin de răni, Jelena își folosi ultimul strop de energie ca să simtă gustul amar al protestului. Când era mai tânără, într-o vreme în care, alături de Bărbat, se străduise să uite, întreaga ei ființă se împotrivise cu toată forța de care era în stare. Bărbatul o sleise de puteri. Protestul ei era de condamnat. Îi spusese asta din clipa în care o luase cu mașina. Dar existau și alte forme de protest. Dacă voia și avea destul curaj, Bărbatul o putea ajuta să le experimenteze.

Jelena de-abia aștepta să treacă la acțiune.

Dar drumul spre desăvârșire, despre care Bărbatul susținea că este absolut necesar pentru lupta lor, era mult mai lung și mai întunecat decât își închipuise Jelena. Lung și dureros. Aproape întotdeauna o durea ceva. Cel mai mult o durea când o ardea cu chibritul. Deși asta se întâmplase doar de câteva ori și doar la începutul relației lor.

Acum o făcuse din nou.

Jelena simțea că are febră. O durea pieptul când respira și corpul îi era plin de arsuri. Durerea pur și simplu o scotea din minți.

În clipa aceea îi veni un gând disperat.

Trebuie să cer ajutor. Trebuie să cer ajutor.

Adunându-și ultimele puteri, se lăsă să alunece de pe pat și începu să se târască pe podea. Dacă cerea ajutor, însemna că din nou încalcă regulile, dar, de data aceasta, era sigură că va muri dacă nu o face.

Bărbatul oricum venea, mai curând sau mai târziu, și o ajuta. Dar, de data aceasta, Jelena nu mai avea timp să îl aștepte. Simțea cum îi seacă puterile.

Trebuie să ajung până la ușa de la intrare.

Undeva, în interior, panica nu mai putea fi oprită. Ce efect va avea această trădare asupra relației dintre ei? De fapt, ce va mai rămâne din ea, după ce îi va nesocoti regulile?

Sigur, Bărbatul nu îi va accepta inițiativa de a părăsi apartamentul în starea în care se afla. Va veni după ea și o va ucide.

Acum, gândi Jelena, ridicându-se în genunchi, tremurând și apucând clanța. Trebuie să mă hotărăsc.

Se chinui să ridice și cealaltă mână ca să ajungă la broască. Descuie ușa și deschide-o. Altceva nu își amintea.

Ușa se dădu în lături și fața i se izbi de marmura rece când se prăbuși pe podea.

Alex Recht își începu ziua de lucru trimițând-o pe Fredrika la Uppsala ca să stea de vorbă cu Maria Blomgren, care urmase același curs cu Sara în Umeå.

Apoi se așeză la birou cu o ceașcă de cafea în mână. Liniștit și singur.

Mai târziu, Alex se va întreba când anume se transformase acest caz într-un animal sălbatic care, prin faptul că își schimba mereu direcția, cu încăpățânare, îi paraliza întreaga echipă. Cazul părea că evoluează după reguli numai de el știute, având drept unic scop derutarea echipei, împingerea ei pe o pistă falsă.

Nu încerca să mă controlezi, șopti ceva în interiorul lui Alex. *Nu încerca să-mi spui încotro să merg.*

Alex stătea bățos. Deși dormise doar câteva ore, se simțea plin de energie. Ca și de furie, o furie oarbă. Ucigașul se dovedea atât de insolent. Părul fusese trimis mamei prin curier. Cadavrul fusese abandonat în parcarea unui spital. Cineva sunase la spital ca să se asigure că fetița va fi găsită. Fără ca ucigașul să lase vreo urmă. Cel puțin nimic de ordin personal, cum ar fi amprentele.

– Dar nimeni de pe planeta asta nu e invizibil, nimeni nu e infailibil, de așa ceva putem fi siguri, mormăi Alex, pornit, în timp ce ridica receptorul și forma numărul echipei de criminaliști din Solna.

Medicul legist care răspunse părea surprinzător de tânăr. În lumea lui Alex, medicii cu adevărat pricepuți aveau de obicei peste cincizeci de ani, de aceea nu prea se simțea în largul lui când trebuia să colaboreze cu cineva mai tânăr.

În ciuda prejudecăților, descoperi că medicul legist era o persoană foarte competentă, care se exprima în termeni accesibili chiar și unui polițist de rând.

Ceea ce era de ajuns pentru Alex.

Medicul legist din Umeå făcuse o evaluare preliminară corectă. Lilian murise otrăvită, o supradoză de insulină. Insulina îi fusese injectată direct în ceafă.

Fără să vrea, Alex simţi cum furia îi este dublată de surpriză.

– N-am mai văzut aşa ceva, zise medicul, preocupat. Dar e un mijloc eficient şi... într-un fel... clinic de a ucide pe cineva. Care reduce suferinţa la minimum.

– Era conştientă la momentul injecţiei?

– Greu de spus. Am găsit urme de morfină, deci probabil că cineva a încercat s-o calmeze. Dar nu pot garanta că era conştientă când i s-a făcut injecţia letală... E greu de spus ce-a vrut de fapt ucigaşul prin injectarea insulinei direct în craniu sau în ceafă. Concentraţia respectivă ar fi fost letală şi dacă victima era injectată în braţ sau picior.

– Ce credeţi, s-ar putea să fie medic? Ucigaşul? întrebă Alex calm.

– Nu cred, răspunse medicul hotărât. Aş zice că, după felul în care a folosit acul, avem de-a face cu un amator. Şi de ce a încercat mai întâi să o injecteze în cap? Pare mai mult ceva simbolic.

Simbolic? În ce sens? se întrebă Alex.

Cauza morţii părea la fel de bizară ca şi restul cazului.

Mâncase ceva după ce fusese răpită?

Medicul făcu o pauză, apoi răspunse:

– Nu. Se pare că nu. Avea stomacul complet gol. Dar a stat drogată mai mult timp, ceea ce nu e deloc surprinzător.

– Ne puteţi spune ceva despre ce s-a întâmplat cu cadavrul înainte de a fi lăsat în faţa spitalului?

– Aşa cum s-a stabilit şi în Umeå, cadavrul a fost spălat, cel puţin parţial, cu alcool. Am căutat sub unghii, dar n-am găsit nimic. În câteva locuri am găsit urme de talc, dovadă că ucigaşul purta mănuşi de plastic, de genul celor folosite în spitale.

– Astfel de mănuşi pot fi procurate şi din altă parte?

– Va trebui să facem câteva analize ca să fim siguri, dar cel mai probabil e vorba de mănuşi de spital. Care nu sunt foarte greu de procurat dacă ai pe cineva care lucrează la un spital. De la farmacie n-ai cum să le cumperi.

Alex înclină din cap gânditor.

– Dar dacă ucigaşul a avut acces la ace hipodermice, la alcool şi mănuşi dintr-un spital..., începu el.

– Atunci e posibil ca unul dintre cei implicaţi să aibă legătură cu serviciile de asistenţă medicală, îl completă medicul.

Alex rămase tăcut. Ce-a spus medicul...?

– Văd că folosiţi pluralul, remarcă el, derutat.

– Da.

– Pe ce vă bazaţi?

– Vă cer scuze, credeam că aţi fost informat despre asta în Umeå.

– Despre ce anume?

– Cadavrul este absolut intact, cu excepţia leziunii de pe scalp. Nu s-a găsit nici o urmă de lovitură şi nici de abuz sexual.

Alex răsuflă uşurat.

– Dar are mai multe vânătăi pe braţe şi picioare. Probabil că cineva a încercat să o ţină nemişcată pe fetiţă, iar ea s-a zbătut. O parte din vânătăi au fost provocate de mâini foarte mici, probabil de femeie. Aproape de umeri vânătăile sunt mai late, provocate de mâini mult mai mari. De bărbat, probabil.

Alex simţi un junghi în inimă.

– Atunci să fie vorba de două persoane? Un bărbat şi o femeie?

Alex simţi ezitarea medicului.

– S-ar putea, dar nu pot fi foarte sigur. Dar pot spune că vânătăile au fost provocate cu câteva ore înainte de moartea copilului. Poate atunci când o rădeau în cap.

– Femeia o ţinea şi bărbatul o rădea în cap, zise Alex aproape în şoaptă. Iar Lilian s-a împotrivit prea mult, aşa că cei doi au schimbat locurile. Femeia a ras-o în cap şi bărbatul a ţinut-o.

– Posibil.

– Posibil, repetă Alex cu glasul pierit.

Când Fredrika Bergman ajunse în Uppsala, fotografia femeii care o reţinuse pe Sara Sebastiansson în Flemingsberg era deja în toată presa. Auzi ştirea la radio în timp ce oprea maşina în faţa casei Mariei Blomgren.

Poliţia caută o femeie despre care se crede că a fost...

Opri motorul şi coborî din maşină. Presa urmărea îndeaproape cazul Lilianei. Încă nu ştia toate detaliile dezgustătoare, dar, mai curând sau mai târziu, le va afla. Şi atunci sigur se va dezlănţui iadul.

Era mai cald în Uppsala decât în Stockholm. Fredrika îşi aminti că avea aceeaşi senzaţie şi în vremea studenţiei. Întotdeauna era puţin mai cald în Uppsala vara şi puţin mai frig iarna.

Ca şi cum ai fi călătorit într-o altă parte a lumii.

Întâlnirea cu Maria Blomgren o trezi brusc din reverie. Maria Blomgren părea să provină din exact aceeaşi parte a lumii ca şi Fredrika.

Dacă mă uit mai bine, chiar semănăm puţin, gândi ea.

Părul negru, ochii albaştri. Maria era parcă un pic mai bucălată, un pic mai înaltă şi mai brunetă. Avea şoldurile mai late şi mai rotunde.

Poate fiindcă dăduse naştere unui copil, conchise Fredrika instinctiv.

Maria părea să fie, mai mult decât Fredrika, întruchiparea seriozităţii, dacă aşa ceva era posibil. Nu zâmbi decât atunci când Fredrika îi arătă legitimaţia. Dar chiar şi atunci zâmbetul nu îi dezveli nici măcar un dinte.

Dar, într-un fel, nu avea motiv să zâmbească. Alex Recht o sunase pe Maria Blomgren în prealabil ca să îi explice de ce urma să fie vizitată. Maria replicase că nu prea are ce să le spună, dar că, desigur, va coopera cu poliţia.

Se aşezară la masa din bucătărie. Pereţi gălbui, gresie mozaicată, mobilier modern. Masa era în formă de elipsă, iar scaunele erau albe şi tari. În afară de pereţi, toată bucătăria era albă. Întregul apartament sclipea de curăţenie, nimic nu era nelalocul lui.

Opusul apartamentului Sarei Sebastiansson, gândi Fredrika. Era greu să îşi imagineze că cele două femei fuseseră cândva prietene nedespărţite.

– Vreţi să mă întrebaţi despre vara aceea petrecută în Umeå? întrebă Maria direct.

Fredrika scoase din poşetă pixul şi carnetul. Maria demonstra fără echivoc că, deşi nu o prea trăgea inima să discute cu poliţia, voia ca întrevederea să se încheie cât mai repede.

– Poate că ar fi bine să începeţi cu momentul în care v-aţi împrietenit cu Sara. Cum v-aţi cunoscut?

Fredrika sesiză şovăiala Mariei. Apoi începutul de iritare. Ochii i se întunecară.

– Ne-am împrietenit în ultimele clase de liceu. Părinţii mei tocmai se despărţiseră şi a trebuit să schimb şcoala. Am cunoscut-o pe Sara la orele de germană; trei ani am avut acelaşi profesor de germană.

Maria îşi trecu mâna peste vaza cu flori frumoase de pe masă. Fredrika rămase surprinsă că femeia nu îi oferise nici măcar un pahar cu apă.

– Nu prea ştiu ce anume vreţi să vă spun, continuă Maria. Am devenit prietene bune. Părinţii ei treceau printr-o criză şi ei, se certau tot timpul. Ne-am înţeles bine încă de la început, eram în aceeaşi barcă. Eram, într-un fel, eleve model, în genul celor care îşi împrumută pixul oricui şi nu agreează colegii care deranjează orele.

Când Maria ridică ochii, Fredrika îi văzu lacrimile.

Suferă, gândi ea. De asta e aşa de înţepată. Suferă după prietenia care a legat-o cândva de Sara.

– În ultimul an de liceu Sara s-a schimbat, continuă Maria. Devenise rebelă. Se machia, bea şi umbla dintr-un băiat într-altul.

Maria clătină din cap.

– Până la urmă a renunţat. Destul de repede, cam atunci când părinţii ei s-au împăcat. Cred că s-au despărţit o vreme, nu sunt sigură. Oricum, în linii mari, situaţia revenise la normal. Pe urmă ne-am înscris la acelaşi colegiu. Hotărâserăm deja ce vrem să fim: interprete la ONU.

Maria izbucni într-un râs sănătos, iar Fredrika zâmbi.

– Eraţi bune la limbi străine?

– Da, da, profesorii noştri de germană şi engleză nu mai conteneau cu laudele.

Maria redeveni serioasă.

– Pe urmă Sara iar a avut probleme acasă. Părinţii ei îşi schimbaseră religia şi Sarei nu-i conveneau noile reguli, mai stricte, pe care brusc trebuia să le respecte.

– Religia? repetă Fredrika, surprinsă.

Maria înălţă din sprâncene.

– Da, religia. Părinţii Sarei erau penticostali, ceea ce nu era nimic ieşit din comun. Dar dintre penticostali s-a desprins un grup care a întemeiat filiala suedeză a mişcării Biserica Liberă Americană. S-au autointitulat Copiii lui Hristos sau ceva pe aproape.

Fredrika asculta din ce în ce mai interesată.

– Şi în ce a constat conflictul cu părinţii ei?

– A fost mai mult o prostie, oftă Maria. Părinţii ei erau oameni cu vederi largi, deşi foarte credincioşi. Nu-i deranja că ieşim în oraş etc. Dar, după ce au aderat la grupul acela, s-au schimbat, au devenit mai radicali. Erau mai severi în privinţa vestimentaţiei, a muzicii, a petrecerilor... Iar Sara nu suporta această schimbare. Refuza să ia parte la tot ceea ce ţinea de biserică, atitudine acceptată de părinţii ei, chiar dacă pastorul încerca să-i oblige să fie mai stricţi cu fiica lor. Dar asta n-a fost de-ajuns pentru Sara; a vrut să forţeze limitele şi mai mult.

– Cu mai multă băutură şi mai mulţi băieţi?

– Cu mai multă băutură, mai mulţi băieţi şi sex, oftă Maria. Nu că ar fi luat-o prea devreme, cred că avea şaptesprezece ani când a început. Dar m-a cam îngrijorat faptul că ieşea cu o mulţime de băieţi doar ca să le facă în ciudă părinţilor ei.

Fredrika se trezi punând picior peste picior sub masă. Ea ieşise cu un băiat de-abia după ce împlinise optsprezece ani.

– În fine, după un an a cunoscut un băiat cumsecade. Iar eu am început să mă întâlnesc cu prietenul lui cel mai bun. Asta era gaşca noastră, ieşeam mereu împreună.

– Părinţii Sarei cum au primit asta? Faptul că avea un prieten de suflet?

– Sigur, la început n-au ştiut. Iar când au aflat... Cred că li s-a părut ceva firesc. Sara s-a mai liniştit... Părinţii ei habar nu aveau

de toţi băieţii cu care ieşise până atunci. Dacă ar fi avut, cred că ar fi reacţionat altfel.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Fredrika, prinsă de povestea Mariei.

– Au trecut câteva luni şi a venit primăvara, spuse Maria, care era o bună povestitoare şi îşi dădea seama când se adresa unei persoane care ştia să asculte. Brusc, Sara n-a mai fost atât de sigură pe relaţia ei. Întâlnirile lor s-au rărit, ca şi cele ale micului nostru grup. Pe urmă eu m-am despărţit de celălalt băiat şi, la scurt timp, nici Sara n-a mai vrut să continue cu amicul ei.

Maria trase adânc aer în piept.

– La început amicul Sarei s-a împotrivit. Nu voia să se despartă de ea. O suna mereu, nu renunţa la ea aşa uşor. Dar în cele din urmă a găsit pe altcineva şi a lăsat-o pe Sara în pace. Asta se întâmpla cu câteva săptămâni înainte de a termina colegiul, când ne înscriseserăm deja la cursul din Umeå. Aşteptam cu nerăbdare noile provocări. Ceremonia de absolvire, înscrierea la universitate...

Maria îşi muşcă buza.

– Dar Sara nu era în apele ei, continuă ea aproape în şoaptă. La început am crezut că din cauza băiatului care n-o lăsa în pace, dar după puţin timp acesta s-a retras. Apoi am crezut că se certase din nou cu părinţii ei, dar nici acesta nu era motivul. Altceva era la mijloc. Şi mă durea că nu voia să-mi spună.

Fredrika îşi notă ceva în carnet.

– Pe urmă aţi plecat la Umeå? o îmboldi ea calm, dându-şi seama că Maria s-a cufundat în tăcere.

Maria tresări.

– Da, aşa e. Am plecat la Umeå. Sara tot spunea că acolo ne va fi mai bine. Apoi, pe neaşteptate, m-a anunţat că aranjase să rămână acolo toată vara, drept care nu ne vom întoarce împreună. Asta m-a deranjat mult; am luat-o ca pe o insultă şi o trădare.

– Nu ştiaţi că solicitase o slujbă pe durata verii acolo?

– Nu, habar n-aveam. Şi nici părinţii ei; i-a sunat peste câteva săptămâni ca să le dea vestea. Le-a spus că era o şansă pe care n-o putea rata etc. Sara ştia de când am plecat că va rămâne acolo toată vara.

– V-a dat vreo explicaţie? întrebă Fredrika, gânditoare.

– Nu, răspunse Maria clătinând din cap. A spus doar că a fost un an foarte greu pentru ea şi că avea nevoie de o evadare. M-a rugat să n-o iau ca pe o jignire.

Maria se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele pe piept. Cu o privire de gheaţă.

– Eu, însă, n-am putut trece peste asta, zise ea, aproape sfidătoare. Am urmat amândouă cursul, apoi eu am plecat acasă. Stabiliserăm să închiriem un apartament în Uppsala la începutul semestrului, dar în timpul verii eu am hotărât să stau singură, la cămin. Sara s-a înfuriat, mi-a reproşat că o las baltă, dar, până la urmă, ea fost cea care m-a lăsat baltă. Apoi...

Maria tăcu din nou. O maşină mare, roşie trecu pe stradă. Fredrika o urmări cu privirea, aşteptând ca Maria să continue.

– Apoi lucrurile s-au mai liniştit, spuse ea cu o voce joasă. Nu de tot, ca mai înainte. Ne-am văzut destul de des în Uppsala, am schimbat impresii, ne-am făcut confidenţe, dar... nu, nimic n-a mai fost ca înainte.

Fredrika avu o senzaţie ciudată, de regret. De câţi oameni se înstrăinase ea însăşi de-a lungul anilor? Suferea la fel cum Maria părea să sufere după pierderea Sarei?

– Să revenim la perioada petrecută în Umeå, spuse ea repede.

Maria clipi de câteva ori.

– Cum v-aţi înţeles acolo? S-a întâmplat ceva deosebit?

– Mda... cred că ne-am înţeles destul de bine. Am stat într-un centru studenţesc, unde am cunoscut mai multă lume.

– Mai ţineţi legătura cu vreo persoană pe care aţi cunoscut-o atunci?

– Nu, nu, cu nici una. Când am ajuns acasă, am simţit nevoia să mă desprind de atmosfera de acolo. Cursul se încheiase, iar eu urma să muncesc până la sfârşitul verii. Să muncesc şi apoi să mă mut în Uppsala.

– Dar Sara? S-a scuzat în vreun fel când s-a întors?

Maria se încruntă.

– Nu, mai deloc.

– A mai fost vreo persoană la fel de apropiată de ea cum aţi fost dumneavoastră?

– Nu, de asta sunt absolut sigură. Avea prieteni, desigur, dar nimeni nu era la fel de apropiat. Când ne-am mutat în Uppsala, mi s-a părut că erau multe lucruri pe care voia să le uite. Înainte să-l întâlnească pe Gabriel. După aceea cred că a fost mai mult singură.

Fredrika se agăţă imediat de ultimele cuvinte ale Mariei.

– Vă vedeaţi des cu Sara înainte să-l întâlnească pe Gabriel?

– Da, aveam impresia că ne redescoperim. Trecuseră câţiva ani de la episodul Umeå, urma să ne dăm examenele finale şi să ne căutăm de lucru. Eram în pragul unei noi etape în viaţă, una mai matură. Dar s-a întâmplat ca Sara să-l întâlnească pe Gabriel şi totul s-a schimbat din nou. Gabriel i-a acaparat viaţa cu totul. La început am încercat să păstrez legătura ca să...

Maria se opri şi Fredrika nu mai avu nici o îndoială. Femeia plângea.

– Ca să ce? întrebă ea blând.

– Ca s-o salvez, răspunse Maria printre suspine. Vedeam cum îşi pierde busola. Pe urmă a rămas gravidă. Şi am întrerupt orice legătură. De atunci n-am mai schimbat nici o vorbă. Nu suportam s-o văd cu el. Şi, ca să fiu sinceră, nu suportam să văd cum se lasă în voia sorţii. Cum moare puţin câte puţin când e cu el, fără să încerce, cât de cât, să scape de Gabriel.

Fredrika se îndoia că Sara Sebastiansson nu încercase să scape de Gabriel, dar nu spuse decât:

– Mda, acum a scăpat de el definitiv. De fapt, se simte extrem de singură.

Maria îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

– Cum arată?

Fredrika ridică privirea surprinsă. Tocmai se pregătea de plecare.

– Cine?

– Sara. Cum arată acum?

Fredrika schiţă un zâmbet.

– Are părul lung, de un roşu-aprins. Frumos, s-ar putea spune. Iar unghiile de la picioare sunt date cu ojă albastră.

Ochii Mariei se umplură din nou de lacrimi.

– Exact ca înainte, şopti ea. Exact aşa arăta şi înainte.

Peder Rydh reflecta asupra vieţii în general şi asupra căsniciei cu Ylva în special. Se scărpină pe frunte, cum făcea întotdeauna când era stresat şi neliniştit. Se scărpină discret şi în zona inghinală. În dimineaţa asta simţea mâncărimi peste tot.

Cum n-avea linişte, se repezi pe coridor pentru a doua cafea a dimineţii. Apoi se strecură din nou în camera lui. Ca să fie mai sigur, închise uşa. Avea nevoie de puţină linişte.

Seara de ieri fusese un coşmar.

– Du-te acasă şi fă ceva ca să te relaxezi, îl îndemnase Alex.

Cuvântul relaxare era departe de a descrie ceea ce se întâmplase în seara trecută. Băieţii dormeau când ajunsese acasă. Trecuseră câteva zile de când venea târziu, nemaiavând timp să se joace cu copiii.

Apoi dăduse ochii cu Ylva. Începuseră să discute ca nişte „oameni în toată firea", dar, după câteva schimburi de replici, Ylva îşi pierduse cumpătul.

– Crezi că nu ştiu ce faci? strigase ea. Asta crezi?

De câte ori o văzuse urlând aşa, pentru numele lui Dumnezeu? De câte ori?

Peder nu avea decât o singură armă cu care să se apere şi acum aproape că îi venea să moară de ruşine gândindu-se cum o folosise.

– Tu nu înţelegi cât de serios e cazul ăsta? strigase şi el. Nu înţelegi ce simt când în toată Suedia apar copii morţi? Nu sunt şi eu tată? Dumnezeule, ce e aşa de ciudat dacă mai dorm la birou din când în când?

Câştigase, bineînţeles. Ylva nu îşi putea susţine bănuielile cu nici o dovadă, în plus era atât de răvăşită de suferinţele din ultimul an încât nu mai avea încredere în propria intuiţie. Cearta se sfârşise când se lăsase moale pe podea, plângând şi cerând iertare.

Peder o luase în braţe, o mângâiase pe cap şi spusese că o iartă. Apoi se dusese în camera copiilor şi se aşezase între paturile lor, pe întuneric. *A venit tăticul acasă, băieţi.*

Scena îl făcu să se înroşească la faţă.

Un nemernic.

Fusese un nemernic.

Se înfioră. *Doamne, Dumnezeule!*

Sunt un om rău, gândi el. Şi un tată rău. Un tată inutil. Un om dezgustător. Un...

Ellen Lind îi întrerupse şirul gândurilor bătând insistent la uşă. Îşi dăduse seama că e ea fără să o vadă. Ellen avea stilul ei de a bate în uşă.

– Scuză-mă că dau buzna aşa, dar tocmai a sunat un detectiv din Jönköping, vrea să discute cu cineva din echipa lui Alex. Alex spune să te ocupi tu de asta, el tocmai vorbeşte la telefon cu cineva din Umeå.

Derutat, Peder o privi lung.

– În regulă, zise el şi o aşteptă să îi facă legătura.

Auzi o voce de femeie. Avea un timbru plăcut şi suna sigură de ea; Peder bănui că e o femeie între două vârste.

Femeia spuse că o cheamă Anna Sandgren şi că e detectiv în cadrul brigăzii delicte penale din Jönköping.

– Aha, făcu Peder, doar ca să spună ceva.

– Mă scuzaţi, n-am înţeles numele, zise Anna Sandgren.

Peder se foi pe scaun.

– Peder Rydh. Detectiv în cadrul poliţiei din Stockholm, fac parte din echipa de investigaţii condusă de Alex Recht.

– A, bun, spuse Anna Sandgren, de parcă ar fi cântat. Vă sun în legătură cu o femeie pe care am găsit-o moartă ieri-dimineaţă.

Peder ciuli urechile. Aceeaşi dimineaţă în care fusese găsită Lilian.

– Bunica ei ne-a anunţat că a dispărut. Ne-a spus că nepoata ei o sunase miercuri seara că vine să stea la ea câteva zile. Se pare că identitatea ei era protejată în urma unor violenţe suferite într-o relaţie mai veche. Se ascundea la bunica ei ori de câte ori situaţia se înrăutăţea.

– Înţeleg, zise Peder precaut, aşteptând să i se explice ce legătură avea asta cu el.

– Dar nepoata n-a mai apărut, motiv pentru care bătrâna a sunat la poliție și ne-a rugat să ne ducem acasă la ea ca să vedem dacă nu i s-a întâmplat ceva. Am trimis o mașină acolo, dar totul părea normal. Bunica însă a insistat să intrăm în apartament. Și, când am intrat, am găsit-o moartă în pat. Strangulată.

Peder se încruntă. Tot nu pricepea de ce doamna respectivă îl suna tocmai pe el.

– Am căutat repede prin apartament și i-am găsit mobilul. Nu sunt multe numere în el și nici n-a fost folosit prea mult. Dar unul dintre numerele salvate e al dumneavoastră.

Anna Sandgren se opri.

– Al nostru? făcu Peder înghițind în sec, neînțelegând ce vrea să spună.

– Am verificat toate numerele din telefonul ei și unul dintre ele e al poliției din Stockholm, pentru toți cei care dețin informații despre copilul care a fost găsit în Umeå.

Peder se îndreptă de spate.

– Din câte ne-am putut da seama, deși numărul e salvat acolo, femeia nu l-a folosit niciodată. Ne-am gândit, totuși, că informația v-ar putea fi de folos. Mai ales că nici noi nu știm de ce să ne agățăm.

Peder simți că nu mai are aer. *Jönköping.* Oare Jönköping apăruse vreodată în cursul anchetei lor?

– Știți când a murit?

– Probabil la câteva ore după ce i-a telefonat bunicii și i-a spus că vine la ea. Echipa de criminaliști ne va da o oră mai precisă, dar din analiza preliminară reiese că a murit în jurul orei 22, miercuri seara. Își cumpărase online biletul de tren spre Umeå, unde locuiește bunica ei, și trebuia să...

– Umeå? o întrerupse Peder.

– Da, Umeå. Trebuia să ia trenul din Jönköping în dimineața în care am găsit-o moartă. Adică ieri.

Peder simți cum inima i-o lua razna.

– Bunica știe cine e bărbatul? Cel care a maltratat-o, din cauza căruia avea identitatea protejată?

– E o poveste foarte complicată, oftă Anna Sandgren cu resemnare. Varianta scurtă e următoarea: Nora, ăsta e numele victimei, s-a cuplat cu un individ pe când locuia într-o mică localitate de lângă Umeå, acum șase-șapte ani. Nu a fost ceea ce s-ar putea numi

o relaţie sănătoasă. La vremea aceea Nora nu se simţea prea bine. Se lăsase de serviciu din cauza unei depresii, se resimţea după ce crescuse în mai multe familii. Părinţii ei sunt morţi.

Peder trase adânc aer în piept.

– Cred că ar trebui să vorbiţi direct cu bunica Norei, continuă Anna Sandgren. Noi am vorbit cu ea doar la telefon, era zguduită de moartea nepoatei. Dar a putut să ne spună că nu-l cunoaşte pe individul respectiv şi că, brusc, Nora a simţit nevoia să părăsească Umeå. A obţinut protejarea identităţii fără să mai fie confruntată cu individul, fiindcă rănile pricinuite de acesta erau evidente. Nu cred că poliţia a făcut prea mari eforturi ca să-l găsească. Acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi aici, dacă n-am fi avut un nume de la care să pornim.

– La fel şi aici, zise Peder fără să se gândească.

– Ei, acum ştiţi ce s-a întâmplat, spuse Anna Sandgren ca să pună capăt discuţiei. Sigur, vă vom ţine la curent cu mersul anchetei noastre, dar pe moment n-avem nici un indiciu asupra ucigaşului.

Femeia râse strepezit.

– Mda, exagerez puţin. Avem unul, o urmă de pantof pe care am găsit-o pe holul Norei. Un pantof bărbătesc, marca Ecco, mărimea 46.

Fredrika Bergman reveni la cartierul general în jurul prânzului. Rămase surprinsă când îl văzu pe Alex singur, la biroul din Bârlog. Stătea încruntat şi scria furios ceva pe o foaie de hârtie.

E foarte lucid acum, gândi ea. Mai devreme părea debusolat, se îndrepta într-o direcţie greşită, acum însă era din nou sigur de el.

– Avem şedinţă?

Alex tresări.

– Nu, nu, răspunse el. Stau şi mă gândesc. Cum a mers în Uppsala?

Fredrika reflectă.

– Bine. Bine. Dar cursul acela urmat de Sara... e cam ciudat.

– Cum adică „ciudat"?

– Ceva s-a întâmplat acolo, poate cu puţin înainte, un lucru care a făcut-o pe Sara să rămână acolo mai mult decât prietena ei.

Alex privi înainte, cugetând la vorbele ei.

– Aş vrea să plec la Umeå, zise Fredrika, păşind peste prag.

– Umeå? repetă Alex, nedumerit.

– Da, şi să discut cu persoana care a organizat cursul, s-o întreb ce anume a influenţat decizia Sarei.

Înainte ca Alex să apuce să spună ceva, Fredrika adăugă:

– Şi m-am gândit să vorbesc din nou cu Sara. Dacă e în stare şi dacă s-a întors la Stockholm.

– S-a întors. Azi-dimineaţă, împreună cu părinţii ei.

– Ştiaţi că părinţii ei sunt foarte credincioşi?

– Nu. Nu ştiam. Are vreo relevanţă pentru cazul nostru?

– S-ar putea. S-ar putea.

– Mda. Atunci intră şi spune-mi mai multe.

Alex riscă un zâmbet când Fredrika intră în Bârlog. Femeia se aşeză de partea cealaltă a mesei.

– Unde e Peder? întrebă ea.

– În drum spre Umeå, răspunse Peder, chiar din spatele ei.

Intrase în sala de şedinţe cu un sac de voiaj atârnat de umăr.

Ca un adolescent, gândi Fredrika. Ca un adolescent în drum spre antrenament. Înălţă din sprâncene.

– Ce s-a întâmplat?

Peder îşi roti privirea, iritat.

– Avem şedinţă?

Alex chicoti.

– Nu, nu chiar. Dar, dacă tot sunteţi aici...

Peder se lăsă să cadă pe un scaun. Pentru că deja îi spusese totul lui Alex, îi rezumă totul Fredrikăi într-o singură frază:

– S-a găsit o femeie ucisă în Jönköping, care avea numărul nostru de telefon, iar bunica ei locuieşte în Umeå.

Fredrika tresări.

– În Jönköping?

– Exact. Sigur, nu ştim de ce-l avea, mai ales că, din câte se pare, nici nu l-a folosit, dar...

– Dar l-a *folosit*, îl întrerupse Fredrika.

Alex şi Peder o fixară cu privirea.

– Aţi uitat? Ellen ne-a spus despre o femeie care voia să rămână anonimă, care credea că îl cunoaşte pe făptaş şi trăise cândva cu el.

Alex se încordă brusc.

– Ai dreptate, zise el încet. Ai dreptate. Dar cum se leagă asta de femeia din Jönköping?

– Femeia a sunat de la o cabină telefonică din Jönköping. Mats, analistul, a verificat.

– De când ştim asta? întrebă Peder indignat.

– Am considerat apelul femeii ca fiind lipsit de importanţă, replică Fredrika la fel de indignată. Iar la momentul acela despre Jönköping încă nu se vorbea.

Alex ridică o mână ca să îi oprească.

– Totul e în banca de date a lui Mats, la dispoziţia oricui, adăugă Fredrika repede.

Lui Peder îi căzu faţa.

– Despre asta n-am discutat cu Mats, recunoscu el.

Apoi privi spre Alex, care râse sec.

– OK, OK, zise el. Să presupunem că femeia ucisă a fost cea care a sunat. Avem transcrierea convorbirii?

Fredrika înclină din cap nerăbdătoare.

– Ellen şi-a notat tot; cred că e în baza de date.

Peder sări în picioare.

– Mă duc să vorbesc cu Mats, spuse el şi dispăru din încăpere înainte ca Alex sau Fredrika să mai spună ceva.

Fredrika oftă aproape imperceptibil.

– O clipă, strigă Alex, şi Peder reveni la fel de iute. Fredrika vrea să meargă şi ea la Umeå. Dar în momentul ăsta nu văd de ce ar trebui să vă trimit pe amândoi acolo.

Fredrika şi Peder ascultară, amândoi stând ca pe ace.

– Am primit deja mai multe telefoane despre tânăra cu câinele din Flemingsberg, continuă Alex. Am discutat cu analistul, cum îl...

– Mats, îl ajută Fredrika.

– Exact, Mats, le-am ascultat împreună cu el şi am ajuns la concluzia că două din ele merită toată atenţia. Unul a venit din partea patronului unei firme care închiriază maşini. Insul crede că a închiriat o maşină unei tinere care seamănă un pic cu cea din portretul-robot. Cel de-al doilea a venit din partea unei femei care spune că a avut grijă de tânără, ca asistentă maternală, acum mai mulţi ani. Ne-a dat şi o descriere de la care să pornim.

În sala de şedinţe se aşternu tăcerea. Fredrika şi Peder se uitară unul la celălalt.

– Cred că ar fi mai bine ca Fredrika să meargă la Umeå şi să discute cu sărmana bunică şi cu profesorul, spuse Alex rar, accentuând fiecare silabă. Iar tu, Peder, cred că ar trebui să te ocupi de patronul firmei şi de asistenta maternală.

Peder şi Fredrika aprobară din cap.

– Altceva poţi să-mi mai spui despre femeia moartă din Jönköping? întrebă Fredrika.

Peder îi vârî o notă informativă sub nas.

– Ai aici tot ce ştim, zise el scurt.

Fredrika începu să citească.

– O pereche de pantofi Ecco, mărimea 46, spuse ea încet.

– Nu trebuie să ne punem prea mari speranţe, zise Alex, care citise nota deja. E, totuşi, o coincidenţă, nu?

Fredrika citi mai departe, încruntându-se.

– Deci totul e clar, conchise Alex.

Fredrika îi privi cu scepticism în timp ce părăseau sala în grabă.

Haos, gândi ea. Bărbaţii ăştia trăiesc în epicentrul haosului. Nu cred că ar putea să respire în altă parte.

În clipa aceea Alex se întoarse.

– Încă ceva, strigă el.

Peder şi Fredrika ciuliră urechile. Ellen scoase capul pe uşa biroului ei.

– Am luat legătura cu brigada delicte penale în legătură cu e-mailurile lui Gabriel Sebastiansson, spuse Alex. Se pare că „Tăticu Picioare Lungi" e bine-cunoscut în cercurile alea. Brigada pregăteşte o lovitură masivă împotriva lui şi a reţelei din care face parte şi s-a bucurat aflând informaţiile furnizate de noi. Am uitat să vă transmit mulţumiri din partea şefului.

Peder Rydh avea anumite prejudecăţi despre lumea poliţiei când se hotărâse să se apuce de această meserie, în urmă cu zece ani.

Prima era că în poliţie nu ai timp să te plictiseşti. A doua, că a fi poliţist e foarte important. Iar a treia, că oamenii au un mare respect pentru poliţie.

Cea de a treia fusese crucială pentru Peder. Respect. Nu că, în general, oamenii nu i-ar fi arătat respect. Acesta, însă, era un *alt gen* de respect, unul mai profund.

Într-adevăr, se simţea respectat. Singura ciudăţenie era că, de când devenise detectiv şi nu mai purta uniformă, oamenii îl percepeau ca pe o figură mai puţin autoritară, tratându-l în consecinţă.

Patronul firmei de închiriat maşini, care sunase ca să spună că o recunoscuse pe tânăra din gara din Flemingsberg, era un exemplu edificator. Îl privi bănuitor până când Peder îi arătă legitimaţia. Apoi lăsă garda jos, dar tot nu se arătă pe deplin mulţumit.

Peder privi în jur ca să îşi facă o părere. Era un birou mic din centrul insulei Södermalm. Afişele de pe geamuri anunţau condiţiile de închiriere şi lecţii de şofat. O combinaţie deloc neobişnuită. Deşi nimic din birou nu dovedea că aici funcţiona şi o şcoală de şoferi.

Patronul observă cum Peder se uită atent la fiecare detaliu.

– Şcoala de şoferi e la parter, spuse el pe un ton arţăgos. Dacă acolo vreţi să ajungeţi.

Peder zâmbi.

– Mă uitam şi eu. Sunteţi bine plasat aici.

– Cum adică?

Ce tupeu, gândi Peder furios, dar își păstră zâmbetul și adăugă:

– Adică nu prea aveți concurență. Majoritatea firmelor de închiriat sunt lângă stațiile mari de benzină, nu? Deci destul de departe de centrul orașului.

Când văzu că patronul nu răspunde și că arată tot indispus, Peder hotărî să nu își mai irosească energia încercând să fie amabil.

– Ați telefonat în legătură cu femeia aceasta, zise el scurt, punând portretul-robot al femeii din Flemingsberg pe masa dintre el și patron.

Omul studie desenul.

– Da, seamănă cu ea, cea care a fost aici.

– Când a fost aici?

Patronul se încruntă și deschise agenda masivă pe care o avea în față.

– Ea a omorât-o pe fetița aia? întrebă el fără nici o urmă de emoție. De asta o căutați?

– Nu e bănuită de nimic, răspunse Peder repede. Vrem doar să stăm de vorbă cu ea; poate că a văzut ceva ce ne-ar putea fi de folos.

Patronul înclină din cap și se uită pe calendar.

– Am găsit, spuse el și împunse pagina cu degetul lui gras. Am găsit când a fost aici.

Peder se aplecă peste masă. Omul întoarse calendarul spre el. Ținea degetul apăsat pe pagina din stânga. 7 iunie.

Peder simți că se dezumflă.

– Ce vă face să credeți că atunci a fost aici? întrebă el descumpănit.

– Fiindcă atunci mi-am scos o măsea de minte, răspunse patronul, mulțumit de sine, în timp ce arăta cu degetul o mâzgălitură de pe pagină. A intrat tocmai când voiam să închid și să merg la dentist.

Se aplecă și el peste masă, cu o privire care îl făcu pe Peder să îl înjure în gând.

– Speriată rău, spuse el răgușit. Se uita de jur-împrejur ca un animal surprins de farurile unei mașini. În genul celor care rămân nemișcate chiar dacă moartea e aproape. Așa arăta.

Patronul râse scurt, aspru.

Peder îi ignoră reacția, deși intui că va trebui să rețină o parte din ceea ce tocmai spusese.

– Ce maşină a închiriat şi pentru cât timp?

Omul privi uluit.

– Poftim? făcu el, uitându-se încurcat la Peder. Cum adică ce maşină? N-a vrut nici o maşină.

– Nu? întrebă Peder, şi el nedumerit. Atunci ce-a vrut?

– Voia permis de conducere. Dar asta înainte să deschid şcoala, de aia i-am spus să revină la începutul lui iulie. Dar n-a mai apărut.

Creierul lui Peder lucra din plin.

– Voia permis de conducere?

– Exact, spuse patronul, închizând agenda cu putere.

– Şi-a dat numele? întrebă Peder, cunoscând deja răspunsul.

– Nu, de ce să-l dea? N-o puteam înscrie. Încă nu scosesem actele.

Peder oftă.

– Vă mai amintiţi şi altceva?

– Nu, doar ce v-am spus, răspunse patronul, masându-şi barba cu o mână şi burta cu cealaltă. Era speriată rău şi arăta ca dracu'. Cred că avea părul vopsit, era prea închis la culoare. Aproape negru. Şi cred că cineva o cam aranjase.

Peder deveni foarte atent.

– Avea vânătăi pe faţă, continuă omul, arătând spre obrazul stâng. Nu proaspete, erau de ceva timp. Ce mai, arăta rău de tot. Cred că o şi durea.

Cei doi rămaseră tăcuţi. Uşa din spatele lui Peder se deschise lăsând să intre un client. Patronul îi făcu semn să aştepte.

– Plec imediat, zise Peder. Altceva?

Patronul îşi scărpină barba alene.

– Nu, doar că vorbea ciudat.

– Vorbea ciudat?

– Mmmm. Cam poticnit. Poate fiindcă mâncase bătaie. De obicei, după o bătaie, femeile învaţă să-şi ţină gura.

După plecarea lui Peder şi a Fredrikăi, Alex avu aceeaşi senzaţie ca atunci când copiii lui se duceau să îşi petreacă seara la un prieten. Era atâta pace şi linişte.

Deşi cei doi nu erau singurii care lucrau pe acelaşi coridor cu el, Alex le simţea absenţa ca pe ceva palpabil, iar acum ca pe o adevărată binecuvântare.

Soţia lui îl sună pe mobil.

– Cum rămâne cu excursia? Ţinând cont de cazul la care lucrezi. Au sunat cei de la agenţia de voiaj, vor confirmarea şi banii.

– Mergem, fii fără grijă.

– Eşti sigur?

– Te-am minţit eu vreodată în chestii de astea?

Alex zâmbi, ştiind că şi Lena zâmbeşte.

– Vii târziu?

– Probabil.

– Am putea face un grătar.

– Am putea pleca în America de Sud.

Alex rămase surprins de propriile cuvinte. Dar nu le retractă, le lăsă suspendate între ei.

– Ce-ai spus? întrebă Lena în cele din urmă.

Alex îşi simţi gura uscată.

– Am spus că ar trebui să mergem acolo, să ne vedem fiul. Ca să ştie şi el că încă mai face parte din viaţa noastră.

Soţia lui Alex nu răspunse imediat.

– Da, ar trebui, zise ea încet. Poate toamna asta?

– Poate toamna asta.

Dragostea faţă de propriul copil nu e ceva banal, gândi Alex după ce închise. Dragostea faţă de propriul copil este fundamentală, nu poate fi negociabilă. Uneori Alex ajungea la concluzia că tocmai dragostea faţă de copii îi ţinuse împreună aproape treizeci de ani. Altfel cum se explica depăşirea tuturor piedicilor, a rutinei, a monotoniei de zi cu zi?

Sigur, el era şeful şi, ca şef, din când în când îi mai ajungeau la urechi bârfele care circulau pe coridor. Ştia ce se vorbeşte despre Peder, că are o amică în poliţia din Södermalm. Alex niciodată nu îşi înşelase soţia, dar îşi închipuia cum s-ar ajunge la aşa ceva.

Dacă ai fi cu adevărat la pământ. Dacă ai fi copleşit de o mie şi una de probleme.

Dar nu şi atunci când ai copii mici acasă, cum ştia că are Peder. Şi nu cu o colegă de serviciu, cu atâta indiscreţie încât să ştie toată lumea. Era ceva josnic şi iresponsabil.

Alex simţi cum creşte iritarea în el. Tinerii sunt atât de răzgâiaţi în ziua de azi. Ştia că e demodat şi, pe alocuri, chiar reacţionar, dar avea câteva obiecţii întemeiate privind felul în care vedea lumea noua generaţie, care erau aşteptările ei. Tinerii credeau că viaţa e ca o plimbare lungă prin parc, fără nici un obstacol în cale, că lumea

e un loc de distracţii enorm în care fiecare se joacă de-a ce-i place. Oare el ar fi putut face ce făcea acum fiul său? S-ar fi mutat în America de Sud? Nu. Ceea ce era foarte bine fiindcă, dacă ai avea astfel de opţiuni, cum te-ai liniști vreodată? Sigur ai sfârşi ca Peder.

Alex începea să se simtă vinovat că stătea acolo şi tăia firul în patru. Nu avea nici un drept să judece felul în care îşi trăia viaţa colegul lui. Şi totuşi. Trebuia să se gândească la soţia şi copiii lui Peder. Oare Peder de ce nu se gândea?

Proasta dispoziţie îi fu atenuată de telefonul lui Peder. Avea un fel de îndârjire în voce care îi spunea că lui Peder îi plăcea meseria de poliţist. Un lucru pozitiv, fără doar şi poate.

De data aceasta, însă, colegul lui părea departe de a fi fericit.

– Singura noutate e că a încercat să-şi ia permis de conducere, zise el mohorât. Dacă e vorba de aceeaşi persoană.

– Dar ştim şi că ia bătaie la intervale regulate, ceea ce înseamnă că ea e femeia pe care o căutăm, îl întrerupse Alex. Iar el e bărbatul pe care îl căutăm. Ia gândeşte-te! Tânăra care a fost ucisă în Jönköping avea identitatea protejată de când se despărţise de omul care o maltrata. Când a vorbit la telefon cu Ellen, i-a spus despre un fel de campanie, cum că bărbatul voia să pedepsească anumite femei. Imaginează-ţi că nebunul şi-a găsit o altă tânără pe post de parteneră de viaţă şi asistentă. O altă tânără dezorientată şi dezechilibrată – rău de tot – care se îndrăgosteşte de bărbatul ăsta. Dacă, subliniez, dacă acela care a răpit-o pe Lilian a ucis-o pe tânăra din Jönköping, atunci ştim că a avut nevoie de ajutor ca s-o ducă pe Lilian – vie sau moartă – la Umeå, fiindcă nu putea fi simultan în două locuri. Ceea ce înseamnă că i-ar fi convenit ca asistenta lui să-şi ia permisul de conducere în timp util.

Peder se gândi câteva clipe, apoi întrebă:

– Ce zici? Să trec pe la toate şcolile de şoferi din Söder şi să arăt desenul cu femeia? Poate că a încercat în altă parte, când a văzut că patronul de la maşini închiriate n-a putut s-o ajute cu nimic.

– Bună idee, dar să n-o trecem cu vederea pe asistenta maternală.

– Am să mă ocup şi de asta, zise Peder repede. Ai vreo veste de la Fredrika?

– Nu, spuse Alex oftând. Cred că se pregăteşte de discuţia cu Sara. Spunea că mă sună înainte să ajungă la aeroport.

– Mai e ceva, spuse Peder când Alex se pregătea să închidă.

Alex aşteptă.

– De ce s-a dus tipul la Jönköping ca s-o omoare pe femeia aia tocmai atunci? Nu era ocupat cu Lilian? De ce să atragă şi mai mult atenţia asupra lui?

Alex înclină din cap ca pentru sine.

– M-am gândit şi eu la asta, răspunse el nesigur. Se pare că totul face parte dintr-un plan bine pus la punct. Mai întâi tipul reţine trenul, şi o reţine şi pe Sara, în Flemingsberg; apoi trimite cutia cu părul şi hainele. Poate că uciderea femeii din Jönköping face parte dintr-un ritual, cine ştie?

– S-ar putea, dar nu prea se potriveşte. Mai curând crima asta a fost comisă sub impulsul momentului, ca o măsură de urgenţă. Tipul nici măcar n-a şters podeaua. A fost atât de grijuliu în toate celelalte privinţe când, deodată, lasă probe în urma lui.

– Mda, dar a lăsat şi în tren.

– Fiindcă n-a avut de ales. Nu putea să şteargă podeaua acolo, la fel cum nu putea să se urce în tren în picioarele goale sau numai în şosete. Sigur ar fi atras atenţia. Şi, oricum, în tren probabil că s-a simţit relativ în siguranţă, acolo era urme de paşi berechet.

– Deci tu crezi că a ucis-o pe femeia din Jönköping ca să-i închidă gura pentru totdeauna?

– Da, replică Peder după o scurtă pauză. Pare singura explicaţie plauzibilă.

Alexă cugetă la cuvintele lui.

– Mda, dar cum de ştia?

– Ce să ştie?

– Cum de ştia că trebuia să-i închidă gura?

– Da, bună întrebare, zise Peder agitat. Cum naibii ştia că femeia sunase la poliţie? Sau oricum i-ar fi făcut felul?

Ellen Lind era fericită, în al nouălea cer. Se gândea la seara trecută, la noaptea trecută şi avea senzaţia că pluteşte.

– Poate că mă iubeşte, murmura ea.

Era atât de bucuroasă că îl văzuse din nou în seara trecută. Ascultase cu atâta atenţie, într-un moment în care Ellen avea atâta nevoie să îşi ia de pe suflet întreaga povară a ultimelor zile, cazul acelei fetiţe nenorocite. Chiar dacă nu avea copii, Carl părea că înţelege cât de traumatizant era pentru toţi cei implicaţi în anchetă.

Apoi discutaseră despre filmele noi la care se puteau duce. Ellen simţea cum freamătă. Până acum nu fuseseră împreună la

cinema. Întâlnirile lor se limitaseră, geografic, la hotelul în care Carl se nimerea să stea în noaptea respectivă, iar programul era întotdeauna același: luau cina, discutau, făceau dragoste, dormeau.

Ar fi bine pentru amândoi să facem și ceva nou, gândi Ellen zâmbind strengărește.

Dacă îl convingea să meargă la un film, poate îl convingea să îi vadă și copiii. Dacă o iubea cu adevărat, va înțelege că ea și copiii erau inseparabili.

Ellen zâmbi din nou în timp ce își scotea mobilul. Tocmai îi trimisese un mesaj și acum aștepta răspunsul. Dar nu găsi nimic.

Când se despărțiseră, dimineața, Ellen îl întrebase despre următoarea lor întâlnire. Carl șovăise câteva clipe și apoi spusese:

– Sper să ne întâlnim cât de curând. Să văd când pot.

„Să văd când pot", repetă Ellen pentru sine, cu un zâmbet amar. De ce numai el trebuia să decidă?

În sfârşit, soarele făcea ca Stockholmul să freamăte puţin, observă Fredrika Bergman, parcându-şi repede maşina în faţa blocului. Urcă treptele în fugă, cu cheia gata pregătită, şi în câteva clipe ajunse în răcoarea bine venită a apartamentului. Nu îi trebuia mult ca să îşi vâre câteva lucruri într-o geantă pentru călătoria la Umeå.

Geanta de voiaj era pe raftul de sus al şifonierului. Fredrika zări cutia viorii în spatele ei. Încercă să nu o privească, să nu îşi amintească. Dar se întâmplă ceea ce se întâmpla de obicei. Viteza gândurilor îi dovedi voinţa de a nu îşi aminti. Cuvintele i se bulucirăîn minte la fel de iute şi de dureros ca înainte.

Aş fi putut fi altcineva, astăzi aş fi putut fi altcineva.

Mama Fredrikăi abordase subiectul cu ceva timp în urmă.

– Medicii n-au spus niciodată că nu mai poţi cânta. Au spus doar că nu mai poţi face performanţă.

Clătină din cap cu încăpăţânare, lacrimile arzându-i ochii. Dacă nu mai putea cânta aşa cum cânta odată, nu mai voia să cânte deloc.

Când intră în bucătărie, văzu cum telefonul anunţă primirea unui mesaj. Surprinsă, ascultă mesajul:

– Bună ziua, Karin Mellander la telefon, spuse o voce răguşită, de femeie în vârstă. Vă sun de la centrul de adopţii în legătură cu cererea dumneavoastră. Vă rog să mă sunaţi, când vă e la îndemână, la 08...

Fredrika înlemni în timp ce femeia recita un număr. Cifrele dădură ocol încăperii şi apoi îi intrară pe o ureche şi îi ieşirăpe cealaltă.

Ei, drăcie, îşi spuse ea. Ei, drăcie!

Panica şi stresul făceau din Fredrika o fiinţă foarte raţională. Ca şi acum.

Se întoarse repede la şifonier şi începu să îşi împacheteze lucrurile. Chiloţi, sutien, bluză. Ezită dacă să îşi mai ia o pereche de pantaloni; va sta mai mult de o zi acolo? Şi, la urma urmei, nu putea să poarte aceeiaşi pereche două zile la rând? Era prea ocupată cu alte lucruri ca să îşi mai facă griji pentru aşa ceva. În cele din urmă mai luă o pereche de pantaloni.

Fredrika încercă să se concentreze în timp ce îşi burdusea geanta de voiaj. Nu înţelegea de ce se tot gândea la Spencer.

Trebuie să-i spun. Trebuie neapărat să-i spun, îşi repetă ea.

Geanta era gata. În clipa următoare trânti uşa după ea.

Aer, gândi ea. Am nevoie de aer.

Se opri pe trotuar, simţind cum asfaltul fierbinte îi încălzeşte picioarele.

La naiba, ce se întâmpla cu ea? Dacă adopţia îi provoca o astfel de reacţie, poate că ar trebui să renunţe.

Înghiţi în sec.

O privire aruncată peste titlurile de pe prima pagină a ziarelor din chioşcul de alături o făcu să uite de-ale ei.

„Cine a ucis-o pe Lilian?" urlau ziarele.

La asta trebuie să se gândească, îşi zise Fredrika, scrâşnind din dinţi. La Sara Sebastiansson, care tocmai şi-a pierdut copilul.

Se întrebă, ce e mai rău? Să ai un copil şi pe urmă să îl pierzi? Sau să nu ai niciodată un copil?

Într-un fel, Fredrika nu se aşteptase ca însăşi Sara să deschidă uşa, drept care rămase surprinsă când se trezi faţă în faţă cu ea. Nu o mai văzuse de la descoperirea cadavrului. Ştia că trebuie să spună ceva. Deschise gura, dar o închise imediat. Habar nu avea ce trebuie să spună.

Sunt un monstru, gândi ea. Ar trebui să mi se interzică să am copii.

Inspiră adânc. Încercă din nou să vorbească.

– Îmi pare sincer rău.

Sara înclină scurt din cap.

Părul ei roşu parcă luase foc. Părea sfârşită.

Fredrika intră cu paşi şovăielnici. Recunoscu holul mic, ca şi camera de zi, din stânga. Acolo discutase cu noul prieten al Sarei în prima seară.

Parcă trecuse o veşnicie de-atunci.

Părinţii Sarei o urmară îndeaproape. Ca o unitate de luptă, gata de atac. Fredrika îi salută şi dădu mâna cu ei. Da, aşa e, s-au cunoscut. Atunci când a primit cutia cu părul fetiţei... da, atunci.

Arătând cu mâna, spre camera de zi. Unde să stea. Pe canapeaua tare. Sara se aşeză într-un fotoliu masiv, iar mama ei se lăsă pe unul dintre braţele fotoliului. Tatăl ei luă loc pe canapea, puţin prea aproape de Fredrika.

Fredrika ar fi preferat ca părinţii Sarei să nu fie de faţă. Era total neindicat, încălca toate regulile artei interogatoriului. Simţea, instinctiv, că despre unele lucruri nu putea vorbi în prezenţa lor. Dar atât Sara, cât şi părinţii ei arătau clar că ori vorbea cu toţi trei, ori cu nici unul.

O pendulă mare domina un colţ al încăperii. Fredrika încercă să îşi aducă aminte dacă o văzuse şi data trecută. Era ora două.

Am fost foarte eficientă, se gândi ea. Am fost la Uppsala, la cartierul general şi acasă, ca să-mi fac bagajul.

Tatăl Sarei îşi drese vocea ca să îi atragă atenţia că trage de timp.

Fredrika îşi deschise carnetul.

– Mda, începu ea precaut. Mai am câteva întrebări privind timpul petrecut în Umeå.

Văzând că Sara se arată nedumerită, Fredrika explică:

– Când aţi urmat cursul de compoziţie literară.

Sara înclină din cap, încet. Trase de mânecile bluzei. Tot nu voia să i se vadă vânătăile. Fredrika simţi un nod în gât. Înghiţi de câteva ori, prefăcându-se că îşi citeşte notiţele.

– În dimineaţa aceasta am vorbit cu Maria Blomgren, spuse ea într-un târziu, ridicând ochii spre Sara.

Sara nu reacţionă în nici un fel.

– Mi-a spus să vă transmit salutări.

Sara continuă să o privească inexpresiv.

Poate că a luat sedative, gândi Fredrika. Pare sedată până în vârful unghiilor.

– Sara şi Maria nu mai ţin legătura de ani de zile, zise tatăl Sarei pe neaşteptate. I-am spus asta şi şefului dumneavoastră, în Umeå.

– Ştiu, replică Fredrika repede. Dar, în cursul discuţiei cu Maria, am aflat nişte lucruri pe care aş vrea să le lămurim.

Încercă din răsputeri să prindă privirea inexpresivă a Sarei.

– Vă întâlneaţi cu un băiat înainte de a pleca acolo, spuse Fredrika.

Sara încuviinţă din cap.

– Ce s-a întâmplat după ce v-aţi despărţit?

Sara se foi pe fotoliu.

– Nimic deosebit, răspunse ea rar. Absolut nimic, de fapt. S-a supărat şi o vreme m-a bătut la cap, dar, când şi-a dat seama că nu ne potrivim, s-a lăsat păgubaş.

– A mai luat legătura cu dumneavoastră? Poate după ce-a trecut vara... A mai apărut în Umeå?

– Nu, niciodată.

Fredrika se gândi câteva clipe.

– Aţi rămas în Umeå mai mult decât Maria. De ce?

– Mi-am găsit de lucru acolo, pe timpul verii, răspunse Sara, privind absentă. Oferta era de nerefuzat. Maria, însă, s-a supărat. Şi a fost invidioasă.

– Maria spune că ştiaţi înainte de a pleca la Umeå că nu vă întoarceţi la Göteborg imediat după terminarea cursului. Şi că v-aţi găsit slujba din timp.

– Minte.

Răspunsul atât de rapid şi de vehement al Sarei o descumpăni pe Fredrika.

– Minte?

– Da.

– Dar de ce să mintă despre un lucru care s-a întâmplat cu atâta timp în urmă? întrebă Fredrika pe un ton precaut.

– Fiindcă mă invidia pentru o şansă de care ea n-a avut parte, răspunse Sara cu patimă. Niciodată n-a putut trece peste asta. De asta a şi renunţat la intenţia de a împărţi acelaşi apartament cu mine în Uppsala.

Sara păru că se chirceşte în fotoliu.

– Sau poate că a înţeles greşit, adăugă ea cu lehamite.

– Maria mi-a spus că o aştepta o slujbă pe perioada verii, în Göteborg. Dumneavoastră nu aveaţi nimic?

Sara privi nedumerită.

– Nu aveaţi nimic pregătit pentru restul verii? La urma urmei, cursul din Umeå nu dura decât două săptămâni.

Ochii Sarei se plimbau de colo-colo.

– Dacă s-a ivit şansa să lucrez acolo, n-avea nici un rost să-i dau cu piciorul, răspunse ea calm. Asta a fost prioritatea.

Mama Sarei se foi neliniştită pe spătarul fotoliului şi interveni:

– Tocmai mi-am amintit că m-am întâlnit cu Örjan, cel care ţinea pensiunea la care lucrai în vacanţa de vară. Mi-a spus că ai renunţat la slujbă în anul acela fiindcă urma să fii plecată din oraş toată vara.

Sara se întunecă la faţă.

– Moşul ăla poate să spună ce vrea, şuieră ea.

– Ai dreptate, zise tatăl Sarei. Pe de altă parte, în momente ca acestea memoria ne mai lasă. Sper că sunteţi de acord.

Ştie, gândi Fredrika. Ştie că Sara încearcă să ascundă ceva. Dar nu ştie ce anume. Ştie că e vorba de ceva important, tocmai de aceea o ajută.

– În fine, spuse ea, încercând să îşi găsească o poziţie mai confortabilă pe canapea. Ce s-a întâmplat când aţi ajuns acolo? Cum de vi s-a oferit slujba aceea?

– Aveau nevoie de un asistent pentru profesorul care ţinea cursul, răspunse Sara calm. Iar eu scriam atât de bine, încât cei de acolo s-au gândit că sunt persoana cea mai potrivită.

– Sara întotdeauna s-a priceput la scris, adăugă tatăl ei.

– Nu mă îndoiesc, zise Fredrika, sincer. Dar îmi închipui că exista destulă concurenţă în grupul respectiv. Ştim cum sunt tinerii la vârsta asta...

– Nimeni n-a fost deranjat de decizie, spuse Sara, trăgându-se de o şuviţă de păr. Când am sosit acolo, ni s-a spus că mai e nevoie de un asistent pe vară şi că cei interesaţi se pot adresa organizatorilor.

– Şi v-au ales pe dumneavoastră?

– Şi m-au ales pe mine.

Rămaseră tăcuţi. Limba ceasului marcă trecerea altui minut. Afară soarele se ascunse după un nor.

– Minte, zise Fredrika indignată, la telefon, când îl sună pe Alex, în drum spre aeroport.

Alex îi ascultă relatarea, apoi spuse:

– Nu zic că n-ar trebui să mergi până la capăt. Dar Sara e foarte sensibilă acum, iar părinţii stau cu ochii pe ea ca nişte vulturi. Vezi ce mai poţi afla în Umeå şi pe urmă hotărâm ce facem mai departe.

– Nu-mi pot lua gândul de la prietenul ăla pe care l-a avut, continuă Fredrika. Maria Blomgren spunea că a cam luat-o razna după ce Sara i-a dat papucii.

– Cred că a luat-o razna de-a binelea dacă furia l-a ţinut cincisprezece ani şi, ca să se răzbune, a ucis-o pe fetiţa Sarei, replică Alex oftând.

– I-am aflat numele. Am rugat-o pe Ellen să-l verifice şi se pare că, de când a terminat şcoala, a încălcat legea de mai multe ori.

– De exemplu? făcu Alex nu foarte convins.

– L-a bătut pe noul amic al fostei lui soţii. A tăinuit obiecte furate. A furat maşini.

– Mda, corespunde tipului de infractor clasic, dar nu pare a fi capabil să ducă la îndeplinire un plan atât de bine pus la punct precum răpirea fetiţei, obiectă Alex.

– Şi totuşi.

Alex oftă.

– Unde locuieşte pungaşul ăsta?

– Se mută dintr-un loc într-altul, pe moment însă locuieşte în Norrköping. A plecat din Göteborg după satisfacerea serviciului militar.

Alex oftă din nou.

– Jönköping, Norrköping, Umeå, remarcă el iritat. Ancheta asta se transformă într-un teatru al absurdului. Se ramifică prea mult.

– Dar cel puţin înaintează!

– OK. Am să iau legătura cu Peder. E în drum spre Nyköping ca să stea de vorbă cu femeia care susţine că tânăra din Flemingsberg a fost în grija ei.

– Nyköping! E chiar în drum.

Alex răsuflă adânc.

– Ai dreptate. Îl sun imediat. Ellen are toate datele despre pungaş?

– Da.

– În regulă. Anunţă-mă când aterizezi.

Apoi Alex rămase cu receptorul în mână. Pentru prima oară de când se alăturase echipei, Fredrika Bergman manifesta un pic de entuziasm faţă de munca ei. Până acum se mărginise să sfideze pe toată lumea, plină de obiecţii. Acum, judecând după tonul vocii, chiar îi plăcea ce face.

Deşi lui Alex îi venea greu să recunoască, Fredrika fusese prima care intuise direcţia în care trebuia să o ia ancheta. Sigur, şi ceilalţi ar fi putut-o găsi, dar ea fusese mai iute. Identificase rapid conexiunile dintre informaţii, fapt care, în general, lui îi lua mult mai mult

timp. Pe de altă parte, dacă Gabriel Sebastiansson ar fi fost făptaşul, Fredrika ar fi fost ultima care să îşi dea seama de aşa ceva. Ceea ce nu era deloc în avantajul ei.

Alex se uită la diagrama pe care o desenase folosindu-se de informaţiile esenţiale şi simţi cum îl cuprinde disperarea.

Indiferent de modul în care ajunseseră până în acest punct:

Ce ştiau cu adevărat?

Practic, puteau fi siguri că există doi făptaşi, nu doar unul. Femeia cu câinele din Flemingsberg şi bărbatul cu pantofii Ecco. Se uită la însemnările Ellenei făcute în urma apelului femeii din Jönköping. Nora. Dacă era vorba de aceeaşi femeie. Alex oftă frustrat. La naiba, va porni de la ideea că era aceeaşi femeie.

Ellen scria că femeia părea dezorientată. Era speriată, drept care telefonase la poliţie, interpretă Alex.

Femeia credea că făptaşul era un bărbat cu care avusese o relaţie. Unul care o bătea des. Alex se întoarse cu gândul la ce spusese Peder după vizita la firma de închiriat maşini. Femeia din Flemingsberg arăta şi ea ca şi cum ar fi fost bătută. Ellen notase în grabă şi câteva din cuvintele femeii. Bărbatul ducea un fel de luptă şi voia ca femeia să participe şi ea. „Femeile nu au voie să-şi păstreze copiii fiindcă nu merită aşa ceva." Hmm. „Femeile nu-şi merită copiii fiindcă, dacă nu-ţi plac toţi copiii, nu trebuie să ai nici unul."

Foarte direct, gândi Alex posomorât.

Nu înţelegea ce citeşte. Ce însemna: „Dacă nu-ţi plac toţi copiii"? Se înţelege de la sine că oamenilor nu le plac în aceeaşi măsură toţi copiii. Şi, în primul rând, că nu există copii care să-ţi placă mai mult decât copiii tăi, raţionă Alex.

Reciti notiţele Ellenei. Femeile trebuie să fie pedepsite, femeile nu au voie să-şi păstreze... *Femeile*? Simţi cum i se strânge stomacul.

– N-ai dreptate, Fredrika, mormăi el.

Furia bărbatului nu era îndreptată numai împotriva Sarei Sebastiansson. Asta dacă era adevărat ce spunea femeia din Jönköping. Furia bărbatului era îndreptată împotriva *anumitor* femei. A femeilor cărora nu le plăceau toţi copiii în aceeaşi măsură. Iar dacă femeia din Jönköping spunea adevărul, bărbatul încercase să îşi pună planul în aplicare mai înainte, dar fără succes.

Ce mai e şi nebunia asta? se întrebă Alex. Şi cine sunt celelalte femei?

Magdalena Gregersdotter avusese nevoie de câțiva ani ca să se simtă ca acasă în Stockholm. Tocmai de aceea hotărâse, împreună cu soțul ei, să amâne conceperea unui copil – ca să înceapă să se simtă mai în largul ei în orașul de adopție.

– Vreau să am copii doar atunci când voi avea un cerc solid de cunoștințe la care să pot apela când am nevoie, spunea Magdalena cu fermitate în glas.

Desigur, Torbjörn, soțul ei, nu avea nimic împotrivă. În primul rând fiindcă așa era el; în al doilea rând fiindcă știa că nu are nici un rost, atât timp cât ea nu era încă pregătită să devină mamă.

Dar lucrurile nu au ieșit așa cum doriseră ei. Când, în sfârșit, s-au hotărât să facă un copil, au descoperit că nu era posibil. Au încercat un an întreg – *o, cât de mult urau verbul „a încerca"* – pentru ca în următorul an să se supună la tot felul de analize. Apoi încă un an de „încercări". În total, au suportat unsprezece ședințe de fertilizare *in vitro*. Apoi Magdalena a avut o sarcină ectopică.

– La naiba cu toate, a strigat ea pe patul de spital, plângând în hohote. Nu mai suport.

Nici Torbjörn nu mai suporta, motiv pentru care și-au luat concediu fără plată și au făcut înconjurul lumii vreme de șase luni. Apoi s-au hotărât să adopte o fetiță.

– Dar nu va fi a voastră, a obiectat mama lui Torbjörn.

Era prima dată în viața ei când Magdalena a simțit nevoia să lovească pe cineva.

– Ba va fi a voastră, a șuierat Magdalena.

Ceea ce s-a și întâmplat. Torbjörn și Magdalena s-au dus în Bolivia și, într-o zi de martie, s-au întors cu Natalie. De atunci nici măcar o zi nu trecuse fără ca Magdalena să se trezească dimineața cu zâmbetul pe buze. Suna absurd când o spunea cu voce tare, dar

era absolut adevărat. Era adevărat şi că acum nu se mai temea de apropierea iminentă a zilei în care împlinea patruzeci de ani, câtuşi de puţin.

– Eşti frumoasă, îi şoptise Torbjörn la ureche în dimineaţa aceea.

– Bineînţeles. Doar sunt atât de tânără, răspunsese ea.

Toţi cei care au copii mici trebuie să fie tineri, aşa vedea Magdalena lucrurile. Cum micuţa Natalie încă nu împlinise un an, potrivit acelui raţionament, Magdalena era şi ea foarte tânără.

Privind retrospectiv, nu îşi amintea ce anume o făcuse să dea fuga la Natalie. Deşi Natalie creştea repede, ziua o ţinea în landou, unde adormea uşor. Mai întâi o scotea la plimbare cu landoul ca să o adoarmă, apoi lăsa landoul în bucăţica de grădină din faţa apartamentului de la parter. Grădina era ascunsă vederii de un gard viu destul de înalt, pe care Torbjörn îl întărise cu un gard de lemn.

Aşadar, Magdalena o lăsa fără grijă pe Natalie în landoul ei. Ţinea poarta dinspre grădină mereu deschisă, iar în landou avea un monitor. Cu ajutorul lui auzea chiar şi atunci când o pasăre se oprea lângă landou, ca şi cel mai mic zgomot suspect. Poate că tocmai un astfel de zgomot îi atrăsese atenţia şi o făcuse să se îngrijoreze. Poate că tocmai un astfel de zgomot o făcuse să alerge pe distanţa dintre bucătărie şi grădină atât de repede.

Văzuse landoul prin uşa de sticlă în timp ce se apropia de el şi îşi încetinea mersul.

O mică rafală de vânt se furişase pe uşa deschisă, mişcând perdelele lungi, de in. O petală se desprinsese din ghiveci şi aterizase uşor pe podea. Mai târziu îşi va aminti cel mai bine tocmai aceste două detalii, pe care nu le va uita niciodată.

Magdalena se aplecase peste landou. Era gol. Se îndreptase de spate, ca în transă, şi îşi plimbase privirea peste gardul viu şi dincolo de el. Nu văzuse pe nimeni.

Unde era Natalie?

Peder Rydh dădu ocol insulei Söder trecând de la o şcoală de şoferi la alta. Găsi alte două persoane cărora femeia din portretul-robot li se părea cunoscută, dar nici una nu putea pune mâna în foc. Peder însă era aproape sigur că o întâlniseră, fiindcă relatările lor erau identice. În primul rând, femeia era agitată. În al doilea rând, avea vânătăi pe faţă şi pe braţe. Iar în al treilea rând voia să ştie cum poate obţine cât mai rapid un permis de conducere. Ambii patroni propuseseră un curs intensiv, dar, când înţelesese că un astfel de curs ţinea câteva zile şi frecvenţa era obligatorie, femeia renunţase imediat, scuzându-se că nu poate lipsi de la serviciu. Apoi plecase.

La ce naiba îi trebuia un permis de conducere? se întrebă Peder, frustrat. Ca să transporte cadavrul la Umeå în timp ce amicul ei bolnav la cap se ducea la Jönköping ca să îi facă felul uneia cu care trăise înainte?

Se uită la ceas şi se urcă în maşină. Acum trebuia să ajungă în Nyköping, la întâlnirea cu femeia care spunea că fusese asistenta maternală a tinerei din Flemingsberg. Şi nu voia să întârzie.

Ylva spusese că va duce gemenii la plaja de la Smedsudde, pe Kungsholmen. Lui Peder ideea nu îi surâdea, dar lăsase de la el. Soţiei lui întotdeauna i se părea prea mult când rămânea singură cu băieţii. În cazul acesta nu se gândise la toate riscurile pe care le implica ducerea copiilor la plajă. Pe de altă parte, nu Ylva putea fi acuzată că ar fi persoana cea mai iresponsabilă din familie.

Peder nici nu îndrăznea să îşi privească mobilul. Un apel de la Ylva sau Pia şi ar fi ieşit cu maşina de pe carosabil. Se întrebă dacă nu cumva e bolnav. Nu citise el un articol despre bărbaţii cu un apetit sexual exagerat? Părea puţin probabil ca toţi bărbaţii să fie atât de dominaţi de dorinţă. Singura problemă era că nu avusese

aceleaşi simptome înainte de naşterea gemenilor. Oare ce se întâmplase cu vechea lui viaţă? În ce anume se transformase?

Ylva şi Peder încercaseră să facă un copil aproape un an până să le „iasă". Fuseseră atât de fericiţi. Speriaţi, dar fericiţi.

– Măi să fie, exclamase el când Ylva făcuse testul de sarcină. Aici creşte cineva.

Apoi îşi pusese mâna caldă pe stomacul ei gol şi încercase să îşi imagineze cum e acolo, înăuntru. Făcuseră dragoste ori de câte ori fusese posibil până primiseră rezultatele ecografiei. Cu siguranţă apetitul sexual al Ylvei se încadra în limitele normalului. Deşi părea să nu se mai sature de el. O dată îl sunase în pauza de prânz, ca să îl cheme acasă.

– Din cauza hormonilor, probabil, remarcase ea, chicotind, în timp ce se îmbrăcau la loc.

Ideea ca Ylva să îl cheme acasă în pauza de prânz pentru o partidă de sex i se păru atât de absurdă, încât izbucni în râs. Până la urmă nu era vorba de sex, ci de apropiere, de senzaţia că cineva are nevoie de tine. Şi că, la rândul tău, poţi avea şi tu nevoile tale. Acum, când îl suna la serviciu, era vorba de alte nevoi, ciudate. Nevoi imposibil de împlinit fiindcă trebuia să îşi păstreze slujba. Nevoile lui Peder încetaseră să mai existe. Într-o noapte ajunsese acasă după ce, împreună cu câţiva colegi, găsiseră doi pensionari care fuseseră tâlhăriţi şi apoi omorâţi. Împuşcaţi în faţă. În noaptea aceea încercase să doarmă lipit de Ylva, dar Ylva se trăsese departe de el.

– Chiar trebuie să stai atât de aproape, Peder? Nu pot dormi când îmi respiri în faţă.

Se retrăsese. Ca să o lase să doarmă. Deşi strânsese tare din ochi, nu izbutise să adoarmă. Nici în noaptea aceea, nici în noaptea următoare.

Peder plânsese atât de rar în viaţa de adult, încât avea impresia că îşi aduce aminte de fiecare ocazie. Plânsese la moartea bunicului. Plânsese la naşterea gemenilor. Şi plânsese timp de două săptămâni după ce îi găsise pe cei doi pensionari împuşcaţi în cap. Ca un copil plânsese, în prezenţa mamei lui.

– Nu se mai termină, şoptise el, referindu-se la problemele pe care le avea cu Ylva. Nu se mai termină.

– Situaţia se va schimba, replicase mama lui. Situaţia se va schimba, Peder. Suferinţa are şi ea limitele ei. Vine o clipă în care ştii sigur că situaţia nu poate fi mai proastă şi că se va schimba în bine.

Cuvintele aparţineau unei femei care crezuse că va creşte doi băieţi sănătoşi şi apoi fusese nevoită să accepte că unul dintre nu va mai fi decât un copil mare.

Într-un fel, Peder avea senzaţia că trecuse de limitele despre care vorbea mama lui. În primul rând prin reluarea legăturii cu Pia. Ceva se apropia de sfârşit. Simţea asta cu toată fiinţa. Căsnicia lui. Aşa ceva nu fusese în intenţia lui şi, cu siguranţă, nu crezuse că doar aşa va scăpa de iad. Dar se putea întâmpla.

Cel puţin dacă se întâlnea în continuare cu Pia.

Drumul spre Nyköping era mai scurt decât se aşteptase. Îl străbătu în mai puţin de două ore. O luase pe scurtătură fără să îşi dea seama?

Tocmai găsise adresa şi parcase când îi sună mobilul. Răspunse în timp ce cobora din maşină. Era cald şi acum, deşi soarele se ascunsese din nou, cu încăpăţânare, după un nor gros. Peder cercetă casele din jur. Clasa de mijloc. Fără maşini nou-nouţe, dar nici vechi şi lovite. Bicicletele nu erau noi, dar erau bine întreţinute. Câţiva copii îmbrăcaţi curat şi rumeni în obraji se jucau puţin mai încolo. Siguranţa şi confortul pe care şi le doreau atâţia suedezi.

Vocea lui Alex puse capăt acestei analize improvizate a cartierului.

– Ai ajuns?

– Da. De-abia am coborât din maşină. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Credeam că eşti tot pe drum. Mi-a venit o idee. Dar vorbim mai târziu.

Peder văzu cu coada ochiului că uşa casei spre care se îndrepta tocmai se deschisese.

– Eşti sigur că nu e ceva urgent?

– Sigur. Am nevoie de timp ca să-mi limpezesc mica teorie. Te sun mai încolo. Deşi ar mai fi ceva.

Peder izbucni în râs.

– O mică teorie? zise el. În cazul ăsta ar trebui s-o suni pe Fredrika, nu pe mine.

– Bineînţeles că am s-o sun şi pe ea. Dar, cum spuneam, mai e ceva. Sara Sebastiansson are un fost amic în Norrköping. Un pungaş mărunt cu care se întâlnea înainte de a pleca la Umeå pentru cursul ăla. Crezi că ai putea discuta puţin şi cu el înainte să te întorci la Stockholm?

– În Norrköping? repetă Peder, nehotărât.

– Da, răspunse Alex prudent. E în drumul tău...
– OK. Dar mai întâi dă-mi toate detaliile.
Alex oftă uşurat.
– O pun pe Fredrika să te sune mai târziu. Mult noroc!
– Mulţumesc, spuse Peder şi puse capăt convorbirii.
Îi zâmbi doamnei care stătea pe treptele casei şi se apropie de ea.

Birgitta Franke îl servi cu prăjituri cu scorţişoară şi cafea. Peder nici nu îşi mai aducea aminte de când nu mai gustase prăjituri atât de apetisante. Luă două.

Birgitta Franke părea o femeie blândă, dar foarte directă. Avea vocea aspră şi privirea caldă. Părul cărunt şi o faţă tinerească. Era, pe scurt, o femeie care învăţase din lecţiile vieţii, conchise Peder.

O întrebă, elegant, dacă poate să îi verifice cartea de identitate şi văzu că tocmai împlinise cincizeci şi cinci de ani. Îi ură la mulţi ani şi îi lăudă din nou prăjiturile. Femeia îi mulţumi şi zâmbi. Zâmbetul îi accentuă ridurile din jurul ochilor. Care nu îi stăteau rău deloc.

– Aţi sunat la poliţie în legătură cu portretul-robot, spuse el în cele din urmă, după conversaţia de politeţe despre prăjituri şi accesoriile din bucătărie.

– Da. Am sunat. Şi în primul rând aş vrea să ştiu de ce o caută poliţia.

Peder mai luă o gură de cafea, se uită la perdelele Birgittei şi se gândi la bunica lui, pentru prima oară după atâţia ani.

– Poliţia nu o caută fiindcă ar fi făcut ceva rău, oficial nu e bănuită de nimic. Noi doar am vrea să discutăm cu ea. Credem că deţine informaţii de o importanţă crucială pentru cazul pe care îl investigăm. Mă tem că nu vă pot dezvălui natura acestor informaţii.

Birgitta înclină din cap gânditoare.

Fără să vrea, Peder se întoarse cu gândul la mama Sarei Sebastiansson. Scorpia aia ar fi avut multe de învăţat de la Birgitta despre comunicare.

Birgitta se ridică brusc de la masa din bucătărie şi ieşi în hol. Peder o auzi cum deschide un sertar. Reveni cu un album de fotografii masiv şi îl aşeză în faţa lui, apoi întoarse câteva pagini.

– Aici, spuse ea, arătând fotografiile. Cu astea a început totul.

Peder examină fotografiile, în care apărea o Birgitta mai tânără, un bărbat de aceeaşi vârstă, pe care Peder nu îl cunoştea, şi o fată

despre care, cu puţină imaginaţie, s-ar fi putut spune că seamănă cu femeia din Flemingsberg. În două fotografii apărea şi un băiat.

– Monika a venit la noi pe când avea treisprezece ani, îşi începu povestea Birgitta. Pe vremea aceea era altceva să fii asistent parental. Existau mai puţini copii care aveau nevoie de o familie, iar opinia generală era că un pic de dragoste şi toleranţă putea rezolva majoritatea problemelor.

Birgitta oftă uşor şi trase ceaşca de cafea mai aproape de ea.

– Dar cu Monika era altceva. Monika era un copil tulburat, nu foarte normal, cum se exprima soţul meu. Cine se uită la fotografiile astea ar spune că arăta aproape ca toate fetele de vârsta ei. O fată blondă, cu ochi minunaţi şi trăsături delicate. Dar în interior nu funcţiona cum trebuie. Prost programată, ar spune în ziua de azi informaticienii.

– Puteţi fi mai explicită? întrebă Peder, răsfoind albumul.

Alte fotografii cu Monika şi familia Birgittei. Monika nu zâmbea în nici una. Birgitta însă nu greşea. Avea ochi frumoşi şi o faţă delicată.

– Povestea ei era atât de îngrozitoare, încât, privind retrospectiv, nu înţelegem cum de-am luat-o la noi, zise Birgitta, lăsându-şi capul pe mâini. Deşi, ca să fiu sinceră, am primit toate datele de-abia după ce inevitabilul s-a produs. Atunci, însă, era prea târziu. Mai doriţi cafea?

Peder ridică ochii de pe album.

– Da, vă rog, răspunse el automat. Unde e soţul dumneavoastră?

– La serviciu. Dar vine şi el, peste vreo două ore, dacă doriţi să luaţi cina cu noi.

Peder se văzu nevoit să zâmbească.

– Sunteţi foarte amabilă, dar mă tem că nu am timp.

Birgitta îi întoarse zâmbetul.

– Păcat, păreţi un om atât de cumsecade.

Se întinse după ibric şi umplu din nou ceştile.

– Unde am rămas? A, da, povestea fetei.

Se ridică şi ieşi iar în hol. Se întoarse cu un dosar.

– Aici păstrăm toate informaţiile despre copiii pe care i-am luat în plasament, zise ea cu mândrie, punând dosarul în faţa lui Peder. Fiindcă n-am putut avea copii, ne-am hotărât să avem grijă de ei.

Răsfoi dosarul vădit mulţumită.

– Aici sunt datele primite de la asistența socială înainte de venirea Monikăi. Celelalte sunt secrete, n-am primit copii de pe ele.

Peder împinse albumul de fotografii și citi documentul trimis de asistența socială.

Monika Sander, în vârstă de treisprezece ani, provenită dintr-o familie dezmembrată, necesită plasamentul imediat într-o familie iubitoare, stabilă. Mama copilului a pierdut custodia când Monika avea trei ani și de atunci contactul dintre ele a fost limitat.

Monika a fost preluată de asistența socială din cauza problemelor pe care mama ei le avea cu alcoolul și drogurile. Încă de la nașterea Monikăi, mama ei a avut mai mulți parteneri și, foarte probabil, e prostituată. Tatăl a dispărut din viața ei foarte repede, pierzându-și viața într-un accident de automobil. Problemele mamei au început după accidentul mortal al tatălui.

Fata a stat cu o primă familie timp de trei ani. Apoi cei doi soți s-au despărțit și fata nu a mai putut rămâne cu ei. Monika a stat cu mai multe familii până la vârsta de opt ani, apoi a locuit într-un orfelinat timp de un an. A fost plasată într-o altă familie care promitea să fie soluția pe termen lung.

Educația fetei a avut de suferit încă de la început, din pricina împrejurărilor nefavorabile. Există suspiciuni că ar fi fost abuzată, deși cercetările nu au ajuns la un rezultat concludent. Monika suportă greu compania altor copii. Din clasa a treia învățătorii lucrează separat cu ea și a fost plasată într-un grup special, alcătuit din numai șase elevi. Măsura s-a dovedit salutară, deși nu pe de-a-ntregul satisfăcătoare.

Peder mai citi două pagini în care se detalia modul în care au dat greș măsurile luate de școală. Până să ajungă în familia Franke, Monika fusese arestată o dată, fiind acuzată de furt, mai ales din magazine.

Gândurile îi zburară imediat la femeia din Jönköping. Nu fusese și ea plasată la mai multe familii?

– Mda, făcu el după ce termină de citit. Și spuneți că, în afară de informațiile acestea, au fost și altele, la care nu ați avut acces?

Birgitta încuviință din cap și sorbi de câteva ori din cafea.

– Noi am avut cele mai bune intenţii, spuse ea, privindu-l în ochi. Am crezut că-i putem asigura fetei sprijinul de care avea nevoie în viaţă. Numai Dumnezeu ştie cât de mult am încercat. Dar în zadar.

– Aţi avut şi alţi copii aici, în acelaşi timp? întrebă Peder, gândindu-se la băiatul care apărea în mai multe fotografii.

– Nu. Dacă vă gândiţi la băiatul din fotografii, acela e nepotul meu. Era de-o seamă cu Monika, de aceea ne-am gândit că se vor simţi bine împreună. Mai ales că urmau să meargă la aceeaşi şcoală.

Birgitta schiţă un zâmbet.

– Bineînţeles că n-a avut nici un efect. Nepotul meu era foarte ordonat şi organizat, chiar la vârsta aceea. N-o putea suferi, spunea că e nebună, sărită de pe fix.

– Fiindcă fura?

– Fiindcă se temea de tot felul de lucruri. Compania cuiva i se părea o corvoadă, prefera singurătatea. Când se-nfuria la culme, când se prăbuşea pe podea şi izbucnea în plâns. Avea coşmaruri teribile legate de trecutul ei; se trezea în toiul nopţii, urlând. Leoarcă de sudoare. Dar niciodată nu ne spunea ce visase, ne lăsa să ne imaginăm noi.

Peder era obosit. Asta era hiba meseriei de poliţist: nu apucai să spui şi tu o vorbă cu persoanele directe, uşor abordabile.

– Cât a stat la dumneavoastră?

– Doi ani. Ne săturaserăm. Aproape că renunţase să mai meargă la şcoală; dispărea perioade lungi, apoi apărea ca din senin, fără să ne spună unde fusese. Unde mai pui şi activităţile ei ilegale: furturile, fumatul de haşiş.

– Băieţi?

– N-am întâlnit pe nici unul, dar bineînţeles că umbla cu băieţi.

Peder se încruntă.

– Ce anume aţi fi vrut să aflaţi înainte de a o lua la dumneavoastră?

Birgitta privi dezamăgită.

– Că a fost adoptată de la bun început, răspunse ea aproape în şoaptă.

– Poftim?

– Femeia care apare în raportul pe care tocmai l-aţi citit nu era mama biologică a Monikăi. Monika a fost adoptată.

– Dar cum a putut o astfel de femeie să primească aprobarea de a adopta un copil? întrebă Peder uluit.

– Simplu, fiindcă ceea ce spune raportul e adevărat: problemele mamei adoptive au început după moartea soţului ei. Sau poate mai devreme, dar până atunci dusese o viaţă perfect normală: casă, serviciu, maşină. Apoi lucrurile au luat-o repede la vale. Se pare că, în tinereţe, mama frecventase cercuri inacceptabile din punct de vedere moral. După ce a rămas singură cu fata şi şi-a pierdut slujba, a revenit la ele.

– De unde se trage Monika?

– Dintr-unul din statele baltice, replică Birgitta şi apoi clătină din cap. Nu-mi aduc aminte din ce ţară, nici cum a fost adoptată.

Mintea lui Peder procesa intens informaţiile.

– Cine v-a spus? Că a fost adoptată?

– Una dintre persoanele care au lucrat la cazul ei, spuse Birgitta oftând. Dar eu niciodată n-am văzut totul în alb şi negru. Asistenţa socială a administrat cazul Monikăi complet greşit. Ar fi trebuit să intervină mult mai devreme în viaţa ei. S-ar putea spune că a fost abandonată de două ori: mai întâi de mama biologică, apoi de mama adoptivă.

Femeia şovăi.

– Şi apoi poate de o altă familie, adăugă ea. Dar asta nu e foarte clar.

Peder reciti raportul. Apoi răsfoi albumul la întâmplare. Mica familie apărea în locuri diferite. De Crăciun şi de Paşte. În vacanţe sau ieşiri la iarbă verde.

– Am încercat, zise Birgitta Franke cu glasul întretăiat. Am încercat, dar n-am putut.

– Aveţi idee ce s-a întâmplat după aceea? După ce v-a părăsit?

– Timp de şase luni a fost internată într-un fel de centru de tratament, din care cred că a fugit de cel puţin zece ori. O dată a venit aici. Apoi au încercat să o plaseze în altă familie, dar nici asta n-a mers. Apoi a împlinit optsprezece ani, deci a devenit majoră, şi de atunci n-am mai auzit de ea. Până când i-am văzut figura în ziar.

Peder închise albumul încet.

– Dar cum de-aţi recunoscut-o? Există, desigur, unele asemănări între portretul-robot şi fata din fotografii, dar... Cum de ştiţi că e vorba de aceeaşi persoană?

Birgittei îi luciră ochii.

– Colierul, răspunse ea zâmbind. Încă mai poartă colierul pe care i l-am dat când a primit confirmarea din partea bisericii, cu puţin înainte de a pleca.

Peder scoase repede desenul cu femeia de la gară. Până acum nu băgase de seamă, dar bineînțeles că purta un colier. Un leu de argint prins într-un lănțișor de argint.

Birgitta deschise din nou albumul și dădu paginile până ajunse în mijloc.

– Vedeți? întrebă ea, arătând cu degetul.

Peder văzu. Era același colier. Colierul și fotografia erau de ajuns ca să îl convingă. Da, una și aceeași persoană.

– Era obsedată de zodiac. De asta i l-am și dat. La început n-a vrut să fie confirmată, dar am ademenit-o cu un curs organizat într-un centru extraordinar din arhipelag. Plus că i-am promis și un cadou pe măsură. Ne-am gândit că un astfel de grup social i-ar prinde bine. Dar bineînțeles că a făcut boacăne și acolo. A furat lucruri de la alții, după cum am aflat mai târziu.

Birgitta începu să strângă serviciul de cafea.

– Atunci am hotărât că e destul. Dacă furi atunci când urmezi un curs de confirmare, înseamnă că nu ai nici un Dumnezeu. Dar i-am lăsat colierul fiindcă îi plăcea atât de mult.

Peder se apucă să își noteze detaliile despre Monika din raportul serviciului de asistență socială. Monika Sander. Apoi îi veni o idee.

– Pot să iau raportul cu mine ca să fac o copie? întrebă el, fluturând documentul spre Birgitta.

– Desigur. Mi-l puteți înapoia prin poștă. Îmi place să țin evidența copiilor de care m-am îngrijit de-a lungul timpului.

Peder înclină din cap. Luă hârtiile și se ridică încet de la masă.

– Dacă mai intervine ceva, vă rog să mă sunați, zise el pe un ton prietenos, lăsându-și cartea de vizită pe masă.

– Promit... Trebuie să recunosc că niciodată n-am crezut că va apărea din nou în împrejurări atât de îngrozitoare.

Peder se opri.

– Cum s-o fi prins în acest păienjeniș de întâmplări oribile?

– Asta ne întrebăm și noi, răspunse Peder. Asta ne întrebăm și noi.

Fredrika Bergman ajunse în Umeå spre seară. Când avionul aterizã, simţi cã o dor toate încheieturile. Deschise mobilul şi gãsi douã mesaje noi. Din nefericire, era prea târziu acum sã mai discute cu bunica Norei şi profesorul Sarei. Se uitã la ceas: aproape cinci şi jumãtate. Avionul avusese întârziere. Ridicã din umeri. Nu era nici o grabã. Atât timp cât se întâlnea cu cele douã persoane a doua zi, totul era în regulã.

Nu mai apucase sã îl sune pe Peder în legãturã cu fostul amic al Sarei, aşa cum promisese. Dar spera cã, într-un fel sau altul, acesta obţinuse informaţiile de care avea nevoie.

Deşi obositã, Fredrika se simţea plinã de optimism. În sfârşit, ancheta se extinsese, iar intuiţia îi spunea cã e pe drumul cel bun. Se întrebã unde ar putea fi primul lor suspect principal, Gabriel. Pãrea foarte probabil ca mama lui sã îl fi ajutat sã pãrãseascã ţara. Se înfioarã gândindu-se la casa Teodorei Sebastiansson. Întreaga proprietate avea ceva înfricoşãtor în ea.

Soarele de searã mângâia asfaltul când Fredrika pãrãsi clãdirea aeroportului. În timp ce aştepta ca Alex sã rãspundã la telefon, îşi permise sã închidã ochii şi sã se bucure un pic de lumina soarelui. O briză caldã stârnea frunzele copacilor.

Vreme de primãvarã, gândi ea. Asta nu-i varã, simt primãvara în aer.

Nici Alex şi nici Peder nu rãspunserã la telefon, drept care Fredrika îşi luã geanta de voiaj şi se îndreptã cu hotãrâre spre cel mai apropiat taxi. Îşi rezervase o camerã la vechiul şi elegantul Town Hotel. Poate, cât timp îşi schiţa programul pentru a doua zi dimineaţã, se delecta cu un pahar de vin pe terasã. Şi tot acolo poate cã se putea gândi pe îndelete la mesajul primit de la centrul de adopţii...

Aproape că intră în panică în clipa în care își aduse aminte de mesaj. Oare trebuia, în sfârșit, să ia decizia finală? Oare sosise momentul să își planifice viața astfel încât să crească singură un copil? Se trezi că începe să plângă.

Încercă să inspire adânc de câteva ori. Nu înțelegea de ce mesajul o tulburase atât de mult. Nu avea nici un motiv să reacționeze așa. Era absurd să se gândească la asta tocmai acolo, pe trotuarul din fața clădirii aeroportului Umeå. Privi în jur descumpănită. Mai fusese aici? Parcă nu. Nu își mai amintea.

Telefonul sună tocmai când ajungea la taxi. Șoferul îi vârî geanta de voiaj în portbagaj, iar ea se așeză pe bancheta din spate și răspunse.

– Alt copil a fost răpit, o fetiță care nu a împlinit încă un an, zise Alex cu vocea încordată.

Fredrika se concentră brusc. Simțea că nu mai are aer. Apăsă pe buton și geamul se lăsă în jos.

Șoferul protestă.

– Nu se poate să deschideți geamul așa! Am aer condiționat!

Fredrika îi făcu semn să tacă.

– De unde știm că are legătură cu cazul nostru? îl întrebă ea pe Alex.

– La vreo oră după dispariția bebelușului, poliția a găsit un pachet pe marginea stratului de flori de lângă ușa de la intrare. Conținea hainele copilului și scutecul. Și o șuviță mică de păr, prinsă cu un clips.

Fredrika rămăsese fără cuvinte.

– Ce dracu'..., începu ea și se opri, surprinsă de tăria cuvântului folosit. Și-acum ce facem?

– Muncim pe rupte până punem mâna pe făptaș. Peder cred că e în Norrköping acum, vorbește cu fostul amic al Sarei Sebastiansson, pe urmă se întoarce la Stockholm. Eu sunt în drum spre mama copilului dispărut.

Fredrika înghiți în sec, de câteva ori.

– Întreab-o și dacă are vreo legătură cu Umeå, zise ea cu vocea pierită.

– Neapărat.

Fredrika își dădu seama după zgomotele pe care le auzea prin telefon că Alex ajunsese la mașină.

– Lucrurile par să se precipite acum..., dacă avem de-a face cu același individ, remarcă ea încet.

Alex nu răspunse imediat.

– Cum adică? întrebă el într-un târziu.

– Sara a primit pachetul abia la o zi de la dispariția Lilianei. Iar tu spui că hainele și părul le-au fost trimise părinților aproape imediat după ce le-a fost răpit copilul.

– Ei, drăcie, știi că ai dreptate? șopti Alex.

Fredrika închise ochii, cu telefonul lipit de ureche. Oare de ce se grăbea făptașul? Și de ce răpise alt copil la un interval de timp atât de scurt? Și... dacă hainele și părul fuseseră deja înapoiate părinților, însemna că bebelușul era deja mort?

Oare ce-l face să se grăbească? se întrebă Fredrika. Ce naiba îl face să se grăbească?

Peder Rydh se întorcea la Stockholm cu viteza luminii. Alex îl anunțase de dispariția celui de-al doilea copil tocmai când ajunsese în Norrköping. Căzuseră de acord să nu renunțe la discuția cu fostul amic al Sarei Sebastiansson. Exista, totuși, o posibilitate infimă ca el să o fi răpit pe Lilian, iar acum să fi luat alt copil doar ca să creeze impresia că Lilian căzuse victimă unui criminal în serie, și nu fostului amic al mamei ei.

Dar speranțele lui Peder se risipiră din prima clipă în care dădu ochii cu el. Pe scurt, nu exista nici cea mai mică posibilitate ca insul din fața lui să fi răpit, să fi ras în cap și să fi ucis un copil. Ce-i drept, încălcase de câteva ori legea, și recunoștea că suportase neașteptat de greu despărțirea de Sara, dar de acolo și până la uciderea copilului ei, cincisprezece ani mai târziu, era o cale prea lungă.

Peder scoase un oftat plin de obidă. Încă o zi care nu îi ieșea cum își dorise. Pe de altă parte, se bucura că Fredrika fusese trimisă la Umeå. În primul rând fiindcă se simțea prea dărâmat pentru o astfel de călătorie, iar în al doilea rând pentru că era bine ca Fredrika să stea cât mai departe acum că, după dispariția altui copil, lucrurile începeau să se precipite.

Nu era deloc mulțumit de felul în care evolua cazul. Părea să îi depășească puterea de înțelegere. Atât timp cât porneau de la ipoteza că tatăl Lilianei fusese cel care o răpise și apoi o ucisese, Peder călca pe un teren cunoscut. Vinovatul în astfel de cazuri era aproape întotdeauna cineva apropiat victimei. Aproape întotdeauna. Un

fapt indiscutabil care nu trebuia să lipsească din logica nici unui polițist normal. Alte situații de luat în calcul nu existaseră. Nu mai dispăruse nici un copil; Sara se afla în conflict doar cu soțul ei.

Fredrika fusese mai flexibilă, practic încă de la început. Pentru ea Sara, și nu Gabriel, era părintele legat într-un fel sau altul de ucigaș. Tot Fredrika încercase să îi convingă să nu se gândească numai la Gabriel ca posibil vinovat de răpirea Lilianei. Faptul că nimeni nu o ascultase făcuse ca, din nefericire, ancheta să bată mult timp pasul pe loc. Peder știa că acesta era adevărul, dar și că nu îl va recunoaște niciodată cu voce tare. Mai ales în prezența Fredrikăi.

Peder încă se mai îndoia că avuseseră vreodată șansa de a o salva pe Lilian de la moarte. De fapt, nici nu credea în așa ceva. Nici chiar Sara Sebastiansson nu crezuse că exista cineva care să o urască atât de mult încât să o pedepsească ucigându-i fiica. Prin urmare, cum puteau să înțeleagă detectivii cursul evenimentelor?

Iar acum mai dispăruse un copil. Simți cum îl ia cu rău de la stomac. Un bebeluș. Ce om normal putea face rău unui bebeluș? Firește, exista un răspuns simplu la întrebarea lui: toți cei care ucideau un bebeluș sau un copil mai mare nu erau normali.

Gândul îl întristă, mai ales că părea puțin probabil ca echipa de anchetatori să găsească sau să salveze acest copil.

Lovi cu putere volanul mașinii.

Ce naiba îi tot trecea prin cap? Se înțelegea de la sine că vor face tot posibilul să găsească bebelușul. În clipa următoare se dezumflă din nou. Din nefericire, se înțelegea de la sine și că, dacă ucigașul voia să îl ucidă pe cel de-al doilea copil tot în mai puțin de douăzeci și patru de ore, echipa nu avea cum să îl găsească la timp.

Îl vom găsi când va dori el, gândi Peder deprimat. Îl vom găsi acolo unde îl va lăsa, când va dori să ni-l arate.

Polițiștii puteau fi eroi, dar și cu mâinile legate. Se întrebă ce realizase el, de fapt, în ziua aceea. Aflase, probabil, identitatea femeii care îl ajutase pe bărbatul cu pantofii Ecco. Dar ce rol jucase ea în acest caz? E adevărat, se purtase ciudat, cu câinele ăla, în gara din Flemingsberg. Poate ca să o întârzie pe Sara. Încercase să își ia un permis de conducere. Poate că să o ducă pe Lilian, moartă, la Umeå. Prea mulți „poate".

Înghiți în sec. Dacă aceasta era femeia pe care o căutau și dacă jucase rolul pe care îl bănuiau ei, atunci era esențial să o găsească și să o interogheze.

Alex se hotărâse imediat să transmită presei numele şi portretul-robot al Monikăi Sander şi să o îndemne pe aceasta să ia legătura cu poliţia. Şi să îi îndemne pe toţi cei care o cunoşteau să facă acelaşi lucru. Sau care ştiau *unde* se află.

Colegii lui o vor întreba pe Sara dacă recunoştea numele sau desenul; exista şansa ca Sara să confirme că era vorba de aceeaşi femeie. Îi vor întreba şi pe părinţii bebeluşului dispărut.

Dar şi Alex, şi Peder erau convinşi că Monika Sander nu avea cum să pună la cale dispariţia bebeluşului. Dacă portretul făcut de asistenta maternală nu era eronat, planul părea prea bine pus la punct şi prea sofisticat pentru ca Monika să îl fi conceput şi să-l fi dus la îndeplinire întocmai. Şi totuşi, femeia încă mai era un personaj important în această poveste.

Peder clătină din cap. Ceva îi scăpase, ceva de care ar fi trebuit să îşi amintească.

Îşi simţea în continuare gâtul uscat. Îi era sete, dar nu mai avea timp să se oprească. Prioritatea numărul unu era să se întoarcă la Stockholm şi să înceapă noua anchetă, să vadă dacă nu cumva se leagă de ancheta în curs.

Trebuie să fie o legătură. Nu putea fi o coincidenţă faptul că hainele şi părul bebeluşului fuseseră puse într-o cutie şi lăsate în grădină, sau pe aproape. Detaliile privind răpirea Lilianei încă nu ajunseseră în presă; echipa de anchetatori le ţinuse secrete.

Peder avea un singur gând acum, în timp ce se apropia de Stockholm şi vedea silueta Arenei Globe departe, spre est. Să o găsească pe Monika Sander. Cât mai curând.

Asistentele din secţia 4 a Spitalului Universitar Karolinska din Solna, aproape de Stockholm, fuseseră instruite să se poarte foarte atent cu pacienta din rezerva 3. Tânăra fusese adusă cu ambulanţa la secţia de urgenţă în cursul nopţii. Vecinul ei fusese trezit de nişte zgomote ciudate pe scară şi se uitase prin vizor ca să vadă dacă nu cumva hoţii profitau de faptul că majoritatea locatarilor erau plecaţi în concediu. O văzuse doar pe tânăra de alături, întinsă pe jos, bătută rău, cu labele picioarelor în apartament şi restul corpului pe podeaua tare, de marmură.

Imediat sunase după o ambulanţă şi rămăsese pe loc ca să o vegheze pe tânăra aceea plăpândă, care rămăsese inconştientă aproape tot timpul pe când echipajul ambulanţei o aşeza pe targă.

Vecinul fusese întrebat cum se numea tânăra.

– Jelena, cam aşa ceva. Dar apartamentul nu-i al ei. Proprietarul nu mai locuieşte aici de câţiva ani. Fata e ultima dintr-un lung şir de chiriaşi. Mai stă şi un ins aici, din când în când, dar nu ştiu cum îl cheamă.

Pe uşa apartamentului nu era trecut nici un nume. Femeia bătută mormăise ceva neinteligibil când un paramedic o atinsese uşor pe obraz şi o întrebase cum se numeşte. Asistentei care însoţea ambulanţa i se păruse că spune Helena.

Apoi femeia snopită în bătaie îşi pierduse cunoştinţa.

La secţia de urgenţă, medicul de serviciu constatase că rănile erau foarte grave: patru coaste rupte, contuzii ale pometilor obrajilor, maxilarul dislocat şi câteva degete de la mână rupte. Corpul îi era tot o vânătaie şi, după ce o radiografie arătase că avea creierul tumefiat în urma loviturilor primite în cap, femeia fusese internată la terapie intensivă.

Personalul spitalului fusese surprins de numărul mare de vânătăi, răni şi oase rupte. Dar cel mai mult fusese şocat de arsuri.

Peste douăzeci, provocate probabil de chibrituri aprinse. Gândul la durerea pricinuită astfel le înfiora pe asistentele care o supravegheau cu rândul.

În jurul orei zece femeia, care fusese trecută provizoriu sub numele de „Helena", începuse să își revină, dar era în continuare ameţită de câtă morfină îi fusese injectată ca să nu simtă durerea. Medicul de la terapie intensivă hotărâse că pacienta se simţea mai bine şi că putea fi mutată în altă secţie. Astfel ajunsese în secţia 4.

Iniţial fusese dată în grija asistentei Moa Nilsson. Deşi nu avea prea multe de făcut, Moa o privea fără tragere de inimă pe femeia aceea micuţă, cu faţa plină de vânătăi. Era greu de spus cum arăta în realitate. Nu găsiseră nici un act de identitate. Moa, însă, bănuia ce fel de viaţă dusese tânăra. Avea unghiile roase până în carne şi tatuaje mici, neprofesionale, pe braţe. Părul ei era roşu, dar se vedea uşor că e vopsit. Foarte recent, probabil. Părul uscat, fără luciu, stătea răsfirat pe pernă. Cu părul acela de un roşu intens, tânăra părea că avea capul într-o baltă de sânge.

Colegele lui Moa se uitau din când în când ca să vadă cum se mai simte, situaţia însă era neschimbată când infirmiera aduse căruciorul cu cina. Zgomotul o făcu pe pacientă să deschidă ochiul mai puţin umflat.

Moa lăsă deoparte revista pe care o citea.

– Helena, eşti la Spitalul Universitar Karolinska, zise ea cu blândeţe şi se aşeză pe marginea patului.

Tânăra nu spuse nimic. Arăta îngrozită.

Moa îi mângâie uşor braţul.

Fata murmură ceva.

Moa se aplecă, încruntându-se.

– Ajută-mă, şopti tânăra. Ajută-mă.

SÂMBĂTĂ

Spencer Lagergren avea multe calităţi, dar, potrivit Fredrikăi Bergman, în relaţia lor nu se remarcase deloc prin spontaneitate şi prin capacitatea de a o surprinde. Desigur, asta era, într-o oarecare măsură, din pricina faptului că era căsătorit; posibilitatea de a fi spontan era destul de limitată. Iar absenţa elementului-surpriză o punea pe seama unei imaginaţii extrem de pragmatice. Spencer te putea surprinde doar cu ajutorul şi inspiraţia sorţii.

Există, totuşi, şi excepţia de la regulă.

Fredrika schiţă un zâmbet şi încercă să îşi dea la o parte părul din ochi. Vizualizase deja scena în care îşi petrecea seara din Umeå singură, cu un pahar de vin şi carnetul de însemnări. Într-adevăr, exact aşa îşi începuse seara. Dar, în timp ce stătea pe terasa hotelului şi sorbea din vinul care nu părea să merite banii, auzi o voce în spatele ei.

– Scuzaţi-mă, e liber?

Uimirea la auzul vocii lui Spencer fu atât de mare, încât rămase cu gura căscată, iar vinul roşu i se prelinse pe bărbie.

Spencer privi descumpănit.

– Uşurel, spuse el panicat, înşfăcând un şerveţel de pe masă şi ştergându-i bărbia.

Luptându-se în continuare cu părul, Fredrika se înroşi şi izbucni în râs, amintindu-şi gândul de adineauri.

Mişcarea îndrăzneaţă a lui Spencer o impresionă. Aveau o înţelegere foarte clară, în principiu, prin care nu îşi impuneau şi nici nu îşi promiteau nimic. Din acest punct de vedere, rolul lui Spencer în viaţa ei era departe de orice ambiguitate. Şi totuşi, iată-l lângă ea. Probabil nu doar de dragul ei, ci şi de al lui.

– Trebuie să profiţi de orice ocazie, spuse Spencer, ciocnind paharul cu ea, la scurt timp după sosirea lui neaşteptată. N-ai în

fiecare zi ocazia să vii la Umeå şi să petreci o zi pe picior mare la cel mai scump hotel.

Uluită, Fredrika încercă în acelaşi timp să îi mulţumească şi să îi explice. Se bucura din tot sufletul că îl revede atât de curând, dar a doua zi trebuia să îşi facă treaba şi apoi să se întoarcă la Stockholm. Înţelegea el asta? Da, înţelegea. Dar descoperise că îi era dor de ea. Iar la telefon vocea ei sunase foarte deprimată, descurajată.

Fredrika se gândi că Eva, soţia lui Spencer, ştia ceva despre legătura dintre ei. Numai aşa îşi explica uşurinţa cu care lipsea el de acasă o noapte pe săptămână. De-a lungul anilor, şi Eva avusese destule aventuri.

Spencer îi spusese cândva de ce nu voia să divorţeze. Căsnicia lui presupunea mai multe relaţii sensibile – cea dintre el şi socrul lui, de exemplu – care excludeau ideea divorţului. Pe de altă parte, într-un fel foarte ciudat, între el şi soţia lui existau legături extrem de puternice. Legături care nu puteau fi rupte, oricât de mult ar fi încercat.

Ceea ce, de fapt, nu era o problemă, gândi ea, nefiind foarte sigură că i-ar plăcea să trăiască zi de zi alături de Spencer.

Petrecură o seară calmă, dar memorabilă. Vin pe terasă, apoi cina la un restaurant din apropiere, unde un pianist tânăr încorona seara cu muzica lui. La un moment dat, în timp ce Fredrika – uşor ameţită de vin şi mai relaxată decât oricând – se uita la pianist poate prea insistent, Spencer se întinse peste masă şi îi mângâie uşor cicatricea de pe braţ. Întrebător. Fredrika însă nu îşi dezlipi privirea de pianist, evitând să se întoarcă spre Spencer. Dar nu îşi retrase mâna.

Expresia ei deveni gravă când îşi strecură peria de păr în poşetă şi îşi netezi jacheta. Singurul motiv de îngrijorare provocat de vizita lui Spencer era că încă nu avusese curajul să îi spună despre telefonul primit de la centrul de adopţii.

Trebuie să-i spun, gândi ea. Indiferent de natura relaţiei noastre, trebuie să-i spun. Cât mai curând.

Fredrika părăsi hotelul după ora nouă şi se îndreptă spre casa profesorului care ţinuse cursul urmat de Sara Sebastiansson cu atâţia ani în urmă. Despărţirea de Spencer era un ritual destul de complicat. Niciodată nu ştiau sigur când se vor revedea, dar asta nu conta; principalul era că ştiau că *vor* să se revadă. Se vor revedea când va fi să fie.

Schimbă câteva cuvinte cu Alex la telefon înainte de a coborî din maşină ca să sune la uşa profesorului. Presa înnebunise, spuse el, fapt care nu îi scăpase Fredikăi la vederea titlurilor care ţineau prima pagină a ziarelor din dimineaţa aceea. Nimic despre bebeluşul mort, slavă Domnului pentru toţi cei implicaţi în anchetă, chiar dacă ştiau că au foarte puţin timp la dispoziţie.

– Sună-mă de îndată ce afli ceva, zise Alex la sfârşitul convorbirii. Aseară am urmat câteva piste, dar, ca să fiu sincer...

Fredrika parcă îl văzu cum clatină din cap.

– Ca să fiu sincer, am ratat pe toate fronturile, adăugă Alex oftând.

Coborî din maşină şi se apropie repede de uşa căsuţei care îi amintea de sălaşul vrăjitoarei din povestea lui Hänsel şi Gretel. Cochetă, împodobită cu mici decoraţiuni care păreau pictate. Era un cartier liniştit, cu o anumită distincţie. Fără copii sau tineri. Cuvintele „case de pensionari" îi veniră în minte înainte ca uşa să se deschidă şi să dea cu ochii de un bărbat cu părul roşcat şi des.

Clipi lipi surprinsă.

– Magnus Söder?

– În persoană, replică bărbatul şi îi întinse mâna.

Fredrika constată cu uşurare că recunoştea vocea din convorbirile telefonice anterioare şi dădu mâna cu el. Îi zâmbi scurt şi îl privi în ochii aspri. Era doar o părere sau însul părea chiar agresiv?

Magnus Söder, pensionat de curând, cu pete de cafea pe vesta tricotată de mână, era atât de deosebit de tot ce îşi imaginase Fredrika, încât femeia era cât pe ce să roşească. Într-un fel, se aşteptase să fie mai tânăr, mai brunet şi mai atrăgător. Şi nu atât de înalt. Nu se simţea deloc în largul ei în compania unor persoane mai înalte decât ea, pe deasupra şi necunoscute.

Magnus o luă înainte, prin casă, şi ieşi prin spate, unde avea o terasă încântătoare. Nu îi oferi nimic de băut sau de mâncat, ci pur şi simplu se aşeză în faţa ei şi o privi direct.

– Cum v-am spus şi la telefon, nu-mi amintesc prea multe lucruri din anii aceia, zise el scurt.

Şi, înainte ca Fredrika să spună ceva, adăugă:

– Am fost alcoolic şi perioada care vă interesează n-a fost prea bună pentru mine.

Fredrika înclină uşor din cap.

– Cum am încercat să vă explic, întrebările mele au mai mult un caracter general.

Magnus ridică mâinile de parcă şi-ar fi recunoscut înfrângerea.

– Am găsit nişte lucruri din vara aceea, spuse el şi oftă. Niciodată nu reuşesc să mă debarasez de hârtiile vechi.

Profesorul trânti un dosar verde pe masa dintre ei. Zgomotul o făcu să tresară.

– O tânără pe nume Sara Lagerås, zise Fredrika iute, felicitându-se că îşi amintea numele de dinainte de căsătorie al Sarei.

Magnus privi lung un document din dosar.

– Mda, făcu el într-un târziu.

Fredrika se încruntă.

– Mda, repetă el. O am aici. Era din Göterborg, nu?

– Întocmai.

– Ziceţi că şi-a pierdut copilul? Cel despre care vorbea presa?

– Da.

Magnus scoase un sunet nedefinit.

– Am doar câteva întrebări, zise Fredrika, aranjându-şi bluza când observă că profesorul se uită atent la decolteul ei.

Magnus schiţă un zâmbet şi îşi ridică ochii. Nu spuse nimic.

– Îmi puteţi spune, din documentele dumneavoastră, dacă Sara a rămas ca angajată a centrului după ce s-a încheiat cursul?

Profesorul răsfoi dosarul.

– Da. Am invitat-o să rămână până la sfârşitul verii. Era o practică obişnuită; şi eu, şi celălalt profesor – care acum locuieşte în Sydney – aveam nevoie de ajutor administrativ şi aşa mai departe.

– Cum hotăraţi cine să rămână?

– Fie direcţiunea lua hotărârea din timp, fie eu şi colegul meu alegeam un cursant care se dovedea mai talentat decât ceilalţi. Adevărul e că toţi voiau să rămână; bănuiesc că, într-un fel, le înnobila blazonul.

– Şi cum de-aţi ajuns să o alegeţi pe Sara Lagerås?

Magnus îşi consultă iar dosarul.

– Ne-a scris din timp. Am scrisoarea aici. Spunea că vrea să lucreze în Umeå toată vară. Ne-a trimis şi câteva texte, ca să vedem de ce-i în stare. Ni s-a părut talentată, drept care i-am dat o şansă.

– Pot să văd scrisoarea?

Profesorul împinse dosarul spre ea.

Scrisoarea nu avea nimic interesant. Sara nu făcea decât să solicite o slujbă pe durata verii la centrul respectiv.

– N-a menţionat nici un motiv pentru care voia să rămână acolo pe vară?

– Nu-mi aduc aminte, răspunse Magnus şi, văzând expresia Fredrikăi, adăugă: Adevărul e că, deşi mi-o amintesc bine pe tânăra asta, a fost doar una dintre numeroşii cursanţi care au fost angajaţi la centru pe timpul verii. A locuit acolo, ieşea cu unii dintre cursanţii mai vechi. Nu mi-aduc aminte să fi vorbit prea des cu ea. Oricum, n-am discutat deloc chestii personale. Am discutat despre problemele centrului şi despre compoziţia literară.

Magnus întinse mâna după dosar şi Fredrika i-l înapoie cu un gest automat. Rămase tăcută în timp ce profesorul îl frunzărea din nou.

Brusc, Magnus se îndreptă de spate.

– Aha, exclamă el încet şi se uită la ea. A fost totuşi ceva ieşit din comun: ne-am certat în legătură cu o dată.

Fredrika privi nedumerită.

– Tânăra, Sara, ne-a spus pe neaşteptate că vrea o zi liberă. Din întâmplare, era chiar ziua în care planificaserăm un seminar pentru care aveam nevoie de ajutorul ei. Dar ea a ţinut-o una şi bună, motivând că ne-a anunţat din timp despre asta. Memoria mea era slabă de pe-atunci şi, chiar dacă o făcuse, eu nu-mi aduceam aminte. Am fost foarte furios pe ea, nu că ar fi schimbat lucrurile.

Profesorul căută ceva în dosar.

– Era în 29 iulie.

Fredrika îşi notă data.

– Şi cum s-a terminat?

– Şi-a luat ziua liberă, desigur. Evident că nu putea amâna ce-şi propusese să facă. Dar atitudinea ei ni s-a părut puţin ciudată. Iar fără ajutorul ei seminarul a fost un eşec total.

Magnus clătină din cap.

– Aţi întrebat-o unde a fost în ziua aceea?

– Nu, ne-a spus doar că trebuie să vadă pe cineva. O persoană care era în oraş doar în ziua aceea. Nu cred că a mai spus cuiva despre asta. Era cam distantă. Mi-aduc aminte că am notat undeva că e oarecum antisocială. Mereu părea a fi cu gândul în altă parte.

Fredrika înclină uşor din cap.

– Altceva vă mai amintiţi?

Magnus râse scurt.

– Mi-amintesc că în aceeaşi seară am dat nas în nas cu ea. Era albă ca varul. Am rămas trăsnit, pur şi simplu. Dar m-a asigurat că-şi va reveni dacă se odihneşte puţin. Cred că era aşa în urma întâlnirii cu persoana respectivă.

Profesorul ridică din umeri. Şi continuă:

– Nu era minoră, deci n-o puteam sili să se ducă la poliţie sau la doctor.

Fredrika zâmbi strâmb.

– Nu, aveţi dreptate, zise ea.

Apoi îşi puse cartea de vizită pe dosarul verde al lui Magnus.

– În caz că vă mai amintiţi ceva, spuse ea şi se ridică în picioare.

– Sau simt nevoia unei companii plăcute, replică Magnus făcând cu ochiul.

Fredrika zâmbi din nou strâmb.

– Nu e nevoie să mă conduceţi.

Alex Recht se simţea mizerabil. Mizerabil şi furios. În îndelungata lui carieră de poliţist făcuse şi greşeli, bineînţeles. Nimeni nu era perfect. Dar în cazul de faţă... Răpirea şi uciderea unui copil. Aşa cum şedea acolo, în biroul lui, îi venea să ia la pumni pe cineva – pe oricine. Nici măcar nu se gândise că şi alţi copii ar putea fi răpiţi. Nici el, nici ceilalţi. Chiar şi după ce renunţase să îl mai considere pe Gabriel Sebastiansson drept suspectul principal, fusese absolut sigur că toate evenimentele se învârteau în jurul Sarei. Nici măcar o clipă, până acum, când era prea târziu, nu se gândise că ar putea avea de a face cu însăşi personificarea răului. Iar acum era prea târziu.

Răsuflă şi simţi o durere. Furia îl apăsa în coşul pieptului.

Răsfoi agenda din faţa lui. Era sâmbătă, trecuseră cinci zile de la dispariţia Lilianei din trenul X2000 care venea de la Göteborg. *Cinci zile*. Puţin, într-un fel. Tocmai acest lucru, mai mult decât orice altceva, dăduse peste cap ancheta poliţiei: viteza cu care evoluase cazul. Tocmai când simţeau că situaţia se află sub control, evenimentele luau o întorsătură neaşteptată. Se gândi la expresia „cu un pas în urmă". El şi echipa lui nu erau doar cu un pas în urmă – erau cu kilometri în urmă.

Ascultă zgomotele de pe coridor. În general, la sfârşitul săptămânii nu prea călca nimeni pe acolo, acum însă era vânzoleală mare. Analistul de la brigada delicte penale se dădea de ceasul morţii ca să verifice toate informaţiile venite din afară. Alex se întrebă într-o doară dacă merită să le strângă într-o bază de date. Până acum nu le fuseseră de nici un ajutor. Sigur, asta şi datorită modului în care echipa lui preferase să acţioneze. Peder, de exemplu, nu vorbise cu analistul după ce fusese anunţată moartea femeii din Jönköping. Dacă ar fi vorbit, ar fi făcut legătura cu cazul

lor mult mai rapid. Fredrika, însă, furnizase informaţiile necesare destul de repede. Ceea ce confirma opinia lui Alex exprimată după ce computerele începuseră să preia din ce în ce mai multă birocraţie – comparativ, computerele aveau un număr limitat de aplicaţii fiindcă întotdeauna exista un om care păstra datele în mintea lui. Dacă echipa era îndeajuns de unită, informaţiile circulau la viteza normală, chiar şi fără ajutorul computerelor.

Scoase un oftat şi privi afară, spre cerul albastru, pătat de nori.

Poate că îmbătrânea şi devenea tot mai ţâfnos. Poate că scânteia nu se mai aprindea ca înainte. Sau, mai rău – poate că se transforma într-un inspector reacţionar cu care nu voia să lucreze nici un ofiţer de poliţie de-abia ieşit de pe băncile şcolii. Cât timp îţi mai puteai păstra statutul de legendă dacă nu mai rezolvai cazuri ca acesta? Cât timp îţi mai puteai menţine reputaţia?

Mută hârtiile dintr-un loc într-altul. Fredrika tocmai sunase din Umeå ca să îi confirme că Sara Sebastiansson minţise în legătură cu momentul în care ştiuse că va rămâne la centru după plecarea prietenei. Alex se încruntă. Faptul că Sara nu spusese adevărul despre perioada petrecută în Umeå complica şi mai mult lucrurile. Simţi cum creşte furia în el. Se va duce chiar el la Sara acasă. Nici nu îi mai păsa că femeia suferea după copilul ei. Obstrucţiona activitatea poliţiei, aşa ceva nu era permis. Indiferent cât de îndurerată era persoana în cauză.

Şi totuşi, Sara nu minţea despre legăturile ei cu Umeå, ci despre un anumit *detaliu*. Un detaliu pe care credea că îl putea ascunde de poliţie, un detaliu pe care însă poliţia îl considera a fi o piesă importantă în acel puzzle. Echipa lui pornea de la premisa că în Umeå se întâmplase ceva care influenţase decisiv viaţa Sarei. Ideea probabil că era cel puţin parţial greşită. Ceva trebuie să se fi întâmplat *înainte* ca Sara să plece la curs în vara aceea, un lucru pe care Sara a încercat să îl remedieze rămânând mai mult timp în Umeå.

Iar acum, ca să o pedepsească, cineva îi omorâse copilul. Poate chiar persoana pe care voise să o întâlnească în ziua aceea.

Alex căută prin hârtii până dădu de fotografiile oribile cu cadavrul Lilianei. De ce făptaşul îi scrisese pe frunte cuvântul „Nedorită"? De ce făptaşul hotărâse că Lilian era un copil pe care nu îl dorea nimeni? Şi de ce Lilian fusese abandonată în faţa secţiei de urgenţă a spitalului? Locul avea vreo importanţă? Nu putea fi abandonată în altă parte din Umeå? Sau în alt oraş vechi?

Se foi pe scaun. Întrebarea evidentă era dacă următorul cadavru va apărea tot în fața spitalului din Umeå.

Încercă din răsputeri să nu se mai gândească la bebelușul dispărut. Spera că discuția dintre Fredrika și bunica femeii din Jönköping va da roade. Și că o vor găsi cât de curând pe misterioasa Monika Sander. Fără ea, totul părea pierdut, din păcate.

Se ridică în picioare, hotărât. O ceașcă de cafea, de asta avea nevoie acum. Și să se scuture de toată starea asta febrilă. Dacă deja se gândea unde va fi găsit următorul cadavru, sigur pierduse bătălia.

Peder Rydh dormise neașteptat de bine noaptea trecută. Nu prea avuseseră ce să își spună, nici el, nici Ylva, când ajunsese acasă după ora 22. Băieții dormeau, desigur. Rămăsese la marginea patului unuia dintre ei, privindu-l. Pijama albastră, degetul mare în gură. Un mic rictus; visa? Peder schițase un zâmbet și își trecuse încet mâna peste fruntea băiatului.

Ylva îl întrebase despre cel de-al doilea copil dispărut, iar el răspunsese aproape monosilabic. Pe urmă băuse un pahar de vin, se uitase la televizor și se culcase. În clipa în care stingea lumina auzise vocea Ylvei.

– Odată și-odată va trebui să discutăm ca lumea, Peder.

La început tăcuse. Apoi, pentru prima oară, îi spusese adevărul:

– Nu mai suport. Pur și simplu nu mai suport... Nu vreau ca viața mea să fie așa. În nici un caz.

Stătea cu fața spre ea și, în ciuda întunericului, văzuse cum se încruntă și respiră din ce în ce mai repede. Îl aștepta să continue, dar el spusese tot ce avea de spus. Apoi adormise, ușurat, fără să îi pese că nu simte nimic. Fără regrete, fără panică. Doar ușurare.

În mașină, spre serviciu, încercă să își limpezească gândurile despre cazul copiilor răpiți.

La început nu izbuti să se concentreze fiindcă tocmai își amintise că nu îl sunase pe Jimmy ca să îl anunțe că nu mai poate trece pe la el, așa cum promisese. Vor mânca prăjiturile alea frumoase, cu marțipan, altădată, acum Peder era ocupat. Cât înțelegea Jimmy din ce îi spunea el era greu de stabilit. Fratele lui rareori pricepea nuanțele mai subtile din conversațiile lor, raportându-se la timp cu totul altfel decât ceilalți oameni.

Peder simțea că îl sâcâie ceva, un amănunt pe care îl trecuse cu vederea. Un amănunt simplu, dar esențial, care pur și simplu îi

dispăruse din minte. Ziarele se conformaseră, inserând numele şi portretul-robot al Monikăi Sander, ca şi faptul că era căutată de poliţie. Desenul apăruse din nou, de data aceasta împreună cu fotografia de paşaport făcută cu zece ani în urmă. Alex şi Peder se întrebaseră dacă era bine să publice şi fotografia veche luată de la asistenta maternală a Monikăi. Semăna foarte puţin cu cea care era acum şi exista riscul ca tot felul de oameni din trecutul ei să se repeadă la telefon ca să informeze poliţia despre întâmplări fără nici o legătură cu viaţa ei din ultimii ani. Pe de altă parte, ştiau şi că au nevoie de orice crâmpei de informaţie. Ancheta nu îşi mai putea permite nici un fel de eşecuri. Monika Sander trebuia să fie găsită – cu orice preţ.

Peder vorbise cu Alex chiar în dimineaţa aceea. Până acum nimeni nu sunase ca să ofere o informaţie cât de cât utilă. Brusc, Peder simţi doar disperare şi lehamite. Cât credeau ei că pot obţine publicând o fotografie veche, un portret-robot inutil şi un nume pe care Monika Sander poate că nici nu îl mai folosea?

Apoi îşi aduse aminte ce anume trecuse cu vederea când transmiseseră presei datele despre Monika. Parcă maşină în faţa cartierului general şi urcă în fugă treptele până la departament.

Alex tocmai revenise în biroul lui cu o ceaşcă de cafea când Peder dădu buzna pe uşă. Abia reuşi să îngăime „Bună dimineaţa" înainte ca Peder să spună pe nerăsuflate:

– Trebuie să dăm publicităţii două nume.

– La cine te referi? întrebă Alex descumpănit.

– La Monika Sander. Trebuie să sunăm la Fisc şi să întrebăm cum se numea când a venit în Suedia. A fost adoptată, nu? Se prea poate să-şi fi aflat numele adevărat şi să-l folosească acum ca să se ascundă.

– Mda, deja am făcut public numele Monika Sander, dar...

– Dar?

– Voiam să spun că e o idee foarte bună, Peder. Vorbeşte cu Ellen să sune la Fisc.

Peder ieşi în grabă şi alergă în direcţia biroului Ellenei.

Alex zâmbi strâmb. Era uimitor că o fiinţă umană putea să aibă atâta energie.

În altă parte a Stockholmului două persoane cu mult mai puțină energie decât Peder Rydh erau și ele ocupate. Ingeborg și Johannes Myrberg, în patru labe, fiecare la un alt capăt al grădinii, smulgeau cu sârg buruienile dintre flori și arbuști. Până acum ploaia îi împiedicase să se îngrijească de grădină, dar, în sfârșit, vara mult așteptată părea că sosise. E adevărat, pe cerul albastru mai rătăceau câțiva nori, dar, atâta vreme cât soarele strălucea și își trimitea căldura spre pământ, Ingeborg și Johannes Myrberg erau mai mult decât fericiți.

Ingeborg se uită repede la ceas. Era aproape unsprezece. Roboteau acolo de aproape două ore. Fără pauză. Femeia își feri ochii cu mâna și privi spre soțul ei. În ultimii ani Johannes avea probleme cu prostata și dădea fuga la toaletă mai tot timpul. Dar nu și în dimineața aceasta. Nu, în dimineața aceasta munciseră amândoi fără oprire.

Zâmbi când îl văzu cum smulge buruienile din jurul rubarbei. Se bucurau și acum, ca niște copii, de casa lor. În adâncul sufletului nu crezuseră niciodată că va fi a lor. Văzuseră mai multe. Fie că erau prea scumpe, fie că aveau mucegai la subsol sau pe tavan.

Ingeborg privi casa masivă, văruită în alb. Era frumoasă, tocmai potrivită pentru ei. Avea destule camere pentru toți copiii și nepoții care veneau în vizită, dar, în același timp, era îndeajuns de compactă ca să-și păstreze șarmul și intimitatea unui cămin adevărat. Căminul *lor*.

– Johannes! strigă ea tulburând liniștea grădinii.

Johannes fu cât pe-aci să-și piardă echilibrul la strigătul lui Ingeborg. Femeia izbucni în râs.

– Voiam să-ți spun că intru în casă puțin ca să-mi potolesc setea. Vrei să bei și tu ceva?

Johannes schiţă zâmbetul lui uşor asimetric, devenit atât de familiar în lunga lor căsnicie. De treizeci şi cinci de ani, mai precis.

– Un pahar de lichior de căpşuni ar fi ideal.

Ingeborg se ridică încet în picioare, genunchii ei protestară puţin. În tinereţe niciodată nu se gândise că, odată şi-odată, corpul nu o va mai asculta fără crâcnire.

– Ce vară mai avem şi noi, şopti ea în timp ce intra în casă dinspre terasă.

Apoi încremeni. Ulterior nu va reuşi să explice de ce se oprise acolo, în clipa aceea. Sau cum de simţise chiar acolo că ceva nu era în regulă.

Trecu încet prin camera de oaspeţi care dădea spre terasă şi ieşi pe holul dintre cele patru dormitoare. Se uită în stânga, spre dormitoare, dar nu văzu nici o mişcare. Privi în dreapta, spre holul principal, bucătărie şi camera de zi. Nici acolo nu văzu nimic ciudat, ieşit din comun. Şi totuşi, îşi dădea seama că cineva fusese acolo, că pătrunsese cineva în casa lor.

Clătină din cap. Ce senzaţie absurdă; o lua razna acum, la bătrâneţe?

Redeveni stăpână pe sine şi se îndreptă cu paşi mari spre bucătărie, unde umplu două pahare mari cu lichior.

Tocmai voia să iasă cu tava în mână când se hotărî să treacă şi pe la toaletă, dacă tot intrase în casă. Pur şi simplu nu înţelegea cum de reuşea Johannes să reziste atâta timp.

Baia era în celălalt capăt al casei. Ulterior nu îşi va aminti prea bine cum a ajuns acolo. Îşi va aminti doar că a pus tava jos şi că şi-a dat seama că trebuie să meargă la toaletă. Oricum, ca să ajungă acolo, sigur a ieşit din bucătărie pe hol. A pus mâna pe clanţă, a apăsat, a deschis uşa şi a aprins lumina.

Şi a văzut bebeluşul imediat. Gol, pe covoraşul din baie, în poziţia fătului.

Preţ de câteva clipe Ingeborg nu a înţeles ce vede. S-a apropiat şi s-a aplecat. Instinctiv a întins mâna şi a atins bebeluşul. De-abia când degetele ei au luat contact cu corpul înţepenit, rece, s-a pornit să ţipe.

Fredrika Bergman primi vestea despre bebeluşul găsit în casa familiei Myrberg tocmai când era servită cu ceai de către Margareta Andersson, bunica Norei, femeia care fusese ucisă în Jönköping. Fredrika se scuză şi ieşi pe balcon.

– Pe covoraşul din baie? repetă ea.

– Da, răspunse Alex posomorât. Într-o casă din Bromma. Cu acelaşi cuvânt scris pe frunte. Mă îndrept într-acolo. Peder se întâlneşte cu un fel de psiholog.

Fredrika se încruntă.

– Crezi că l-a ajuns şi pe el?

Alex rămase surprins.

– Nu, nu. E în legătură cu cazul nostru. A ajuns la concluzia că avem nevoie de ajutorul unuia din psihologii ăia specialişti în criminalistică. Cred că nu face rău că apelează la el.

Alex se exprima atât de greu şi de neglijent încât Fredrika se gândi că băuse. „Un fel de psiholog" şi „unuia din psihologii ăia". Astfel de specialişti erau foarte rari.

– A aflat despre el din ziare, explică Alex. Aşa i-a venit ideea.

– Despre cine? întrebă Fredrika, uşor contrariată.

– Despre un psiholog american care lucrează pentru FBI şi ţine mai multe prelegeri la universitate în faţa unor experţi în psihologia comportamentului, răspunse Alex, parcă mai riguros acum. Peder s-a gândit să stabilească o întâlnire cu el printr-un amic de-al lui care asistă la prelegeri.

– Am înţeles, spuse Fredrika încet.

– Totul e-n regulă acolo?

– Da. Mă întorc la Stockholm de îndată ce termin aici... Dar cum se face că bebeluşul a apărut tocmai în Bromma?

– Adică iese din logica de până acum?

– Nu știu dacă e vorba de o logică aici, mormăi Fredrika. Poate că noi doar ne-am imaginat că ar exista o legătură clară cu Umeå.

– Aici te contrazic. Dar cred că trebuie să găsim un numitor comun mai credibil.

– Un numitor comun pentru o baie din Bromma și un orășel din Norrland, spuse Fredrika oftând.

– Da, asta e a doua provocare, zise Alex hotărât. Trebuie să aflăm care e legătura dintre baia din Bromma și secția de urgență de la spitalul din Umeå. Asta dacă geografia are vreo relevanță.

Dacă situația nu ar fi fost atât de gravă, Fredrika și-ar fi permis să râdă.

– Mai ești acolo? întrebă Alex, văzând că nu spune nimic.

– Scuză-mă, mă gândeam. Dar care e prima provocare? Ai spus că legătura e cea de-a doua.

– S-o găsim pe Monika Sander. Până nu vorbim cu ea, nu cred că vom înțelege ceva din tot talmeș-balmeșul ăsta.

Fredrika nu își putu opri un zâmbet, dar imediat se simți vinovată. Ce groaznic, să zâmbești când ai aflat că un bebeluș a fost găsit mort.

– OK, spuse ea pe un ton sobru. Va trebui să facem imposibilul.

– Cam așa ceva, replică Alex cu un oftat.

Fredrika își vârî mobilul în poșetă și reveni în cameră. Se scuză:

– Îmi pare rău. A fost ceva urgent.

Margareta înclină din cap, semn că îi acceptă scuzele.

– Ați găsit și bebelușul? întrebă ea spre uluirea Fredrikăi.

– Da, răspunse ea șovăitor. Da, l-am găsit. Dar încă nu e oficial, de aceea v-aș rămâne recunoscătoare dacă...

Margareta flutură scurt din mână.

– Bineînțeles că n-am să spun nimic. Oricum nu vorbesc cu nimeni..., doar cu Tintin.

– Tintin?

– Motanul meu, spuse Margareta zâmbind larg și îi arătă unde să se așeze, la masa cu serviciul de ceai și platoul cu prăjituri.

Margareta avea o voce plăcută. Profundă și guturală, misterioasă, dar feminină. Era o femeie cu umerii lați, ca de luptător. Nu era grasă, nici corpolentă, doar zdravănă, în cel mai strict sens al cuvântului. Și demnă de încredere, un alt atribut care îi veni brusc în minte Fredrikăi.

Rememoră toate informaţiile primite de la poliţia din Jönköping despre Nora, femeia ucisă. Copilăria petrecută în mai multe familii; probleme mentale; numeroase concedii medicale. O relaţie cu bărbatul bănuit că ar fi ucis-o, ca şi pe Lilian Sebastiansson şi pe bebeluşul găsit în baie. S-a mutat de la Umeå la Jönköping. Angajată undeva, la un azil de bătrâni. Fără rude, doar cu câteva cunoştinţe.

Fredrika se hotărî să înceapă cu începutul.

– Cum de-a ajuns să fie dată în grija unei familii?

Bunica Norei rămase tăcută. Atât de tăcută, încât Fredrikăi i se păru că îl aude pe Tintin cum toarce în coşul lui.

– Ştiţi, şi eu m-am întrebat asta, răspunse ea rar.

Apoi trase adânc aer în piept şi îşi lăsă mâinile zbârcite în poală. Trase uşor de tivul rochiei dintr-un material roşu-cafeniu. Mai degrabă o rochie de iarnă, gândi Fredrika.

– Mereu încerci să nu-ţi pui prea multe speranţe în copiii tăi. Cel puţin aşa am făcut eu şi soţul meu. După ce-a murit, am făcut la fel. Dar... Dar n-ai încotro, nu poţi renunţa la unele din ele. Sigur, vrei să crească şi să ajungă să-şi poarte singuri de grijă. Ceea ce, din păcate, mama Norei n-a vrut cu adevărat. Iar alţi copii n-am avut...

Margareta se întrerupse, iar Fredrika îşi dădu seama că plângea de-abia după ce ridică ochii de pe carnetul ei.

– Dacă simţiţi nevoia, putem lua o pauză, zise ea, nesigură.

Margareta clătină din cap, mâhnită.

– Mă doare atât de mult când mă gândesc că nici una din fete nu mi-a mai rămas, spuse ea, suspinând. Am suferit atât de mult când a murit mama Norei. Dar ştiam ce fel de viaţă dusese, cât de *greu* îi fusese. Numai aşa putea sfârşi. Pe urmă m-am consolat cu Nora. Iar acum s-a dus şi ea.

Tintin ieşi din coş şi se apropie de masă. Fredrika îşi trase repede picioarele. Nu îi plăceau pisicile.

– Mamei Norei i-a mers rău încă de la început. Chiar de la început. De când era la liceu, puţin după moartea tatălui ei. A nimerit într-un anturaj dubios, venea acasă când cu un băiat, când cu altul. Nu vă spun cât de furioasă am fost când s-a lăsat de şcoală ca să se angajeze. S-a angajat la o fabrică de dulciuri, care s-a închis cu ani în urmă. Acolo nu a respectat programul şi a fost dată afară. Cred că atunci s-a apucat de prostituţie şi de droguri.

În familia Fredrikăi exista o vorbă foarte conservatoare: „În fiecare femeie, indiferent de vârstă, se ascunde o Mamă". Se întrebă dacă se ascundea una și în ea. Și ce ar fi spus dacă ar fi fost în aceeași situație, dacă fiica ei s-ar fi lăsat de școală, s-ar fi angajat într-o fabrică și s-a fi apucat de rele.

– Cine a fost tatăl Norei? întrebă ea cu prudență în glas.

Margareta râse cu amărăciune și își șterse lacrimile.

– Habar n-am. Putea fi oricine. Mama Norei n-a dat numele tatălui la nașterea ei. Am fost de față când a născut. Au trecut câteva zile bune până să vrea să-și vadă fetița.

Soarele dispăru o clipă după un nor și în apartament parcă se întunecă puțin. Fredrikăi i se făcu frig, cum stătea acolo.

– Nora n-a fost dorită câtuși de puțin, șopti Margareta. Mama ei a urât-o încă de când o avea în burtă; și a sperat mult timp că va face un avort spontan. Dar n-a făcut. Nora s-a născut împotriva voinței ei.

Fredrika avu senzația că podeaua i se clatină sub picioare.

– Nedorită, spuse ea încet.

Vizualiză imediat fotografiile cu cadavrul Lilianei Sebastiansson. Cineva îi scrisese pe frunte cuvântul „Nedorită". „Nedorită".

Înghiți în sec.

– A aflat despre asta, că nu a fost dorită? întrebă ea, încercând să nu pară prea nerăbdătoare.

– Bineînțeles, răspunse Margareta și oftă. Nora a stat cu mine mai tot timpul până la vârsta de doi ani, fiindcă mama ei n-o voia, pe urmă asistența socială a aflat și a hotărât că e mai bine să fie plasată într-o familie, „o familie adevărată", cum au spus cei de acolo.

Bătrâna se apucă strâns de marginea mesei.

– Fetiței i-ar fi fost mult mai bine alături de mine, zise ea cu o voce ascuțită. I-ar fi fost mult mai bine să stea cu mine decât să se mute dintr-o familie într-alta. Sigur, putea veni în vizită la mine ori de câte ori voia, dar ce folos? Ce putea să iasă din ea cu atâția oameni care îi spuneau când una, când alta?

– Ați locuit amândouă în Umeå cât a durat toată tevatura asta?

– Da, tot timpul. Îți vine greu să crezi că o persoană poate locui la atâtea adrese în același oraș, dar așa s-a întâmplat cu Nora. Singurul lucru care m-a mai consolat a fost că a terminat liceul. A schimbat nu știu câte cursuri opționale, ceva legat de științele sociale, dar școala cel puțin a ordonat-o un pic.

– S-a angajat după şcoală?

– Nu chiar. A făcut exact ca mama ei: a luat-o razna, băutură, petreceri, bărbaţi. Când, în sfârşit, îşi lua o slujbă, nu făcea prea mulţi purici acolo. Arăta mereu nedormită, trasă la faţă. Pe urmă l-a întâlnit pe individul ăla.

Fredrika îşi ţinu răsuflarea.

– Mi-aduc bine aminte fiindcă s-a întâmplat în acelaşi an în care fratele meu s-a însurat a treia oară. Adică acum şapte ani.

Tintin sări agil de pe podea drept în poala Margaretei. Femeia începu să îi mângâie blana cu mâinile obosite.

– La început am crezut că a găsit un bărbat cumsecade. A convins-o să se lase de băutură şi de droguri. La început am crezut că e o minune, ca în basmul cu Cenuşăreasa. Fata sărmană l-a întâlnit pe prinţ şi a scăpat de viaţa oribilă pe care o ducea. Pe urmă, însă... totul s-a schimbat. Spre disperarea mea, ca s-o spun pe şleau.

Fredrika se încruntă.

– Nu l-am întâlnit nici măcar o dată, adăugă Margareta repede. Vă spun de la început ca să nu vă aşteptaţi să vă arăt nu ştiu câte fotografii cu el.

– Dar ceea ce-mi puteţi spune despre el e la fel de important, replică Fredrika, destul de dezamăgită.

O parte din ea sperase că va pleca de la Margareta cel puţin cu o descriere a suspectului.

Margareta părea destul de mulţumită de sine. Fredrika îşi dădu seama că îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

– L-a întâlnit la începutul primăverii. Nu ştiu exact cum, dar cred că a scos-o dintr-o situaţie neplăcută, undeva, pe stradă.

– Şi Nora a fost prostituată?

– Nu, nu, răspunse Margareta, indignată. Dar uneori te poţi asocia şi cu astfel de femei, nu?

Fredrika nu prea era sigură de asta, dar nu spuse nimic. Acum, mai mult decât orice, voia ca Margareta să continue povestea. Dorinţa îi fu îndeplinită.

– Mi-a spus despre el imediat. Că era psiholog, că era foarte deştept, că arăta bine. Că îi spunea mereu că e „aleasă" şi „deosebită", că împreună vor realiza lucruri măreţe. Treptat, Nora s-a transformat total. O vreme am crezut că a intrat într-un fel de sectă. Sigur, era bine că îşi mai ordona viaţa, dar, în momentul acela, era foarte deprimată, iar mesajul amicului ei suna cam aşa: „Adună-te,

poţi ieşi din faza asta numai dacă vrei cu adevărat!" Şi, când nu şi-a revenit destul de repede...

Margareta se opri. Trase de câteva ori aer în piept.

– Când nu şi-a revenit destul de repede, amicul şi-a pierdut răbdarea cu ea şi a început s-o zvânte în bătaie.

Lacrimi mari începură să se rostogolească din nou pe obrajii Margaretei. I se prelingeau de pe bărbie pe Tintin.

– Am rugat-o să-l părăsească. Până la urmă m-a ascultat. După ce a umplut-o de arsuri. L-a părăsit după ce a ieşit din spital.

– A umplut-o de arsuri? şopti Fredrika.

– A ars-o cu chibrituri. A legat-o de pat şi le-a aprins, unul după altul.

– Dar de ce nu aţi reclamat la poliţie? întrebă Fredrika, înfiorată de ce auzea.

– Dar am reclamat, amândouă. Fără folos. De asta s-a şi mutat Nora şi i s-a protejat identitatea.

– Vreţi să spuneţi că individul n-a păţit nimic, în ciuda rănilor pricinuite Norei?

– Dar nu ştiam cine este, spuse Margareta, scrâşnind din dinţi. Înţelegeţi dumneavoastră? Nora nici măcar nu-i ştia numele. Îi spusese să se gândească la el ca la „Bărbatul". Şi se întâlneau numai în apartamentul Norei.

Fredrika încercă să digere cuvintele Margaretei.

– Nu ştia cum îl cheamă, unde locuieşte sau unde lucrează?

Margareta clătină din cap fără să spună nimic.

– Dar ce anume vroiau să realizeze împreună, ce-i spunea că vor face?

– Voiau să pedepsească toate femeile care nu erau în stare să-şi iubească odraslele, care le respingeau, şopti Margareta. Exact ceea ce făcuse şi mama Norei – o respinsese şi apoi refuzase s-o iubească.

Se spune că Stockholmul este una dintre cele mai încântătoare capitale din lume. Alex însă era departe de a-l admira în timp ce se uita pe fereastra biroului. Pierduse şirul minutelor de când stătea aşa, cu privirea pierdută. Asta îi plăcea să facă atunci când gândea. Şi, de când Fredrika îi dăduse raportul la telefon, avea şi la ce să se gândească.

– Le pedepseşte, aşa cum spunea Nora când ne-a sunat, strigase Fredrika, încercând să se facă auzită în ciuda semnalului slab. Le pedepseşte pentru răul pe care îl fac copiilor. Pentru că îi respinge, în unele situaţii. Iar fetele nu-i ies din cuvânt fiindcă şi ele au fost maltratate. E vorba de răzbunare, Alex.

– Dar din informaţiile noastre nu reiese că aceşti părinţi şi-au maltratat copiii, zise Alex încurcat. Nici Lilian şi nici bebeluşul nu au avut de suferit acasă.

Apoi se cutremură.

– Asta dacă nu cumva Gabriel a abuzat de propria fiică, adăugă el.

Fredrika protestă.

– Tot nu se potriveşte. Pe mame le pedepseşte, nu pe taţi. Mamele au făcut ceva greşit.

– Dar dacă o mamă nu şi-a salvat fiica de tatăl care o viola, asta nu e o crimă?

Fredrika se gândi puţin, apoi răspunse:

– Poate. Dar întrebarea rămâne: unde le găseşte?

– Unde le găseşte?

– Cum de-a ştiut că Lilian, de exemplu, a fost maltratată? Nu există reclamaţii oficiale. Dar despre bebeluş? Cum de-a ştiut că a fost maltratat, dacă a fost?

Alex simţi cum inima începe să îi bată cu putere.

– Cred că ne-a scăpat cineva apropiat de aceste familii.

– Sau poate că nu. Poate că e vorba de un individ care a jucat doar un rol episodic în viaţa lor, de aceea ni se pare invizibil.

– Să fie cineva de la şcoală?

– Dar bebeluşul care a murit n-a fost la şcoală, obiectă Fredrika.

Alex bătu darabana pe birou.

– Peder s-a întors de la psiholog?

– Nu, răspunse Alex clătinând din cap. Cred că de-abia acum se întâlnesc.

– Se pare că iar trebuie să vorbim cu Sara. Şi cu mama bebeluşului.

Alex se uită furios pe geam. Se săturase de toate ciudăţeniile astea.

– Trebuie să ne agăţăm de ceva, zise el. De ceva palpabil. E timpul să găsim numitorul comun.

Dar chiar atât de uşor nu era, îşi dădu el seama când puse capăt convorbirii. Ce ştiau cu adevărat? Ce nu ştiau? Puse cap la cap toate informaţiile pe care tocmai le primise de la Fredrika. Trebuia să i le transmită lui Peder înainte ca acesta să discute cu psihologul american. Sigur, ideile noi erau bine venite, dar întotdeauna se declarase sceptic în privinţa implicării altor persoane în anchetă.

Privi materialele din faţa lui. Pe o foaie de hârtie încercase să deseneze un fel de diagramă, cu mai multe ipoteze. Nu îi ieşise prea bine, dar, atât timp cât nu trebuia să o arate altcuiva, îl ajuta să îşi urmărească raţionamentele.

Răzbunare, spusese Fredrika.

Răzbunare? Acesta era firul pe care îl căutau?

– Mda, mormăi el. Mda, s-o luăm încetişor. Ce ştim? Şi ce trebuie să ştim?

Ştiau că doi copii de vârste diferite fuseseră ucişi. Ştiau şi că nu exista o legătură evidentă între ei. O fetiţă, Natalie, era adoptată, cealaltă nu era. Părinţii fetiţei adoptate păreau să aibă o relaţie armonioasă, în timp ce părinţii Lilianei se despărţiseră şi acum aşteptau pronunţarea divorţului. Familia Nataliei făcea parte din clasa de mijloc, Lilian era fiica unui bărbat dintr-o familie înstărită şi a unei femei care, în cel mai bun caz, putea fi considerată ca aparţinând clasei de mijloc.

Echipa de anchetatori făcea tot posibilul ca să afle dacă drumurile celor două familii se intersectaseră vreodată, dar, până acum, eforturile fuseseră zadarnice.

Alex scrise pe o foaie de hârtie: *Făptaşul pedepseşte mamele. Probabil fiindcă, într-un fel sau altul, acestea îşi neglijează copiii. Probabil fiindcă i-au respins.*

Asupra mamelor trebuia să se concentreze, nu asupra copiilor. Păcatele mamelor duseseră la uciderea copiilor. Alex cugetă la cuvintele „fiindcă i-au respins" până simţi că îi iau creierii foc. Oare în ce fel o „respinsese" Sara Sebastiansson pe Lilian? Şi dacă a respins-o, de ce să fie pedepsită fetiţa, şi nu mama ei?

Un alt element derutant era locul în care fuseseră găsite cele două cadavre. Unul în faţa secţiei de urgenţă a spitalului din Umeå, celălalt într-o baie din Bromma, aproape de Stockholm. Alegerea locului părea extrem de bizară. În primul rând fiindcă, şi într-un caz, şi în celălalt, era prea la vedere. În al doilea rând fiindcă părea ilogic. Nici unul dintre cei doi copii nu avea vreo legătură cu locul în care fusese lăsat.

Singurul lucru, gândi Alex, singurul lucru pe care îl au în comun e modul de operare, atât răpirea, cât şi crima în sine. Mai întâi copilul e răpit, apoi hainele şi părul îi sunt trimise mamei şi, la scurt timp, copilul este abandonat într-un loc ciudat, în care să poată fi găsit foarte uşor.

– Nu pricep, zise el cu voce tare. Nu pricep şi pace.

Apoi auzi un ciocănit în uşă şi unul dintre tinerii detectivi care îi fuseseră trimişi în ajutor vârî capul pe uşă.

– Am fost la Magdalena Gregersdotter şi la soţul ei, cum aţi spus.

Alex se văzu nevoit să scuture din cap ca să înţeleagă cuvintele colegului. În dimineaţa aceea detectivul mersese împreună cu Alex şi Peder ca să îi anunţe pe părinţii Nataliei despre moartea fetiţei lor. Evident, părinţii rămăseseră şocaţi, motiv pentru care Alex hotărâse ca unul dintre ei să meargă din nou acolo ca să îi mai liniştească. Se pare că detectivul şi un alt membru al echipei se conformaseră.

– Le-am arătat fotografia casei şi le-am spus unde e, zise detectivul vorbind atât de repede încât Alex îl urmări cu greu. Magdalena, mama, cunoştea casa.

– Cum aşa?

– A crescut acolo. A locuit acolo până la terminarea liceului. Apoi a plecat la colegiu. Înţelegeţi? Nemernicul acela i-a lăsat copilul mort în fosta casă a părinţilor ei, vândută în urmă cu peste cincisprezece ani.

Peder Rydh şedea în maşină, clocotind de furie. Sâmbătă, ora prânzului, iar el se afla în plin ambuteiaj în drum spre Kungsholmen. Nu conta dacă e sâmbătă sau zi de lucru: un accident rutier de proporţii bloca întreaga circulaţie.

Gândindu-se la câte se întâmplaseră în ultima săptămână, simţi că îl apucă ameţeala. Nu crezuse nici în ruptul capului că un caz precum cel al Lilianei Sebastiansson va căpăta dimensiunile monstruoase de acum. Doi copii morţi în mai puţin de o săptămână. Mai avusese de-a face cu un caz asemănător?

Vehiculele care umpleau aerul cu fumul lor înecăcios şi care aproape că se ştergeau de maşina lui îl scoteau din minţi. Ca şi faptul că realizase atât de puţine lucruri în ultima oră. Singura idee bună pe ziua aceea fusese atunci când o dăduse în urmărire pe Monika sub numele pe care îl avusese înainte de a fi adoptată. Care se pare că era Jelena Scortz.

Apoi Peder vorbise puţin cu părinţii micuţei Natalie şi cu bunicii ei din partea tatălui şi a mamei. Nici unul nu ştia pe cineva care să le dorească răul.

– Mai gândiţi-vă, le spusese el. Încercaţi să vă întoarceţi în timp. Încercaţi să vă gândiţi chiar şi la cea mai mică neînţelegere care nu a fost rezolvată.

Dar nu, nici unul din ei nu îşi amintea absolut nimic.

Apoi nu mai vorbise cu nimeni, fiindcă Natalie fusese descoperită într-o baie din Bromma. Revenise la părinţii Nataliei, pe urmă fusese trimis să supervizeze prima etapă a anchetei desfăşurate în Bromma. Şi acum, ca şi data trecută, fără să ştie unde era locul faptei.

Dar cel puţin ştiau cum îşi ucidea făptaşul victimele, deci ştiau cu aproximaţie ce anume caută. Medicul legist observă aproape imediat un mic semn pe capul Nataliei, probabil de la injecţia letală. Autopsia o va confirma ulterior, anchetatorii însă porneau de la ipoteza că şi acest copil fusese ucis cu o supradoză de insulină, injectată acum în capul copilului prin fontanelă. Oare acelaşi lucru îl încercase făptaşul şi cu Lilian, ca să constate că acul nu îi poate pătrunde în craniu?

Mai erau şi alte asemănări privind felul în care fusese abandonată Lilian. Şi Natalie era goală, spălată cu un fel de spirt. Avea acelaşi cuvânt scris pe frunte ca şi Lilian, „Nedorită". Dar bebeluşul stătea în poziţia fătului, nu întins pe spate, ca Lilian. Peder se gândi dacă amănuntul are vreo semnificaţie.

Se gândi şi la cuvântul „Nedorită". Tocmai vorbise cu Alex despre asta. Cuvinte ca „Nedorită" şi „Respins" apăreau mereu în această anchetă, deşi nici unul dintre copii nu părea să fi fost în această situaţie.

Maşinile prinseră încet viteză, lăsând distanţă între ele. Peder nu era deloc în apele lui. Ideea de a lua legătura cu psihologul american i se păruse bine venită. Iar prietenul lui îi oferise ocazia ideală. La prima vedere cel puţin. Gândind retrospectiv, se îndoia că meritase efortul. Drumul făcut până la universitate şi înapoi i se păruse inutil. Prietenul lui crezuse că psihologul va fi dispus să discute cu el după prelegere, americanul, însă, se arătase extrem de grăbit şi distant. În ciuda complexităţii şi a gravităţii cazului, psihologul îi dăduse imediat de înţeles că depăşise măsura încercând să îl abordeze. Nu avea absolut nici o intenţie să se amestece într-un caz suedez atât de straniu, mai ales că era invitat să ia prânzul la Vila Källhagen.

Din nefericire, tipul îi confirmase toate prejudecăţile despre psihologi, cu precădere cei americani. Cu ochelari de cal, mocăiţi, lipsiţi de maniere. Departe de a fi agreabili. Peder aproape că îi aruncase cartea de vizită şi îi întorsese spatele. *Idiotul.*

În sfârşit, traficul reveni la normal. Peder apăsă pe acceleraţie şi se îndreptă spre cartierul general.

Apoi îi sună mobilul.

Rămase surprins când constată că era psihologul.

– Vă cer scuze că v-am refuzat atât de brutal, de faţă cu toată lumea. Ştiţi, dacă aş fi acceptat pe loc să vă ajut, pe dumneavoastră şi colegii dumneavoastră, orice om interesat de psihologie de acolo ar fi crezut că mă poate întreba orice. Ca să fiu sincer, nu pentru asta sunt aici.

Peder, neînţelegând dacă psihologul suna ca să îşi ofere ajutorul sau doar ca să se scuze, păstră tăcerea, întrebându-se cum să răspundă cât mai bine.

– Ceea ce vreau să vă spun e că vă voi ajuta cu cea mai mare plăcere, continuă psihologul. Credeţi că pot veni la dumneavoastră mai încolo, după prânzul acesta la care trebuie neapărat să fiu prezent?

Peder zâmbi.

Alex nu ştiu ce să spună când Peder îl anunţă că psihologul american era de acord să stea de vorbă cu ei în după-amiaza aceea. Apoi hotărî că, la urma urmei, e o idee bună. Aveau nevoie de

orice fel de ajutor. În plus, peste câteva ore trebuia să vină și Fredrika de la Umeå.

Alex întoarse micile lui diagrame, privindu-le din toate unghiurile. Cel puțin acum găsiseră un fir logic. Făptașul răpea și ucidea copii și îi lăsa în locurile de care mamele lor erau, într-un fel, legate. Cu o viteză nebună.

Oare de ce trecuseră numai două zile între cele două răpiri și crime? se întrebă Alex. Individul își asuma un risc enorm comițând două crime una după alta. *Trei*, dacă o punea la socoteală și pe femeia din Jönköping. Existau, desigur, anumiți psihopați care se așteptau ca până la urmă să fie prinși. Deși „se așteptau" poate că nu erau cuvintele cele mai potrivite: *voiau* să fie prinși. Dar oare ucigașul acesta se încadra în același tip de psihopat?

Se gândi din nou la locurile în care fuseseră găsiți copiii. Nu conta că nu aflaseră exact ce făcuse sau cu cine se întâlnise Sara Sebastiansson în Umeå. Principalul era că Umeå însemna ceva pentru ea, fapt care explica de ce copilul ei fusese dus în acel loc și nu fusese lăsat în Stockholm.

Adevărul era deseori mult mai simplu decât la prima vedere. Alex învățase asta de-a lungul anilor. Tocmai de aceea încă de la început i se păruse evident să se concentreze asupra lui Gabriel Sebastiansson. Acum însă lucrurile stăteau altfel. De data aceasta adevărul părea atât de departe. Răspunderea pentru tot ce se întâmplase nu mai cădea în seama unei rude apropiate, ci a unui ucigaș în serie.

Câți ucigași în serie ai întâlnit în toți anii de când lucrezi în poliție, Alex? șopti vocea misterioasă din mintea lui.

Ellen îi întrerupse gândurile ciocănind tare în ușă.

– Alex! strigă ea, făcându-l să tresară.

– Ce mai e? mormăi el.

– Am primit un telefona de la Spitalul Karolinska, răspunse Ellen emoționată.

Alex privi întrebător.

– Au acolo o femeie care s-ar putea să fie Jelena Scortz.

Preţ de o clipă Alex Recht se gândi să meargă singur la Spitalul Universitar Karolinska şi să stea de vorbă cu femeia despre care se credea că ar fi Jelena Scortz, dar până la urmă ajunse la concluzia că nu ar fi corect faţă de Peder. La urma urmei, datorită lui o identificaseră pe femeie. Drept care hotărî să plece împreună. Se simţea plin de energie. Tocmai fusese informat că Sara Sebastiansson credea că o recunoscuse pe Jelena drept femeia care o reţinuse în gara din Flemingsberg. Nu era foarte sigură, dat fiind că fotografia pe care i-o arătaseră era atât de veche, dar credea că ea ar putea fi.

Lui Peder îi veni să sară în sus de bucurie când, de-abia sosit la cartierul general, i se spuse să plece imediat la Karolinska pentru o primă discuţie, dacă aşa ceva era posibil, cu Jelena Scortz, alias Monika Sander, cum apărea ea la Evidenţa Populaţiei. Dădu fuga la maşină, urmat îndeaproape de Alex, şi demară în trombă spre Solna, depăşind limita de viteză de mai multe ori.

Peder nu ascunsese niciodată ce îi plăcea cel mai mult la meseria lui. Trăia pentru acele puseuri unice de adrenalină provocate de descoperirile care împingeau ancheta înainte. Văzu că Alex se simte la fel, chiar dacă lucra în poliţie de-atâta timp.

Pe de altă parte, îl irita faptul că Fredrika părea imună la astfel de emoţii. În timp ce toată lumea se entuziasma, Fredrika se retrăgea în carapacea ei, rezumându-se la savanta întrebare „Asta să fie soluţia?" sau „Nu s-ar putea să fie şi altfel?" E adevărat, de data aceasta ajunseseră aici în mare parte datorită ei, motiv pentru care putea să îşi permită şi ea un zâmbet la auzul ştirii. Lui Peder îi plăcea să fie înconjurat de oameni zâmbitori.

Alex şi Peder nu ştiau la ce să se aştepte, odată ajunşi la spital. Li se spusese, desigur, că femeia presupusă a fi Monika Sander fusese

bătută rău şi încă mai era în stare de şoc. Dar nimic din ceea ce li se spusese nu se potrivea cu ceea ce văzură în rezerva pacientei.

Femeia avea faţa plină de răni şi vânătăi. La fel şi gâtul. Braţul drept era pus în ghips până mai sus de cot, iar antebraţul stâng era bandajat. Fruntea îi era acoperită de pansamente.

„Sărmana", gândi Peder. „Sărmana de ea."

O asistentă tânără şedea lângă patul ei. Cu o figură foarte serioasă. Peder îşi dădu seama că nu era singurul îngrozit de rănile femeii.

Cineva îşi drese glasul discret, făcându-i să se întoarcă brusc.

Un bărbat în halat alb, cu părul des, cărunt, şi o mustaţă neagră, se oprise în pragul uşii. Se prezentă drept Morgan Thulin, medicul care se îngrijea de Monika.

– Peder Rydh, spuse Peder, strângându-i mâna.

O strângere de mână hotărâtă. Fermă. Bănui că Alex îi împărtăşea opinia.

– Nu ştiu cât vi s-a spus despre rănile ei, zise medicul.

– Nu prea multe, recunoscu Alex, aruncând o privire pe furiş către ce mai rămăsese din femeia din pat.

– În cazul acesta, cred că e de datoria mea să vă informez, spuse Morgan Thulin cu blândeţe. După cum puteţi vedea, e tot în stare gravă. Când îşi pierde cunoştinţa, când şi-o recapătă, şi vorbeşte cu greu. Are maxilarul inferior rupt, iar azi-dimineaţă limba îi era atât de umflată încât aproape că-i umplea întreaga cavitate bucală.

Peder înghiţi în sec.

– Colegii dumneavoastră de la poliţie, care cercetează cazul, au întrebat-o mai devreme cine a bătut-o, dar femeia nu a putut spune nimic coerent şi comprehensibil. Eu cred că e în continuare în stare de şoc, la care se adaugă şi efectul calmantelor. În afară de rănile pe care le vedeţi, mai are şi câteva coaste rupte. Se pare că nu a fost abuzată sexual, dar a suferit mai multe arsuri grave.

– Arsuri? repetă Peder.

Morgan Thulin încuviinţă din cap.

– Arsuri provocate de chibrituri, vreo douăzeci, pe tot corpul, inclusiv pe coapse şi pe gât.

Peder avu senzaţia că încăperea se face brusc mică şi că nu mai are aer. Îşi dori să plece acasă. Tot entuziasmul lui se evaporase. Privi absent frunzele unei plante de pe pervazul ferestrei.

– Cicatricele vor rămâne sigur, dar, din punct de vedere clinic, nu va fi afectată cu nimic. În privinţa cicatricelor mentale e prea

devreme ca să mă pronunţ, dar sunt sigur că-i va trebui mult timp să-şi revină. Foarte mult timp.

Ciudat, planta părea să se mişte. Oare din cauza curentului de la fereastra deschisă? Peder urmări cum se leagănă planta de câteva ori, apoi reveni la realitate când îşi dădu seama că se făcuse linişte. De ce nu mai vorbea medicul? Alex tuşi scurt.

– Mă scuzaţi, şopti Peder. Mă scuzaţi, au fost nişte zile groaznice, asta e tot...

Nici nu îi venea să creadă că îşi aude vocea. Ce spunea?

Morgan Thulin îl bătu uşor pe umăr. Alex înălţă o sprânceană, dar nu spuse nimic.

– Mai sunt câteva lucruri, nu ştiu dacă le puteţi suporta...

Peder se simţi atât de stingher, încât îi veni să se ascundă după planta aia afurisită.

– Bineînţeles că am să ascult tot ce ne spuneţi, zise el, încercând să arate că e stăpân pe situaţie.

Morgan Thulin îl privi cu îndoială, dar fu îndeajuns de înţelegător ca să nu spună nimic. Alex îi urmă exemplul.

– Există semne ale unor răni mai vechi, continuă medicul. Ceea ce înseamnă că a mai luat bătaie.

– Deci n-a fost prima dată?

– Nu. Radiografiile la degete arată fracturi care s-au vindecat de la sine. Ambele braţe au fost rupte, iar pe coaste există urme ale unor răni mai vechi. Are şi urme ale unor arsuri mai vechi. Am numărat vreo zece, prin urmare bătaia şi tortura au fost mult mai crunte.

Când Morgan Thulin termină, toţi trei înclinară din cap. Morgan Thulin ca să dea de înţeles că nu mai e nimic de spus, Peder ca să dea de înţeles că pricepuse tot, iar Alex doar fiindcă aşa făceau ceilalţi doi.

Apoi femeia din pat făcu o mişcare bruscă.

Scânci uşor şi încercă să se ridice în capul oaselor. Asistenta se apropie de ea imediat şi o împinse uşor la loc. Orice mişcare îi făcea rău, îi va ridica ea capătul patului ca să stea mai sus.

Peder se repezi să o ajute pe asistentă. În parte voia să dea o mână de ajutor, în parte ca să fie mai aproape de femeie. Văzu că de-abia deschide ochii, dar şi că îi urmărea mişcările cu atenţie, mai întâi cum se apropiase de ea, iar pe urmă cum îi ajusta patul.

Morgan Thulin ieşi din încăpere spunând:

– Mă găsiţi în cabinet dacă mai doriţi să ştiţi ceva.

Peder se întrebă unde să se aşeze. I se părea prea intim şi prea inoportun să stea pe marginea patului. Iar scaunul din capătul celălalt al rezervei i se părea prea departe. Aduse scaunul mai aproape de pat, la o distanţă rezonabilă de femeie. Alex rămase lângă uşă.

Peder făcu prezentările, cu nume şi prenume, şi spuse că sunt de la poliţie. Văzu cum femeii i se întunecă privirea. Şi ridică mâinile de parcă ar fi vrut să se apere de ei.

– Nu vrem decât să stăm de vorbă, zise el prudent. Dacă nu poţi răspunde, sau nu vrei, nu face nimic. Plecăm şi gata.

Se abţinu să adauge „Şi venim altădată".

– Poţi să dai din cap dacă înţelegi ce-ţi spun?

Femeia îl privi în tăcere, apoi înclină din cap.

– Mai întâi poţi să ne spui cum te numeşti?

Peder aşteptă, dar femeie nu vorbi. Asistenta o ajută să bea puţină apă. Peder continuă să aştepte.

– Jelena, zise femeia în şoaptă.

– Jelena? repetă Peder.

Femeia înclină din cap.

– Şi numele de familie?

Altă pauză. Încă o gură de apă.

– Scortz.

O boare de vânt venită prin fereastra întredeschisă mângâie faţa lui Peder. Încercă să nu zâmbească şi nici să arate cât de mulţumit e. Era chiar ea. În sfârşit, o găsiseră pe Monika Sander.

Brusc nu mai ştiu cum să procedeze. Nici măcar nu erau siguri că această femeie – Monika Sander – era cea care o reţinuse pe Sara Sebastiansson în gara din Flemingsberg. Dar trebuia să afle. Încercă să găsească o soluţie. Oare de ce nu se gândiseră la asta înainte să ajungă la spital?

Se hotărî să înceapă de la celălalt capăt.

– Cine ţi-a făcut asta? întrebă el calm.

Femeia din pat îşi frecă ghipsul de cearşaf. Poate că deja nu îl mai putea suporta.

– Bărbatul, şopti ea.

Peder se aplecă spre ea.

– Scuzaţi-mă, n-am auzit...

Asistenta era vizibil iritată, dar nu făcu nici un comentariu.

– Bărbatul, repetă femeia, străduindu-se să pronunţe cuvintele cât mai clar. Aşa... aşa... îi zic eu.

Peder o privi lung.

– Bărbatul? repetă el.

Jelena încuviinţă încet din cap.

– OK. Dar ştii unde locuieşte?

– Ne... vedem... doar... la mi..., bolborosi ea.

– Vă întâlniţi numai la tine? o ajută Peder.

Femeia înclină din cap.

– Deci nu ştii unde locuieşte?

Femeia clătină din cap.

– Ştii unde lucrează?

Femeia clătină din cap.

– Psi... ho...

– Psiholog? Ţi-a spus că e psiholog?

Femeia păru uşurată că poliţistul înţelegea ce îi spune.

– Dar nu ştii unde lucrează?

Jelena clătină din cap, arătând foarte dezamăgită.

Peder îşi frământă creierii.

– Ştii ce fel de maşină conduce?

Femeia se gândi. Părea că vrea să se încrunte, dar muşchii feţei refuzau să o asculte. Cred că are dureri groaznice, îşi spuse Peder.

– Alt... fel, şopti ea în cele din urmă.

Peder aşteptă.

– Aproa... pe... nicio... dată... aceeaşi...

Peder rămase surprins. Tipul se deplasa în maşini furate sau doar închiria una ori de câte ori avea nevoie?

– Maşi... nă... servi... ciu.

– Adică foloseşte mai multe maşini de la serviciu?

– Aşa... spunea...

Aşa cum minţise în toate privinţele, de ce n-ar minţi şi în privinţa maşinilor lui? se gândi Peder frustrat.

– Unde l-ai întâlnit? întrebă el curios. Prima dată.

Întrebarea lui provocă o reacţie imediată. Femeia întoarse capul, cu o privire care părea a fi plină de furie. Peder aşteptă câteva momente şi decise să nu forţeze lucrurile.

– Poate că nu vrei să vorbeşti despre asta, zise el încercând o altă pistă.

Femeia clătină din cap.

Alex îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, dar nu spuse nimic.

Peder se hotărî să se concentreze asupra femeii din Jönköping şi a ceea ce spusese ea când telefonase la poliţie fără să îşi dea numele. Ar fi trebuit să îşi dea seama de la bun început că aşa trebuia să înceapă.

Începu un pic şovăitor.

– Noi credem că individul care te-a bătut a făcut acelaşi lucru şi cu alte femei.

Epuizată, Jelena Scortz îşi lăsă capul pe pernă, dar îl urmări cu privirea la fel de curioasă.

– Noi credem că, atunci când le abordează, le cere să i se alăture într-un fel de bătălie sau de campanie.

Femeia lăsă ochii în jos, dar Peder, chiar şi fără să aibă cunoştinţe medicale, văzu cum culoarea îi dispare din obraji. Asistenta făcu un gest impacientat, încercând să-i atragă atenţia lui Peder. Acesta îi evită privirea.

– Este extrem de important să-l găsim, zise el, străduindu-se ca vocea să nu îi sune prea aspru.

După o pauză, continuă:

– E absolut vital înainte ca alţi copii să fie răpiţi şi ucişi.

Femeia scoase un scâncet şi începu să se foiască în pat.

– Cred că..., începu asistenta, mângâind uşor părul Jelenei.

Delicat, delicat, ca să nu o doară.

Peder, însă, era foarte mulţumit de reacţia Jelenei. Acum ştia că era şi ea implicată. Cel puţin în dispariţia Lilianei.

Se apropie şi se aşeză pe marginea patului. Jelena refuză să îl privească.

– Jelena, spuse el cu blândeţe, ştim că ai fost silită să participi la toate astea.

Nici asta nu era adevărat, dar pe moment nu mai conta. Esenţial era să o liniştească pe Jelena. Ceea ce se şi întâmplă.

– Am nevoie de orice fel de informaţie, zise Peder pe un ton rugător. Cum găseşte copiii? Cum îi alege?

Jelena respira ciudat, precipitat. Nu se uita nici la el, nici la asistentă.

– Cum îi alege?

– Mamele... lor.

Răspunsul veni atât de încet, încât Peder abia îl desluşi. Dar înţelese prea bine ce voia să spună.

– Aşa, zise el, sperând că Jelena va adăuga ceva.

Dar Jelena nu adăugă nimic, drept care Peder întrebă:

– Sunt femei pe care le ştie deja? Cum le găseşte?

Jelena întoarse capul încet, până când ajunse să îl privească în ochi. Peder simţi cum îl ia cu frig când văzu cât de întunecaţi îi erau ochii.

– Nu... alegi, şuieră ea. Îi iubeşti... pe toţi cei... pe care... îi ai. Sau... pe nici... unul.

Peder înghiţi în sec de câteva ori.

– Ce nu alegi? Nu înţeleg, ce nu alegi?

– Copiii, răspunse Jelena abia auzit şi îşi lăsă din nou capul pe pernă. Trebuie... să-i... iubeşti... pe toţi.

Apoi Jelena nu mai scoase nici o vorbă şi Peder îşi dădu seama că discuţia luase sfârşit.

Când se întoarse la cartierul general, Fredrika constată cu surprindere că lumea se vânzolea pe coridor precum albinele în stup. Îi găsi pe Alex şi Peder în Bârlog. Mats, analistul de la brigada delicte penale, era şi el acolo – *nu se săturase?* – împreună cu un alt ins pe care Fredrika nu îl cunoştea. Dădu bună ziua şi se prezentă:

– Fredrika Bergman.

– *Poftim?*

Nedumerită, Fredrika se prezentă din nou într-o manieră, spera ea, mai puţin suedeză. De data aceasta insul înţelese şi spuse că îl cheamă Stuart Rowland. Apoi se aşeză pe scaunul cel mai puţin vizibil, din colţul încăperii.

Peder sări în picioare când văzu că Fredrika se prezintă singură misteriosului Stuart Rowland. Şi explică în engleză de ce musafirul lor se afla acolo.

– Dr. Rowland este psiholog, specialist în criminologie, zise el cu o voce care aproape că tremura de respect. A promis să ne împărtăşească din cunoştinţele dumnealui în cadrul şedinţei noastre.

De parcă i-ar vizita Papa în persoană, se gândi Fredrika.

Peder se întoarse spre ea şi îi spuse discret, în suedeză:

– Sper că nu te deranjează dacă prima parte a şedinţei o ţinem în engleză.

Când îşi dădu seama că Peder vorbeşte serios, Fredrika simţi cum se îmbujorează la faţă.

– N-am nimic împotrivă, atât timp cât şedinţa se desfăşoară în engleză, germană, franceză sau spaniolă, replică ea zâmbind strâmb.

Peder clipi de câteva ori, fără să înţeleagă implicaţiile cuvintelor ei.

– Excelent, făcu el şi se aşeză la loc.

Alex, observându-i pe Peder și Fredrika de la distanță, își permise un mic zâmbet.

– Fredrika, mă bucur că te-ai întors la timp. Ia loc, ca să putem începe.

Înțelegând de-abia acum că era singura persoană pe care o așteptau, Fredrika se așeză. Ellen îi adresă un zâmbet și închise ușa Bârlogului cu piciorul.

Orice anchetă are un moment critic. Alex avea senzația bine definită că ancheta violentă în care era implicat tocmai ajunsese în acest punct. Nu prea mai erau multe fapte de adunat, se convinse el. Le aveau aproape pe toate în fața lor.

Îl privi pe furiș pe profesorul de psihologie pe care Peder practic îl răpise de la universitate. În haina aceea maro, cu cotiere de velur și un buzunar la piept din același material, cu mustața aceea enormă care i se zbârlea sub nas ca o coadă de veveriță, părea coborât direct dintr-un film britanic.

Alex, însă, știa că nu își putea permite să fie prea mofturos. Orice formă de ajutor era binevenită în acest moment.

– OK, zise el, privindu-i pe cei prezenți.

Atmosfera era atât de încordată, încât o puteai tăia cu cuțitul. Alex înghiți în sec. De la niște oameni atât de tensionați rareori te puteai aștepta la idei geniale. Se uită la Fredrika. Sigur, ea putea fi excepția. Fredrika părea capabilă să se concentreze asupra oricărui lucru, în orice clipă, atât timp cât i se spunea că e vorba de ceva foarte important. Iar acum ceva mai important decât ancheta asta nu exista.

– Mai întâi să-i urăm bun venit profesorului Rowland, continuă el în engleză, sperând că folosește tonul corect. Ne bucură foarte mult participarea dumneavoastră la această ședință.

Profesorul înclină din cap politicos și zâmbi pe sub mustață.

Alex avusese nevoie de aprobarea eșalonului superior pentru ca profesorul Rowland să participe la ședință. Oricât de disperată ar fi fost situația, regulile și confidențialitatea trebuiau respectate.

Deschise retroproiectorul, sperând că prezentarea lui va fi clară pentru toată lumea. Cu ajutorul analistului, al cărui nume știa acum că e Mats, alcătuise un rezumat al tuturor informațiilor obținute în cursul anchetei, incluzându-le și pe cele mai recente, transmise de Fredrika prin telefon.

Alex prezentă cazul şi constatările lor cu o concizie exemplară. Evitând să se uite la invitatul din străinătate. Probabil era mult mai palpitant să lucrezi pentru FBI decât pentru poliţia din Stockholm.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, profesorul spuse pe neaşteptate:

– Este, trebuie să recunosc, un caz extrem de interesant.

– Chiar credeţi? întrebă Alex, simţindu-se, fără să vrea, flatat.

– Absolut. Dar mă tem că din diagrama dumneavoastră nu prea înţeleg cum v-aş putea ajuta. Ce anume nu vă este clar?

Alex se uită la propria schiţă. Multe lucruri nu erau clare...

– Mie mi se pare clar – dincolo de orice dubiu – că acelaşi individ le-a răpit şi le-a ucis pe ambele fetiţe, începu profesorul. Dar, dacă femeia pe care aţi identificat-o la spital e într-adevăr complicea lui, ceea ce putem bănui, dacă e să ne luăm după discuţia pe care aţi avut-o cu ea, atunci individul a comis cea de-a doua crimă de unul singur, fără ea. Întrebarea e: nu i-a convenit ceva la prima crimă? Ucigaşii în serie foarte rar îşi încep cariera cu două crime majore comise în doar câteva zile, crime care să atragă atenţia atâtor oameni.

Profesorul se opri de parcă ar fi vrut să verifice dacă toată lumea a înţeles ce a spus şi dacă nu cumva vorbea prea mult.

Alex îşi lăsă capul pe o parte.

– Cu alte cuvinte, domnule profesor, faptul că femeia a reuşit să iasă din apartament după bătaia primită şi să ajungă la spital l-a făcut să acţioneze mai rapid?

– Sunt convins de asta, răspunse profesorul hotărât. Probabil că femeia a fost pedepsită fiindcă, la prima crimă, nu şi-a îndeplinit întocmai rolul pe care trebuia să-l joace. Rănile ei demonstrează că individul era furios la culme când a atacat-o, îşi ieşise din minţi, îşi pierduse orice control. Ceea ce din nou demonstrează că femeia a tratat cu neglijenţă un lucru despre care nu ştia că are o importanţă crucială pentru ucigaş, *la nivel simbolic.*

Alex se aşeză, lăsându-i toată scena profesorului.

– Imaginea acestui cuplu trebuie să ne fie foarte clară, continuă Rowland. Ambele femei cu care a încercat să colaboreze individul erau caractere slabe, în sensul că erau vulnerabile şi trecuseră prin momente grele, deşi erau tinere. Se simţeau atrase de el probabil fiindcă nici un alt bărbat nu-şi manifestase astfel interesul faţă de ele.

Fredrika se întoarse cu gândul la cuvintele bunicii Norei, Margareta: când Nora îl întâlnise pe bărbatul care mai târziu avea să îi distrugă viaţa parcă retrăise povestea Cenuşăresei.

– Aproape în mod sigur avem de-a face cu o persoană foarte hotărâtă, charismatică, adăugă profesorul. S-ar putea să aibă pregătire militară, oricum are o educaţie solidă. E arătos. Aşa atrage tinerele abandonate şi le face să-l venereze până le aduce în situaţia de a se sacrifica pentru el. Dacă e psiholog, cum susţin ambele tinere că le-ar fi spus, e o ameninţare şi mai mare pentru noi.

– Dar prima femeie l-a părăsit, obiectă Fredrika, gândindu-se din nou la Nora din Jönköping.

Care reuşise să se elibereze şi să înceapă o nouă viaţă.

– Adevărat, dar nu era cu totul singură, replică profesorul. Avea o bunică puternică în spatele ei. Ucigaşul sigur a învăţat ceva din acea primă greşeală – dacă a fost prima. Femeile pe care le caută trebuie să fie lipsite de voinţă şi absolut singure. Nu trebuie să fie nimeni în viaţa lor care să le influenţeze într-un fel sau altul. Numai el trebuie să le domine şi să le dicteze cum trebuie să trăiască.

Profesorul Rowland se foi pe scaunul tare. Se vedea că îi place să vorbească şi că va continua până îl va întrerupe cineva.

– A crezut că deţine controlul absolut asupra ultimei femei, Jelena, dar până şi ea a reacţionat surprinzător şi l-a părăsit. Femeia lui e importantă pentru el, atât practic, cât şi mental. Ea îi confirmă valoarea, îi întăreşte convingerea că e un geniu. Şi...

Profesorul Rowland privi serios şi ridică un deget, ca un avertisment.

– Şi, dragii mei prieteni, chiar este un geniu. Nici una dintre cele două femei nu ştie cum îl cheamă, unde lucrează, nici ce fel de maşină conduce. Nu-i spun decât „Bărbatul". Ar putea fi oriunde. Singura speranţă ar fi să-i găsiţi amprentele în apartamentul femeii, dar mă cam îndoiesc că veţi avea succes. Ţinând cont de modul strategic în care operează, nu m-ar mira să-şi fi ars buricele degetelor.

Ultimele lui cuvinte provocară murmurele celor din încăpere. Impacientat, Alex le făcu semn să tacă.

– Cum adică? întrebă el.

– A, nu-i greu, răspunse profesorul Rowland zâmbind. Şi nici ceva ieşit din comun. Mulţi dintre cei care cer azil politic recurg la aşa ceva, ca să nu poată fi urmăriţi după amprente. Aşa pot căuta azil şi în alte ţări, dacă cererea le este respinsă în prima în care ajung.

În Bârlog nu se auzea nici musca. Alex sperase că, dacă descopereau amprentele sau ADN-ul individului în apartament, cazul

era ca şi rezolvat, presupunând că ucigaşul mai avusese de-a face cu poliţia. Se îndreptă de spate.

– O clipă. Credeţi că omul nostru a mai avut de-a face cu poliţia?

– Dacă n-a avut, atunci aveţi mai multe şanse să-i găsiţi amprentele în apartament. Dacă a avut, şi cred că aşa stau lucrurile, atunci aş fi foarte surprins să fi lăsat vreo urmă.

Fredrika se gândi la ceea ce spusese profesorul despre iuţeala cu care acţionase făptaşul după ce femeia fugise din apartament.

– Putem deduce că şi alţi copii vor dispărea de acum încolo? întrebă ea, încruntându-se.

– Cu siguranţă. În opinia mea are deja o listă cu copiii pe care urmează să-i răpească. Nu ia decizii pe moment – are totul calculat.

– Dar cum îi găseşte? izbucni Peder, frustrat. Cum îi alege?

– Nu alege copiii. Alege mamele. Pe mame le pedepseşte; copiii sunt doar mijlocul prin care îşi atinge scopul. Răzbună pe altcineva. Îndreaptă nişte lucruri.

– Dar tot nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse Peder disperat. Care e mobilul lui?

– Nu, nu pe de-a-ntregul, recunoscu profesorul. Ambele femei au fost pedepsite în acelaşi fel: le-a răpit şi le-a ucis copiii şi i-a lăsat într-un loc de care mamele sunt legate într-un fel sau altul. Deci o concluzie posibilă ar fi că ambele femei au făcut aceeaşi greşeală. Iar scopul e, cum am mai spus, răzbunarea.

Profesorul Rowland îşi aşează mai bine ochelarii pe nas şi privi atent diagrama lui Alex.

– Pedepseşte femeile fiindcă nu iubesc toţi copiii în mod egal. Le pedepseşte fiindcă, dacă nu-i iubeşti pe toţi copiii, nu vei avea parte de nici unul.

Se încruntă.

– E greu să-ţi dai seama ce vrea să spună, oftă profesorul. Se pare că aceste femei, fără să-şi dea seama, sau dându-şi seama prea puţin, şi-au nedreptăţit fie propriii copii, fie au nedreptăţit copiii altora. Nu cred că femeile acestea îşi aduc aminte cu ce ocazie. Dar aproape sigur nu au încălcat nici o lege. Deşi omul nostru e de altă părere.

– Ca şi femeia din spital, interveni Fredrika.

Ceilalţi o priviră şi o aprobară din cap.

Profesorul flutură din mână.

– Cuvântul pe care îl scrie pe fruntea copiilor, „Nedorită", identifică victima cu toată claritatea, mai ales că acum știm care e situația celor două partenere ale lui, dar ceea ce nu știm încă e mobilul și, prin extensie, cum le-a întâlnit pe femeile acestea care și-au pierdut copiii. Dar știm, cu siguranță, că le cunoaște trecutul, din moment ce ambele cadavre au fost lăsate într-un oraș sau un loc în care femeile respective n-au mai fost de mult timp.

Profesorul Rowland sorbi puțin din cafeaua rece acum.

– Locurile în care au fost găsiți copiii ar putea avea vreo legătură cu presupusele greșeli ale femeilor? întrebă Fredrika precaută.

– Poate, răspunse profesorul. Pe de altă parte, s-ar putea ca primul cadavru să nu fi fost lăsat așa cum a intenționat omul nostru. Porniți de la premisa, probabil, că femeia din spital a condus mașina, în timp ce individul a plecat la Jönköping ca să o reducă la tăcere pe Nora. Această ipoteză e, probabil, corectă, deci nu putem spune că Lilian a fost găsită exact cum a vrut omul nostru. A pus-o pe femeie să se ocupe de ultima parte a planului, prin urmare a renunțat, pentru o scurtă perioadă, la a mai controla situația.

Alex și Peder schimbară o privire. La naiba cu confidențialitatea, gândi Alex.

– Fetița stătea întinsă pe spate, zise el. Bebelușul a fost găsit în poziția fătului.

– Zău? Foarte interesant. Acesta poate fi detaliul omis de femeie și motivul pentru care a fost bătută.

– Dar cum se poate ca un detaliu atât de mic să fie atât de important în contextul general? întrebă Fredrika.

– Nu trebuie să uităm că, deși adversarul nostru e foarte ager, foarte inteligent, e departe de a fi rațional. Pentru mine sau dumneavoastră n-ar conta dacă victima ar sta întinsă pe spate sau ar fi ghemuită, interesul nostru ar fi să scăpăm de cadavru în cel mai discret mod cu putință. Omul acesta însă se concentrează pe altceva. El *aranjează* copiii morți într-un anumit fel; vrea să ne spună ceva.

Se așternu din nou tăcerea. Singurul zgomot era zumzetul ventilatorului din colț. Nimeni nu se aventură să spună ceva.

– Există două lacune în teoria dumneavoastră, rezumă Rowland. Nu știți ce fel de legătură a avut omul cu femeile, dar puteți spune aproape sigur că acest lucru s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Rolul concret jucat de locurile alese de făptaș rămâne neclar, dar încercați să aflați dacă femeile au avut o legătură deosebită cu locurile

respective. Celălalt lucru pe care nu-l ştiţi este motivul pentru care au fost pedepsite femeile, care are de-a face cu incapacitatea lor de a-i iubi pe toţi copiii în mod egal. Scormoniţi-le trecutul. Poate au lucrat cu copii, poate au fost implicate în vreun accident.

Alex privi pe fereastră. Norii se adunau deasupra capitalei.

– Păreţi descurajaţi, spuse profesorul Rowland zâmbind. Dar eu cred că veţi rezolva cazul cât de curând. Nu trebuie să uităm că trebuie să găsim motivul pentru care omul acesta s-a îmbolnăvit atât de grav. Când îl veţi găsi, s-ar putea să aflaţi că el însuşi a avut o copilărie zbuciumată, probabil fără un părinte sau ambii părinţii.

Alex schiţă un zâmbet.

– Încă ceva, interveni Peder repede, înainte ca şedinţa să ia sfârşit. Femeia aceea, Nora, l-a întâlnit acum... ăăă... şapte ani. Asta înseamnă că individul a comis crime şi înainte? De ce i-au trebuit aproape zece ani ca să-şi găsească o nouă parteneră?

Profesorul Rowland se uită la Peder.

– O întrebare excelentă, zise el rar. Vă recomand să porniţi de la ea. Unde a fost omul nostru în toţi anii care au trecut de la prima la cea de-a doua femeie complice?

Şedinţa nu mai dură mult după plecarea profesorului Rowland, condus până la ieşire de Ellen. Toţi membrii echipei, vechi, noi sau de împrumut, stăteau ca pe ghimpi în jurul mesei.

Fredrika avea aceeaşi senzaţia ca atunci când urmărea un thriller şi anticipa cu toată fiinţa că se apropie deznodământul, neştiind, totuşi, care va fi acesta. Invitarea profesorului Rowland fusese o mişcare genială. Fredrika îşi propuse să îi spună lui Peder cât de inspirat fusese.

Observă cu satisfacţie că şi ceilalţi erau la fel de emoţionaţi. Ceea ce demonstra cât de important era acest caz, câtă energie consuma chiar şi într-o zi de sâmbătă.

Alex schiţă cele două direcţii pe care trebuia să le urmeze ancheta. Prioritatea numărul unu era alcătuirea unei liste cu deţinuţii care fuseseră eliberaţi în anul acela sau la sfârşitul anului precedent. Alex recunoscu faptul că nu ştie ce caută, dar că au unele indicii privind vârsta ucigaşului şi nivelul său de educaţie. Putea fi chiar psiholog, după cum le spusese chiar el Norei şi Jelenei. Ca să aibă o mai bună cronologie a evenimentelor, se impunea o nouă discuţie cu Jelena Scortz despre momentul în care îl întâlnise pe ucigaş. O putea întreba şi dacă observase cicatrice la mâinile sau degetele lui.

Cealaltă prioritate o constituia cercetarea trecutului Sarei Sebastiansson şi al Magdalenei Gregersdotter. În ce etapă a vieţii lor avuseseră de-a face cu locurile în care fuseseră găsite cadavrele copiilor?

Diviziunea muncii fu rezolvată în două fraze: Peder va răspunde de identificarea deţinuţilor care corespundeau criteriilor stabilite. Fredrika va încerca să afle cât mai multe amănunte despre trecutul celor două femei. Alex îşi lăsă mâna grea pe umărul Fredrikăi.

– Ţi-ar fi mult mai uşor, dacă tot îţi place atât de mult legătura dintre cauză şi efect, să stabileşti legătura dintre o baie din Bromma şi un copil ucis.

Apoi îi făcu semn cu ochiul, obosit.

Fredrika nu avea motive să se plângă de misiunea primită. Dimpotrivă: era foarte mulţumită. Surâse melancolic gândindu-se la cuvintele lui Alex: „Dacă tot îţi place atât de mult legătura dintre cauză şi efect..." În momente ca acestea nu prea avea multe de spus, constatase ea mai demult. Cel mai bine era să se supună.

Închise ochii şi îşi lăsă capul în mâini.

O secţie de urgenţă dintr-un orăşel în care Sara Sebastiansson a mers acum mai bine de cincisprezece ani.

O baie dintr-o casă în care Magdalena Gregersdotter a locuit acum mai bine de douăzeci de ani.

Îşi repetă cuvintele de mai multe ori. O secţie de urgenţă dintr-un orăşel...

Încercă să se lase pe spătarul scaunului. Avea o stare de tensiune febrilă. Le scăpa ceva. Ceva fundamental.

Cuvintele lui Alex îi răsunară din nou în minte. *Ţi-ar fi mult mai uşor, dacă tot îţi place atât de mult legătura dintre cauză şi efect, să stabileşti legătura dintre o baie din Bromma şi un copil ucis.*

Apoi auzi vocea profesorului Rowland. *Probabil că ambele femei sunt pedepsite pentru aceeaşi greşeală.*

Un gând începu să îi prindă contur în minte. De teamă să nu îl piardă, căută o bucată de hârtie şi un pix fără să îşi schimbe poziţia de pe scaun.

Simţi cum pulsul ei îşi înteţeşte cadenţa când, în sfârşit, gândul se limpezi.

Bineînţeles.

Trebuie doar să te joci puţin cu cuvintele şi fiecare îşi ocupă locul care i se cuvine.

Numitorul *comun al băii din Bromma şi al oraşului din Norrland.* Asta spusese Fredrika, râzând amar, când o sunase Alex, iar ea ieşise pe balconul Margaretei Andersson din Umeå ca să îi răspundă. Alex, însă, spusese altceva. *Să găsească legătura dintre o baie din Bromma şi o secţie de urgenţă din Umeå.*

Bineînţeles. De-abia acum îşi dădu seama ce anume trecuseră cu vederea, pista pe care nu o urmaseră în ancheta lor. Nu Umeå era relevantă aici, ci secţia de urgenţă.

Întrebările greşite duceau inevitabil la răspunsuri greşite. Ţinând cont că celălalt copil fusese găsit într-o baie, părea ciudat ca primul să zacă în faţa unui spital. Normal era ca bebeluşul să fie lăsat pe trotuarul din faţa casei, nu în baie. Prin urmare, persoana care o lăsase pe Lilian în Umeå făcuse mai multe greşeli. Pentru care plătise scump.

Adăugând ultima piesă la puzzle, Fredrika respiră uşurată. Nu copiii aveau legătură cu locurile în care fuseseră găsiţi, ci mamele lor. Deci Alex greşise, gândise greşit când îi ceruse să afle care era legătura dintre baia din Bromma şi copilul ucis. Prima dată însă avusese dreptate. Legătura era între baia din Bromma şi femeia care locuise cândva în casa aceea. Prin analogie, trebuia să fie o legătură şi între Spitalul Universitar din Umeå şi...

Fredrika se întinse după telefon imediat cum ajunse la concluzia logică. Cu o singură persoană mai trebuia să discute înainte de a cunoaşte motivul care o făcuse pe Sara Sebastiansson să rămână în Umeå vara aceea, cu atâta vreme în urmă.

Deşi era sâmbătă seara, Peder încă nu plecase de la serviciu. Era vară, cerul se înnorase. Aerul se mai răcise, dar tot umed părea. Nimic nu era cum ar fi trebuit să fie.

Peder se simţea din nou prins într-un cleşte emoţional. Nu vorbise cu Ylva deloc, iar acum îl mustra conştiinţa. Începuse ziua de lucru simţindu-se fără chef şi inutil pentru ca acum să aibă senzaţia că a ajuns la apogeul carierei. Invitarea profesorului american fusese extrem de inspirată. În primul rând pentru anchetă, în al doilea rând pentru el. Era în al nouălea cer. Debordând de energie, gata de orice.

Maşina aproape că îşi găsi singură drumul spre Karolinska. De data aceasta nu mai sunase ca să îşi anunţe sosirea. Dacă pica prost, putea reveni în ziua următoare.

Încercă să empatizeze cu Jelena Scortz, care trecuse prin atâtea în viaţa ei relativ scurtă. Dar, în acelaşi timp, credea cu toată tăria în ceea ce era cunoscut sub numele de Liberul Arbitru. Indiferent cât de nedreaptă fusese viaţa cu Jelena Scortz, femeia ar fi trebuit totuşi să nu lase ca o copilărie nefericită să îi afecteze tot restul vieţii. Dacă mergeai până acolo încât să iei viaţa unor copii, nu valorai nimic în ochii lui Peder. Ceea ce era valabil şi pentru Jelena Scortz. Mai ales pentru Jelena Scortz; expresia aceea întunecată, furioasă, pe care o văzuse pe faţa ei mutilată când spunea de ce trebuie să fie pedepsite femeile, i se incrustase în memorie.

Ştia ce face când a reţinut-o pe Sara în gara din Flemingsberg, gândi Peder cu amărăciune. Ştia foarte bine.

Şi totuşi, Peder se mai îmblânzi când intră în rezervă şi o văzu pe Jelena. Nu îi suporta nici pe cei care puteau mutila în halul acela o altă fiinţă omenească.

La patul Jelenei era o asistentă care o ajuta să bea apă cu un pai. Asistenta tresări când îl auzi pe Peder în spatele ei.

– M-aţi speriat, spuse ea şi izbucni în râs când îi văzu legitimaţia.

Nu era aceeaşi asistentă ca mai înainte.

Peder îi zâmbi. Jelena nu se clinti.

– Aş vrea să vorbesc puţin cu Jelena, dacă poate aşa ceva. Am fost aici şi azi-dimineaţă.

Asistenta se încruntă.

– Mda, nu sunt sigură că...

– Termin repede, dacă vrea şi Jelena.

Asistenta se întoarse spre Jelena.

– Crezi că poţi vorbi cu domnul poliţist câteva minute? întrebă ea stânjenită.

Jelena nu spuse nimic.

Peder se apropie încet de pat.

– Am doar câteva întrebări, zise el blând. Numai dacă te simţi în stare să răspunzi.

Jelena rămase tăcută, dar nu îşi dezlipi ochii de pe el şi nici nu clătină din cap a protest. Peder luă asta drept un consimţământ tacit.

– Îmi poţi spune de când îl cunoşti?

Jelena întoarse puţin capul pe pernă. Oare începea să regrete că a fugit de el? Simţea că, renunţând la luptă, îl trădase? Atunci aproape sigur nu va mai vorbi deloc cu echipa de anchetatori.

– De la... Anul Nou...

Jelena vorbi atât de încet, încât Peder de-abia îi deslusi cuvintele.

– De la Anul Nou, interpretă asistenta, mult mai rar decât ar fi trebuit.

Peder dădu repede din cap.

– Cum v-aţi întâlnit? Te rog să-mi spui...

O ruga. Un lucru pe care nu îl făcea prea des.

Lacrimi mici, solitare, începură să se rostogolească pe obrajii vineţi, tumefiaţi ai Jelenei. Peder înghiţi în sec. În meseria asta nu îţi puteai permite să gândeşti cu inima, dar nici nu te puteai detaşa atât de mult încât să îţi pierzi omenia.

– Pe stradă, răspunse Jelena, încet, dar atât de clar încât auziră şi Peder, şi asistenta.

Asistenta, însă, dădu să îi repete cuvintele. Peder îi făcu semn să tacă.

– Pe stradă, repetă el rar. Lucrai ca prostituată când l-ai întâlnit?

Erau mai uşoare întrebările la care se putea răspunde prin da sau nu. Atunci putea înclina sau clătina din cap. De data aceasta Jelena înclină din cap.

Oare individul ăsta agaţă femeile pe stradă? se întrebă Peder. Aşa vom da de el?

Jelena păru că îşi pierde brusc orice urmă de vlagă. Asistenta o privi îngrijorată. Peder se ridică să plece. Obţinuse informaţiile de care avea nevoie.

Mulţumi şi spuse la revedere, dar se opri brusc în pragul uşii.

– Încă o întrebare, Jelena.

Femeia întoarse capul spre el.

– Ai văzut ceva ciudat la mâinile lui? Avea cicatrice?

Jelena înghiţi de câteva ori. Peder văzu cât de mult suferă.

– Arse.

Peder se încruntă.

– Arse, repetă Jelena. Spunea că... erau... arse.

Era istovită. Peder o privi lung, până simţi că îi ies ochii din orbite. Nu putea fi adevărat.

– Ţi-a spus că erau arse?

Jelena înclină din cap.

– Şi chiar arătau aşa?

Jelena înclină iar din cap.

Peder încercă să gândească, deşi gândurile i-o luaseră razna.

– Unde? întrebă el. Cum...?

Îşi drese glasul.

– Cicatricele erau pe dosul mâinilor sau pe palme?

– Pe palme.

– Păreau vechi? Cicatricele?

Jelena clătină încet din cap strâmbându-se de durere.

– Noi, şopti ea. Noi... când... ne-am... întâlnit.

La naiba. Oare omul ăsta se gândise la absolut totul?

Peder înghiţi din nou în sec.

– Jelena, dacă mai ai să ne spui ceva, orice, o poţi face oricând – *oricând* – doreşti. Mulţumesc.

Peder dădu să plece, dar Jelena scoase un sunet.

Se uită la el întrebător.

– Păpuşa, şopti Jelena, care nu mai plângea acum. Îmi... spune... Păpuşa.

Lui Peder i se păru că femeia încearcă să zâmbească.

Fredrika primi un telefon de la cineva care se recomandă dr. Sonja Lundin.

Preţ de o clipă rămase nedumerită. Nu recunoştea nici numele, nici vocea.

– Sunt medic legist în Umeå, o lămuri femeia. Eu am fost prima care am examinat-o pe fetiţa care a fost găsită moartă aici.

Fredrika se simţi stânjenită că nu o recunoscuse. Dar, la urma urmei, Alex se ocupase de episodul acela.

– Cred că am mai discutat cu dumneavoastră, continuă Sonja Lundin ca răspuns la întrebarea ei nerostită, dar am sunat ca să-i spun ceva colegului dumneavoastră, Alex Recht. Doamna cu care am vorbit s-a oferit să-mi facă legătura cu dumneavoastră. Domnul Recht tocmai primise un telefon important. Cineva din echipa dumneavoastră mi-a lăsat un mesaj în care se interesa de fişa unei paciente.

Fredrika simţi că îi stă inima în loc.

– Ştiu despre ce e vorba, spuse ea. Eu am sunat.

Era mai mult decât mulţumită că Alex se ocupa de altele fiindcă această conversaţie nu era pentru urechile lui.

– Strict vorbind, acest gen de informaţii este confidenţial, zise Sonja Lundin cu îndoială în glas.

– Desigur, se grăbi Fredrika să răspundă.

– Dar, date fiind natura infracţiunii şi faptul că ancheta dumneavoastră îşi are specificul ei, nu văd de ce n-aş răspunde la întrebare, spuse Sonja Lundin pe un ton aspru.

Fredrika îşi ţinu respiraţia.

– Există o fişă a persoanei despre care v-aţi interesat.

Fredrika clipi de câteva ori. Iată, i se adevereau presupunerile.

– Îmi puteţi furniza o dată? întrebă ea calm, de teamă să nu întreacă măsura, solicitând prea multe informaţii.

Sonja Lundin rămase tăcută câteva clipe.

– 29 iulie 1989. Pacienta s-a externat în aceeaşi zi. Dar mă tem că nu vă pot spune pentru ce a fost aici. Doar dacă...

Fredrika o întrerupse:

– Pe moment e tot ce vreau să ştiu. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

Se lăsa seara. Cerul arăta aproape autumnal în timp ce soarele se ascundea după un nor. Ce se întâmplase cu vara aceasta? Alex îşi lăsă ochii să se odihnească pe priveliştea din faţa ferestrei. Parcă era altfel de seară. Una mai incitantă.

Starea meditativă a lui Alex fu întreruptă de Peder, care dădu buzna în birou. Alex zâmbi. În timp ce Fredrika pleca discret în micile ei misiuni şi îşi prezenta teatral descoperirile în cadrul şedinţelor, lui Peder îi plăcea să îşi raporteze direct realizările şi concluziile.

– Se cunosc de la Anul Nou, anunţă el, afundându-se neinvitat în fotoliul pe care Alex îl păstra pentru musafiri.

– Cine?

– Jelena şi aşa-zisul Bărbat.

– Cum de-ai aflat?

Peder se îndreptă de spate.

– Ţi-am spus că mă duc la Karolinska, replică el, un pic sfidător.

Când văzu că Alex nu spune nimic, continuă:

– A agăţat-o pe stradă; era prostituată.

Alex oftă şi îşi sprijini bărbia în palmă.

– Cealaltă nu era la fel? întrebă Peder. Cea ucisă în Jönköping?

Alex se încruntă.

– Nu cred. Oricum, întreab-o pe Fredrika. Eu parcă ştiu că nu. Chiar dacă cercul în care se învârtea avea şi din astea... Mda, dacă stau să mă gândesc, se prea poate să-l fi întâlnit tot pe stradă.

Peder făcu un gest impacientat.

– Haida de, făcu el. Ce să caute pe stradă dacă nu era prostituată?

– De unde dracu' să ştiu eu? întrebă Alex ţâfnos. Aşa a spus bunică-sa. Iar dacă bunică-sa vrea să poleiască adevărul puţin, n-are decât. Pe de altă parte, s-ar putea să aibă dreptate. Nora nu apare în nici unul dintre dosarele noastre privind reţelele de prostituţie.

– Atunci care e locul ei aici? Nu înţeleg cum, într-o situaţie critică, tipul dă fuga la Jönköping ca să-i facă felul unei foste amice.

– O fostă amică pe care a inclus-o în planurile lui, îi aminti Alex.

– Desigur. Desigur. Dar... în ce scop?

– Mă-ntreb şi eu acelaşi lucru, dar, pe moment, aş zice să ne axăm pe altceva. Am vorbit cu poliţia din Jönköping. Cei de acolo n-au reuşit să afle nimic despre identitatea ucigaşului. Au rămas tot la urma de pantof Ecco. Pista Jönköping nu ne duce nicăieri.

– Dar o vreme am crezut că individul ştie unde am ajuns cu ancheta.

– Trebuie să fi fost o coincidenţă. La momentul ăla de-abia aflaserăm că femeia ne-a sunat ca să ne spună despre el.

Peder rămase tăcut. Într-un târziu spuse:

– Motivul pentru care cei de acolo nu găsesc nimic e că individul şi-a ars degetele.

Alex îl privi lung.

– Glumeşti?

Peder clătină din cap.

– Dumnezeule mare! gemu Alex. Cu ce fel de pervers avem de-a face?

Peder îi dădu informaţia imediat.

– Crezi că le culege de pe stradă?

– De pe stradă? repetă Alex.

– Aşa le agaţă.

Alex îşi lăsă capul pe o parte.

– S-ar putea, zise el calm. De ce nu? Tipi ca ăştia provin din toate clasele sociale.

– În regulă. Am să caut şi acolo, zise Peder hotărât.

– Neapărat, spuse Alex la fel de hotărât. Şi verifică-i în primul rând pe cei reţinuţi pentru vătămare gravă sau orice altă violenţă comisă asupra femeilor. Tipul ar putea fi recidivist.

Peder înclină repede din cap.

Apoi rămaseră amândoi tăcuţi, încercând să îşi adune puterile ca să treacă la treabă.

– Îi spune „Păpuşa", zise Peder, rupând tăcerea.

– Păpuşa?

Orice pierdere e greu de suportat.

Durerea pricinuită de pierderea unui copil nu numai că e greu de suportat: e întunecată ca noaptea.

Fredrika încercă să păstreze acest gând în timp ce cobora din maşină în faţa apartamentului Sarei Sebastiansson. După telefonul

primit din Umeå, nu mai avea rost să își amâne drumul până aici. Se întrebă dacă nu cumva exagera venind să o vadă într-o seară de sâmbătă. Răspunsul fu un nu hotărât. Nu, în împrejurările de față, nu greșea deloc. Absolut deloc.

Se străduí să își controleze furia. Încercă să înțeleagă, mai mult de-atât, încercă să se convingă de faptul că exista un motiv foarte serios pentru care Sara se comportase în felul acesta.

Simțea însă cum frustrarea punea stăpânire pe ea. O piesă din puzzle lipsise tot timpul, iar Sara, calmă, stătuse tot timpul cu ea în mână. Nu numai că obstrucționase ancheta privind moartea propriei fiice; obstrucționase și ancheta privind moartea bebelușului.

Când sună la ușă, Fredrika își dori instinctiv și din tot sufletul ca Sara să fie singură acasă. Altfel trebuia să le ceară părinților să plece.

Sara deschise ușa după ce Fredrika sună a doua oară. Arăta palidă, cu ochii duși în fundul capului și cu niște cearcăne atât de mari sub ochii injectați, încât Fredrika simți cum i se topesc toată furia și frustrarea. Realitatea o privea direct în față: iată o femeie care avusese parte de cel mai groaznic coșmar. Reproșurile nu își mai aveau locul.

– Vă cer scuze că vin neanunțată, zise ea cu o voce joasă, dar hotărâtă. Trebuie să stăm de vorbă.

Sara îi făcu loc să treacă și o conduse în camera de zi. Care părea să aibă și rolul de dormitor; pe podea erau întinse două saltele. Probabil că părinții încă nu plecaseră acasă, deși, spre ușurarea Fredrikăi, nu se vedeau nicăieri.

– Sunteți singură?

Sara înclină din cap.

– Ai mei au ieșit la cumpărături, răspunse ea cu o voce firavă. Se întorc repede.

Fredrika își scoase carnetul cu un gest firesc.

– L-ați găsit? întrebă Sara repede.

– Vă referiți la...? spuse Fredrika, puțin derutată.

– Mă refer la Gabriel, replică Sara și, văzându-i privirea, Fredrika simți cum se înfioară.

Ochii Sarei pur și simplu ardeau de ură.

– Nu, nu l-am găsit. Dar l-am dat în căutare generală. Avem un mandat de arestare pe numele lui.

Fredrika înghiți în sec și făcu o pauză.

– Dar nu-l mai bănuim de răpirea şi uciderea Lilianei. Practic, nu putea face aşa ceva.

Sara o privi lung.

– Nici eu nu cred că a ucis-o pe fiica noastră. Dar acum, ştiind că avea computerul plin de fotografii dezgustătoare, de-abia aştept să-l prindeţi şi să-l închideţi pentru tot restul vieţii.

Fredrikăi nici măcar nu îi trecuse prin minte să discute sentinţa care l-ar putea aştepta pe Gabriel Sebastiansson după prinderea lui, dacă avea să fie prins vreodată. Drept care se mărgini să spună ceva care să o mai liniştească pe Sara:

– Nu există nici un indiciu că ar fi abuzat-o pe Lilian.

Sara privi drept înainte cu ochi inexpresivi şi continuă, ridicând tonul:

– Mi s-a mai spus asta. Dar n-am nici o garanţie că nu s-a atins de ea, ticălosul dracului.

Sara ţipă ultimele cuvinte, făcând-o pe Fredrika să se întrebe dacă nu cumva greşise că venise aici singură şi neanunţată. Dar reuşi să nu se lase copleşită de teamă. Discuţia pe care urma să o aibă cu Sara avea o însemnătate esenţială pentru anchetă.

– Trebuie să vorbim despre Umeå, spuse ea hotărâtă.

Sara îşi şterse cele câteva lacrimi care i se prelinseseră pe obraji.

– V-am povestit deja despre Umeå.

– Da, dar aş vrea să-mi spuneţi dacă aveţi idee de ce Lilian a fost lăsată în faţa spitalului.

– Habar n-am, zise Sara, evitând să o privească pe Fredrika.

– Noi, poliţia, credem că a fost lăsată acolo dinadins, continuă Fredrika implacabil. Şi mai credem că dumneavoastră aveţi, într-un fel sau altul, legătură cu locul acela, o legătură despre care ucigaşul ştia, motiv pentru care l-a şi ales.

Sara se uită nedumerită la Fredrika.

– Aţi omis ceva? Un lucru pe care nu l-aţi crezut important, care n-avea nici o legătură cu cazul? Ceva personal, despre care aţi preferat să nu vorbiţi?

Sara îşi lăsă ochii în jos şi clătină din cap. Fredrika îşi înăbuşi un oftat.

– Noi ştim că aveţi o fişă medicală la Spitalul Universitar din Umeå şi suntem convinşi că există o legătură între ceea ce vi s-a întâmplat acolo şi faptul că Lilian a fost lăsată în acest loc.

– Am făcut un avort, şopti Sara, după o lungă ezitare.

Fredrika nu își desprinse privirea de pe fața Sarei. Exact ce bănuise ea, dar avea nevoie de confirmare.

– Am rămas gravidă cam atunci când m-am despărțit de prietenul meu, în primăvara aceea, și bineînțeles că n-am putut să le spun nimic celor de acasă. Așa că m-am hotărât să fac avortul cât stăteam în Umeå, la curs. N-a fost greu să aranjez lucrurile. I-am spus profesorului că am nevoie de o zi liberă ca să mă întâlnesc cu un cunoscut și m-am dus la spital.

Când simte femeia că este cea mai singură ființă din lume? Poate că atunci când face un avort pe ascuns. Oare acesta era motivul pentru care Sara era pedepsită cu atâta cruzime?

– Îmi pare rău că a trebuit să aduc vorba despre asta, dar, în interesul anchetei, trebuie să știm mai multe amănunte.

Sara înclină din cap și începu să plângă din nou.

– Știa cineva ce-ați făcut în Umeå?

Sara clătină din cap foarte convinsă.

– Nimeni, răspunse ea și suspină. Nici măcar Maria, care a venit la curs cu mine. N-am spus nimănui. Și nici n-am vorbit despre asta până acum.

Fredrika simți brusc o durere nedefinită în tot corpul. Pereții camerei de zi păreau că se apropie amenințător de ea.

– De asta ați rămas în Umeå mai mult decât Maria?

– Da, nu puteam s-o fac atât timp cât Maria era cu mine, răspunse Sara, obosită.

Apoi scuturâ din cap.

– Pentru nimic în lume n-aș vrea ca părinții să afle despre asta, adăugă ea cu o voce tremurată.

– Vă asigur că discuția aceasta rămâne între noi, spuse Fredrika repede, sperând că așa avea să fie. Sunteți absolut sigură că n-ați spus nimănui? Nici măcar prietenului dumneavoastră? Nu era nimeni care să știe sau să bănuiască măcar?

Sara clătină din cap.

– N-am spus absolut nimănui, răspunse ea cu încăpățânare. Absolut nimănui.

Dar cineva știa, gândi Fredrika. *Cineva care îți voia răul.*

Apoi, fără să se gândească ce face, se aplecă și puse o mână caldă pe umărul Sarei. Aproape ca îndrumătorul spiritual care se jurase că nu va fi.

Ellen Lind nu se simțea deloc vinovată că pleacă acasă mai devreme decât ceilalți membri ai echipei. La urma urmei, rolul ei nu era cel mai important.

În copilărie, Ellen fusese tipul clasic al odraslei eclipsate. Trăise în umbra fraților și a surorii ei, mai mari și mai norocoși decât ea. Trăise și în umbra părinților ei, frumoși, plini de succes. Conștientă că venise pe lume din întâmplare, spre deosebire de ceilalți copii, care fuseseră doriți. Ellen nici măcar nu era un nume comun în familia lor, precum numele date surorii ei și celor doi frați mai mari.

Senzația de excludere luase proporții și îi devenise a doua natură. Ellen era altfel. Arăta altfel. Era altfel proporționată, cu trăsături mai aspre. Sora și frații ei erau înalți, arătoși și siguri pe ei încă de la început. Nu și Ellen.

Ellen, însă, dăduse totul la spate, cu mult timp în urmă. Acum era o femeie matură, cu propria ei familie, privindu-și părinții, frații și sora aproape ca pe niște rude îndepărtate.

Experiența de viață o făcea să accepte cu resemnare senzația de excludere pe care o încerca la serviciu. Era obișnuită să fie lăsată deoparte. Chiar discutase, discret, despre asta cu Fredrika – femeia asta era discretă în toate privințele – când Fredrika se alăturase echipei, dar nu deveniseră prietene apropiate. Ceea ce, într-un fel, era păcat fiindcă, după părerea ei, ar fi devenit prietenele ideale.

Dar, în timp ce se îndrepta spre casă, în seara aceea de sâmbătă, mintea nu îi era nici la Fredrika, nici la serviciu. Se gândea la Carl și la copiii ei. Cel mai mult se gândea la Carl.

Era îngrijorată că nu îi răspunsese la SMS, nici ieri, nici azi. Nu îi răspunsese nici când îl sunase. Nici măcar nu ajunsese la căsuța vocală; auzise doar robotul spunând apăsat că „pe moment abonatul nu este disponibil. Vă rugăm să încercați din nou mai târziu".

De parcă ar fi intrat în pământ.

Ellen încercă să se liniştească. Totul mersese perfect la ultima lor întâlnire. Ştia că, de când divorţase, privea cu precauţie orice relaţie. Devenea rapid uşor paranoică, defectul cel mai detestat la femeile care voiau să se mărite. Simţea cum i se strânge inima, cum o apasă o greutate pe piept. Dar respira profund de câteva ori şi se simţea mai bine. Pentru ca puţin mai târziu să o apuce durerea de stomac.

Ştia că e absurd. Tăcerea lui Carl sigur avea o explicaţie cât se poate de firească. Omul doar nu era tot timpul la dispoziţia ei.

Ellen încercă să râdă de propriile ei temeri.

O încurcase rău de tot. Iubea nebuneşte, pentru prima oară în viaţă.

Medicul legist care făcu autopsia bebelușului reuși, în sfârșit, să dea de Alex. Îi spuse pe scurt că micuța Natalie fusese ucisă la fel ca Lilian Sebastiansson. Insulină injectată în fontanelă. Nici o amprentă și nici o urmă de ADN ale altei persoane nu fusese găsită pe cadavru.

Dar nici de talc, așa cum se găsise în cazul Lilianei.

– Ceea ce e destul de ciudat, remarcă medicul. Înseamnă că ucigașul a hotărât ca, pentru crima aceasta, să nu poarte mănuși.

– Nu văd nimic ciudat în asta, replică Alex fără menajamente. Omul nostru nu trebuie să-și facă griji în privința amprentelor; numai femeia, ca și prima lui complice, avea nevoie de mănuși. Nu femeia s-a ocupat de cel de-al doilea copil.

– De ce nu are nevoie de mănuși? întrebă medicul, surprins.

– Și-a ars degetele ca să fie sigur că nu lasă amprente.

– Incredibil, șopti medicul mai mult pentru sine.

Alex întrebă dacă îi mai poate spune ceva.

Medicul se gândi câteva clipe.

– Nu. Nimic altceva... A, ba da.

Alex aștepta.

– În bebeluș n-am găsit nici o urmă de sedativ, spre deosebire de Lilian.

– Bebelușul dormea când a fost luat din landou, gândi Alex cu voce tare. Probabil că ucigașul n-a simțit nevoia să-l sedeze.

– Cu siguranță, spuse medicul. Cu siguranță... Altceva n-am ce să vă mai spun despre bebeluș. N-a fost abuzat în nici un fel, în afară de injecția letală. Pe corp nu s-au găsit urme de violență, nici noi, nici vechi.

– Vechi? repetă Alex, încruntându-se.

Aproape că simți stânjeneala medicului în timp ce spunea:

– Sunt atâția părinți bolnavi la cap pe lumea asta. M-am gândit că e bine să verific...

Alex zâmbi trist.

– Da, aveţi dreptate.

La început Alex rămăsese surprins să constate în cât de multe cazuri ucigaşul era din anturajul victimei. Avusese nevoie de ani buni ca să îşi dea seama cum era posibil aşa ceva. Înţelegea că unii îşi mai pierd capul de furie şi îi lovesc pe alţii. Dar de acolo şi până la a ucide cu sânge rece o altă fiinţă umană, adesea în cunoştinţă de cauză, era prea mult. Pe de altă parte, oamenii păreau dispuşi să se ucidă unii pe alţii din cele mai bizare motive.

– E o lume nebună, îi şoptise Alex soţiei lui într-o seară, la scurt timp după ce se căsătoriseră, înainte să adoarmă.

Soţia alesese tocmai acel moment ca să îi spună că rămăsese gravidă. Momentul ales pentru vestea cea mare nu reuşise să îi schimbe convingerea despre lume: era, într-adevăr, nebună.

Dar, oricât de mult s-ar fi străduit să găsească punctele comune dintre cazul Lilianei şi celelalte cazuri de copii dispăruţi la care lucrase de-a lungul carierei, oricât de mult şi-ar fi dorit să se încheie astfel încât, mai târziu, să uite de el, ştia că răpirea şi moartea Lilianei Sebastiansson constituiau un caz aparte, pe care nu îl va uita niciodată.

Se uită la ceas. Oare cât va mai dura? Merita să lucreze toată noaptea la el? Cum se vor simţi toţi a doua zi? Echipa trebuia să reziste.

Medicul legist tuşi uşor. Zgomotul întrerupse gândurile lui Alex şi îl făcu să se simtă stingher.

– Mă scuzaţi, se grăbi el să spună. N-am prins ultima parte.

Medicul păru să şovăie.

– Faptul că ucigaşul injectează substanţa toxică în capul copilului.

– Aha, făcu Alex.

Medicul şovăi din nou.

– Nu ştiu, s-ar putea să greşesc, n-are nici o legătură cu cazul acesta, dar... în unele ţări era o metodă absolut legală de a provoca un avort târziu.

– Poftim? întrebă Alex ridicând din sprâncene.

– Aţi auzit bine, zise medicul, cu mai multă siguranţă acum.

Când văzu că Alex nu comentează, continuă:

– S-a practicat în ţările în care erau permise avorturile târzii. Semăna mai mult cu o naştere decât cu un avort. Când apărea capul copilului, i se injecta substanţa letală direct în craniu, astfel încât, practic, copilul se năştea mort.

– Dumnezeule mare! exclamă Alex.

– Da, aşa se făcea, conchise medicul. Dar, cum vă spuneam, s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu cazul de faţă.

Gândurile se învălmăşeau în mintea lui Alex.

– N-aş fi chiar atât de sigur, zise el. N-aş fi chiar atât de sigur.

Alex reveni cu o energie renăscută la materialul de pe birou.

Atmosfera din Bârlog se umpluse de magie la vorbele psihologului american. De mult timp nu mai întâlnise pe cineva care să se exprime atât de logic. Practic, profesorul le arătase cu claritate direcţia pe care trebuia să o urmeze ancheta.

Luă raportul pe care tocmai îl primise de la cei care percheziţionaseră apartamentul Jelenei Scortz. Făcuse mari eforturi ca să obţină un mandat de percheziţie de la judecător, care considera că Jelena recunoscuse prea puţine lucruri care să probeze implicarea ei în uciderea Lilianei. Argumentul hotărâtor fusese că, indiferent de măsura în care puteau dovedi că femeia fusese complice la crimă, aceasta măcar recunoscuse că principalul suspect locuise în apartamentul ei. Îndeajuns ca să justifice emiterea unui mandat de percheziţie.

Dar, aşa cum anticipase psihologul, percheziţia nu furnizase nici un indiciu care să îi ajute la identificarea criminalului. Desigur, găsiseră un număr uriaş de amprente. Iar când le confruntaseră cu baza de date a poliţiei, ajunseseră la concluzia că aproape toate îi aparţineau Jelenei. Amprentele ei erau stocate acolo fiindcă, în urmă cu câţiva ani, femeia fusese arestată şi acuzată de furt şi tăinuire de bunuri furate.

Nici una dintre celelalte amprente nu exista în baza de date a poliţiei. Cât despre amprentele făptaşului, nici pomeneală.

Lui Alex îi veni rău când se uită la fotografiile făcute în dormitorul în care fusese lăsată Jelena după bătaie. Sânge pe cearşafuri, sânge pe pereţi, sânge pe podea.

Echipa trimisă acolo nu găsise nici măcar un obiect care să fi aparţinut unui bărbat. În baie era o singură periuţă de dinţi, luată şi ea pentru analize. Alex era absolut sigur că cei de la laborator vor detecta doar ADN-ul Jelenei pe ea. Nu se găsiseră nici haine bărbăteşti.

Poliţiştii dăduseră, totuşi, de câteva lucruri care puteau însemna ceva. Mai multe şuviţe de păr, găsite pe podeaua din baie. Cu puţin noroc poate stabileau că sunt ale Lilianei Sebastiansson, caz în care legătura dintre Jelena şi uciderea Lilianei devenea evidentă. Apoi o pereche de pantofi negri, marca Ecco, mărimea 46. Stăteau aliniaţi frumos pe hol.

Alex era pur şi simplu uluit. Cum era posibil ca un om atât de calculat şi de inteligent, pe cât se dovedea a fi ucigaşul, să facă o gafă atât de mare?

Apoi îşi dădu seama că exista un singur răspuns şi pulsul i se acceleră până la limita de avarie.

Era evident – *evident* – că ucigaşul revenise în apartament după bătaia administrată Jelenei. Revenise şi descoperise că femeia plecase. Probabil îşi dăduse seama destul de uşor că, mai curând sau mai târziu, poliţia va face legătura între Jelena şi crimă, mai ales dacă văzuse apelul lansat de poliţie în presa naţională privind identificarea ei.

– La naiba, strigă Alex, bătând cu pumnul în masă.

Privi lung fotografia cu pantofii Ecco, care păreau să rânjească la el. I se înmuiau genunchii numai gândindu-se la tupeul individului.

Ştia că, mai curând sau mai târziu, o vom identifica pe Jelena, că vom ajunge şi la apartament, gândi Alex. De aia a şi lăsat pantofii, în semn de bun venit.

Era aproape şapte şi jumătate, iar Fredrika Bergman se întreba dacă să treacă pe la Magdalena Gregersdotter înainte de căderea nopţii sau să o lase pe a doua zi. Hotărî ca mai întâi să se întoarcă la birou şi să discute cu Alex.

Era atât de emoţionată încât nu îşi mai găsea locul în maşină. Dăduse muzica la maximum. *Lacul lebedelor.* Preţ de o clipă, Fredrika reveni la viaţa de dinainte de Accident. Muzica, cea care o făcea să simtă că trăieşte, o ocupaţie căreia i se dedicase cu toată pasiunea.

Şi apoi vocea mamei:

Cântă în aşa fel încât cineva să poată dansa după muzica ta; adu-ţi mereu aminte de Dansatorul Invizibil.

Fredrika aproape că îl vedea pe Dansatorul Invizibil în *Lacul lebedelor*, pe capota maşinii. Pentru prima oară după atâţia ani, simţea că trăieşte. Nici nu avea cuvinte ca să descrie cât de bine se simţea.

În plină euforie îi trimise un mesaj lui Spencer de îndată ce parcă în faţa cartierului general, mulţumindu-i pentru acea noapte minunată. Degetele ei voiau să scrie ceva mai pasional. Dar, ca de obicei, raţiunea triumfă, drept care vârî telefonul în poşetă fără să mai trimită declaraţiile de dragoste. Nu mai conta acum. Importantă era trăirea, senzaţia că ceva era altfel, că ceva se schimbase.

În ultima vreme am încercat să ne depăşim limitele, se gândi ea. Ne vedem mai des şi am început să exprimăm în cuvinte cât de mult însemnăm unul pentru celălalt.

Fredrika constată că nu toată lumea plecase acasă. Își lăsă poșeta și jacheta și se așeză cât mai confortabil în micul ei birou. În lumea poliției, succesul era recompensat cu un anumit număr de metri pătrați de birou. Acum se zvonea că serviciile de securitate intenționau să se mute într-o clădire nouă, fără birouri mici. Fredrika zâmbi gândindu-se la reacția colegilor dacă s-ar pune aceeași problemă și în departamentul lor. Parcă îl și auzea pe Håkan protestând:

„Vreți să lucrez într-un birou cât clădirea asta de mare? Când aștept de douăzeci și doi de ani ca să mă mut în biroul de alături!"

Fredrika avea o bună dispoziție molipsitoare, ca să nu spunem mai mult. Dar când, peste câteva clipe, ajunse în pragul biroului lui Alex, simți cum îi dispar toată energia și pofta de viață.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea automat, când văzu expresia posomorâtă a lui Alex.

Își regretă imediat cuvintele. Două fetițe fuseseră ucise în mai puțin de o săptămână – contextul însuși făcea ca întrebarea să sune absurd.

Alex, însă, nu prea dădea atenție felului în care se exprimau cei din jurul lui. În privința aceasta Fredrika nu avea ce să îi reproșeze.

– Ei, te-ai ales cu ceva în urma vizitei tale neașteptate? întrebă el.

În ultimele zile Fredrika îl surprinsese în mod plăcut de mai multe ori. Acum avea mari așteptări de la ea.

– Cred că știu ce greșeală au făcut femeile și motivul pentru care sunt pedepsite.

Alex înălță din sprâncene.

– Și eu am o teorie, zise el zâmbind. Sa vedem dacă se potrivește cu a ta.

Peder începu cu cei care fuseseră condamnați pentru violențe comise asupra femeilor și fuseseră eliberați începând cu luna noiembrie. Erau extrem de mulți. Își reduse căutarea la un singur grup de vârstă, bărbații între patruzeci și cincizeci de ani.

Observă că majoritatea bărbaților primiseră condamnări foarte scurte. Trecuseră șapte ani de când Nora îl părăsise pe ucigaș; ce făcuse individul până acum? Erau și alte femei care trecuseră prin aceeași experiență, dar pe care nu le găsiseră încă? Mai rău, erau și alți copii care muriseră în împrejurări asemănătoare? Peder simți cum intră în panică. De ce nu se gândise la asta până acum? De ce crezuseră toți că cele două fetițe erau primele lui victime?

Apoi se mai calmă. Dacă alţi poliţişti din ţară ar fi lucrat la cazuri similare în ultimii douăzeci de ani, cu siguranţă ar fi luat legătura cu colegii lor din Stockholm. Doar dacă ucigaşul încercase şi dăduse greş... Poate răpise un copil, dar nu îşi dusese planul până la capăt...

Clătină din cap, plin de frustrare. Trebuia să îşi asume riscul de a-şi concentra eforturile, trebuia să aleagă o singură pistă. Îşi notă opţiunile la care renunţase. „Mă bucur că îţi stabileşti priorităţile!" ar fi spus Fredrika dacă l-ar fi văzut acum.

Hotărî să îl roage pe Alex să încredinţeze altcuiva sarcina de a urmări alte piste, importante şi ele, dar mai puţin presante.

Se uită la lista pe care o întocmise. Prea mulţi bărbaţi cu condamnări prea scurte. Dacă ţinea cont de concluziile la care ajunsese împreună cu colegii lui:

- că ucigaşul, dintr-un motiv sau altul, nu mai acţionase în nici un fel de când pierduse controlul asupra Norei şi în locul ei o „recrutase" pe Jelena;
- că se afla probabil în dosarele lor şi fusese condamnat pentru o infracţiune gravă, petrecându-şi în închisoare aproape tot timpul de când îl părăsise Nora;
- că, după toate probabilităţile, era bolnav mintal;
- că probabil frecventa prostituate

atunci nu ar mai trebui să rămână prea multe nume pe lista aceea. Dar cum să cearnă atâtea informaţii?

Peder începu să bată tastatura cu frenezie.

Dosarele poliţiei nu erau concepute pentru acest tip de investigaţie, gândi el cu furie.

Primul set de date nu îl culesese singur, ci cu ajutor. Dar ajutorul, Ellen mai precis, îşi terminase ziua de lucru şi se întorcea de-abia a doua zi. Poate că era momentul să pună şi el punct, să plece acasă şi să doarmă ca lumea.

Gândul, însă, îl umplu de nelinişte. Nu avea deloc chef să plece acasă şi să se confrunte cu căsnicia lui pe butuci. Îi era dor de copii. Dar se săturase până în gât de mama lor.

– Ce naiba să fac? mormăi el. Ce dracu' să fac?

De la Pia Nordh nu mai primise nici un semn de viaţă de când o lăsase singură în apartamentul ei. Şi îi era recunoscător. Îi era pur şi simplu ruşine pentru felul în care se purtase în dimineaţa aceea. Şi îl îngrijora că, deşi se întâmplase cu doar câteva zile în urmă, lui i se părea că trecuseră câţiva ani de atunci.

Își privi notițele, luate cu atâta conștiinciozitate. Le citi pe toate. Le citi din nou.

Deschise fișetul și scoase diagrama pe care, împreună cu Fredrika, trecuse mișcările lui Gabriel Sebastiansson în ziua în care fiica lui fusese răpită. Scoase o foaie de hârtie dintr-un sertar și începu să deseneze o nouă cronologie.

Prea le facem pe toate în viteză, gândi el în timp ce desena. Suntem prea puțini cu prea multe pe cap; de asta ne scapă micile amănunte.

Părinții Magdalenei Gregersdotter își vânduseră casa din Bromma cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Dacă uciderea Nataliei avea vreo legătură cu casa familiei Magdalenei, atunci ucigașul trebuie să o fi cunoscut pe Magdalena – cum, habar nu avea – înainte ca părinții ei să vândă casa.

Să vedem. Mai întâi ucigașul a stat o vreme în Stockholm. A cunoscut-o pe Magdalena, probabil că atunci când a comis „crima" pentru care era pedepsită acum. Apoi s-a mutat – temporar sau permanent – în Umeå. Acolo le-a întâlnit pe Sara Sebastiansson și pe Nora din Jönköping, moartă acum.

Peder se opri, apoi decise să își limiteze și mai mult căutarea. Omul pe care voiau să îl prindă comisese probabil infracțiunea pentru care fusese închis în Umeå sau undeva, prin apropiere.

Revăzu lista. Apoi adăugă un ultim punct.

Omul nu stătuse neapărat în închisoare timp de șapte ani. Poate fusese internat într-un spital de psihiatrie.

Auzi un ciocănit în ușă.

– Poți să vii în Bârlog pentru o ședință-fulger? Pe urmă mergem cu toții acasă.

– Bineînțeles, răspunse Peder în timp ce îi trimitea un e-mail Ellenei.

De care trebuia să se ocupe a doua zi dimineață.

– Avort? repetă Peder uluit.

– Da, replică Fredrika.

Peder făcu ochii mari, deși simțea că îi pică de somn.

– Și Magdalena Gregersdotter a făcut un avort? Nu uita ce-a spus psihologul, că femeile au comis probabil aceeași „crimă"...

Fredrika înclină repede din cap.

– Nu uit. Dar încă n-am avut ocazia să vorbesc cu Magdalena. Mă duc la ea mâine dimineață.

– Să fi fost medicul care a făcut acele avorturi? se întrebă Peder.

– Să nu ne pripim, îl avertiză Alex, ridicând o mână. Mai întâi trebuie să vedem dacă Magdalena a făcut un avort. Dacă da, trebuie să ne lămurim de ce individul a lăsat copilul mort pe podeaua băii din fosta casă a părinților ei, și nu la spitalul unde a făcut avortul.

– Pe vremuri femeile își provocau singure avortul, începu Peder, dar fu redus la tăcere și de Fredrika, și de Alex.

– Și mai trebuie să aflăm de ce ne-a fost ascuns amănuntul ăsta, continuă Alex metodic.

– Mda, gândești exact cum ai vorbit, zise Fredrika fără menajamente.

Peder și Alex priviră nedumeriți.

– Păi, tocmai ai spus „de ce ne-a fost ascuns amănuntul ăsta". „De ce ne-a fost ascuns" și nu „de ce n-am aflat". Dacă am privi faptele ca pe niște lucruri pe care trebuie să le descoperim – punând întrebările potrivite, de exemplu – atunci n-am mai fi atât de vulnerabili și nu ne-am mai baza atât de mult pe informațiile pe care oamenii au sau n-au chef să ni le dea.

Alex schimbă o privire cu Peder. Amândoi zâmbeau ușor.

– N-am dreptate? întrebă Fredrika, brusc nesigură.

Alex izbucni în râs pentru prima oară în ultimele zile.

– S-ar putea să ai, răspunse el zâmbind larg.

Fredrika se înroși.

– Sara n-a vrut să spună nimic de avort, dar noi am considerat că, dacă ar fi avut vreo legătură cu spitalul, și nu doar cu Umeå, ne-ar fi spus de bunăvoie, zise Alex gânditor, din nou serios. A fost o greșeală. Ar fi trebuit să ne impunem punctul de vedere, s-o presăm, în ciuda împrejurărilor.

Își adună hârtiile.

– Continuăm mâine dimineață. E târziu și am realizat destul de mult azi. Chiar foarte mult.

– Tocmai de aia nu prea cred că e momentul să mergem acasă, remarcă Peder morocănos.

– Așa e, dar cu toții avem nevoie de puțină odihnă, insistă Alex. Ne întâlnim mâine dimineață. I-am sunat deja pe toți ca să-i previn că mâine va fi o zi de lucru obișnuită. Ne luăm liber altă dată.

Fredrika se uită pe geam la cerul de vară, înnorat, de un cenușiu trist.

– Ne luăm liber când vine vara, zise ea sec.

ULTIMA ZI

Ellen Lind sosi prima duminică dimineaţă. Întotdeauna era prima care venea şi ultima care pleca. Aşa îi plăcea ei să muncească.

Îi trimise un SMS fiicei ei în timp ce deschidea computerul. Îşi întrebase copiii de vreo sută de ori dacă se vor descurca singuri, fără *babysitter*. Aceştia o asiguraseră de cel puţin tot atâtea ori că se vor descurca de minune.

Solicitarea lui Peder era prima din inbox-ul Ellenei. O deschise. Doamne Dumnezeule, cum crede el că pot găsi toate datele astea în dosarele poliţiei? Încă nu-şi dă seama că face parte din poliţia adevărată, nu din cea dintr-un serial american.

Ellen se hotărî să încerce, totuşi. Îşi sună cunoştinţa de la arhivele poliţiei. Femeia părea supărată şi se lamentă că o pune la treabă.

– E duminică, ce naiba, mormăi ea.

Ellen nu comentă în nici un fel. Pentru ea, acestea erau nişte împrejurări ieşite din comun. Şi, cu toate că erau absolut groteşti, recunoştea că, în acelaşi timp, erau şi foarte incitante.

Mai puţin incitant şi mai frustrant era faptul că nu primise nici un semn de la Carl. Îşi ţinuse mobilul deschis toată noaptea în speranţa că o va contacta într-un fel sau altul, dar nu îi scrisese nici măcar un rând. Desigur, nu avea nici un motiv să se îndoiască de dragostea lui; mai degrabă i se întâmplase ceva. Dacă nu dădea nici un semn de viaţă până seara, va trebui să sune la spitale.

Şi totuşi.

Şi totuşi, ceva nu era în regulă. Simţi cum, treptat, o cuprinde o senzaţie de nelinişte. Încercă din răsputeri, dar nu reuşi să scape de ea.

Agitată, se apucă să golească faxul de mesajele sosite în cursul nopţii. Fredrika primise câteva de la Spitalul Universitar din Umeå. Ellen se încruntă în timp ce le răsfoia. Era fişa medicală a unei femei numite Sara Lagerås. Erau şi câteva cuvinte adresate Fredrikăi:

„Iată fişa pacientei. Cu permisiunea Sarei Sebastiansson dată prin telefon. Salutări, Sonja Lundin".

Ellen deveni imediat curioasă.

Ce anume pierduse plecând prima acasă, ieri?

Fredrika Bergman îşi simţea capul ca de plumb când se trezi duminică dimineaţă. Se întinse anevoie după ceasul deşteptător. Mai erau zece minute până să sune. Îşi vârî capul în pernă, cât mai adânc. Trebuie să se odihnească, trebuie să se odihnească.

Părăsind apartamentul o oră mai târziu, îşi aminti că nu acordase prea mare atenţie mesajului telefonic primit de la Centrul de Adopţii. *Suficientă* atenţie. Fredrika îşi găsi o scuză: era o decizie prea importantă, nu o putea lua tocmai când era prinsă într-o anchetă atât de grea şi complexă.

Se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Sună ca să îşi anunţe vizita şi merse direct acasă la Magdalena Gregersdotter. Insistă să vorbească numai cu Magdalena.

Îi deschise uşa o femeie înaltă, cu părul negru.

– Magdalena Gregersdotter? întrebă Fredrika, dându-şi seama că habar nu are cum arată mama Nataliei.

– Nu, răspunse femeia întinzând o mână rece. Sunt Esther, sora ei.

Esther o conduse în camera de zi.

Curată şi ordonată, gândi Fredrika. Familia aceasta nu suportă murdăria şi dezordinea. O calitate extraordinară în lumea Fredrikăi.

Rămase în mijlocul încăperii. Atât de multe case ţi se deschideau când sunai la uşa lor în interes de serviciu. De câtă încredere se bucura poliţia în aceste interioare de familie! De neînchipuit.

Apoi Magdalena Gregersdotter păşi în cameră şi Fredrika reveni la realitate.

Imediat o frapă faptul că Magdalena nu avea nimic în comun cu Sara Sebastiansson. O femeie care niciodată nu şi-ar fi vopsit unghiile cu ojă albastră; îţi dădeai seama după ţinuta ei, după aerul de integritate pe care îl degaja că experienţele ei de viaţă erau mult diferite de experienţele mult mai exuberantei Sara. Dacă recunoaşte că a făcut un avort în baia părinţilor, nu o va crede aşa de uşor.

– Să luăm loc, propuse Fredrika cu blândeţe în glas.

Cel puţin spera că vocea îi sunase blândă cât de cât. Ştia prea bine cât de aspră putea fi în anumite situaţii.

Se aşezară. Magdalena pe marginea canapelei, Fredrika într-un fotoliu uriaş. Tapiţat cu un material multicolor care contrasta violent cu pereţii albi. Fredrika nu se hotărî dacă îi place sau o dezgustă.

– Aţi dat... de ceva?

Privirea din ochii Magdalenei era mai mult decât imploratoare.

– În anchetă... Aţi găsit pe cineva?

Pe cineva. Cuvântul magic care îl obseda pe orice poliţist. Să găseşti pe cineva. Să-l prinzi. Să-l tragi la răspundere.

– N-am identificat pe nimeni, dar avem o teorie care s-ar putea dovedi extrem de utilă în ancheta noastră.

Magdalena înclină de câte ori din cap. Bine, bine, bine.

– Şi tocmai teoria aceasta m-a adus aici, continuă Fredrika, dacă tot i se sugerase de unde să înceapă. De fapt, am o singură întrebare pentru dumneavoastră.

Fredrika surprinse privirea mohorâtă a Magdalenei şi făcu o pauză, ca să se asigure că i-a captat atenţia.

– E o întrebare extrem de intimă, mi se pare grotesc să o pun, dar...

– Răspund la orice întrebare, o întrerupse Magdalena. Absolut la orice întrebare.

În regulă, zise Fredrika, surprinzându-se că răsuflă uşurată. În regulă.

Trase adânc aer în piept.

– Aţi făcut vreodată un avort?

Magdalena o privi lung.

– Un avort? repetă ea.

Fredrika încuviinţă din cap.

Magdalena nu lăsă ochii jos.

– Da, răspunse ea scurt. Dar cu mult timp în urmă. Aproape douăzeci de ani.

Fredrika aşteptă ţinându-şi răsuflarea.

– Chiar după ce-am plecat de acasă. Eram prietenă cu un bărbat cu cincisprezece ani mai mare decât mine. Însurat, dar promisese că-şi va lăsa soţia pentru mine.

Magdalena râse trist.

– Ceea ce n-a făcut, desigur. Când i-am spus că am rămas însărcinată, am crezut că înnebuneşte. A ţipat la mine, mi-a spus să scap de copil imediat.

Magdalena clătină din cap.

– N-am avut ce face, continuă ea, tăios. Am scăpat de copil. Iar pe amicul meu nu l-am mai văzut.

– Unde aţi făcut avortul?

– Aici, în Stockholm, la spitalul Söder. Dar eram de-abia la început şi a trebuit să aştept câteva săptămâni până să-l fac.

Fredrika observă cum ochii femeii se întunecă din nou.

– A fost ceva foarte ciudat. Avortul n-a reuşit, dar doctorii nu şi-au dat seama. M-am întors acasă crezând că am scăpat de copil când, de fapt, era tot în mine. Câteva zile mai târziu m-am simţit rău şi am avortat spontan. Cum s-ar spune, corpul meu a dus la bun sfârşit avortul, a respins fătul. Cred că de asta n-am mai rămas gravidă nici măcar o dată. Am devenit sterilă din cauza infecţiei.

Magdalena rămase tăcută. Fredrika înghiţi în sec şi căută cuvintele potrivite pentru întrebarea esenţială:

– Unde s-a sfârşit avortul?

Magdalena privi tulburată, de parcă nu ar fi înţeles întrebarea.

– Unde aţi pierdut copilul? şopti Fredrika.

Faţa Magdalenei păru că se dizolvă când îşi duse mâna la gură ca să îşi înăbuşe un ţipăt.

– În baia din casa părinţilor mei, răspunse ea izbucnind în lacrimi. Am pierdut copilul acolo unde ucigaşul a lăsat-o pe Natalie.

Peder Rydh era în toane rele când ajunse la serviciu duminică dimineaţă. Singura satisfacţie era că reuşise să îl facă fericit pe Jimmy când îl sunase pe drum.

– O prăjitură mare-mare, Pedda? se bucurase Jimmy la telefon.

– O prăjitură mare-mare foarte curând. Poate chiar mâine.

Presupunând că am pentru ce să sărbătoresc, îşi spuse Peder în sinea lui.

Proasta dispoziţie matinală i se accentuă în momentul în care Ellen îi spuse că încă nu obţinuse informaţiile solicitate de el.

– Am nevoie de mai mult timp pentru aşa ceva, Peder. Te rog să ai răbdare.

Peder nu suporta scuzele de genul acesta, dar cu Ellen se înţelesese întotdeauna bine şi nici acum nu voia să se certe cu ea. Drept care se întoarse în biroul lui înainte să spună ceva ce avea să regrete mai târziu.

Noaptea trecută nu îi adusese aceeaşi pace sufletească precum cea dinainte. Dormise pe canapea, ceea ce nu se mai întâmplase

până acum. Mai întâi se gândise să meargă până la căminul în care locuia Jimmy şi să doarmă acolo, dar îşi dăduse seama cât de derutat şi neliniştit ar fi fratele lui să îl vadă acolo.

Lipsa somnului îi ştirbea din luciditate – Peder ştia asta prea bine. Tocmai de aceea nu schimbase nici măcar un cuvânt cu Ylva înainte de plecare şi îşi începuse ziua de lucru cu două căni mari de cafea.

Se aşeză la computer şi căută câteva informaţii în mai multe fişiere, dar foarte curând descoperi că era peste puterile lui. Nu avea acces total la fişiere, mai mult de-atât, unele fişiere nu le putea accesa deloc.

Deschise fişetul şi scoase toate materialele pe care le strânsese până acum. Repetă întrebările care îi frământaseră pe toţi în ultimele zile. *Ce ştim? Ce nu ştim? Şi ce trebuie să ştim ca să rezolvăm cazul ăsta?*

Ştiau de ce: femeile erau pedepsite fiindcă făcuseră un avort. Ceea ce se potrivea cu „femeile care nu iubesc toţi copiii în mod egal nu merită să aibă nici un copil". La început Peder crezuse că ucigaşul voia să pedepsească toate femeile care nu iubeau *ad litteram* toţi copiii în mod egal, acum însă ştia că se înşelase.

Dar ceea ce nu ştia echipa era cum alegea ucigaşul femeile dintre toate cele care făcuseră avort şi care apoi aveau copii. Oare era tatăl copiilor „respinşi"? Puţin probabil. Ucigaşul era, sau fusese, în preajma femeilor care făcuseră avort. Deci putea fi medic, de exemplu. Sau poate că dăduse de numele lor mai târziu, în fişe medicale sau ceva asemănător. Caz în care nu le cunoştea la momentul avorturilor.

Peder oftă. Aproape un număr infinit de variante.

Reveni, încăpăţânat, la însemnările lui.

Existau câteva indicii potrivit cărora ucigaşul pe care îl căutau era legat într-un fel sau altul de lumea medicală. Poate de un spital. Urmele de talc de pe mănuşile de spital; medicamentele la care părea să aibă acces. Sedative, dar şi substanţe mai periculoase.

Medicamentele nu erau chiar atât de neobişnuite, reflectă el. Fără doar şi poate se găseau în orice spital din Suedia. Dar nu toate spitalele aveau angajaţi care să fi fost condamnaţi pentru violenţă excesivă. Oare chestia asta fusese verificată? Şi dacă fusese verificată, era posibil ca ucigaşul să fi lucrat sub un nume fals într-un spital?

Peder nu era foarte sigur. Poate că spitalele aveau o astfel de situaţie... Dacă nu cumva schimbarea numelui fusese făcută legal.

Întoarse faptele pe toate părţile. Auzind mereu în minte cuvintele „Trebuie să existe o modalitate de a verifica asta". Ca o mantra, ca un colac de salvare de care să te agăţi. Omul pe care îl căutau stătea undeva, ascuns. Datoria lor era să îl găsească...

Peder habar nu avea de când stătea acolo, adâncit în gânduri, când Fredrika sună ca să confirme bănuiala, anume că Magdalena Gregersdotter făcuse şi ea un avort cu ani în urmă. Pentru Peder, legătura cu baia din Bromma era şi tragică, şi fascinantă.

După o jumătate de oră, Fredrika intră în biroul lui. Arăta altfel. În blugi şi o jachetă din catifea reiată, cu un tricou fără mâneci pe dedesubt. Avea părul strâns la spate, în coadă de cal, şi nu se fardase prea vizibil. Peder rămase surprins cât de mult îi plăcea aşa.

– Ai puţin timp? întrebă Fredrika.

– Desigur.

Fredrika se aşeză de cealaltă parte a mesei de scris. Ţinea un teanc de hârtii în mână.

– Am primit prin fax fişele medicale ale femeilor, zise ea fluturând foile. De când au făcut avortul.

Peder se învioră brusc.

– Şi tu crezi că ucigaşul lucrează la un spital?

– Eu cred că ucigaşul lucrează, sau a lucrat, în sistemul de sănătate, răspunse Fredrika precaut. Şi mai cred că acolo l-au întâlnit femeile. Nu *neapărat* în persoană, deşi tind să cred că aşa s-a întâmplat. Şi mai cred că motivul pentru care nu şi-l amintesc e că rolul jucat de el în tratarea lor a fost minor.

– Cineva din preajma lor, mormăi Peder.

– Exact.

Fredrika aruncă jumătate din teanc pe masă.

– Le citim împreună cât o aştepţi pe Ellen să-ţi aducă informaţiile? Cine ştie, poate e scurtătura pe care o căutăm de-atâta timp.

Era din ce în ce mai cald în biroul Ellenei. Simţea cum se evaporă deodorantul şi cum o mănâncă pielea de transpiraţie. Ştia că e un semn de nervozitate. În momente ca acestea întotdeauna transpira.

Oare de ce Carl nu dădea nici un semn de viaţă? Şi de ce se hotărâse să aştepte până seara ca să înceapă să sune pe la spitale? I se părea o eternitate până atunci.

Era atât de îngrijorată încât îi venea să plângă. Ce se întâmplase? Atinse buchetul de flori trimis de Carl cu câteva zile în urmă. Ellen îi putea dărui atâta dragoste... De ce trebuia el să complice lucrurile atât de mult?

Mă las copleşită de emoţii, gândi Ellen, zâmbind la gândul a ceea ce i se părea din ce în ce mai puţin o coincidenţă.

Apoi simţi cum neliniştea şi disperarea i se transformă în frustrare. Înţelegea, până la un punct, de ce nu o suna Carl, dar de ce nu îi răspundeau copiii la mesaje? Nu pricepeau că e îngrijorată?

Era aproape de prânz, deci nu aveau cum să mai doarmă. Ridică receptorul şi îi sună pe fix. Lăsă telefonul să sune de vreo douăzeci de ori, dar nici un răspuns.

Simţea cum o roade neliniştea pe dinăuntru. Era imposibil să doarmă şi, acum, era trecut de unsprezece, dar probabil că nici afară nu erau. Sau era ea atât de stresată că le uitase programul? Trebuia să meargă la sala de sport, la antrenament cu echipa de fotbal?

Încercă să lucreze ca să mai uite. Aştepta şi acum informaţiile cerute de Peder. După câteva minute sună acasă din nou. Fără răspuns. Sună pe mobilele copiilor. Nu răspunse nici unul.

Rămase nemişcată. Era îngrijorată de tăcerea copiilor. Era îngrijorată de tăcerea lui Carl. Se uită la florile de pe masă. Se gândi la toate confidenţele pe care şi le făcuseră, ea şi Carl. Îşi aminti cum îi spunea cât de importantă e pentru el. Că îi oferea „tot ce-şi dorea el".

Apoi Ellen îşi dădu seama că lucrurile se legau. Acum nu mai era îngrijorată sau iritată. Era îngrozită.

Alex Recht de-abia avu timp să pună capăt convorbirii telefonice când Peder şi Fredrika intrară valvârtej în birou şi se aliniară în faţa lui. Ca doi şcolari. Alex zâmbi în sinea lui.

– Bănuiesc că aţi auzit şi voi vestea bună.

Peder şi Fredrika se priviră întrebător.

– Că l-am prins, îi lămuri Alex.

Fredrika şi Peder îl priviră lung.

– Cum aşa? întrebă Fredrika.

– Simplu, răspunse Alex încântat. A încercat să ia avionul de la Copenhaga spre Thailanda şi a fost oprit la controlul paşapoartelor. Noroc că am anunţat Interpolul la timp ca să-i blocheze paşaportul.

– Scuze, despre cine vorbim? întrebă Peder, derutat.

Alex se încruntă.

– Despre Gabriel Sebastiansson, bineînțeles.

Fredrika oftă din toți rărunchii și se lăsă să cadă în fotoliul pentru vizitatori.

– Am crezut că te referi la ucigaș, zise ea aproape șoptit.

– Nu, nu, făcu Alex iritat. Pe ăsta nici măcar nu l-am identificat.

Peder și Fredrika schimbară din nou o privire.

– Poate că, totuși, l-am identificat, spuse Peder.

Alex îi făcu semn să se așeze pe celălalt scaun.

Fredrika dădu să spună ceva, dar Ellen intră fără să bată la ușă.

– Vă rog să mă scuzați, zise ea cu o voce gâtuită. Trebuie să mă reped până acasă. Mă întorc imediat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alex, îngrijorat. Avem nevoie de tine aici...

– Știu, oftă Ellen. Dar copiii nu răspund la telefon și nu sunt obișnuiți să fie lăsați singuri acasă. L-am sunat și pe tatăl lor, i-am sunat și pe prietenii la care se duc de obicei. Nimeni nu i-a văzut. Vreau doar să dau o fugă și să văd dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. Și să le trag un perdaf fiindcă n-au răspuns la telefoanele sărmanei lor mame.

– OK, dar întoarce-te repede, spuse Alex.

Alex crescuse și el copii. Și ar fi făcut exact același lucru. Și mai mult decât sigur că i-ar fi certat zdravăn. În termenii cei mai duri.

– Spune-le că data viitoare mă trimiți pe mine să stau de vorbă cu ei, adăugă el.

Apoi își întoarse atenția asupra Fredrikăi și a lui Peder.

– Noi credem că e psiholog, așa cum le-a spus Norei și Jelenei, începu Fredrika pe un ton precipitat, cu ochii strălucind de emoție.

– Și mai credem că activitatea lui de psiholog a fost cea care l-a pus în legătură cu femeile ai căror copii au fost uciși, adăugă Peder.

Alex spera că cei doi nu vor continua cu schimbul acesta de replici care mai mult îl deruta.

– Procedura standard prevede ca femeile care vor să facă avort să fie consiliate, explică Fredrika.

– Iar noi am descoperit în fișele celor două femei că au acceptat procedura, completă Peder, răsfoind teancul de hârtii pe care îl ținea în mână. Din fișa Magdalenei Gregersdotter reiese că a avut o discuție cu un student la psihologie care, la vremea respectivă, făcea practică la spitalul Söder. Ulterior, din cauza traumei provocate

de complicațiile de după avort, a discutat și cu un psiholog calificat. Dar inițial, când toată lumea credea că avortul decursese fără probleme, a vorbit cu un tânăr care încă nu terminase facultatea. Din fișă rezultă că se numea David Stenman.

Alex se încruntă. *David?*

– Sara Sebastiansson a făcut avortul câțiva ani mai târziu, în Umeå, interveni Fredrika. A fost consiliată și ea. Potrivit fișei, a discutat cu un psiholog, dar, din păcate, aici apar doar inițialele acestuia: DS. Am sunat la spitalul din Umeå și mi s-a confirmat că e vorba de aceeași persoană.

Alex îi privi pe rând.

– Ellen a avut timp să-ți dea lista cu inșii care ne-ar putea interesa? îl întrebă el pe Peder.

– Nu. Dar l-am căutat pe David Stenman la Evidența Populației și nu l-am găsit.

– Dar i-am găsit cazierul, zise Fredrika. A fost condamnat pentru incendiere premeditată și internat într-un spital de psihiatrie la începutul anilor 2000. A fost eliberat toamna trecută. A beneficiat de circumstanțe atenuante: persoana care a murit în incendiu a fost bunica lui, care se pare că l-a terorizat în copilărie, ea fiind cea care l-a crescut. De exemplu îl ardea cu chibrituri ca să-l pedepsească dacă făcea vreo prostie.

– Și acum îi pedepsește pe alții la fel, conchise Alex calm.

– Da, zise Peder. Mai sunt și alte detalii interesante. Cum ar fi că nu trebuia să se nască. Mama lui era dependentă de droguri și a încercat să-l avorteze singură, cu o andrea.

– De aici și ura lui față de femeile care își permit luxul de a face un avort și astfel – în ochii ucigașului nostru – de a comite un păcat, zise Alex pe un ton firesc și se aplecă peste masă. Dar dacă i-ați găsit cazierul, poate că i-ați găsit și codul numeric personal? L-ați verificat? Nu cumva și-a schimbat numele?

– Asta a și făcut după ce a fost eliberat, răspunse Fredrika, punând o foaie printată în fața lui Alex.

– Și-a schimbat numele în Aron Steen. La Evidența Populației am aflat că stă în Midsommarkransen. Uite o fotografie tip pașaport, mai veche.

Fredrika mai puse o foaie de hârtie pe masă.

Alex simți cum inima începe să îi bată cu putere în timp ce privea figura unui bărbat cu un aer distins.

– Ce părere ai, Alex? întrebă Peder, nerăbdător.

– Cred că am dat de ucigaş, replică Alex cu înverşunare şi bătu din palme. OK. Iată ce propun eu. Peder, ia legătura cu echipa de intervenţie rapidă. Să meargă imediat acasă la el şi să-l aducă aici. Cu puţin noroc, poate că nu şi-a dat seama cât de aproape suntem de el şi n-a avut timp să dispară.

Alex îşi drese glasul şi continuă:

– Adunaţi toate informaţiile despre individul ăsta, cât se poate într-o zi de duminică. Dacă e nevoie, vorbiţi din nou cu Magdalena şi Sara. Întrebaţi-le dacă îşi amintesc de el. E esenţial să nu ne scape nimic. Trebuie să verificăm absolut totul. Trebuie să stabilim tot ce-a făcut de când a fost eliberat. Şi nu uitaţi să-l informaţi cât mai curând pe judecător. Vorbiţi cu cel care e de serviciu azi. Va avea mult de lucru. Şi verificaţi lista pe care o veţi primi de la Ellen. Nu vreau să excludem posibilitatea ca altcineva să fie ucigaşul.

Fredrika şi Peder încuviinţară repede din cap, de-abia aşteptând să o ia din loc. Până şi Fredrika se lăsa purtată de val.

– L-am găsit pe cel care se ocupă de eliberarea lui condiţionată, zise ea. Amicul nostru Aron Steen se poartă impecabil şi chiar s-a angajat. La o firmă de salubritate. Nu m-ar surprinde dacă firma respectivă a avut un contract cu un spital în ultimele şase luni. Asta ar explica de unde şi-a procurat medicamentele şi mănuşile.

Fredrika zâmbea. Vorbea cu fermitate, limbajul ei corporal era plin de o energie de-abia ţinută în frâu.

Are chemare, ce mai, gândi Alex. Am judecat-o greşit. Şi ea s-a înşelat. Se amăgeşte singură când spune că îi lipseşte entuziasmul.

Auziră paşi repezi pe coridor. Ellen intră în birou roşie la faţă.

– Data viitoare am să-mi uit capul, zise ea,evident tensionată. Mi-am uitat cheile de la maşină.

Se opri când îi văzu cât de optimişti arată.

– Ce s-a întâmplat?

Întrebarea îi făcu să izbucnească în râs. Li se luase o piatră de pe inimă, gândi Alex.

– Cred că l-am găsit, Ellen, zise el zâmbind larg.

– Sunteţi siguri? întrebă Ellen albindu-se la faţă.

– Mda. Sută-n sută nu putem fi, dar, la momentul acesta, suntem aproape siguri.

Alex împinse spre ea foaia printată cu fotografia tip paşaport.

– Ţi-l prezint pe... Cum ziceaţi că-l cheamă pe isteţul ăsta? întrebă el iritat.

Fredrika şi Peder zâmbiră.

– Păi, dacă nu asculţi ce-ţi spunem noi, mai bine ne adresăm altui şef, oftă Peder, fluturând din mâini.

Nici unul dintre ei nu observă reacţia Ellenei după ce femeia făcu doi paşi spre masă şi privi bărbatul din fotografie. Nici unul dintre ei nu observă cum se înroşeşte la faţă şi cum lacrimile îi împăienjenesc ochii. Dar cu toţii îi auziră cuvintele murmurate:

– Slavă Domnului.

Se lăsă tăcerea.

Ellen arătă cu un deget tremurat spre fotografie.

– O clipă am crezut că e... Am crezut că e bărbatul cu care...

Izbucni în râs.

– Ce gânduri nebuneşti avem uneori, spuse ea cu un suspin, zâmbind printre lacrimi.

Apoi îi sună mobilul. Era fiul ei, cu o voce încordată:

– Mamă, trebuie să vii acasă numaidecât.

– Ce s-a întâmplat, scumpul meu? întrebă Ellen, cu acelaşi zâmbet pe buze.

– Mamă, vino imediat, repetă fiul ei agitat. El spune că trebuie să vii imediat. Vino cât de repede poţi. Nu se simte deloc bine.

Vestea că un alt copil dispăruse se abătu asupra lor ca un trăsnet. O primiră tocmai când se pregăteau să îl prindă pe Aron Steen.

Alex ieşi în goană pe coridor şi îi găsi pe Fredrika şi Peder în Bârlog, ultimul prinzându-şi o vestă antiglonţ. Fredrika studia nişte documente, încruntată.

– A mai răpit un copil, anunţă Alex. Un băieţel de patru ani a dispărut de pe un teren de joacă din Midsommarkransen, aproape de casa în care locuieşte Steen, acum o jumătate de oră. Părinţii au sunat şi au spus că i-au găsit hainele şi ceea ce par a fi nişte smocuri din părul lui în dosul unui copac de la marginea terenului.

– Dar zona e ţinută sub supraveghere, exclamă Peder. Ni s-a spus că a fost văzut pe fereastra apartamentului şi că nu a ieşit deloc.

– Trebuie să fi ieşit, zise Alex tăios. A mai dispărut un copil!

– Nu poate să fi ajuns prea departe, interveni Fredrika, jucându-se cu o bucăţică de hârtie.

– Nu, nu poate, repetă Alex grăbit. De data asta trebuie să se fi grăbit al naibii de mult. Hainele au fost lăsate de-a valma şi n-a mai avut timp să-l radă în cap pe băiat, i-a smuls câteva smocuri de păr la întâmplare.

– Ştie că suntem pe urmele lui, spuse Peder hotărât, prinzându-şi pistolul la cingătoare.

Fredrika privi pieziş la pistol, dar nu spuse nimic.

– Şi acum ce facem? întrebă ea.

– Ducem la îndeplinire operaţiunea aşa cum ne-am propus, răspunse Alex. Trebuie să intrăm în apartament şi să vedem dacă dăm de ceva care să ne spună unde l-ar fi putut duce pe băiat. Dar, cum spuneam, sigur nu va ajunge prea departe. Am blocat toate drumurile care ies din oraş şi am alertat toate secţiile de poliţie din ţară.

Fredrika privi preocupată.

– Presupun că trebuie să stăm de vorbă cu părinţii băiatului, spuse ea. Ca să ne lămurim cum s-a ajuns aici.

– Desigur, zise Alex. Am trimis deja doi detectivi acolo. De data asta ştim ce căutăm. Mama va trebui să ne spună unde a făcut avortul, iar noi va trebui să ajungem repede acolo, înainte ca ucigaşul să apară cu copilul.

Fredrika încuviinţă din cap, dar rămase la fel de încruntată.

– Dacă nu e deja prea târziu. Dacă se grăbeşte la fel de mult ca pe terenul de joacă, băiatul ar putea fi deja mort. Nu putem exclude această posibilitate.

Alex înghiţi în sec.

– Nu, zise el. Bineînţeles că nu putem. Dar cel puţin putem acţiona cât mai rapid cu putinţă ca să împiedicăm crima.

– Dar dacă ştie că suntem pe urmele lui? întrebă Peder gânditor.

– Da?

– Ori şi-a pierdut capul, cum credem noi, caz în care termină repede cu copilul, chiar dacă face o treabă de mântuială. Ori i-a mai rămas puţină raţiune, caz în care nu se va debarasa de băiat încă de la început.

– Ca să-l folosească drept monedă de schimb pentru libertatea lui, adăugă Alex.

– Exact, spuse Peder.

În Bârlog se aşternu liniştea.

– Mai ştiţi ceva de Ellen? întrebă Fredrika.

Alex clătină din cap.

– A ţinut să plece singură acasă, spunea că se descurcă, dar tot am trimis o maşină acolo. Mi s-a părut că ceva nu e în regulă.

Razele vesele ale soarelui pătrundeau în Bârlog, radiind căldură. Mici ghemuri de puf se rostogoleau pe podea. Instalaţia de aer condiţionat se trezi la viaţă.

Auziră paşi repezi pe coridor. Un detectiv tânăr dădu buzna pe uşă.

– Tocmai au sunat cei din echipa de supraveghere, spuse el grăbit. S-a întors acasă.

– Cine s-a întors acasă? întrebă Alex enervat.

– Aron Steen. Tocmai s-a întors în apartament.

– Dar băiatul? întrebă Peder.

– Îl ducea în braţe, era în pielea goală. Steen părea să ştie că suntem cu ochii pe el, dar nu-i păsa.

Preţ de câteva ore Ellen crezuse că motivul pentru care Carl nu mai dăduse nici un semn de viaţă fusese că el era ucigaşul de copii pe care îl vâna poliţia. Şi că motivul pentru care copiii ei nu răspundeau la telefon fusese că îi răpise tocmai bărbatul pe care îl iubea atât de mult.

Dar nu era adevărat.

Ellen pur şi simplu nu înţelegea cum de reuşise să îşi amestece atât de mult viaţa profesională cu cea particulară. Oare când îşi pierduse controlul imaginaţiei? Oare când devenise munca atât de importantă în viaţa ei încât să nu o mai poată deosebi de alte lucruri, poate la fel de importante?

Trebuie să mă gândesc bine la asta, hotărî ea. Trebuie să stabilesc ce anume e mai important pentru mine.

Copiii nu răspunseseră la telefon fiindcă fuseseră în vecini, unde luaseră un mic dejun copios. Şi uitaseră să o anunţe. Atât şi nimic mai mult.

În ceea ce îl priveşte pe Carl...

Ellen îl privi pieziş; stătea pe podea, în camera de zi. Imediat ce sosise acasă, copiii se retrăseseră în camera lor.

– Şedea pe trepte, afară, când ne-am întors din vecini, îi spusese fiica ei, arătând cu capul spre Carl, care stătea pe ultima treaptă cu picioarele întinse. Vorbeşte cu el. Nu se simte deloc bine.

La început, nu ştiuse ce să facă.

Să îl lase în casă?

O maşină a poliţiei trecuse încet pe lângă casa ei şi oprise.

Ellen îl invitase pe Carl înăuntru, dar lăsase uşa deschisă. Maşina poliţiei aştepta.

În clipa următoare, Carl se prăbuşise pe canapeaua veche a Ellenei şi izbucnise în plâns. Ellen hotărâse să se aşeze pe podea, puţin mai departe de el. Şi acolo rămăsese.

Viaţa era atât de imprevizibilă. Cine ar fi putut anticipa ca acestui bărbat rigid, atât de stăpân pe el, care îşi alegea cuvintele cu grijă şi părea atât de puternic, să îi cedeze nervii în halul acesta? Cum nu ştia ce cuvinte să folosească în astfel de împrejurări, Ellen rămase tăcută. Prin uşa închisă a dormitorului îşi auzi fiul vorbind la telefon şi fiica zdrăngănind la chitară.

– Sunt însurat.

Ellen tresări.

– Sun însurat, repetă Carl.

– Dar...

– Ţi-am spus că sunt singur. Te-am minţit. Sunt însurat cu aceeaşi femeie de peste cincisprezece ani şi avem împreună doi copii. Şi o casă în Borås.

Ellen clătină încet din cap.

Au fost întrerupţi de un ciocănit în uşa de la intrare.

În camera de zi îşi făcu apariţia un poliţist.

– Totul e în regulă? întrebă el.

Ellen înclină din cap.

– Atunci, dacă totul e în regulă, noi plecăm, zise poliţistul, şovăitor.

– Totul e în ordine, spuse ea cu o voce monotonă. Absolut totul e în ordine.

Poliţistul plecă închizând uşa după el. Fiica Ellenei cântă începutul melodiei „Layla"; fiul ei scoase un hohot de râs la telefon.

Ce bine e că totul a decurs de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– De asta n-am vrut să mă întâlnesc cu familia ta, Ellen, zise Carl mai mult şoptit.

Îşi suflă nasul într-o batistă brodată cu iniţialele lui. Oare era opera soţiei? Atât de pricepută era?

– Pur şi simplu nu ştiam ce să fac, continuă el oftând. Cu relaţia noastră. Cu ceea ce avem împreună. Cu ceea ce ar putea fi. Şi dacă am destul curaj.

Ellen încercă să respire fără ca aerul să i se oprească undeva, în piept.

– Destul curaj pentru ce? întrebă ea cu voce joasă. Destul curaj pentru *ce*?

– Ca să fac ce-am făcut. Să-mi părăsesc familia.

Ulterior Ellen îşi va aminti că nu îl slăbise din ochi.

Carl începu să vorbească mai repede.

– Ştiu că am făcut numai greşeli; ştiu că nu m-am purtat cum trebuie. Şi îmi dau seama că te-ai întrebat unde eram când nu-ţi răspundeam la telefon. Dar tot trebuie să te întreb...

Din nou tăcere. Tăcere dincolo de cântecul lui Eric Clapton şi de hohotele de râs la telefon.

– Tot trebuie să te întreb dacă... Dacă putem fi împreună.

Ellen îl privi în ochii atât de negri. Doar pentru o clipă îl văzu aşa cum îl văzuse prima oară. Demn de încredere şi integru.

Dar asta fusese atunci. Ce se putea alege din ceea ce o aştepta acum?

– Nu ştiu, Carl, şopti ea. Pur şi simplu nu ştiu.

Când ajunse la apartamentul lui Aron Steen, echipa de intervenţie rapidă găsi uşa întredeschisă. Alex şi Peder rămaseră în urmă, cu pistoalele pregătite. O convinseseră pe Fredrika să rămână la cartierul general. Alex nu voia să pună în pericol viaţa personalului civil, neînarmat, într-o situaţie critică.

– Aron Steen, strigă Alex autoritar.

Nici un răspuns.

Poliţiştii izbiră uşa cu piciorul şi pătrunseră în apartament.

Nimeni, nici în dreapta, nici în stânga.

Echipa înaintă cu precauţie.

Un hol întunecat. Pereţi întunecaţi, lipsiţi de decoraţiuni.

Alex simţi un miros înţepător.

Benzină. *Apartamentul putea a benzină.*

Îl găsiră în bucătărie. Şedea pe un scaun cu copilul drogat, inconştient, în braţe, cu hainele îmbibate de benzină şi cu o brichetă în mână.

Poliţiştii spuseră încet, care mai de care: „Calm", „Stai acolo", „Nu înaintaţi; podeaua e udată cu benzină".

Nu intrară în bucătărie.

Nici Alex nu intră.

Îşi vârî pistolul în toc şi rămase acolo, în pragul care despărţea holul de bucătărie. Unde se termina câmpul de bătaie al lui Alex şi începea cel al lui Aron Steen.

Se uitară unul la celălalt. Aron Steen zâmbi placid.

– În sfârşit ne întâlnim, Alexander, zise el, rupând tăcerea încordată.

– Da, răspunse Alex calm.

Aron schimbă poziţia copilului de pe genunchiul lui. Echipa îi supraveghea orice mişcare. Aron zâmbi din nou.

– Cred că ar trebui să rezolvăm problema fără prea multă violenţă, continuă el, lăsând capul pe o parte. Eşti bun să le spui însoţitorilor tăi să aştepte pe hol? Ca să putem discuta în voie.

Vorbea ca un profesor. I se adresa lui Alex ca unui copil, ca unui elev. Alex simţi cum îl apucă furia. Aron Steen nu avea ce să îl înveţe. Asta va trebui să i-o spună neapărat.

Peder apăru brusc lângă Alex. Cu pistolul în mână. Alex îi făcu semn să se îndepărteze, iar celorlalţi să rămână pe hol. La nevoie puteau trage şi de acolo, dar ieşeau mai puţin în evidenţă.

Aron îi privi cu atenţie. Zâmbea, dar ochii îi ardeau de ură.

– Focul are ceva aparte, nu crezi? şopti el, jucându-se cu bricheta. Am aflat asta încă de mic.

Alex rămase nemişcat. Mai târziu se va întreba de ce.

Aron se uită la Alex, apoi la cei din spatele lui.

– Va dau băiatul dacă mă lăsaţi să plec din ţară.

Alex înclină încet din cap.

– OK.

– Uite cum facem, continuă Aron Steen cu o voce insinuantă. Eu ies împreună cu băiatul, mă urc în maşină şi plec. Voi *nu* mă urmăriţi. Când ajung destul de departe, te sun şi îţi spun unde găseşti băiatul.

Razele de soare dansau pe pervazul ferestrei din spatele lui Aron şi al băiatului. Alex le privi câteva clipe, apoi reveni la Aron.

– Nu, spuse el.

Aron se uită surprins.

– Nu? repetă el.

– Nu. Băiatul nu pleacă de aici.

– Atunci va muri, zise Aron calm.

– Va muri şi dacă îl iei cu tine, replică Alex la fel de calm. De asta nu te putem lăsa să-l iei.

Aron părea exasperat.

– Dar de ce să-l omor? Ţi-am spus doar, vi-l dau dacă mă lăsaţi să plec.

– Iar eu am spus că sunt de acord. Dar schimbul are loc aici. Îmi dai băiatul şi noi plecăm.

Aron izbucni în râs, apoi se ridică atât de brusc încât, fără să vrea, Alex făcu un pas înapoi. Membrii echipei se apropiară, apoi se opriră şi aşteptară. Energia cinetică din spatele lui îi transmise lui Alex o senzaţie de siguranţă complet absurdă. Ca şi cum prezenţa lor ar fi putut schimba în vreun fel situaţia.

– Ţi-am demonstrat cum lucrez eu, nu? spuse Aron, ridicând vocea. Ţi-am demonstrat precizia cu care îmi îndeplinesc misiunea, nu?

Alex sesiză schimbarea din vocea lui Aron şi se întunecă la faţă. Era crucial ca lucrurile să nu degenereze.

– Ne-am lămurit cum lucrezi, spuse el molcom. Şi suntem impresionaţi, desigur.

– Nu încerca să mă flatezi, şuieră Aron.

Dar cuvintele lui Alex avuseră efectul scontat.

Aron se aşeză la loc. Copilul era inert şi greu, iar degetele lui Aron alunecau pe el din cauza benzinei. Alex observă că îi sângera nasul. Aron îşi schimbă poziţia ca să îl ţină mai bine.

Alex simţea cum îl ia cu ameţeală din cauza mirosului puternic de benzină.

Dădu să spună ceva, dar Aron i-o luă înainte:

– Dacă nu plec împreună cu copilul, înţelegerea noastră cade.

– Putem negocia, zise Alex, lăsându-se pe vine. Fiecare dintre noi ştie precis ce vrea; eu vreau băiatul, tu vrei să fii liber.

Alex ridică mâinile, apelând la raţiunea lui.

– Cred că putem ajunge la o înţelegere..., ce zici?

– Şi eu cred că putem, răspunse Aron placid.

Urmară câteva clipe de tăcere. Un nor acoperi soarele. Lumina scăzu în apartament.

– Deci băiatul nu poate părăsi apartamentul? întrebă Aron într-un târziu.

Alex clătină din cap.

– Nu, nu poate.

Alex privi de jur împrejur. Singura ieşire era uşa în pragul căreia stătea el. Îngrijorarea îşi făcu loc printre aburii de benzină şi îl prinse în ghearele ei. Oare de ce Aron nu stătea în camera de zi cu băiatul? Acolo era uşa spre balcon, nesupravegheată, pe unde putea fugi. *De ce venise aici, unde nu avea nici o scăpare?*

Aron dădu răspunsul la întrebarea nerostită a lui Alex.

– La asta m-am gândit şi eu, zise el cu un zâmbet. N-ai avut nici o intenţie să mă laşi liber.

Până să zică Alex ceva, bricheta se aprinse şi, în clipa următoare, flăcările cuprinseră bucătăria.

Partea a treia

SEMNE DE RENAŞTERE

SFÂRŞITUL LUI SEPTEMBRIE

Toamna sosi pe furiş înainte ca vara să îşi intre cu adevărat în drepturi. De-abia atunci încetă să mai plouă. Cerul senin era parcă mai înalt, serile deveneau din ce în ce mai reci, iar nopţile, din ce în ce mai lungi.

Alex Recht se întoarse la lucru în a treia săptămână din septembrie. Se opri în pragul biroului şi zâmbi. Ce bine era.

În sala de şedinţe lumea îi sărbători revenirea cu cafea şi prăjituri. Şeful ţinu un mic speech. Alex se înclină şi îi mulţumi, primi un buchet de flori şi mulţumi din nou.

Mai târziu, singur în birou, vărsă o lacrimă. Se simţea extraordinar de bine fiindcă se întorsese la birou.

Mâinile i se vindecaseră mai repede decât se anticipase, spuneau medicii, asigurându-l că le va putea folosi la capacitatea maximă.

Poate pentru a mia oară, îşi examină cicatricele din palme şi de pe dosul mâinilor. O pieliţă subţire, în diverse nuanţe de roz, îi acoperea mâinile, întinzându-se dincolo de încheieturi.

Paradoxal, nu îşi amintea să îl fi durut când mâinile îi fuseseră atinse de foc. Succesiunea evenimentelor şi-o amintea însă cu precizie: bucătăria lui Aron Steen, transformată în infern; Aron, aşezat pe scaun, înghiţit de flăcări, copilul, ca o torţă vie. Alex se văzu cu ochii minţii aruncându-se în foc şi smulgând copilul din braţele lui Aron. Îşi auzi propriile strigăte: „La o parte. Arde băiatul!"

Şi băiatul chiar ardea. Cu atâta intensitate, încât Alex nu îşi dăduse seama că ardea şi el. Lăsase băiatul pe podea şi îl acoperise cu propriul corp ca să înăbuşe flăcările. Apoi Peder aruncase un prosop mare peste Alex şi încercase să îi imobilizeze braţele. Focul trosnea şi scuipa, ardea şi înjura.

Echipa de intervenţie rapidă intrase în bucătărie, înarmată cu un covor de pe hol, un preş de baie şi prosoape ca să se apere de

foc. Nimeni nu reuşise să se apropie de masă, unde Aron Steen ardea ca un rug. Nu scosese nici un sunet în timp ce focul îi lua viaţa. Mai târziu tocmai această scenă le va bântui visele celor mai mulţi dintre martori. Omul care ardea, nemişcat, la masa din bucătărie.

Un vecin alertat de zgomot adusese în fugă un extinctor cu care reuşiseră să ţină focul sub control până la venirea pompierilor şi a ambulanţei; victimele incendiului: un bărbat mort şi un copil cu arsuri grave. Echipajul ambulanţei îl găsise pe Alex în baie, ţinându-şi mâinile arse sub jetul de apă rece.

Alex îşi amintea cu greu ce se întâmplase după aceea. Ştia că fusese sedat mai multe zile. Ştia că, în momentul în care îşi revenise, simţise o durere atroce. Dar, urmând întocmai programul de recuperare, starea lui se îmbunătăţise mai repede decât sperase.

Cât fusese în concediu medical, ziarele scriseseră întruna despre caz. Nenumărate articole ofereau amănunte despre moartea violentă a copiilor şi a femeii din Jönköping. Comentariile erau însoţite de cronologii, hărţi cu săgeţi şi puncte roşii.

Alex le citise pe toate. Mai ales fiindcă nu avea altceva de făcut, cel puţin aşa susţinea el.

Povestea celor două femei, Nora şi Jelena, era prezentată în mai multe versiuni. Presa descoperise aşa-zisele rude ale tinerelor, rude care de fapt niciodată nu intraseră în legătură cu ele, dar ţineau foarte mult să apară în ziare. Foşti colegi de clasă povesteau tot felul de întâmplări ciudate din anii de şcoală, iar autorii îşi împănau articolele cu citate din foşti profesori şi chiar şefi pe care îi intervievaseră.

Ancheta poliţiei era şi ea întoarsă pe toate feţele. Oare poliţia nu putuse interveni mai devreme? Oare făptaşul nu putuse fi identificat mai repede? Mai mulţi specialişti erau solicitaţi să îşi exprime opinia. Unii declarau sus şi tare că poliţia complicase prea mult o „anchetă foarte simplă", în timp ce alţii susţineau pe drept cuvânt că poliţia procedase corect considerându-l, într-o primă fază, pe tatăl Lilianei Sebastiansson drept suspectul principal. Chiar dacă, pornind de la această ipoteză, anchetatorii pierduseră un timp preţios.

Dar toţi specialiştii acuzau în unanimitate descinderea în apartamentul lui Aron Steen din Midsommarkransen. Unii credeau că poliţia ar fi trebuit să se retragă de îndată ce simţise mirosul de

benzină şi să revină cu pături ignifuge şi extinctoare. Alţii credeau că poliţia nu ar fi trebuit să se angajeze în nici un fel de dialog cu Aron Steen, ci doar să îl ucidă cu un glonţ tras prin geam, dacă tot stătea la vedere.

Nici unul dintre specialiştii citaţi nu fusese prezent la descindere. Alex însă fusese. Şi va susţine până în ziua morţii că descinderea nu s-ar fi putut desfăşura altfel. Dacă şi-ar fi făcut simţită prezenţa la uşă şi apoi s-ar fi retras ca să aducă materialele respective, soarta copilului ar fi fost pecetluită. În clipa în care poliţia intrase în bloc, nu mai fusese cale de întoarcere.

Articolele pe care Alex le găsea mai puţin enervante şi mai interesante erau cele despre ucigaş. Aici ziariştii îşi făcuseră treaba cu mai multă meticulozitate, se documentaseră mai bine, rezultatul fiind mai convingător. Lui Alex articolele îi demonstrau că ziariştii nu găseau calea de mijloc. Era imposibil să relatezi povestea tragică a lui Aron Steen fără să manifeşti un pic de înţelegere şi compătimire. Nu iertare, subliniau ei, ci înţelegere.

Aron fusese unul dintre cei lipsiţi complet de şanse, gândea Alex cu amărăciune. Încă din faşă fusese maltratat cu sălbăticie de bunica lui dezechilibrată mintal, care ani în şir îl făcuse să se dispreţuiască, denaturându-i percepţia despre bine şi rău, împiedicându-l să dezvolte până şi cea mai simplă formă de empatie. La şcoală se ducea în haine soioase, cu privirea rătăcită, mereu furios. Duhnea de mirosul ţigărilor fumate de bunica lui. Ceilalţi copii îl luau în râs, îi spuneau fetiţa bunicii. Era atât de slab şi purta părul atât de lung, încât nu ştiai dacă e băiat sau fată, strigau ei. Cei care îl chinuiau mai mult erau stârniţi de mirosul de ţigară şi de murdăria lui. Îl porecleau Cenuşăreasa.

Asistenţa socială intervenise de-abia când băiatul împlinise cincisprezece ani, plasându-l într-o familie. Bunica lui nu ezitase în a-l învinovăţi de moartea mamei lui, adică a fiicei ei, declarând că, după ea, băiatul ăsta nu avea cum să ajungă o persoană normală.

La început, bunica lui Aron Steen părea că se înşelase. Aron terminase liceul, se înscrisese la universitate, ajunsese psiholog şi plecase de acasă. Dar primele semne apăruseră deja. Educatoarea de la grădiniţă spusese că, încă de mic, simţea o mare plăcere în a chinui animalele. Îşi făcea greu prieteni şi îi păstra şi mai greu. Pe de altă parte, era o fire deschisă şi se exprima uşor. Ca bărbat era considerat atrăgător, ceea ce îl ajuta din punct de vedere social.

Se adapta greu la locul de muncă, motiv pentru care îl schimba frecvent. Era mereu agitat, cei din jur considerându-l un tip care nu își găsea liniștea.

În momentul în care o întâlnise pe Nora era din nou în Umeå, unde crescuse, și lucra la spital. Potrivit ziarelor, despărțirea de Nora declanșase un fel de psihoză, fiindcă exact atunci se dusese la casa bunicii, în miez de noapte, și îi dăduse foc, bunica pierzându-și viața în incendiu.

Restul era, cum se spune, istorie. Alex vorbise recent cu părinții băiețelului pe care Aron Steen îl luase ostatic. Băiețelul își revenea încet. Arsurile lui erau mult mai grave decât ale lui Alex, dar cel puțin supraviețuise. Părinții îi erau extrem de recunoscători. Numai timpul avea să dovedească dacă și băiatul va fi la fel.

Deși prin acțiunile ei hotărâte poliția descoperise identitatea făptașului, multe alte întrebări rămâneau fără răspuns. Era imposibil de stabilit unde îi ucisese Aron pe copii. După toate probabilitățile, Lilian fusese ucisă în apartamentul Jelenei, iar Natalie, în cel al lui Aron, dar nu aveau cum să dovedească. Ancheta nu stabilise nici motivul pentru care Nora fusese ucisă exact atunci, și nu mai târziu. Jelena Scortz susținea că nu știa nimic despre asta.

Jelena fusese externată și acum era cercetată în stare de arest la închisoarea Kronoberg, așteptând procesul. Respingea orice acuzație, în ciuda probelor care confirmau prezența Lilianei în apartamentul ei. Chiloțeii Lilianei fuseseră găsiți într-o pungă aruncată la tomberon, în subsolul blocului. Jelena refuza să spună cum de ajunseseră acolo. Alex nu știa dacă să i se facă milă de ea sau nu.

Deschise computerul și răsfoi agenda de pe birou. Mai erau două săptămâni până pleca, împreună cu Lena, spre America de Sud, ca să își viziteze fiul. Va fi o călătorie extraordinară, Alex nu avea nici un dubiu în privința asta.

Auzi un mic ciocănit în ușă.

Fredrika rămase în prag, nehotărâtă.

– Intră, zise Alex cu o căldură nedisimulată în glas.

Fredrika zâmbi și se așeză în fotoliul musafirului.

– Am vrut să văd cum te simți. Totul e în ordine?

Alex înclină din cap și îi întoarse zâmbetul.

– Aproape totul. Dar la tine?

Veni rândul Fredrikăi să încline din cap. Da, totul era în ordine.

– Te-i distrat bine în concediu? întrebă Alex, chiar curios.

Întrebarea o luă prin surprindere pe Fredrika. Vara şi concediul ei păreau atât de departe.

Dar întrebarea lui Alex îi redeşteptă amintirile frumoase din săptămâna petrecută cu Spencer la o mică pensiune din Skagen.

Zâmbi, ochii însă i se întunecară.

– Am avut un concediu minunat, replică ea apăsat.

În clipa aceea îi veni în minte imaginea lui Spencer, pe nisip, privind spre mare. Vântul care îi sufla în faţă, ochii ca nişte fante înguste, apărându-se de soare.

– Mai bine de-atât nu se poate, Fredrika, spusese el.

– Ştiu.

– Ca să nu crezi că vreau să te amăgesc.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Lângă tine întotdeauna m-am simţit în siguranţă.

Apoi rămăseseră acolo, pe nisip, privind apa unde valurile înalte se urmăreau când înainte, când înapoi, până când Fredrika, nemaiavând stare, rupsese tăcerea.

– Fiindcă veni vorba de amăgire, cred că mai trebuie să vorbim despre ceva...

Alex îşi drese glasul văzând că Fredrika e cu mintea în altă parte.

– Mulţumesc pentru CD, zise el. I-a plăcut şi Lenei. Îl ascultăm aproape în fiecare zi.

– A, mă bucur. Şi mie îmi place foarte mult.

Apoi se aşternu tăcerea.

Alex se foi pe scaun şi se hotărî să pună o întrebare mult mai la obiect, dar Fredrika i-o luă înainte:

– Peder când se întoarce?

Alex se gândi puţin.

– Pe 1 noiembrie. Asta dacă nu cumva se hotărăşte să devină casnic.

Fredrika schiţă un zâmbet.

Peder şi Fredrika îşi uniseră forţele ca să încheie ancheta ce începuse cu dispariţia Lilianei Sebastiansson din trenul sosit în Gara Centrală din Stockholm. Fusese o colaborare fructuoasă care îi făcuse să se respecte reciproc, motiv pentru care se despărţiseră în termenii cei mai buni când Peder se hotărâse să intre în concediu de paternitate la începutul lunii august.

Atunci vorbiseră ultima oară. Fredrika se întrebase de câteva ori dacă să îi telefoneze, dar până acum nu o făcuse. Poate fiindcă

vedea în el mai curând un coleg decât un prieten. Iar acum trecuse prea mult timp ca să i se pară firesc să îl sune. În plus, pe coridor se vorbea în şoaptă că Peder şi soţia lui s-ar fi „despărţit de probă", deşi despre Peder se spunea şi că ar fi rugat un avocat, amic de-al lui, să demareze procedurile de divorţ şi de împărţire a bunurilor.

Tragic, gândi Fredrika.

Alex era de aceeaşi părere.

Dar nici unul dintre ei nu o exprimă în cuvinte, ci o lăsă suspendată în aer.

În tăcerea care urmă, Alex încercă din nou să pună întrebarea la care aştepta un răspuns urgent.

– Tu ce intenţii ai, Fredrika? Rămâi aici, cu noi?

Fredrika se îndreptă de spate şi îl privi drept în ochi.

– Da, răspunse ea calm. Rămân.

Alex îi zâmbi.

– Mă bucur, spuse el sincer.

Un alt acord care nu avea nevoie de cuvinte. Fredrika se gândi dacă era momentul potrivit să îi spună că, deşi voia să rămână, unele lucruri trebuiau să se schimbe. Anumite lucruri legate de ce anume credea el despre competenţa şi pregătirea ei. Presa subliniase implicarea ei în acest caz, fapt care atrăsese atenţia asupra tensiunilor dintre poliţişti şi personalul civil. Fredrika refuzase două invitaţii la talk-show-uri. Nu simţea deloc nevoia să îşi exprima opiniile la televizor.

Fredrika se hotărî să amâne subiectul pe altă dată. Era prima zi de lucru a lui Alex după incendiu; nu i se părea corect să îl provoace la o discuţie atât de importantă.

Şi, oricum, mai era un subiect pe care voia să îl abordeze.

– Te anunţ că anul viitor voi fi în concediu de maternitate, de la sfârşitul lui aprilie.

Alex tresări. Fredrika îşi muşcă buza de jos ca să nu izbucnească în râs.

– Concediu de maternitate? repetă Alex uluit.

– Voi fi mămică, zise Fredrika, simţind cum se îmbujorează de mândrie.

– Felicitări! spuse Alex automat.

Şi o privi lung.

– Încă nu se vede, adăugă el, fără să vrea.

Fredrika zâmbi doar, lăsându-l pe Alex să mai facă o gafă.

– Să ne aşteptăm la o nuntă-fulger?

Fu rândul Fredrikăi să tresară, motiv pentru care Alex îşi ridică imediat mâinile rănite, semn că îşi retrage cuvintele. Fredrika se trezi chicotind. O nuntă-fulger. Ce expresie.

La asta trebuie să-i răspund, îşi spuse ea, şi răspunse:

– Mă tem că nu. Tatăl e deja căsătorit.

Alex o privi cu un zâmbet prostesc, aşteptând ca şi ea să retracteze. Dar Fredrika rămase tăcută.

Alex se întoarse şi se uită pe geam.

O să-mi prindă bine călătoria în America de Sud, gândi el.

În semn de mulţumire

Aceasta e prima mea carte şi, prin urmare, necesită lista cea mai lungă de mulţumiri pe care o voi scrie vreodată.

Această carte nu ar fi apărut dacă nu aş fi petrecut douăzeci de ani scriind, spre amuzamentul meu, nenumărate poveşti şi povestiri. La urma urmei, trebuie să porneşti de undeva. Eu, una, am pornit la vârsta de unsprezece ani, când am scris primele aşa-zise culegeri de poveşti. De aceea le sunt profund recunoscătoare minunaţilor învăţători şi profesori de la şcoala primară şi gimnaziu care m-au îndemnat, încă de mică, să iubesc lectura şi scrisul, şi apoi m-au încurajat mereu să scriu când au văzut cât de mult îmi place: *Kristina Göransson, Kristina Permer* şi *Olle Holmberg*.

Nu-mi dau seama cum de mi-a venit ideea acestei cărţi. Mi-a venit ca toate celelalte idei: a apărut ca din senin, implorându-mă să o transform într-o poveste. Era luna august, 2007, şi mai aveam opt zile de concediu. Până în ianuarie 2008 am terminat prima versiune. A fost un moment emoţionant. Niciodată nu mai scrisesem o carte. De data aceasta a fost altceva, din mai multe motive; pentru unul dintre ele vreau să îi mulţumesc colegului meu, scriitorul *Staffan Malmberg*. Cuvintele lui *„Când scrii, trebuie să treci neapărat de pagina 90! După aceea vei putea continua cât vrei!"* m-au convins că nu toate textele mele trebuie să sfârşească în sertarul biroului ca fragmente de roman.

Această carte e un roman poliţist, pe de-a-ntregul produsul imaginaţiei mele. Cel puţin în ceea ce priveşte intriga. Lucrez în cadrul unei organizaţii poliţieneşti din toamna anului 2005. Ceea ce nu înseamnă că sunt un poliţist cu acte în regulă, deşi am învăţat multe în toţi aceşti ani. Prin urmare trebuie să le mulţumesc lui *Sven-Åke* şi lui *Patrik*, care au făcut comentarii utile şi amuzante pe marginea manuscrisului pornind de la propria experienţă de poliţişti şi m-au învăţat ce trebuia să ştiu despre asperităţile activităţii de detectiv. Amândoi, fiecare în felul vostru, aţi adus o

contribuţie importantă la creşterea prestigiului poliţiei suedeze. Eventualele greşeli (sau derapajele conştiente de la procedurile standard) îmi aparţin în totalitate.

Scrisul în sine, contrar aşteptărilor, reprezintă, de fapt, o parte relativ mică din procesul de creaţie a unei cărţi. Eu scriu foarte repede. Dar toate celelalte se întâmplă cu o viteză mult mai mică. Orice scriitor îşi dă seama, mai curând sau mai târziu, că Stephen King, genial cum îl ştim, avea dreptate când spunea: „A scrie e ceva omenesc. A redacta e ceva divin". În cazul redactării aproape întotdeauna e nevoie de ajutor. De ajutor am beneficiat din plin, şi încă de foarte mare valoare.

În primul rând: un uriaş mulţumesc adresat editurii mele, Piratförlaget, şi minunaţilor ei angajaţi care au avut încredere în mine şi au hotărât să îmi publice cartea. Din prima clipă în care v-am păşit pragul am ştiut că voi fi fericită acolo. Mulţumiri speciale *Sofiei Brattselius Thunfors* şi *Annei Hirvi Sigurdsson*. Sofia m-a familiarizat cu activitatea editorială dând dovadă de mult entuziasm şi multă răbdare, conducându-mă pas cu pas prin toate etapele procesului care se termină cu publicarea unei cărţi şi, în acelaşi timp, făcând comentarii constructive pe marginea manuscrisului meu. Anna, cu un simţ incredibil al cuvântului scris şi cu o stăpânire de invidiat a pixului ei magic, a avut o influenţă covârşitoare în redactarea textului.

Mulţumiri şi nepreţuitei mele cumnate, *Caroline Ohlsson*, care nu numai că m-a rugat să îi fiu naşă primului ei născut, Thelma, ci, deşi se afla în ultimele luni de sarcină, şi-a făcut timp să citească şi să comenteze prima versiune care, la acea dată, era departe de a fi acceptabilă.

Mulţumiri din suflet şi *Helenei Carrick*, care a citit cartea într-o altă versiune, împărtăşindu-mi opiniile şi comentariile. Un cititor extraordinar, un critic incisiv şi, mai presus de toate, un prieten minunat. E un mare dar să beneficiezi de ajutorul unei persoane care îţi insuflă atâta energie şi care te inspiră atât de mult.

În sfârşit, mulţumiri *Sofiei Ekholm*, care nu numai că a manifestat o loialitate fără compromisuri şi fără limite, dar nu m-a dezamăgit niciodată şi m-a făcut să cred, prin cuvintele şi faptele ei, că pot scrie această carte şi o pot scrie *bine*. Aparţii acestei cărţi în multe privinţe – fără tine o mare parte din farmecul ei nu ar mai exista.

Mulţumesc încă o dată.

La biroul meu, Stockholm, primăvara, 2009

Kristina Ohlsson (n.1979) este analist pe probleme de securitate pentru Poliția Suedeză. A lucrat pentru Ministerul Afacerilor Externe și Ministerul Apărării Naționale din Suedia în calitate de expert în conflictul din Orientul Mijlociu și politica externă a Uniunii Europene. Primul ei roman, **Nedoriți**, publicat în 2009, s-a bucurat de o primire extraordinară din partea criticii de specialitate și a fost tradus în 23 de țări.

Atunci când o fetiță dispare dintr-un tren aglomerat, fără ca nimeni să observe, poliția din Stockholm se confruntă cu un caz în care nici principalul suspect, nici motivele nu sunt cele care par evidente la prima vedere. Lucrurile iau o întorsătură dramatică o dată cu găsirea cadavrului fetiței, care are scris pe frunte cuvântul „nedorită"; la scurt timp este anunțată dispariția unui alt copil, iar investigatorii își dau seama că au de-a face cu un criminal în serie.

9789993113584